

Kalp Sorunları 2

Aşk Meleğinin Bağları

RAVEN
KENNEDY



*AŞK
MELEĞİ'NİN
BAĞLARI*

RAVEN KENNEDY

Raven
Kennedy



Aşk Meleğinin Bağları

Raven Kennedy

Özgün Adı: Bonds of Cupidty

Çeviren: Zeynep Yurt

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu

Editör: Fulya Yıldız

Son Okuma: Ceylin İlter

Kapak Tasarım: Emily Wittigs

Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5915-48-1

Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap

© Copyright Bonds of Cupidty by Raven Kennedy 2023

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayi Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2 D: 8

Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:

My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.

No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com

Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

*AŞK
MELEĞİ'NİN
BAĞLARI*

RAVEN KENNEDY

Çeviren: Zeynep Yurt



BÖLÜM BİR

Herkes gözlerini bana dikmişti. Ancak bu, “*Ah, beni çok seksi buluyorlar,*” şeklinde bir bakış değildi. Hatta, “*Acaba onunla takılmak eğlenceli olur mu,*” merakıyla da bakmıyorlardı.

Bu arada, *benimle* takılmak eğlenceliydi. İstedığınız birine sorabilirdiniz.

Ya da aslında tanıdığım üç insana sormalıydınız; onlar şu an tutuklu olan üç çok seksi genfindi.

Tamam. O üçünden ikisine sormalıydınız. Ronak muhtemelen beni eğlenceli bulmuyordu. Büyük ihtimalle ruj sürüp onu kışından öpmemin eğlencesini anlayamadığı içindi.

Oysa Evert ve Sylred’in beni eğlenceli bulduklarından emindim. Genellikle. Çoğu zaman. Yani en azından çoğu zaman.

Neyse, şu anda bana bakan düzinelerce periye geri dönelim. Kasaba meydanından aşağıya doğru yürürken onları görmezden gelmeye çalışıyordum. Belime kadar uzanan pembe saçlarımı kulaklarımın arkasına atmam kesinlikle bir hataydı. Hiç de sivri ve perilere ait olmayan kulaklarımın arkasına.

Yüksek periler gibi pastel tonlarında bir cildim yoktu, ayrıca çok da kısaydım. Periler benim ne olduğumu çözemiyorlardı. Hiçbir peri türüne benzemiyordum.

İçlerinden biri, türünün ne olduğunu bilmiyordum, yolumu kesmek için öne çıktı. Önümde uzun bir ağaç varmış gibi hissettiriyordu, yüksek perilerden bile daha uzundu. Bakıra benzeyen parlak bir cildi, kollarıyla bacaklarını kaplayan tüyleri ve demir çivilere benzeyen dişleri vardı. Çok çekiciydi.

“Nesin sen?”

Hah. Diyene bakın.

“Emelle, tanıştığımıza memnun oldum,” dedim elimi uzattırken.

O kadar uzundu ki elimi neredeyse beşlik çakacakmışım gibi kaldırmak zorunda kalmıştım. Yine de elimi sıkmadı. Bir ezik gibi elimi indirdim.

Utanç vericiydi.

“Bir Emelle mi?” diye sordu, bakırımsı derisi çatık kaşları yüzünden buruşmuştu. “Bu Emelle perilerini daha önce hiç duymamıştım. Kıрма mısın?”

“Hey, sen kime kıрма diyorsun? Tüyleri olan sensin, dostum.”

Birinin soluduğunu duydum. Kafamı çevirdiğimde etrafımıza seyircilerin toplandığını fark ettim. Görünüşe göre bütün o kalabalık atışmamızı izlemek için durmuştu. Herkes cevabımın ne olacağını merak ediyordu.

Açıkkçası bu biraz kırıcıydı. Bazıları benden daha tuhaf görünüyordu. Şuradaki adamın süngere benzeyen bir burnu vardı. O burun delikleri hijyenik olamayacak kadar gözenekliydi.

Bakır tüylü adam ona kıрма denmesine kızmış gibi görünüyordu. Duruşunu dikleştirdi ve kollarını önünde çapraz bir şekilde bağladı. Dört tane olan kollarını.

Aşk Meleği'nin Bağları

Uzuvlarını fark ettiğimde sinirim hemen söndü. “Tanrı-larım, dört kol!” diye bağırdım. “Bu işleri fazlasıyla kolay-laştırıyor olmalı. Dört kolum olmasını çok isterdim. Bazen bir şeyler taşıırken kolum birden kaşınmaya başlıyor,” dedim kolumdaki bir noktayı işaret ederek.

Bu nokta elli yıldan uzun süredir asıl kaşıntımın olduğu yerdi ve cisimsizken kaşımamın hiçbir yolu yoktu. Elli yıl bo-yunca bir kaşıntınızın olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Evet, işkenceydi.

“Neyse, bir şeyler taşıyor olacağım, değil mi? Yani iki elim de dolu olacak ve burayı kaşımam mümkün olmaya-cak. Bu çok rahatsız edici. Oysa dört kol çok kullanışlı*. Şaka amaçlıydı. Bahse varım aynı anda hem bir şeyleri taşıyıp hem de kendini kaşıyabiliyordursundur, haksız mıyım? Bu gerçekten iyi bir şey olmalı. Ciddiyim, tebrikler.”

Bana baktı ve gözlerini kırıştırdı.

Bu tepkiyi çok sık alıyordum. Ağzımdan kelimeleri kusu-yormuş gibi bir hâlim vardı. Kronikleşmişti.

Yanından geçmek için adım attım. “Tamam o zaman, sen ve kollarına iyi günler dilerim.”

Daha iki adım atmadan başka bir peri önümü kesti. Bu da yarı ahtapota benziyordu çünkü *sekiz* tane kolu vardı. Cidden, artık gösteriş yapıyorlardı.

“Ne tür bir perisin sen?” diye sordu.

Bu sorudan kaçınmaya çalışıyordum ancak kaçınılmaz ol-duğunu da biliyordum. Bildikleri bütün perilerden farklı gö-ründüğümün farkındaydılar çünkü ben bir peri değildim. Bu âleme tamamen yabancıydım. Bir aşk meleğiydim. İstedğim tüm o ilgi mi? Evet, tam da şu anda onu alıyordum.

* İngilizcede kullanışlı anlamına gelen handy kelimesiyle, hand aynı zamanda el anlamına geldiğinden, kelime oyunu yapılmıştır. -rdk.n.

Tanrılara şükürler olsun ki kanatlarım görünmüyordu. Eğer onları çıkarsaydım işler gerçekten karışabilirdi. Kanatlarım hiçbir perinin kanatlarına benzemiyordu. Parlak, kırmızı, tüylü ve bence büsbütün sevimlilerdi.

Yine de onları burada kullanamazdım. Prens Elphar beni ararken ve kellem için konulmuş bir ödül varken olmazdı. Biri beni kanatlarımdan mutlaka tanırdı. İstenmedik bu ilgiyi üzerime çekmeye devam edersem, kanatlarım olmadan da saray muhafızlarının üstüme saldırmasına sebep olabilirdim. Kalabalığa bir şekilde cevap vermem gerekiyordu, bu yüzden yalan söyledim.

Gergin bir şekilde boğazlarımı temizleyip gözlerini üzerime dikmiş kalabalığa baktım. “Şey, ben yarı yüksek periyim,” diyerek kesinlikle onların özelliklerinden biri sayılabilecek pastel pembe saçlarımı gösterdim.

Şüpheli bir şekilde, “Yarı yüksek peri mi?” diye sordu. “Hiç kırma bir yüksek peri duymamıştım. Biz diğer periler için onlar fazla iyiler,” dedi küçümseyerek. Başlarını sallayıp onaylayan homurtular çıkaran kalabalığa baktı. “Peki ya diğer yarın?”

Ufak bir öksürükle birlikte “İnsan,” diyerek cevap verdim, bir yandan da etrafından dolanmaya çalışıyordum. Kalabalık elbette geçmeme izin vermedi, meraklı perilerden oluşan bir duvarın arasında sıkışıp kaldım.

“Ne dedi?”

“Yarı goblin mi dedi?”

“Sanırım Huaca dedi.”

“Huaca olamaz, derisi taştan değil.”

Kalabalık, ellerimi çırparak dikkatlerini çekene kadar yorum yapmaya devam etti.

Aşk Meleği'nin Bağları

“Yarı insanım, tamam mı?” diye bağırdım.

Bir anda sessizleşen düzinelerce peri öylece bakakaldı. Evet, burada insanlar pek yaygın değildi. Görünüşe göre, onlara yönelik alaycı tavırlarını da düşünürsek, pek popüler de değillerdi.

Yaşadıkları şoktan faydalanarak iki perinin kollarının arasından eğilerek gizlice geçtim ve çemberin dışına çıkmayı başardım. Gerçekte ne olduğumu öğrenirlerse tepkilerinin ne olacağını kesinlikle bilmek istemiyordum. Bu bir felaket olurdu.

Daha fazla dikkat çekmeye niyetim yoktu ancak el yapımı kürk kıyafetim ortama uyum sağlama konusunda bana hiç de yardımcı olmuyordu. Burada, krallık adasında yaşayan insanların çoğu zengindi ve pahalı kumaşlardan yapılmış çok şık kıyafetler giyiyorlardı. Islak köpek gibi kokan canavar kürkü pek de moda değildi.

Saçlarımı sivri olmayan kulaklarımı kapatacak şekilde açtım ve kimseyle göz teması kurmamaya çalıştım. Aşağıya doğru baktığımda ayaklarımın çıplak olduğunu hatırladım. Evet, bu durumu daha iyi planlayabilirdim.

Sırtıma bağlı olan ok kılıfını kaldırdım ve sallanan okların rahatlatıcı sesini duydum. Bu benim aşk meleği setim değildi ancak yine de elimde bir çeşit silahın bulunması iyi hissettiriyordu. Kendi setimi sarayda, peri prensi bana büyü yaptığı sırada kaybetmiştim. Kim bilir o pislik setime ne yapmıştı. Bu sefer onu aşk oku yerine başka oklarla vurmayı çok istedim.

Evet, ben yayı ve oku olan bir baş belasıydım. Sonuçta bir aşk meleğiydim. Bu benim tarzımdı.

Adamlarım sürgün edildikleri adadan alınıp buraya getirildiklerinde, onları güvenli bir mesafeden uçarak takip etmiş-

tim. Onlardan çok fazla uzaklaşamazdım, yoksa tekrar hastalanmaya başlayıp görünmez olabilirdim.

Onlar, bunu bilmeseler de benim fiziksel dünyayla olan bağlarımdı. Zaten kraliyet itlaf duruşmalarıyla uğraşmak gibi yeterince dertleri vardı. Hayatımın onlarınkine bağlı olması gibi ekstra bir yükü yüzleşmelerine izin veremezdim.

Kötü bir olay yaşamadan, beni fiziksel dünyaya bağlayacak yeni bir şey bulmam gerekiyordu. Bir şekilde.

Adamlarımın kaleyi çevreleyen taş duvarların üzerinden alındıklarını ve mahkûm kulesine doğru götürüldüklerini gördüm. Kuleleri buradan görebiliyordum. Çok uzak değillerdi.

Sadece duvarı geçmenin bir yolunu bulmam ya da en azından nereye götürüleceklerini öğrenmek için onları izlemeye devam etmem gerekiyordu. Ancak periler beni sürekli durdurmaya devam ederlerse onları gizlice bulamayacaktım.

Bağırışlar ve haykırışlar beni takip etmeden önce, kalabalıktan pek fazla uzaklaşmadım ve etrafım işgüzar periler tarafından tekrar kuşatıldı.

Sinirli bir şekilde iç çekerek etrafıma baktım. Hepsi benim hakkımda konuşuyordu, üzerimde çok fazla göz ve ses vardı. Köşeye sıkışmış gibi hissetmekten hoşlanmazdım. Ayrıca üzerime domates atacaklarmış gibi bakmaları da hiç hoş değildi.

Kendime not: Bu saçmalıkla uğraşamayacak kadar uzun süredir görünmezdim. Bununla birlikte, biraz profesyonellikten uzak bir aşk meleği olarak, kalabalığı nasıl etkileyeceğim konusunda bildiğim tek bir yol vardı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

“Olay çıkarmak mı istiyorsun? O zaman olay çıkaralım.”

Ciğerlerimi sonuna kadar dolduracak şekilde derin bir nefes aldım ve kalabalığın yüzüne kocaman pembe bir Şehvet Nefesi yığını üfledim.

Aşk Meleği'nin Bağları

Hepsini alt etmem birkaç nefes aldı ancak işim bittiğinde gözleri ateşli bir arzu ile parlayarak kendilerine uygun bir partner arayışına giriştiler.

Birkaçının ilgisi bana doğru kayıyordu ancak onların şehvetli ilgilerini başka birine yönlendirdim. Kalabalığın değişimi neredeyse gülünçtü. Artık kalabalık sadece bana odaklanmadığından, etraflarında dolaşüyor, parmağımı ekstra itilmesi gereken insanların üzerine sürerek işi pişirmeleri için onlara Flört Dokunuşları ile vuruyordum.

Başarmışım gibi görünüyordu. Arkamı döndüğümde herkes beni unutmuştu. Kadınlar kıkırdıyor, erkekler hamlelerini sergiliyor, dudaklar birbirine dolanıyor, eller durmuyor ve bazı gruplar zaman kaybetmeden sokak ortasında doğrudan işe koyuluyorlardı.

Hah.

Periler âleminde seks partisi başlatmak, insanlardakine göre *çok* daha kolaydı.

Kadının erkeğin üstüne bindiği bir çifte takılarak neredeyse düşüyordum. Kadın adamın gömleğinin ortasını yırtmış, göğüsleriyle adama saldırıyordu. Kendi kendime gülümsedim ve ellerimi silkeledim. İşte buna kitle kontrolü diyordum.

Sevişenlerin arasından geçerek o kaosu dışına çıktım. Dikkatlerinin dağıldığını ve arzu sisleri kalktığında beni hatırlamayacaklarını umuyordum. İnsanların alım satım işleriyle meşgul oldukları için benimle ilgilenmedikleri pazar tezgâhlarına ulaştım.

Ateşlediğim şehvet sahneleri çok uzakta kalana kadar yürümeye devam ettim. Şimdilik kalabalığın dikkatini başka bir yöne çekmiş olabilirdim ancak bu sonsuza kadar süremezdi ve aşk meleği güçlerimi sokakta seks partileri yaratmak için

kullanmaya devam edemezdim. Periler cinsel anlamda açık olabilirlerdi ama onlar bile bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabilirlerdi. Daha iyi uyum sağlamam gerekiyordu.

Mükemmel kombini bulana kadar tezgâhları inceledim. Bir adam kıyafet satıyordu. Çadıra girip etrafa bakındım. Her yerde süslü kumaşlar ve ayakkabılar olmasının yanında birkaç tane de boy aynası vardı.

“İyi günler.”

Beni selamlayan peri adama bakmak için arkamı döndüm. İpek bir tünik giymişti, şapka takıyordu ve parlak mavi kanatları vardı. Pixie.

Zayıftı ve benden sadece birazcık uzundu. Kulakları, çenesi ve burnu sivriydi ancak o korkunç görünüşlü periler gibi değildi, bunun için minnettardım. Planımın işe yarayabilmesi için onu baştan çıkarabilmem gerekiyordu. Benden etkilenmiş olduğunu umuyordum. Cazibemi kullanma vakti gelmişti.

“Merhaba,” dedim muzip bir gülümsemeyle. “Ah, gömleğinin rengine bayıldım,” diye ekledim ve parmağımı dikkatlice göğsünde gezdirerek Flört Dokunuşumun tenine işlemesini sağladım.

Bu gümüş bir hüزمة şeklinde ortaya çıktı. Hiçbir şey fark etmemişti, beni izlemekle meşguldü.

Kızardı ve boğazını temizledi. Parmaklarıma bakmak için kafasını eğdiğinde hızlıca Şehvet Nefesi üfleyebilecek bir fırsat yakaladım. Pembe renk o göremeden dağıldı, iri gözlerini kaldırmadan önce yavaşça nefes aldı. Tekrar yüzüme baktığında bakışları arzuyla dolmuştu. Bingo.

Parmaklarımı göğsünden çektim ve saçlarımla oynamaya başladım. “Kumaşlarını çok beğendim,” dedim çadıra bakınarak. “Sence bu renklerden herhangi biri bana yakışır mı?”

Aşk Meleği'nin Bağları

Kıvrımlarımı baştan aşağıya süzebilmesi için etrafında tam bir daire çizdim. Bu kürk kıyafet hayal gücüne pek ihtiyaç bırakmıyordu. Göbeğim gözükiyordu, göğüslerim kalıktı ve eteğim oldukça kısıydı. Bunu fark etmişti.

Boğazını temizledi ve gülümsedi. “Sizi temin ederim ki bu renklerin hepsi size çok yakışır. Sizi giydirmeme izin verin, kendiniz de göreceksiniz.”

Gözlerini tekrar dekolteme çekebilmek için elimi göğsüme götürdüm. “Ah, muhtemelen yapamam. Annem hiçbir şey almama izin vermez, anlayacağınız, sadece bakınıyorum bugün. Böyle güzel şeyler giymeyi hak etmediğimi söylüyor.” Bir elbiseye arzuyla bakarken hüznünlü bir şekilde iç çektim.

Kaşlarını çattı. “Anlamsız. Sizin gibi eşsiz bir çiçek, bu güzelliğe uygun bir elbise giymeli.”

“Eğer bir şey alırsam, annem kesinlikle beni cezalandırır.”

Bana doğru bir adım attı ve elini çıplak omzuma koydu. “O zaman bu benim size hediye olsun.”

Kirpiklerimi kırıştıtırıp ona utangaç bir şekilde gülümse-dim. “Hediye mi? Çok nazıksınız. Gerçekten alamam.”

“Hayır cevabını kabul etmiyorum.”

Gülümsedim. Bu aşk meleği güçleri mükemmeldi. İyi olan, sadece erkekler veya belli türdeki perilerde çalışmıyordu, yoksa işler çok farklı ilerleyebilirdi. Büyümü kullandığım kişilerin, güçlerimin onlara ihtiyaç duydukları desteği vermeleri konusunda istekli olmaları gerekiyordu.

“Şey, ısrar ediyorsanız...”

Etrafta dolanırken, “Ediyorum,” dedi hızlıca. “Ayrıca ben en iyisiyim. Bu yüzden ölçülerinizi çoktan biliyorum. Şu perdenin arkasına geçin, kıyafetleri getireceğim.”

“Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim!” diyerek soyunma odasına geçtim.

Yayımı ve oklarımı dikkatlice bir kenara bıraktıktan sonra kürkümü çıkardım. Getirdiği kıyafetleri giydim. İlk sırada önden bağcıklı bir korse ve onunla uyumlu ipek bir iç çamaşırı yer alıyordu.

İkisi de saçıyla uyumlu, yumuşak pembe renkteydiler. Sırada kalçaya kadar oturan ve devamında genişleyip yumuşak kumaşın yere dökülmesini sağlayan açık mor bir elbise vardı.

Odadan çıktım ve küçük perinin incelemesi için etrafımda döndüm. Benim için seçtiği iç çamaşırlarını görebilecekmiş gibi baştan aşağı süzdü. “Güzel.”

“Gerçekten en iyisiymişsin,” diye mırıldandım.

Bütün mesele güçlerimi biraz egosunu okşayarak harmanlamaktı. Arzusunun nasıl arttığını hissedebiliyordum ve kokusunu da alabiliyordum. Neredeyse hapsiracaktım.

Yerdeki kürk yığınına, yayımı ve oklarımı işaret ederek, “Eski eşyalarımı koyabileceğim bir şey var mı?” diye sordum. Bu elbiseye tam olarak uymuyorlardı.

“Hımm, tam da böyle bir şey var.” Bir elinde bir kutu, diğerinde bir omuz çantasıyla geri geldi. “Eşyalarınızı buna koyabilirsiniz,” dedi çantayı bana uzatarak.

Oklarımı ve yayımı içine tıktırdıktan sonra eski kıyafetlerimi de çantaya attım. Onları öylece arkamda bırakamazdım. Duygusal nedenler falan işte. Askıyı omzuma geçirip çantayı diğer tarafıma attım. Rahatça uydu ve içindekileri düşününce fazla garip de durmadı.

“İşte,” diyerek hâlâ elinde tuttuğu kutuyu bana uzattı. Kutuyu açtığımda içinde çok güzel, gümüş rengi ipek bir çift terlik olduğunu gördüm. “İzninizle,” diye sordu.

Başımla onayladım ve *Sindirucubella*’ymışım gibi dizlerinin üstüne çökerek terlikleri kibarca ayağıma geçirdi. Güçle-

rimi üzerinde kullandığım için neredeyse kötü hissediyordum çünkü gerçekten iyi kalpli birine benziyordu. Param olduğu zaman buraya gelip uygun bir şekilde ödeme yapacaktım.

“Oldu,” dedi doğrulurken. “Şimdi mükemmel oldunuz.”

Aynaya baktığımda ona gülümsedim. Artık perilere çok daha fazla benziyordum. Kimse ufak farklılıklarına dikkatli bir şekilde bakmadığı sürece, sokaklarda göze çarpmadan yürüyebilmeliydim. Kürk kıyafetlerim dikkatlerini çeken ilk şeydi ve sonrasında geri kalan kısımlar bakmaya devam etmelerine sebep oluyordu. Kulaklarımı gösterme hatasına bir daha düşmeyecektim.

Yanağına bir öpücük kondururken, “Teşekkür ederim,” diye bağırdım. Neredeyse pancar gibi kızardı. “Ah! Annem çağırıyor,” dedim bir şey duymuşum gibi davranarak.

Yüzünde bir endişe belirdi. “Sizi bir daha görebilecek miyim?”

“Bilmiyorum,” dedim çıkışa doğru aceleyle hareketlenirken. “Annem çok katıdır ama bu gece sıvışabilirsem, burayı kapatmadan önce sana gelmeye çalışacağım!” Gözlerinin parladığını görünce bir suçluluk duygusu hissettim. Zavallı adam. Beni çok beklememesini umuyordum. “Tekrar teşekkürler,” diyerek çadırdan çıkmadan önce el salladım.

Tekrar sokağa çıktım ve kısa süre sonra kalabalığın içinde kayboldum. Bu kez kimse bana bakma zahmetine bile girmedi, biraz daha rahat nefes alabiliyordum. Vay canına. Şimdi yapmam gereken saray muhafızları beni görmeden genfin adamlarımın olduğu kuleye ulaşmaktı.

Bir şekilde.

BÖLÜM İKİ

Kule, onu koruyan kale duvarlarının içinde duruyordu ve baştan aşağı zırhlı, korkutucu peri askerleri duvarlara konuşlanmışlardı. Bunca zamandır kuleye çok yakındım ancak o lanet duvarlar bizi kilometrelerce ayırıyormuş gibiydi.

Taş duvarın dibindeki gölgelerin arasında durup, muhafızların duvarın üstündeki hareketlerini izledim. Hepsi, her an birinin kafasını koparmaya hazırmış gibi ellerini kılıçlarının kabzalarında tutuyordu.

Gece, saatler önce çökmüştü ancak olduğum yerde sıkışıp kalmıştım, kaleye girmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Kapıdan geçme izni olan kişiler önce aranıyordu, bu da benim için bir seçenek değildi.

Birini *belki* baştan çıkarabilirdim ancak muhafızlar bu kadar ciddi ve tetikle görünmeleriyle birlikte görevleri konusunda bu kadar dikkatli oldukları, zihinleriyle bedenlerinin arzuya açık olması çok şüpheliydi. O anda bunu deneyecek kadar cesur değildim.

Gözlerimi kapattım ve içimde saklanmış kanatlara odaklandım. Güçlü bir itişle onların dışarı çıkmasını sağladım. Acı, kaybolmadan önce bir anlığına nefesimi kesti.

Aşk Meleği'nin Bağları

Kanatlarım tekrar dışarı çıktığında tüylerimi kabarttım ve kıvrılmaları düzletmek için gerindim. Gerçekten ağır ve biraz hantal olsalar da onları tekrar çıkardığım için memnun bir şekilde uçlarını ovdum. Onlarla çok daha fazla kendim gibi hissediyordum.

Olabildiğince kusursuz bir zamanlama ile üstümdeki iki muhafız duvarın diğer ucuna yürüyene kadar bekledim. Bir sıçrayışla havaya fırladım.

Kanatlarımı neredeyse sessiz bir şekilde çırpıyor ve mümkün olduğunca yükseğe ulaşmaya çalışıyordum. Muhafızların beni fark etmemesi için duvardan çok daha yükseğe çıkmalıydım. Yüksek perilerin karanlıkta ne kadar iyi gördüklerini bilmiyordum ve yakalanmak istemiyordum.

İleride mahkum kulelerinin silüetlerini görebiliyordum. Hepsi aynı yükseklikte olan dört tane kule vardı. Çatılarına ve biri duvara tırmanmaya çalışırsa diye yere sivri uçlu demirler yerleştirilmişti. Ölümcül demirlerin arasında yere saçılmış kemikler vardı, bu da çabanın başarı oranını gösteriyordu.

Hoş bir görüntü değildi.

Hapishane kulelerinde hiç pencere yoktu ve etraflarında uçtuğumda kapı da bulunmadığını fark ettim.

“İşte bu harika,” diye mırıldandım.

İkinci kuleye doğru uçmadan önce etrafımı taradım. Adamlarımın tutulduğu kulenin burası olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Artık daha da yaklaştığımdan, içimdeki beni onlara bağlayan şey her neyse beni o tarafa doğru sürüklüyordu.

Kulenin etrafında uçarak bir giriş noktası, zayıf bir nokta, hatta inebilecek bir yer bulmaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Üstelik demirler herhangi bir şey denememe engel olacak

kadar çok keskindi. Muhafızlar yakında bu taraftaki duvardan geçeceklerdi, bu yüzden oradan ayrılmam gerekiyordu.

İsteksiz bir şekilde duvarın üzerinden geri uçtum ve yere kondum. Kale duvarlarının içinde kalıp yakalanma riskini göze alamazdım. Kanatlarımı tekrar vücudumun içine çektim ve duvara yasladım. Dudağımı ısırarak bundan sonra ne yapacağımı düşünmeye çalıştım.

Sorun şu ki hiçbir fikrim yoktu. Kulenin girişi ya büyüyle gizlenmişti ya da yeraltındaydı ve ikisini de aşmam mümkün görünmüyordu. Kendi kendime, “Kahretsin,” diye fısıldadım.

“İşinizi belirtin.”

Etrafımda dönerken bir çığlık kopardım. Peri muhafızının bana nasıl sinsice yaklaştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu, şüpheli ve alaycı bir şekilde bana bakıyordu.

Gülümsemeye çalıştım ama daha çok yüzümü buruşturuyor gibiydim. “Eee, iyi geceler.”

“Ne?”

“Ne?” diye tekrarladım.

Muhafızın çatık kaşları derinleşti. “Sarayın duvarlarında aylaklık etmek yasaktır. İlerleyin, yoksa sizi kendim taşıyım.”

Başımı kararlılıkla salladım. “Evet, tabii. Sorun değil, sayın muhafız efendim.” Geri çekilmeye başladım.

Ben daha arkamı dönmeden gözleri kısıldı. “Bekle.”

Ayaklarım donup kaldı ve ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışsam da başarılı olduğumdan emin değildim.

Sakin ol, Emelle. Sadece sakin ol.

Bana doğru yürürken ellerim titremeye başladı ve garip bir şekilde nefes aldığımı fark ettim. Lanet olsun. Soğukkanlı davranma tekniğim üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyordu.

Aşk Meleği'nin Bağları

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum tatlı ve masum bir ses tonuyla.

Ürkütücü peri gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. “Ne tür bir perisin sen?”

“Bilirsiniz işte, biraz ondan, biraz bundan. Ben bir kırmayım, gerçekten. Babam bir kırmaydı, annem bir kırmaydı, hatta büyükannem ve büyükbabam bile kırmalardı. Anne tarafından ve baba tarafından. Biz sadece büyük ve karışık bir grubuz. Aile toplantılarımızı görmelisiniz. Oldukça vahşi. Kimse kimseye benzemiyor. Bu da bazılarının kuzen olmasına rağmen öpüşmelerini anlaşılır kılıyor, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Kuzen olduklarını bilmiyorlardı. Bu konuda onları suçlayamam. Aile ağacımız tam bir karmaşa.”

Kaşları çatık duruyordu.

Anlamsız konuşmamın yavaşça beyninden süzülüşünü izlerken tekrar gülümsedim.

Biraz zaman almıştı.

En zeki muhafız olmadığı belliydi.

“Her neyse, siz ve ben muhtemelen üçüncü dereceden kuzeniz ya da bunun gibi çılgınca bir şey. Bu da beni kendi öpüşmelerim için gerçekten endişelendiriyor, anlıyor musunuz? Büyükannem ve büyükbabama, birbirimizi görür görmez tanıyabilmemiz için hepimizi damgalamaya başlamaları gerektiğini söylemeye çalıştım. Bence bu iyi bir fikir ama kuzen Brue bu konuda tam bir pislik gibi davranıyor. İkinci kuzenimizle evlendiğine göre öyle olmalı tabii. O da bu konuda çok kızgın. Kadından kurtulamıyor.”

Muhafızın sabrının tükendiğini görebiliyordum. Tek umudum, tüm bu konuşmalar onu bana karşı o kadar usandıracaktı ki o da-

“Git başımdan.”

Gülümsedim ve başımı salladım. “Peki, efendim. Size iyi nöbetler. Bir sonraki buluşmada sizi arayacağımdan emin olabilirsiniz!”

Vay canına. Bu çok yakındı.

Döndüm ve kasaba meydanına doğru koşarak uzaklaştım. Yollar çoğunlukla sessiz ve boştu, sadece birkaç sokak lambası yolu aydınlatıyordu. Adamlarımdan uzaklaştığım her adımda midemde derin bir ağrı büyüyordu.

Duvardan tehdit oluşturmayacak kadar uzaklaştığımda arkama dikkatlice baktım ve nöbetçinin kapıdaki görevine geri döndüğünü gördüm. Rahat bir nefes aldım ve bir dükkânın arkasına cesaret edebildiğim kadar yakın durarak oturdum.

Kollarımı göbeğimin etrafında kenetleyerek acımı dindirmeye çalışıyordum ancak pek işe yaramıyordu. Tek çare adamlarımdı. Şu anda hapsedilmiş durumdalar ve onlara ulaşmam mümkün olmadığından, yakın zamanda bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Uykuya dalmam nasıl mümkün oldu bilmiyordum ancak birinin bana doğru bağırmasıyla uyandım.

“Ne...”

“Ah, uyanıyor! Küçük serseri kırma uyanıyor!” Başımı kaldırıp, ellerini kalçalarına dayamış, çatık kaşlı peri kadına baktım. Soluk turuncu teni ve kedi gibi gözleri olan bir yüksek periydi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, boynumdaki kasılma omurgamdan aşağısını acı verici bir şekilde sızlattı. Ahh. Bütün gece sert bir taş binaya yaslanıp uyuduğum için başıma bunlar geliyordu.

“Çenende salyalarla orada öylece oturma,” diye tersledi. “Binamdan defol!”

Ayağa kalktığımda zarif olmayan bir şekilde sendeledim, çantam sırtıma çarpıyordu. Kan dolaşımı yavaşça geri dönerken uzuvlarım karıncalanıyordu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım.

“Özür mü? Özür mü?”

Sesi şimdi gerçekten tizleşmeye başlamıştı. Burun deliklerini birbirine kıştırırsa sesinin nasıl çıkacağını merak ettim. Burnuna baktığımı fark etti ve bilinçsizce burnunu sildi. Gülümsememi tuttum.

“Bu son derece saygın bir iş yeri. Buradaki en nüfuzlu ve saygın perilere hizmet ediyorum. Serserilerin takılabileceği bir yer kesinlikle değil. Nereli olduğunu bilmiyorum,” derken bana baştan aşağı küçümseyerek baktı. “Ancak burada, krallık adasında, periler saygıdeğerdir. Sokaklarda kemirgenler gibi yatan periler kesinlikle olmaz.”

Aman ya, bayan. Sanki penceresinin önüne bir sümük bırakmışım gibi davranıyordu. Bir kız biraz kestiremez miydi? Cevap vermek için ağzımı açtığım anda küçük bir grup köşeyi döndü.

İki saray muhafızını gördüğüm an kalbim hızla çarpmaya başladı. Sonra gözlerim onları yöneten kişiye takıldı ve kalbim neredeyse durup ayaklarımın dibine düştü. *Olamaz.*

“Gunkope? Sesini duyduğumu sandım.”

Elimde değildi. Kıs kıs güldüm. İsmi Gunkope’tu. Bu kadar huysuz olmasına şaşmamalıydı. Gunkope döndü ve hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi yapıştırdı. O kadar alçaktan reverans yapıyordu ki neredeyse yeri öpecekti.

“Majesteleri! Özür dilerim. Ben de tam sizin için dükkânı açmaya geliyordum. Bu serseriye dikkate almayın. Daha fazla aylak aylak dolaşmaması gerektiğini bilmesini sağladım.”

Altıma sıçıyor olmasaydım, gözlerimi devirirdim.

Prenses Soora bana doğru bakıyordu. Açık menekşe rengi saçları kurdelelerle süslenmişti ve elbisesi ipekten daha yumuşak görünüyordu. Ancak o peri gözlerini gözyaşlarıyla dolu görmüştüm, kırık bir kalple ağlayarak uyuyakalmıştı. Şimdi tescilli maskesinin ardında ona bakarken görebildiğim tek şey buydu. “Anlıyorum.”

Anlıyor muydu? Umarım anlamıyordu. Prens Elphar’dan kaçarken geçmeme izin vermiş olabilirdi ama şimdi benim hakkımda kim bilir ne düşünüyordu.

Lütfen beni tanımayın.

Bir başka yoğun inceleme anı daha yaşanıyordu ama Gunkope farkında olmadan imdadıma yetişti. “Majesteleri, neden içeri gelmiyorsunuz, size elimdeki en yeni kokuları göstereyim. Ayçiçeğiyle aşılanmış bir parfümüm var, çok beğeneceğinizi düşünüyorum”

Prensesin gözleri tekrar dükkân sahibine kaydı. “Kulağa çok hoş geliyor, Gunkope.”

Grup başka bir şey söylemeden ve geriye dönüp bakmadan binanın arka tarafından uzaklaşarak beni geride bıraktı.

Tanrılara şükürler olsun.

Rahatlamış bir şekilde duvara yaslandım ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken menekşe rengi bir el kolumu sıktı. Prensesin yüzü aniden karşımdaydı, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

“Seni hatırlıyorum.”

Ağzım kurudu ama hareket etmeye ya da konuşmaya cesaret edemiyordum.

Arkasından bir muhafızın sesi geldi. “Prenses?”

“Az önce mendilimi düşürdüğümü fark ettim,” diye seslendi.

“Onu arayacağım, Majesteleri.”

Kolumu bırakmadan doğruldu ve köşedeki muhafıza baktı. “Gerek yok, sanırım onu buldum, buraya uçmuş.”

Beni duvardan uzaklaştırıp binanın diğer tarafına doğru çekerek görüş alanlarının dışına çıkardı.

“Buraya neden geri döndüğünü bilmiyorum ama burası güvenli değil. Gitmelisin,” dedi aceleyle.

İç geçirmesinden anladığım kadarıyla yaşadığım şok yüzünden okunuyor olmalıydı. “Ben senin düşmanın değilim ama prens öyle. *Onun* seni bulmasını istemezsin. Git buradan.”

“Yapamam.”

“Prenses?” diye tekrar seslendi muhafız.

“Geliyorum, onu buldum!” diyerek cebinden bir mendil çıkarıp avuçlarına sardı. Bana dönüp baktı ve sesi bir fısıltıya dönüştü. “Eğer gidemiyorsan, o zaman saklanmalısın. Saraya çok yakınsın.”

“Gidemem,” dedim inatla.

Muhafızların adımlarının yaklaştığını duydum ve Prenses Soora telaşla bana baktı. “Gece yarısı. Kalenin batı duvarında bekle.”

Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti. Ayak sesleri uzaklaşırken muhafıza, “Çok aptalca. Bunu hep düşürüyorum,” dediğini duydum.

Yanaklarımı havayla doldurarak uzun bir nefes aldım. Prenses Soora hakkında ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Ona güvenebilir miydim?

İçgüdülerim evet diyordu ama içgüdülerim aynı zamanda Evert’in ev yapımı alkolünden kilolarca içmenin de iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Pek güvenilir olduğu söylenemezdi.

BÖLÜM ÜÇ

Bana söylediği yere gidip gitmeyeceğime karar vermek için gece yarısına kadar vaktim vardı. Bu arada kesinlikle Madam Gunky'nin dükkânında takılamazdım, muhtemelen beni çöplerle birlikte dışarı atmaya çalışırdı.

Yavaşça ilerliyordum, aylak aylak dolaşıyormuş gibi görünmeden kale duvarlarına yaklaştırmaya çalıştım. Başka bir muhafızın beni tekrar orada takılırken görmesini istemiyordum. Yine de oradan çok fazla uzaklaşamazdım çünkü tekrar görünmez olursam, geri dönebileceğimden emin değildim.

Tekrar görünmez bir aşk meleği olarak Perde'de sıkışıp kalmak *istemiyordum*. Düşüncesi bile içimi endişeli bir yalnızlıkla geriordu.

Kale duvarlarını görüş alanımda tutarak daha fazla dükkânın önünden geçtim. Gündüzleri de geceleri olduğu kadar çok muhafız vardı. İçinde uyuduğum için biraz kırısan ve lekeler oluşan elbiseme kaşlarımı çattım. Sokakta yaşamak için giyinmediğim kesindi.

Duvara paralel olacak şekilde yürüyerek kasaba meydanıyla pazar yerini geçtim ve sonra kendimi bir yerleşim bölgesinde buldum. Evlerin hepsi giriş kapıları ve özenli çimenleri olan konaklardı.

Aşk Meleği'nin Bağları

Kaldırımda bir bank bulup ağrıyan ayaklarımı dinlendirmek için oturdum. Elbisemin kuyruk tarafı mahvolmuştu. Ucu yıpranmış ve rengi mordan çok kahverengiye dönmüştü. Terliklerim de daha iyi durumda sayılmazdı.

Bütün gün burada durup geçen insanları izledim. Çoğu bana hiç dikkat etmiyordu. Gece çöktüğünde, açlık sancıları bana eziyet etmeye başlamıştı.

Adamlarımla birlikte sürgün adasından ayrıldığımdan beri yemek yememiştim ve bedensiz bir aşk meleği olarak elli yılı aşkın bir süre yemek yemedikten sonra, öğün atlamayı sevmemişdim.

Gecenin karanlığında yavaşça kaleyi çevreleyen surların batı tarafına doğru ilerledim. Havadaki gübre ve saman kokusundan, sarayın ahırlarının diğer tarafta olduğuna oldukça emindim.

Duvar bu tarafta alışılmışın dışındaydı, arkamda sadece küçük bir ormanlık alan vardı. Endişelenmem gereken tek şey duvarın tepesinden geçen muhafızlardı, bu yüzden zamanlamayı kusursuz ayarladım, böylece onlar beni görmeden duvarın yanına yanaştım.

Çimlerin üzerine oturup bekledim. Bekledim. Biraz daha bekledim. Açtım, bağlantı ağrılarım vardı ve düşünebildiğim tek şey ters gidebilecek her şeydi. Sonunda ay gökyüzünde parlak ve kocaman olduğunda, beni ayağa fırlatan bir ses duydum.

Yaklaşık otuz adım önümde, duvarın bir parçası dışarı fırladı ve gizli bir kapı gıcırdayarak açıldı. Elbisemi kaldırıp kaçmam gerekebilir diye parmaklarımla elbisemi tuttum. Ancak elinde fener tutan bu silüet Prenses Soora'dan başkası değildi.

“Acele et.”

Kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafa bakındıktan sonra onu aslanın inine kadar hızlıca takip ettim. Kapıdan içeri girdiğimde yaşlı bir peri kadını gördüm. Kafasındaki kabarık kahverengi saçlarına bakarak onun bir hizmetli olduğunu söyleyebilirdim. Kaşları bile kıvrıkcıktı.

O da ufak tefekti, sadece bir metre boyundaydı ve saatlerce temizlik yapmaktan ellerinde nasırlar oluşmuştu. Onun türü bundan bir şekilde güç alıyordu. Arkamızdaki taş kapıyı hızla kapattı ve önümüzde yolu göstermek için prenesten feneri aldı.

Tozlu kasalarla dolu dar bir mahzenden geçerken onları takip ettim. Üstteki bir kapıyı çekip açtıktan sonra kısa bir merdiveni tırmandık ve kendimizi sarayın ahırlarında bulduk. Uyan düzinelerce atın yanından geçerek ahırlardan çıktık, bir patikayı geçip kalenin küçük bir yan kapısından içeri girdik.

Bir mutfağa girdiğimizde midem açlıktan hemen kasıldı. İçeride ne yemek pişiyordu ne de birileri vardı, yine de muhtemelen akşam yemeği için servis ettikleri yemeğin kalıntılarının kokusunu alabiliyordum. Etrafımda yanıma alabileceğim bir şeyler aradım ama hiçbir şey yoktu. Lanet olsun.

Mutfaktan çıktıktan sonra kadınlar hâlâ sessizdi. Beni bir hizmetçi merdiveninden yukarı çıkardılar, düz bir koridordan geçirdiler ve küçük bir odaya soktular. Sade, çıplak ahşap zeminli, taş duvarlı bir odaydı ama temizdi. İçinde toplanmış bir yatak ve çalışma masası vardı.

Hizmetli kapıyı arkamızdan kapattı ve üçümüz de yakalanmadan buraya kadar gelebildiğimiz için rahat bir nefes aldık. “Sanırım düzgün bir şekilde tanışmamız gerekiyor. Ben Prenses Soora, bu da hizmetçim, Duru.”

“Ben Emelle.”

“Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Emelle.”

Duru'nun bu düşüncayı paylaşmıyormuş gibi görüldüğünü fark ettim. Hatta gözlerimi oymakta bir sakınca görmeyecekmiş gibi bakıyordu.

“Duru, sorun yok,” dedi prenses bakışmalarımızı fark ederek.

“O bir düşman olabilir, prenses. Onu buraya getirmemeliydiniz. Ya sizinle oynuyorsa? Ya sizi büyük bir plan için kullanıyorsa?”

“Seni *asla* incitmem ya da sana ihanet etmem,” derken dürüstlüğümün ses tonumu doldurmasına izin verdim. “Beni tanımıyorsun ama yemin ederim seni kasten incitecek hiçbir şey yapmam.”

Prensese sadece bir kez başını salladı. “Şimdilik burada kalacaksın. Bu oda hizmetçiler için ve yatağın altındaki çekmecelerde bir üniforma bulacaksın. Seni leydi hizmetçisi yaptım, yani bana hizmet edeceksin. Merak etme, etrafta fazla insan olmayacak, özellikle de prens. Odamı derli toplu tutmaktan kesinlikle sen sorumlu olacaksın ama Duru sana yardım etmek için burada olacak,” diyerek hizmetliyi işaret etti. “Şimdi, eğer sana büyü yapmama izin verirsen, seni daha yüksek bir peri gibi gösterebilirim.”

“Eee...”

Büyü yapmanın bende işe yaramadığını tecrübelerimden bilsem de öne çıkıp tenime dokunduğunda hiçbir şey söylemedim. Sihrinin etrafımda toplandığını hissedebiliyordum ama sonra birden söndü.

Kaşlarını çattı. “Bu çok garip. Büyü sende işe yaramıyor mu?”

Omuz silktim.

“Hımm. Şey, bu bir komplikasyon.”

Hizmetli düşünceli bir şekilde başını eğdi. “Pembe saçları yüksek peri gibi görünüyor. Teni değil ama boyayabiliriz, prenses. Islanmamaya dikkat etmesi gerekecek ama onu düzeltebileceğimden eminim. Ayrıca ekstra yükseklik için topuklu giymesi gerekir. Kulaklarının da gizli kalması gerekiyor,” dedi etrafımda dönerek. “Eğer burada kalacaksa, ortama uyum sağlaması gerekecek. Onun varlığının geri gelip size zarar vermesini istemiyorum, prenses.”

Hizmetliye nazıkçe gülümsedi. “Teşekkür ederim, Duru. Kendine hakim olduğu sürece bu değişiklikler yeterli olacaktır.” Prenses başını eğerek bana değerlendirici bir bakış attı. “Seni kırmızı kanatlarınla hatırlıyorum.”

“Evet, doğru. Şu anda sadece saklanıyorlar.”

“Yani onları yüksek periler gibi saklayabiliyorsun? Güzel.”

Tamamen şaşkın bir şekilde ona baktım. “Neden bana yardım ediyorsun?”

Cevap vermeden önce soruyu düşündü. “Belki yanıyorum ama prene saldırdığında bunu benim için yapıyormuşsun gibi hissettim.”

“Ah, şey... öyleydim.”

“Neden?”

Omuz silktim. “O hilekâr bir göt.”

Prenses Soora’nın dudağı hafifçe seğirdi. “Nesin sen? Kalenin büyülü bariyerlerini aşıp gizlendiğine göre çok güçlü olmalısın. Hiçbir varlık bu duvarların içinde görünmez kalamaz. Prensini seni vurduğu büyüden bahsetmiyorum bile. Ölmen gerekirdi.”

Aşk Meleği'nin Bağları

Bana düşünceli bir şekilde bakıyordu ve onun yoğun incelemesi altında kıpırdandım. “Nesin sen?”

“Sana söylesem bile bana inanmazsın.”

Bu sorunun peşini bıraktı. “Söyle bana, neden gidemiyorsun? Bir şey mi arıyorsun?”

Ona söylemeli miydim bilmiyordum ama Perde'den gelen bir aşk meleği olduğumu zaten itiraf etmemiştim, bu yüzden ona bir şey vermeliydim. Beni buraya getirerek benim için kendini tehlikeye atmıştı. En azından ona bazı gerçeklerle karşılık verebilirdim.

“Kraliyet itlaf duruşmalarına götürülen mahkûmları görmek için bekliyorum.”

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Peki bu mahkûmları tanıyor musun? İtlaf duruşmalarıyla yüzleşecek olanları?”

Hizmetliye bir bakış atıp gözlerimi tekrar prensese çevirdim.

“Duru'ya güvenebilirsin, bana da güvenebilirsin,” diye beni temin etti prenses. “Duru buralı değil. Kendi adama döndüğümde benim bakıcımdı. Onun sadakati bana, prenses değil.”

Prensten bahsedilince Duru homurdandı. “Bir engerek yılanına sadık olmayı tercih ederim. Isırılma ihtimalim daha az olur.”

Ondan hoşlanmıştım.

“Sürgün edildikleri adadan dün buraya getirilen üç genfin erkeği. Onlar için buradayım. Onları bırakamam.”

Prensес Soora başını salladı. “Mahkûmlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama gizlice bilgi almaya çalışacağım. İtlaf işleminin bir hafta içinde yapılacağını biliyorum.”

Bir hafta. Bir hafta boyunca burada, sarayda, prensle aynı çatı altında saklanmak zorundaydım.

Dehşetim yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü prenses usulca gülümsedi. “Talimatlarıma uyduğun sürece güvende olacaksın. Duru? İhtiyacımız olan şeyleri toplayabilir misin? Belki onun için de biraz yiyecek.”

Duru tereddüt etti, sanki beni onunla yalnız bırakmak istemiyormuş gibiydi ama sonra başını sallayıp odadan çıktı.

Prensес Soora’yla bir süre sessizce birbirimizi inceledik. Gerçekten çok güzeldi ama gözlerinde bir hüznün de vardı. Bir süre sonra bu hüznün başka bir şeye dönüştü. Kararlılık.

“Korkarım sizi buraya tamamen fedakâr amaçlar için getirmedim.”

Hımm, bu sesi sevmemiştim.

BÖLÜM DÖRT

“Öyle mi? Bana yardım etmendeki diğer amaç nedir?” diye sordum prensese temkinli bir şekilde.

Düşünceli bir şekilde uzun parmağını koluna vurdu. “Mevcut monarşiye karşı bir hareket var,” diyerek beni şaşırttı.

“Ne?”

“Diyarın dört bir yanındaki periler şu anda işlerin yapılış şeklinden memnun değiller. Bir isyan oluştu ve ben de onlardan biriyim.”

Dört ayak üzerine çöküp yeri yalamaya başlasaydı beni daha fazla şaşırtamazdı. Vay canına. Garip bir görüntüydü.

“Belki fark etmedin ama artık sen de o monarşinin bir parçası sayılırsın.”

“Öyleyim. Kraliçe olduğumda bazı değişiklikler yaratabileceğimi ummuştum. Prens Elphar’ın iş yapma biçimine bakılırsa bu planın sonuçsuz kalacağı artık çok açık.”

“Ben bu işin neresindeyim?”

“Duruma göre değişir. Bana neden prensi gözetlediğini söyle.”

Casusluk yapmadığımı, işimi yaptığımı nasıl açıklayabilirdim? Beni sokaklardan almış olabilirdi ama Perde'ye ait bir varlık olduğumu öylece itiraf edemezdim.

“Herhangi bir siyasi nedenle casusluk yapmıyordum.”

“Bir suikastçı tarafından kiralandın o zaman? Kabul ediyorum, pek öyle görünmüyorsun ama bu da kılık değiştirmenin bir parçası olabilir.”

Belalı bir suikastçı olma düşüncesi homurdanmama sebep oldu. Ok ve yayda usta olabilirdim ama diğer fiziksel beceriler konusunda pek de etkileyici sayılmazdım.

Ya da ortalama.

Tamam, oldukça berbatım.

“Evet, hayır. Bir suikastçı değil.”

“Yani...” Bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyordu.

“Bak, muhtemelen kulağa ürkütücü gelecek ama buraya esas olarak senin için geldim.”

Mor kaşları havaya kalktı. “Ben mi?”

“Prensle mutlu bir evliliğiniz olduğunu görmek istedim.”

Bana inanmıyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Kahretsin, doğruyu söylediğimi bilmeme rağmen *ben* bile kendime güçlkle inanıyordum. Yine de o tam bir prensesti çünkü bunu açıkça söylemiyordu. Diplomatik olmaya dikkat ediyordu.

“Anlıyorum. Bu durumda, seni hayal kırıklığına uğrattığımı için üzgünüm.”

“İkimiz de bunun senin hatan olmadığını biliyoruz. Prens tam bir ahmak.”

“Gerçekten de öyle,” dedi gözlerinde bir mizah parıltısıyla.

“Peki beni ne için istiyorsun?”

“Görünmez olma ve zararlı büyülere karşı koyma yeteneğine sahipsin. Benim için casusluk yapmanı istiyorum.”

Bu beni şaşırttı. “Yapamam. Yani, o görünmezlik şeyi...” Berbat açıklamalarım karşısında hayal kırıklığı yaşayarak iç çektim. “Tamam, bak. Muhtemelen deli olduğumu düşüneceksin ama her şeyi açıklayacağım. Ben bir aşk meleğiyim.”

Bana baktı ve kocaman olan gözlerini iki kez kırıştırdı. “Bu tür perilere aşına değilim. Karışık bir cins mi?”

“Ben bir peri değilim. Dürüst olmak gerekirse buraya ait bile değilim. Ben Perde’de yaşamalıyım - beni sizin fiziksel dünyanızdan ayıran boyutta. Aşk melekleri güçlerini aşk ve arzuyu yaymak için kullanırlar. Biz temelde yüceltilmiş çöpçatanlarız.”

Kaşlarını şiddetle çattı, gözleri morun daha koyu bir tona bürünüyordu ve bu da onu aniden korkutucu gösterdi. “Yani prensin böyle olması *senin* suçun-”

Sözünü kestim. “Hayır! Tanrım, hayır. O kendi başına bir it. Onu düzeltmeye çalışıyordum, yemin ederim. Onu sana sadık kılmaya çalışıyordum. Her şeyi denedim.” Ses tonumdan acı hayal kırıklığım damlıyordu. “Hiçbir şey işe yaramadı. Bu adam bir oyuncağın üzerindeki kayganlaştırmacıdan daha kaygan.”

Bunun onun hayatı olduğuna inanamıyormuş gibi bana göz kırptı. Sanırım kayganlaştırmacı kısmı bir kraliyet prensesi için çok fazlaydı. Neyse ki gözlerinin öfkeli rengi soldu, yani bu iyi bir şeydi.

“Yani bu yüzden mi görünmezdin? Bir Perde varlığı olduğun için mi? Büyük bir güce sahip olduğun için değil mi?”

Biraz gücenmiştim. “Hey, harika bir suikastçı olmayabilirim ama beceriksiz de değilim. Bana kalırsa bir aşk meleğinin etkileyici güçleri vardır.”

“Ne gibi mesela?”

“‘Slam-o-rama’ demenden daha hızlı bir şekilde bir seks partisi başlatabilmem gibi mesela.”

Tamam, kulağa kafamda kurduğum kadar etkileyici gelmemişti ama yine de fena değildi.

“...Pekâlâ. Yani sen bir aşk meleğisin. Sadece senin eşsiz... güçlü yönlerinle çalışmamız gerekecek.”

Kendimi utandırmayacaktım ve güzel saçlarla sevimli bir kişilik dışında pek güçlü yanımla olmadığını söylemeyecektim.

“Tamam.”

“Şimdilik endişelenecek bir şey yok.”

“Kafamı karıştıran bir şey var,” diye itiraf ettim.

“Neymiş?”

“Ben biraz... şey, seni kontrol etmeyi seviyordum, bilirsin. Seni takip etmek, iyi olduğundan emin olmak.” “Kontrol etmek” kulağa onu takip etmekten daha mı az ürkütücü geliyordu? Umarım öyleydi. “Geceleri seni izledim. Ağlıyordun. Hem de çok.”

Gözleri sertleşti. “Soru nedir?”

“Sadece birkaç ay oldu. Prens seni sevmiyor diye her gece ağlarken nasıl oldu da isyanın başına geçip kellesini uçurmak istedin?”

Komik olmayan bir kahkaha attı. “*Onun* için ağladığımı mı sanıyorsun?”

Kaşlarımı çattım. “Şey, evet. Kalp kırıklığını hissedebiliyordum.”

“Kalbim kırılıyordu ama onun için değil.”

“Ah. *Ahhhhh*. Başka birini mi seviyordun? Prensle evlenmeden önce?”

Cevap vermedi ama gözlerindeki gerçeği görebiliyordum.

“Bilmiyordum. Özür dilerim. O zaman neden Prens Dal-lama ile evlendin?”

“Değişim isteyen periler için. Böylece güçlü bir pozisyon-da olabilirdim.”

“O hâlde bunu bir süredir planlıyordun.”

Başını salladı.

“Sevdiğin kişi nerede?”

Sertçe yutkundü. “Gitti.”

“Prens...” Sorumun havada kalmasına izin verdim. Eğer prens sevdiği periyi öldürdüyse, bu ondan daha çok nefret et-meme neden olacaktı.

“Bu tartışmaya açık bir konu değil.”

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. “Özür dilerim. Aşk meleği eğilimi. Kırık bir kalbi onarmaya ihtiyaç duymak, çok susadığında su içmeye ihtiyaç duymak gibidir,” dedim dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek. Ağız kuruluşunun kalp kırık-lığının bir yan etkisi olduğunu kim bilebilirdi? “Her zaman kırık kalbinin prens yüzünden olduğunu düşünmüştüm,” diye itiraf ettim. “Eğer kalbini onarmak için yapabileceğim bir şey varsa, ben buradayım.”

Başımı düşünceli bir şekilde eğdim. “Ya da sadece ondan öç almak istiyorsan bile. Bunu çok iyi yapabilirim. En sev-diği muhafızıyla bir ‘saman gezintisi’ falan yapmak ister mi-sin? Bu muhtemelen onu kızdırır. Ya da onu o iğrenç goblin kızlarından birine âşık etmeye çalışabilirim. Bu çok komik olurdu.”

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalktı. “Sanırım şimdilik pas geçeceğim ama teşekkür ederim.”

“Ne zaman istersen.”

“Peki, Emelle, isyan için yapabileceğin bir şey düşündü-ğümde sana güvenebilir miyim?”

“Yani, evet ama buradaki amacınız tam olarak nedir?”

Gözlerimin içine bakarak, “Kral ve prensi devirmek tabii ki,” dedi Prenses.

Yüzüm kızardı. “Ciddi olamazsın.”

“Gerçekten de öyleyim.”

“Ama seni öldürecek.”

Birdenbire ağırbaşlı kadın gitti ve yerine ateşli bir prenses geldi. “Onu önce ben öldürmezsem.”

Nefesimin altında ısıklık çaldım. “Vay canına. Şu anda süper korkutucusun.”

Sözlerim prensesi güldürdü ve bu ses o kadar bulaşıcıydı ki ben de güldüm. Gülmek iyi hissettiriyordu ama sonra adamlarımın kuleye kapatıldığını hatırlayınca gülümseme yüzümden düştü.

“Sana yardım edeceğim ama genfinlerime yardım edebilir misin?”

Bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Sana yalan söylemeyeceğim. Onlar itlafı beklerken, hatta itlafta yarışırken bile pek bir şey yapamam ama elimden geleni yapacağım.”

“Teşekkür ederim.”

Karnımdaki ağrı aniden şiddetlendi ve acı içinde tıslama ma neden oldu.

Prenses Soora kaşlarını çatı. “Hasta mısın?”

“Tam olarak değil.”

Bu âlemde bunu nasıl açıklayabilirdim ki? Beni bu şekilde kullanmak isterse diye tekrar görünmez olacağımı itiraf etmek istemedim. Tamamen görünmez olup geri dönememe riskini göze alamazdım. Hayır, bunu şimdilik kendime saklamalıyım.

“Eğer genfinlerden, yani hapishanedekilerden çok uzaklaşırsam, o zaman kendimi iyi hissetmemeye başlıyorum.”

“Anlıyorum. Korkarım ki herhangi bir büyüü bozacak gücüm yok.”

“Ah, sorun değil. Bunun için endişelenme. Ben hâlledebilirim.”

“Senin için getirebileceğim herhangi bir bitki ya da tonik yok mu?”

“Hayır, sadece onları görmem gerekiyor.”

“Bunun mümkün olacağını sanmıyorum. İtlaf sonrasına kadar beklemeniz gerekebilir.”

Çekiniyordum. O kadar uzun zamanım var mı bilmiyordum. Görünüşe göre bu sadece bir mesafe meselesi değildi, aynı zamanda bir ayrı geçirilen zaman meselesiydi.

“Hikâye şöyle: sen benim evim olan adada benim hizmetçimdin ve seni buraya çağırdım. Kimse bunu sorgulamayacak. Yine de burada herhangi bir hoş karşılama bekleme çünkü Duru dışında kimse umursamayacak. Hiçbir koşulda bu duvarların içindeki kimseye güvenmemelisin. Sadakat burada sadece yedi harfli bir kelimedir.”

Son aşk meleği görevim sırasında burada birkaç hafta yaşadığım için bunu çok iyi biliyordum. Burası bir insan hazırlık okulundan daha fazla arkadan bıçaklayan adiliklerle doluydu.

“Anladım.”

Duru kafasını tekrar odaya soktu. “Onun için her şeyi hazırladım, prenses.”

“Çok iyi. Teşekkür ederim, Duru.” Bana dönerek ekledi. “Şimdi gitmem gerekiyor ama Duru seni hamama götürüp hazırlayacak. Orada kimse olmayacak. Tenini boyayacak, böylece yüksek peri gibi görüneceksin ve ihtiyacın olan diğer her şeyi alacak.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve çantamı çıkarıp yatağın üzerine bıraktım.

“Bunun için gizliliğin önemini vurgulamama gerek yok, değil mi?”

“Hayır. Anladım.” Kaşlarını kaldırdığında devam ettim. “Yani, hayır hanımefendi. Majesteleri. Prenses. Çok gizli isyan eşittir Emelle’in çenesini kapatması.”

Dudakları benim şaşırtıcı belagatim karşısında eğildi. Onu suçlamıyordum. Sonra odadan çıkıp gitti.

BÖLÜM BEŞ

Duru'nun peşinden hizmetçi hamamına gittim. Oda oldukça büyüktü ve taş zeminde birkaç işlemeli küvet vardı.

“Bütün hizmetkârlar burada yıkanır,” dedi Duru yanında hâlâ bir çanta taşıırken. “İçeri gir ve şuradaki zinciri çek. Su gelecek. Soğuk olacak, o yüzden uyarayım.”

İnledim. Soğuk banyolar. Varlığımın felaketi.

Kirlenmiş ve kırıışmış elbisemi hızla çıkarıp taş banyoya girdim.

Küvetin yanındaki duvarda bulunan zinciri çekince duvardan bir tıpa çıktı ve soğuk su fişkırdı. Yıkanacak kadar suyum olduğunda, tıpayı hızla deliğe geri taktım.

Duru hiç vakit kaybetmedi. Bana güzel kokulu bir kalıp sabun fırlattı, ben de hızla saçlarımı ve vücudumu yıkadım. Keşke kanatlarımı çıkarıp onları da yıkayabilseydim ama birinin gelip onları görmesi riskini almak istemiyordum.

Temizliği bitirdikten sonra çantasından bir şişe çıkardı ve banyo suyuna kırmızı bir sıvı dökmeye başladı. Şişenin içindekilerini tamamen boşalttığında, parlak pembe suya doğru başını salladı.

“Yeterince iyi. Altına dal ve suda bekleyebildiğin kadar bekle.”

Derin bir nefes alarak kendimi suya bıraktım. Ciğerlerim şikâyet etmeye başlayana kadar suyun altında kaldım ve sonra çırpınarak yüzeye çıktım.

“Tekrar,” diye emretti Duru.

Duru cildimin yüksek perilerden geçer not alacak şekilde pembe görüldüğünden emin olana kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

“Yeterince iyi,” dedi tekrar.

Kollarıma baktığımda tenimin artık fildişi değil, fuşya renginde olduğunu gördüm.

“Saçların da biraz koyulaşmış,” dedi Duru. “Dışarı çık ama kendi kendine kuruman gerekecek. Kendini havluyla silmek sadece rengin bir kısmını alır.”

Kendimi küvetten dışarı attım ve sonra yerde su birikintileri oluşturan garip bir yağmur bulutu gibi orada durdum. Vücuduma hükmeden ürpertiye ve tüylerimin diken diken olmasına engel olamıyordum.

“Bir yerlerde ateş var mı? Üşüyorum.”

Üşümekten nefret ediyordum.

Duru yumruklarını geniş kalçalarının üzerine koydu. “Ah, tabii. Sizi prensesin özel odalarına götüreyim, böylece gerçek bir hanımefendi gibi ateşin başında ısınabilirsiniz. Belki ayak masajı da istersiniz?”

Alaycı ses tonuna sııttım. “Bu harika olur, teşekkürler.”

Bana gözlerini devirdi. “Yeterince kurusun. Bunu giy, boyayı silmemeye dikkat et. Kurudukça cildine yerleşecektir ama birkaç gün içinde seni tekrar ıslatmamız gerekebilir.”

Üzerime çuval gibi oturan bir gecelik fırlattı. Hâlâ nemli olan tenime yapışıyordu ama çıplak olmaktan daha iyiydi.

“Ne, ipek yok mu?”

Gülümsemek istiyordu, bunu söyleyebilirdim. Yerde bıraktığım su birikintisinin onu biraz içten içe öldürdüğünü de söyleyebilirdim. Bir hizmetli olarak içgüdüğü her şeyi titizlikle temiz tutmaktı.

“Hadi,” dedi su birikintisine özlem dolu bir bakış atarak. “Seni odana geri götürsek iyi olur. Gardiyanlar her iki saatte bir burayı tarıyor.”

Beni odama geri götürdü ve sonra taşıdığı çantanın içindekilerin geri kalanını boşalttı. Fuşya renkli yüzümü hemen bir gülümseme aydınlattı.

“Duru, benden gerçekten hoşlanıyorsun,” dedim aceleyle. Benim için aşırıldığı yiyecekleri alıp ağzıma ekmek ve peynir tıktırmaya başladım.

Duru başını bana doğru salladı. “Tanrıçalar aşkına, yaban domuzu gibi yiyorsun. Homurdanmadığına şaşırdım.”

Yanaklarım yemekle doluyken ona baktım. “Senden hoşlanmamamı sağlamaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak. Beni besledin ve prensi aşağıladın. Artık en iyi arkadaş sayılırız.”

Duru bana yine gözlerini devirdi ama beni kandıramazdı. “Benden hoşlanıyorsun, kabul et.”

“Ağzın doluyken konuşmayı kes,” diye azarladı. “Şimdi uyu. Sabah hizmetçinin seni uyandırmak için zili çaldığını duyacaksın. Üniformanı giy. Sana getirdiğim çantada bir çift topuklu ayakkabı bulacaksın. Bu kadar kısa sürede bulabildiğimin en iyisi, tam olarak uymayabilir ama idare etmen gerekecek. Kendini daha uzun göstermek için onlara ihtiyacın olacak. Bir yüksek peri için çok kıyasın. İlk zil çaldığında hazırlanmak için on dakikan var. Sonra hizmetçilerin yemek

alanına gidip yemek yemek için bir on beş dakikan daha olacak. Seni orada bulacağım ve temizlik için prensesin odasına kadar eşlik edeceğim. Benim gözetimim altında olacaksın.”

Ona iki parmak selamı verdim. “Evet, hanımefendi.”

“Geç kalma,” dedi parmağıyla yüzümü göstererek.

“Bunu hayal bile edemezdim.”

“Güzel. Biraz dinlen. Birkaç saat sonra zil çalacak.”

Duru gitmek için kapıyı açtığı anda onu durdurdum. “Hey,” dedim kocaman bir ekmek lokmasını yutarken. “Teşekkürler, Duru.”

Beni aşağılıyormuş gibi bir bakış attı. “Sakın yakalanma ve prensesime ihanet etmeye cüret etme, yoksa seni kendim öldürürüm. Anlaşıldı mı?”

Vay canına. Muhtemelen beni temizlik malzemeleriyle boğardı.

“Hımm, evet.”

“Güzel. Sabah görüşürüz.”

Kapıyı arkasından kapattı ve ekmeğin geri kalanını hızla yedikten sonra yorganın altına girip yatağa karnımın üzerinde çöktüm. Bu, dışarıda sert bir binaya yaslanıp uyumaktan çok daha iyiydi.

Kanatlarımı serbest bıraktım ve bir iç çekişle onları çıkardım. Böyle daha iyiydi.

Temizdim, karnım toktu ve pembeydim. Gözlerimi kapattım, tek istediğim genfinlerimi korumak, kendimi demirlemenin yeni bir yolunu bulmak, âşık olmak ve epik bir seks yaparken nasıl olup da bir peri isyanının ortasına düştüğümü düşünerek uykuya daldım.

Daha çok seks kısmını hayal ederek uykuya daldım.

Tam her şey yoluna girmişken, beni rüyalarımın uyardıran sinir bozucu bir zil sesi duydum.

Yastığı tutup başımın üzerine çekerek gürültüyü bastırmaya çalıştım. Tekrar o keyifli uyku hâline geçmeyi denedim ama çınlama sesi beni uyanık kalmaya zorluyordu.

Lanet zil. Kim zil çalardı ki zaten?

Hafızam geri geldi ve hızla doğruldum. “Kahretsin!”

Hizmetçinin zili ne zaman çalmaya başladığını ya da bunun ilk zil olup olmadığını bilmiyordum. Ayağa fırladım ve geceliğim yırtıldı. Dün gece kanatlarımı açarken istemeden yırtmıştım ama olan olmuştu.

Kanatlarımı bedenime geri çektim ve yırtık geceliği yerde bir yığın hâlinde bıraktım.

Yatağın altındaki çekmeceyi karıştırarak, giymem gereken hizmetçi üniformasını hızla üzerime geçirdim. Ziller susmuştu ama bu iyi bir şey mi kötü bir şey mi bilmiyordum. Gerçekten bir saate ihtiyacım vardı.

Elbise sıkıcı gri renkte kalın, kaba bir malzemedен yapılmıştı. Kumaş ayaklarımın altında toplanıyordu. Duru'nun bana bıraktığı bağcıklı siyah botları alıp giydim ve topuklarının en az beş santim uzunluğunda olduğunu fark ettim.

Of.

Ayağa kalktığımda pembe yüzümün üzerine düşmemek için kendimi zor tuttum. Saçlarımı, yanları kulaklarımın üzerine tam oturacak şekilde geriye doğru attım ve ardından bağladım.

Aynam yoktu, bu yüzden ne kadar aptal göründüğümü hiç bilmiyordum ama zaten geç kalma riskiyle karşı karşıyaydım. Bu yüzden hızla kapıya gidip kapıyı çekerek açtım ve neredeyse öfkeli bir Duru ile çarpışıyordum.

Sendeleyerek durduğum yerden uzaklaştı ve bana kaşlarını çattı. “Geç kaldın! Kahvaltıyı kaçırdın.”

“Özür dilerim! Zillerle aram pek iyi değildir. Ya da uyanmak zorunda kalmakla.”

Duru hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı ve etrafında döndü. “Beni takip et ve elini çabuk tut.”

Peşinden koştum, yetişmeye çalışıyordum ama kabul edelim, yalınayak yürürken bile dengede duramıyordum.

Zavallı, yeni vücut bulmuş bedenim beş santimlik topuklu ayakkabılarla koşmaya hazır değildi.

Bileğim burkuldu ve neredeyse merdivenlerden aşağı düşüyordum, tırabzana tutunarak ayakta kalmayı başardım.

Duru omzunun üzerinden bana kızgın bir bakış attı. “Oyalanmayı bırak da gel!”

“Duru, eğer bu sana oyun gibi geliyorsa, gerçekten daha fazla dışarı çıkmalısın,” diye söylendim. Kahretsin, kısa bir şey için kesinlikle hızlı hareket ediyordu.

Hizmetkâr koridorlarından çıkıp sarayın ana bölümüne girdiğimizde ilk kez başka insanlar gördüm.

Muhafızlar ve hizmetkârlar sarayın ihtişamı içinde yoğun bir şekilde çalışıyorlardı. Birkaç meraklı bakıştan daha fazlası ve hatta alaycı bakışlar da üzerimdeydi.

Pembe kolumu bilinçli bir şekilde ovuşturdum ama çoğunu tanıyor olmam yardımcı oluyordu. Süpürge dolaplarının içinde gizli sevgilileri ile olan buluşmalarını izlediğimde tehditkâr olamıyorlardı.

Tamam, evet, o kaçamaklara ben sebep olmuşum. Bir günde yirmi altı buluşma ayarlamıştım. Süpürge dolapları için yoğun bir gündü.

Duru bir kapının önünde durup beni çarşaflarla dolu bir dolabın içine götürdüğünde nefes nefese kalmıştım. Her şeyi ayıklamaya başladı ve sonra kumaşları kollarıma yığdı. Yığın başımdan daha uzun olana kadar durmadı.

“Hadi,” dedi Duru.

Yanımdan geçerken neredeyse yığını düşürüyordum ve önümü göremiyordum, bu yüzden hâlâ onu takip ettiğimden emin olmak için başımı sürekli hareket ettirip ona bakmaya çalışmam gerekiyordu.

Topuklarıma tekrar takıldığımda, tüm çamaşır yığını neredeyse benimle birlikte düşüyordu ama şans eseri, ya da bakış açısına bağlı olarak şanssızlık, Duru’nun sırtına çarparak düşüşümü durdurdum.

“Tanrıçalar aşkına, yeni doğmuş bir buzağı kadar denge-sizsin,” diye tısladı. “Sakın onları düşürmeye cüret etme.”

Onlarla başa çıktım ve tekrar doğruldum. “Hayır, anladım. Onları kesinlikle düşürmeyeceğim.”

Oflayıp pufladığını ve bir kapıyı açtığını duydum, ben de onu içeri kadar takip ettim. “Şunları şezlonga koy.”

Bunu yapar yapmaz, etrafa bir göz atabildim. Prenses Soora’nın odaları hiç değişmemişti. Kabul odasında sıcak bir ateş yanıyordu, kitap rafları ve üzerinde nakış işlemleri olan küçük bir masa vardı. Kapıların ardında dolabı, yatak odası ve banyosu bulunuyordu. Pencereleler açıktı, içeriye temiz hava giriyordu ve saksı bitkileriyle dolu güzel bir balkon görebiliyordum.

“Onun odaları benim favorim.”

Duru yığından birkaç çarşaf toplarken durakladı ve gözle-rini bana dikti. “Sarayda çok oda gördün, değil mi?”

Evet. Hepsi. “Hımm, ne? Hayır. Yani, pek sayılmaz. Bir ya da... altmış tane görmüş olabilirim. Bu en iyisi gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Çok güzel dekore edilmiş. Prenses Soora iyi bir zevke sahip, değil mi?”

“Görünmezken prensesimi mi dikizledin?” diye açıkça sordu.

“Dikizlemek çok çirkin bir kelime. Ben bunu gözlemlemek olarak düşünmeyi tercih ediyorum.”

Duru alay etti ve nefesinin altında pembe saçlı düzenbazlar hakkında mırıldanmaya başladı.

Kapıdan bir çift hizmetçi girdi ve bana bakınca oldukları yerde durdular. İkisi de hizmetliydi ama koyu mor hizmetçi elbisesi giyen Duru’nun aksine ikisi de beyaz giyiyordu.

Biri erkek, diğeri dişi, ergenliklerini ancak geçmişlerdi. Başlarının her tarafına yayılan sıkı bukleler kısa boylarını saklamaya yardımcı oluyordu. Bu onlara en az 15 santim daha kazandırmıştı.

“Kim o?” diye sordu kız dudağını bükerek.

“Bu Emelle,” dedi Duru başını kaldırıp çarşafı düzeltmeden. “Bugün size burada ihtiyacım olmayacak. Siz ikiniz koridorlara bakabilirsiniz. Halıları da aldığınızdan emin olun. Yukarı çıkarken bir leke gördüm.”

Çocuk dik durmaya çalıştı. “İki gün önce halıları kendim temizledim ve tek bir leke bile yoktu.”

Duru ona tersçe baktı. “Bir leke vardı.”

Çocuğun yanakları hafifçe kızardı ama çenesini kapalı tuttu.

Vay canına. Lekeler ciddi bir işti.

Kız kollarını kavuşturdu. “Bir yüksek peri ne diye temizlik yapar ki? Bu işte hiç iyi değiller.”

Ah, Tanrım. Hizmetli temizlik politikası. “Hey, yüksek periler gayet iyi temizlik yapabilir,” dedim savunmacı bir şekilde. Nedenini bile bilmiyordum. Sadece kendime engel olamamıştım.

Hayatında duyduğu en saçma şeymiş gibi alay etti.

“Yeter. Zaman kaybediyorsun,” dedi Duru. “Git.”

İki hizmetli dönüp bana küçümseme dolu bir bakış attıktan sonra gittiler. Tekrar yalnız kaldığımızda güldüm. “Tanrım, bir hizmetli temizlik bölgesi tartışmasına gireceğimi bilmiyordum.”

“Onlara aldırma. Sadece rahatsızlık veriyorlar. Burayı temizlediklerinde koridordakinden daha fazla güç kazanıyorlar. Orada daha az parlak yüzey var.”

Hah. Kim bilebilirdi ki?

“Eee? Orada öylece durma. Prensesin yatak takımını çıkar. Önümüzde uzun bir gün var,” dedi gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla. Vay canına, hizmetliler temizliği gerçekten çok seviyordu.

Uzun bir gün geçireceğimiz konusunda şaka yapmıyordu. Yatak odasıyla banyodaki çarşafı değiştirdik, yerleri ve duvarları fırçaladık, rafların tozunu aldık, pencereleri yıkadık, bitkileri suladık; çok fazla bitki vardı.

Hizmetçinin zilleri tekrar çaldığında, kollarım ağrıdan titriyordu ve ayaklarım bütün gün rahatsız topuklu ayakkabıların içine tıkıldıkları için şişmişti.

Duru darmadağınık ve bitkin hâlime baktı. Kedinin sürükleyip getirdiği bir şeye benziyordum. Hizmetli büyüünün Duru’yu her zamankinden daha enerjik göstermesinin de bir faydası yoktu. On yaş gençleştiğine yemin edebilirdim. Tuvaleti fırçalarken resmen parlıyordu.

Kolumu kaldırdı ve kollarıma bakarak başını salladı. “Zayıf kollar. Ellerinde de nasır yok,” dedi kabarmış ellerime alaycı bir ifadeyle bakarak.

“Temizlik yapmak çok zor,” diye sızlandım.

Bana gözlerini devirdi. “Buna alışsan ve deneyimsizliğini bu kadar belli etmesen iyi olur. Hizmetçiler daha azı için cezalandırıldı. Gel, yemek yiyelim.”

“Şimdi benim dilimi konuşuyorsun.”

Yemek yemek için hizmetkârların yemek odasına doğru ilerlerken Duru’nun peşinden gittim. Tanrım, ayaklarım acıyordu. İlerideki yemek vaadi olmasaydı, koridorda çömelip günü bitirirdim.

Ya da belki bir muhafızın suratına biraz Şehvet üfleyip yolun geri kalanında beni taşımasını sağlayabilirdim?

Herhangi bir muhafız bulup planımı uygulamaya koyamadan, hizmetkârların yemekhanesine vardık.

İçeride yemek yiyen ve ziyarete gelen yüzden fazla hizmetli vardı. Açık büfe yiyeceklerle dolu olan da dahil olmak üzere, banklı birkaç uzun masa kurulmuştu.

Bir tabak kaptıktan sonra Duru’yu takip ettim ve tabağa sığdırabildiğim kadar yemek doldurdum. Kahvaltıyı kaçırdığımdan beri açlıktan ölüyordum ve midemdeki genfinlerden ayrı kalmanın verdiği bağ acısı da yardımcı olmuyordu.

Duru’yla tek başımıza oturduk ve çok fazla bakış almamıza rağmen kimsenin bize yaklaşmaya hevesli görünmediğini fark ettim. Duru uzun süre bakan herkese ters ters bakıyordu.

“Sanırım yakın zamanda popüler masaya davet edilmeyeceğiz.”

Duru cevap vermeden önce çorbasından bir yudum aldı. “Yabancıları sevmezler ve sen de benim gibi bir yabancısın. Yine de en azından yüksek periye benziyorsun. Bu senin için iyi bir şey.”

“Hizmetliler de en az yüksek periler kadar önemlidir.”

Kâsesine doğru homurdandı. Buhar zaten kıvırcık olan saçlarını daha da kıvırcıklaştırmıştı. “Başka hiçbir yüksek peri seninle aynı fikirde olmayacaktır, bu yüzden kimliğinin açığa çıkmasını istemiyorsan, bunu insanların seni duyabileceği bir yerde bir daha söylememeni öneririm.”

Sesimi alçalttım ve biraz daha yaklaştım. “İtlaf hakkında ne biliyorsun?”

Omuz silkti. “Hiçbir şey. Daha önce onlar için buraya hiç gelmemiştim.”

Hayal kırıklığıyla hafifçe arkama yaslandım. Adamlarıma götürmek için içeriden biraz bilgi alabilirsem, belki üstünlüğü ele geçirebilirlerdi.

“Peki ya hapishane kuleleri? İçeriye girmenin bir yolu var mı?”

Gözlerini bana dikti. “Aklından bile geçirme.”

“Onları görmem gerek.”

Başını salladı. “Yakalanacaksın. O kulelere kimse giremez. Kral büyüü yüzyıllar önce kendisi kurdu.”

“Yine de birinin oraya girmesi gerekiyor. Mahkûmları içeri ve dışarı götürmek için. Onlara yiyecek ve su getirmeli.”

Düşünceli bir şekilde eliyle yay gibi saçlarını okşuyordu. “Evet, sanırım mutfaktan biri yemeklerini getiriyor.”

Bu benim giriş yolumdu. İşte, harika bir casus olacaktım.

Duru gözlerimdeki parıltıyı görmüş olmalıydı ki başını salladı. “Eğer yakalanırsan...”

“Biliyorum, biliyorum. Prensesini bu işe bulaştırmasam iyi olur. İnan bana, yapmayacağım. Beni klozette boğmandan çok korkuyorum.”

Gözlerinde tam da bunu yapmayı hayal ediyormuş gibi bir bakış vardı. Lanet olsun. Neden gidip ona fikir vermek zorundaydım ki?

Yemek odasının etrafına bakındı ve sonra başıyla benim de bakmamı işaret etti. “Toprak perisi orada. Onu gördün mü?”

Gözlerimi kıstım. “Kafasından ayçiçekleri çıkan kız mı?”

“İşte o. Daha önce hücrelere gitmekten bahsettiğini duymuştum.”

Tek yapmam gereken oradaki çiçek gücüne ulaşmaktı ve umarım o da beni kulelere götürüp adamlarımı görmemi sağlayabilirdi. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Muhtemelen. Başarılı olma ihtimalim yüzde otuzdu.

Yemeğimizi bitirdikten sonra yolda kaybolmayayım diye Duru beni odama geri götürdü. Yalnız kaldığımda, topuklularımı çıkarıp kanatlarımı ittikten hemen sonra uykuya daldım.

Hizmetçi olmak bok gibiydi.

BÖLÜM ALTI

İki gün daha ilk günkü gibi geçmişti. Ellerimde temizlikten dolayı oluşan kabarcıklar, ayaklarımda rahatsız edici topuklulardan dolayı oluşan kabarcıklardan daha fazlaydı.

Ayrıca kendimi yeniden pembeleştirmek için tekrar banyoya girmem gerekiyordu. Ancak kimse ne tür bir peri olduğumu sorgulamıyordu, yani kılık değiştirmem işe yarıyor olmalıydı.

Ne yazık ki midemdeki ağrı giderek artmıştı ve geceleri kollarımla bacaklarımda karıncalanma hissederek uyuyordum.

Dördüncü gün hizmetçinin çanları beni uyandırdığında paniğe kapıldım.

“Kahretsın!”

Yataktan fırlayıp ellerimi ovuşturmaya çalışım ama faydası yoktu.

Sağ elim gitmişti. Görünmez olmuştu. Tamamen yarı saydamdı.

“Ah, kahretsın.”

Yer değiştirmedikleri sürece adamlarımdan eskisi kadar uzak değildim. Ya benden uzağa taşınmışlardı ya da bu, onla-

rın varlığı olmadan çok uzun zaman geçirmiş olmamla ilgili bir meseleydi.

Her iki durumda da bu fiziksel dünyaya tutunmak için bağlarım ihtiyacım vardı, hem de hızlı bir şekilde. Ancak kesinlikle görünmez bir elle etrafta dolaşamazdım. Sadece görünmez olmakla kalmıyordu, aynı zamanda artık onunla fiziksel şeylere de dokunamıyordum. Bu kötü bir şeydi. Diğer elim de giderse, hiçbir şeyi tutamazdım ya da hiçbir şeye dokunamazdım.

Hızlıca giyindim, bu arada tek elle bunu yapmak *çok* daha zordu.

Sonunda düğmelerimi iliklemeyi başardığımda gömleğimin kolunun, elimin eksik olduğu gerçeğini gizleyecek kadar uzun olmadığını gördüm.

Düşünceli bir şekilde dudağımı ısırarak ilham almak için odaya baktım ve sonra zihnimde bir ampul yandı.

Bir yığın kıyafet alıp ön kolumun üzerinde dengeledim, böylece elim kumaşın hemen altındaymış gibi görünüyordu.

İşte. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Sanırım. Birinin ellerini ne sıklıkla fark ederdiniz ki? Yoksa bu ayakkabılar için mi söyleniyordu? Ah neyse. Yeterince yakındı.

Hizmetkârların odasından aceleyle çıkıp mutfığa gittim. Kendime bir toprak perisi bulma vakti gelmişti.

Sabahın bu erken saatinde, büyük mutfak çılgınca bir faaliyetin gürültüsü içindeydi. Aşçılar emir yağıdırıyor, tencerelele tavalar tütüyor ve tıslıyor, hizmetçiler sanki bir yarışta yarışıyorlarmış gibi birbirlerinin etrafında koşuşturuyorlardı.

Kapının yanında dikilip duruyordum, kenara itilmiş ve birden fazla kez üzerime basılmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu diğer hizmetçilerden biri. “Sen prensesin özel hizmetçisisin. Mutfakta ne işin var?”

“Ben, şey...”

Vay canına, Emelle. Hazırlıklı olmalıydın.

“Kendimi iyi hissetmiyorum,” diye geveledim. “Burada çalışan toprak perisinin isteyebileceğim bir bitkisi olduğunu söylediler.”

Peri kaşlarını çattı. “Mossie’yi mi kastediyorsun?”

“Eğer kafa derisinden büyük sarı çiçekler çıkan oysa, evet.”

“Sabahları bahçeye çıkıyor, gerekenleri topluyor. Şu tarafa git,” diyerek mutfağın arka tarafındaki bir kapıyı işaret etti.

“Teşekkürler.”

Bedenlerin arasından sıyrılıp kapıdan dışarı kaçtım. Dışarıda sebzeler, meyveler, otlar ve çiçeklerle dolu yemyeşil bir bahçe vardı. Etrafa dağılmış, bitki yetiştiren ve onları bugünün menüsü için toplayan birkaç farklı toprak perisi gördüm.

Meyve ağaçlarının etrafında sallanan dev sarı çiçeklerden bir buket gördüğümde ona doğru koştum.

“Mossie?”

Kız doğruldu ve döndü, parlak yeşil gözleri beni içine çekti. “Evet?”

Kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Muhtemelen ona gelmeden önce ne söyleyeceğimi planlamalıydım. Süper harika casusluk yeteneklerimi tazelemem gerekiyordu.

Cevap vermemi beklerken avuçlarındaki toprağın tozunu aldı ve meyve dolu sepetini tutmaya devam etti.

Ayaklarımı sürüyerek ilerlerken hâlâ kolumun üzerinde dengelediğim giysi yığınının sarsmamaya dikkat ediyordum. Gözleri sürekli ona kaydığı için gülünç görüldüğünün farkındaydım.

Hımm... ne diyebilirdim ki...

Siktir et. Her şeyi göze alabilirdim. “Bazen esir kulelerine yemek getirdiğini duydum.”

Yeşil kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. “Evet...”

“Benim de gelmeme izin verirsin diye umuyordum.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Sen, prensesin özel hizmetçisi, mahkûmun yemeğini teslim etmek için benimle gelmek mi istiyorsun?”

“Evet.”

İfadesi şüpheli bir hâl aldı ve başındaki ayçiçeklerinin her biri bana suçlayıcı bir şekilde bakmak için yer değiştirdi. Vay canına. Ayçiçeği bakışı. Kulağa geldiğinden daha korkutucuydu.

“Neden?”

Neden, neden, neden. Bir saniye onu inceledim. Toprak perileri hakkında bitki yetiştirmek dışında ne biliyordum ki? Pek bir şey değildi ama onlar yine de periydi; ve perilerin her zaman dört şeyden hoşlandıkları garanti edilirdi: güç, partiler, seks ve oyunlar. Ayrıca genellikle rüşvete de hazırlardı.

Ancak Mossie’nin durumunda, sanırım bunu nasıl oynayacağımı biliyordum çünkü kalbinin karşılıksız bir aşkın melodisiyle attığını duyabiliyordum.

“Şey, bir koruma var...” diye imalı bir şekilde başladım.

Şüpheli ifadesinin öfkeye dönüşmesini izledim. Bingo.

“Hangi koruma? Blix olmasa iyi olur,” dedi aceleyle.

Ayçiçeklerinin yaprakları hafifçe kapanıyordu. Sanki gözlerini kısarak bana saldırgan bir şekilde bakıyorlardı.

“Hayır, hayır. Kesinlikle Blix değil. Bu başka bir gardiyan. Tamamen farklı biri.” Ona destek olmak için ekledim. “Blix zaten benim ligimin çok dışında. Toprak perilerini sevdiğini duydum.”

Zekice değildi ama acelem vardı.

Çenesini kaldırdı, çiçeklerinden birini sevmek için uzandı-
ğında öfkesi dağıldı. Ayçiçekleri rahatladı ve güneşe bakmaya
geri döndüler.

“Evet, pekâlâ. O konuda iyi şanslar,” dedi acı bir şekilde.
“Görev başındayken o muhafızların gözüne hiçbir şey çarp-
mıyor. En iyi çiçeklerimi yetiştirdim ve Blix onlara bile na-
diren baktı.”

Onun adına burun kıvırdım. “Ne? Bu çok kaba. Çiçeklerin
şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi.”

“Biliyorum, değil mi?”

“Eğer benim de gelmeme izin verirsen, bu sefer seni fark
etmesini sağlayabileceğimizi garanti ederim.”

Her ne kadar kontrol altında tutmaya çalışsa da gözlerin-
deki umut kıvılcımını görebiliyordum. “Öyle mi? Belki de ar-
tık onunla ilgilenmiyorumdur,” dedi omzunun arkasına birkaç
sarmaşık atarak.

“Tabii ki. Yani, senin gibi bir toprak perisi kovalanmalı.
Kur yapılmalı. Üzerine titrenmeli. Blix sana sahip olduğu için
çok şanslı olurdu. Ancak sahip olamayacağı bir şeyi istemesi-
ni sağlamaktan zarar gelmez, değil mi? Ona neyi kaçırdığını
göster, kızım.”

İlk kez gülümsedi ve yeşil renkli küçük dişlerini ortaya
çıkardı. “Son zilden sonra benimle mutfakta buluş.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Orada olacağım.”

BÖLÜM YEDİ

Duru beni almak için odama geldiğinde hasta numarası yaptım. Zaten o fark etmeden tek elle temizlik yapamazdım.

Gecenin son zili çalıp da hizmetkârların yemeği sona erdiğinde, odamdan çıkıp Mossie'yle buluşmak üzere mutfağa gittim.

Kendini her zamankinden daha fazla süslediği belliydi. Üzerinde toprak lekesi olmayan temiz bir elbise vardı ve çiçekleri yeni budanmıştı.

“Çok hoş görünüyorsun.”

Ayçiçekleri neredeyse diken diken oldu. “Teşekkürler. Sen de öyle.”

Saçımı yeniden örmek dışında bir şey yapmamıştım ama yine de gülümsedim.

Bir sepet dolusu yiyecek aldı ve bana bir yığın tahta tepsi uzattı. “Bunları alabilirsin. Hazır mısın?”

“Kesinlikle.”

Beni dışarı çıkarmak yerine mutfağın dışındaki karanlık bir koridora götürdü ve bizi bir mahzene soktu.

“Nereye gidiyoruz?”

Omzunun üzerinden bir bakış attı. “Hapishane kulesinin girişine tabii ki.”

“Demek yeraltında,” dedim ondan çok kendime.

“Tabii ki.”

Mahzene vardığımızda zemindeki bir kapıyı açtı ve dar bir merdiven setinden indik. Sarayın altındaki koridorlar karanlık, nemli ve küflüydü.

Mossie durmamı rica etmeden önce defalarca hapşırdım, sanki bunu sadece onu kızdırmak için yapıyormuşum gibiydi. En azından bu konuda kibardı.

Aynı dar koridorda bir süre ilerledikten sonra, üç gardiyanın oturup kâğıt oynadığı bir odaya geldik.

Biri ateş perisiydi, saçları dumanlıydı ve teni kor gibi parlıyordu.

“Vay canına,” dedim kendimi durduramadan. “Duman saç. Bu harika bir şey. Taramana bile gerek yok, ha? Saçımı taramaktan nefret ediyorum,” diye itiraf ettim örgümü öne doğru çekerek. “Sonsuza kadar sürüyor. Ayrıca hassas bir kafa derim var. Orası çok hassas oluyor, biliyor musun? Yine de dumanlı saçlarım olmasını çok isterdim. Hacim hakkında konuşalım! Peki ya uyurken? Yastığın yanmıyor mu? Bahse girerim şapkalar da çok hilelidir.”

Üç gardiyan da bana bakıyordu.

Ateş perisi yüzünü bana çevirdi ve sonra Mossie’ye döndü. “Ne oluyor?”

Mossie el salladı ve biraz histerik bir şekilde de olsa güldü. “Ona aldırmayın. O burada yeni. Kendi türü dışında pek fazla peri görmedi.”

Omzunun üzerinden bana, “*Kapa çeneni ve aptal olmayı bırak,*” dercesine kocaman gözlerle bir bakış attı.

Boğazımı temizledim. “Özür dilerim, sanırım biraz gerginim,” diyerek masalarına yaklaştım.

Ateş perisi başını salladı ve kart oyununa geri döndü. “Devam et.”

Mossie aceleyle ilerledi ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Yemek sepetini kapının yanındaki uzun masaya yerleştirdi, ben de taşıdığım tepsilere porsiyonları bölüştürmesine yardım ettim.

Tek elle yapmak o kadar kolay değildi. Neyse ki henüz fark etmemişti. Kolumu önlüğümün altında garip bir şekilde tutarak elim cebimdeymiş gibi görünmeye çalışıyordum.

Küçük tepsilerdeki yemekleri servis ederken midem kassıldı. Her tepside, gördüğüm en kötü görünümlü çorbanın yanında sadece küçük bir parça sert ekmek vardı. İğrençlik faktörünün yanı sıra, bir çocuğa yetecek kadar bile yiyecek yoktu.

“Nedir bu?” diye tısladım.

Sanki aptalmışım gibi, “Mahkûm yemeği,” diye cevap verdi.

“Bu iğrenç ve yeterli değil.”

“Onlar *mahkûm*. Kraliyet ailesinin gerçekten umurunda mı sanıyorsun? Onlara ne vermemiz emredildiyse onu veriyoruz.”

Çok öfkeliydim. O kadar öfkeliydim ki kırmızı görüyordum ama yutkundum.

“Hangisi Blix?”

Muhafızlar kendi aralarında konuşarak kartlarına dalmış durumdayken Mossie arzuladığı nesneyi işaret etti. Adamın masmavi bir teni ve okyanusa benzeyen gözleri vardı.

“Bir su perisi mi?”

Başını salladı. “Evet, çiçeklerim de biraz sulansa iyi olur, ne demek istediğimi anlıyorsun.”

Bir kahkaha attım. Üçüncü muhafız goblin ile dev arası bir şeye benziyordu. Şişkin ve hantaldı. Pek yakışıklı değildi.

“O zaman Blix’in seni fark etmesini sağlayalım, olur mu?” diye fısıldadım, cevap olarak sırtıttı.

Elbisesinin içindeki göğüslerini ve başındaki çiçekleri istediği gibi ayarladı. Sözümün eri bir aşk meleği olduğumdan, Mossie’yi de yanıma alarak Blix’in oturduğu masaya yaklaştım.

Tökezliyormuş gibi yapıp onu da kendimle birlikte yere düşürdüm ve onu neredeyse Blix’in kollarına ittim. Hemen yüzüne bir tutam Şehvet üfledim ve sonra doğruldum.

Şehvetin vücuduna vuruşunu izledim, kollarındaki kıza sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

Bir saniye önce birbirlerine bakıyorlarken bir saniye sonra periler birbirlerinin yüzlerini emmeye çalışıyormuş gibi öpüşüyorlardı. Müthiş bir şeydi.

Diğer iki muhafız bir süre şok içinde baktılar, sonra hantal adam gülmeye başladı. Ateş adam uzandı ve su perisinin kafasının arkasına bir şaplak attı. “Blix. Kes şunu ve dilini tekrar kendi ağzına sok.”

Blix hafifçe nefes alarak geri çekildi. Önce Mossie’ye, sonra da yoldaşına mahcup bir ifadeyle baktı. “Özür dilerim,” diye homurdandı.

Ateş perisi, “Tutsaklara hizmet eden sen olabilirsin,” diye alay etti ve Blix’in karşılık olarak inlemesine neden oldu.

“Üzgünüm, gitmem gerek,” dedi Mossie’ye, onu kucağından alıp ayağa kaldırdı. “Görev çağırıyor.”

Mossie öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş görünüyordu ama başıyla onu selamlamayı başardı.

Hay aksi. Mossie mahkûmlara hizmet ettiğini söylediğinde, gerçekten onlara hizmet ettiğini sanmıştım, sadece yemek getirdiğini değil. Oraya gitmeliydim.

“Sana yardım edebilirim,” diye biraz fazla yüksek sesle bağırdım.

Dört peri de bana baktı. “Yani, benim hatamdı, ayağım takıldı ve Mossie’yi sana doğru ittim. İstersen mahkûmlara hizmet etmene yardım edebilirim.”

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Adamları gerçekten görmem gerekiyordu. Yaklaşmıştım. Çok yaklaşmıştım.

Blix cevap vermek için ağzını açtı ama ateş perisi ondan önce davrandı. “Hayır. Kulelere sadece muhafızlar girebilir. Şimdi git,” dedi küçümseyerek. “Eminim bir yerlerde parlatman gereken bir taş ya da dövmen gereken bir kilim vardır.”

Ona ters ters baktım. “Birincisi, taşı cilalamazsın, fırçalarsın. İkincisi, halıları dövmek sandığınızdan daha zordur. Eğer içeri girmeden önce ayaklarını halıya silmeyen o pisliklerden biriysen, umarım bir dahaki sefere banyo yaptığında bir kelp seni kaçırır.”

Bana kaşlarını çattı ve ateşli teni daha koyu bir kırmızıya dönüştü. Ellerinden alevler püskürüyordu. Vay canına. Sanırım onu kızdırmıştım.

“Şaka yapıyor!” Mossie gergin bir kahkaha atarak hemen yanıma geldi. “Şimdi gidiyoruz.”

“Evet, poker oynamak gibi çok zor olan işine geri dönmene izin vereceğiz,” diye alay ettim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Beynim kesinlikle davranışımından memnun değildi. Çenemi kapatmam için bana bağırp duruyordu.

Ateş perisi adam bana biraz daha dik dik baktı ve evet, alevden elleriyle oldukça korkutucu görünüyordu. Ancak hantal adam, “Poker nedir?” diye hırlayarak gerginliği kırdı.

Doğru. İnsan kart oyunları buralarda pek bilinmezdi. Mossie cevap vermeme izin vermedi. Sadece Blix'e el salladı ve beni odadan dışarı çıkardı.

Mahzene geri dönene kadar kolumu bırakmadı ve sonra bana doğru döndü. "Bu da neydi böyle?"

"Özür dilerim, biliyorum. O itfaiyeci adam beni gerçekten sinirlendirdi."

Gözlerini devirdi. "Ferno herkesi sinirlendirir. Ancak o güçlü biri ve onun kötü tarafına denk gelmek istemezsin, inan bana."

"Not edildi."

"Ama Blix..." İç geçirdi ve gözleri ıslıl ıslıl parlayarak uzaklara baktı. "Harika öpüşüyordu. Tadı göl gibiydi."

Burnumu sıktım. Tadı gölet suyu gibi olsaydı bir öpücüğün harika olduğunu düşünür müydüm emin değildim ama yargılamak bana düşmezdi.

"Yardımanın için teşekkürler. İtmek iyi fikirdi."

"Her zaman. Çöpçatanlık benim işim."

Mutfağa varıp yollarımızı ayırdığımızda, içimi tırmalayan hayal kırıklığına engel olamıyordum. Bu çaba tam bir fiyaskoydu. Eğer kulelere sadece muhafızlar girebiliyorsa, adamlarımın yanına nasıl gidecektim? Sabah uyandığımda vücudumun bir kısmı daha kayıp mı olacaktı? Bu iyi bir düşünce değildi. Ya dudaklarım kaybolursa? Ya da göğüslerim? Onlara ihtiyacım vardı.

Odaman kapısını açtığımda yalnız olmadığımı görünce neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Kutsal ateş topları, beni korkuttun."

Prences Soora pencereden dönüp bana baktı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Kapıyı hızla arkamdan kapattım ve kayıp elimi gözlerinden saklayarak önünde durdum. “Burada ne yapıyorsun?” Kulağa nasıl geldiğini düşününce utandım. Krallığın lanet olası prensesiyle konuşurken muhtemelen daha güzel konuşmalıydım. “Özür dilerim, yani size nasıl yardımcı olabilirim, Majesteleri?”

Ellerini önünde kavuşturdu. Muhteşem olmakta çok iyiydi. Acaba hiç muhteşem görünmediği oluyor muydu? Belki mide gribi olduğunda? Bağırsaklarını kusarken muhteşem görünmek zor olmalıydı. Yine de bunu yapabilecek biri varsa, oydu. Hatta muhteşem bir ağlayıcıydı. Çok tatlı burnunu çekiyordu ve mor yanakları vardı.

“Buraya alışabildin mi?” diye sordu. “Herhangi bir sorun var mı?”

“Her şey yolunda.”

Acaba kulelere yaptığım geziden haberi var mıydı? Nasıl bu kadar çabuk öğrenmiş olabilirdi? Belki de başım beladaydı. Bu düşünce hiç hoşuma gitmemişti. En azından bir kraliyet mensubunun yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

“Bana genfin mahkûmları için burada olduğunu söylemiştin.”

Kahretsin. Biliyordu. “Evet. Yani evet, Majesteleri.”

“Bana bunu söyledikten sonra biraz araştırma yaptım ve şu anda kulelerde sadece üç genfin olduğunu öğrendim. Fircrown Kovanı’nın soylu hanesi.”

“Evet.”

Küçük alanımda dolaşmaya başladı ama hareketleri beni geriyordu. Beni dışarı mı atacaktı? Belki beni de bir hücreye koyardı?

Ah. Ben hapishane için yaratılmamıştım. Ben pembeydim, Tanrı aşkına.

“Kovanı uzun yıllar öncesinden tanıımıyorsan, bence bu doğru değil çünkü daha yeni bedenlendin, bu da onlarla kısa süre önce tanıştığın anlamına gelir. Bu da sürgün adalarının üzerindeki bariyeri bir şekilde aştığın anlamına geliyor.”

Ah. Demek bunun için buradaydı. Yine de nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum.

“Evet, öyle. Büyü gibi bir şey. Bazı sihirler bende işe yaramıyor.”

“Ama bazı sihirler işliyor?”

“Adamlar, yani genfinler üzerimde büyü kullandığında işe yaradı.” Arachno’nun bana içirdiği iksirden bahsetmeyecektim.

“Hımm. Ne olursa olsun, en güçlü bariyerlerimizin senin üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi görünüyor. Onların içinden kolayca geçebilirsin.”

“Sanırım öyle.”

Yürümeyi bıraktı ve tekrar bana döndü. “Bir adaya uçmanı, bariyeri geçmeni ve benim için bilgi toplamanı istiyorum.”

“Hangi ada? Ayrıca ne tür bilgiler?”

“Muhbirlerimden biri bana prensin gizlice kullandığı bir ada hakkında bilgi verdi. Ne için kullandığını bilmiyoruz ama bir tür silah yaptığına dair fısıltılar var. O adada ne olduğunu bilmem gerekiyor ve bariyeri indirerek alarm vermeden oraya erişebilecek tek kişi sensin.”

“Bu kadar gizliyse, muhtemelen bir bariyerden daha fazlasıyla korunuyordur,” diye belirttim.

“Bu doğru. Bu yüzden bariyerin etrafında bir koruma çemberi oluşturmaları ihtimaline karşı yanında olması için kişisel korumalarımın birini sana ödünç vereceğim. Kendisi aynı zamanda rehberin olacak. Bu adanın nerede olması gerektiğine dair kabaca koordinatlara sahip.”

Lanet olsun. Bunların hepsi benim maaş seviyemin çok üstündeydi. Bir saniye, isyancılar para alıyor muydu? İçimden bir ses hayır diyordu.

“Size yardım etmek istiyorum, Prens Soora ama bu tür şeyler için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değilim.”

Öne çıktı ve elimi tuttu. Neyse ki hâlâ orada olan elimi. Bu garip olabilirdi.

“Bunu yapmana ihtiyacım var, Emelle. Eğer Prens bir çeşit silah yapıyorsa, bunun ve planlarının ne olduğunu bilmem gerekiyor. Muhalefet ve değişim çağrısı konusunda en yüksek sesle konuşan peri adalarının tamamını ortadan kaldırmak için kullanacağına dair konuşmalar var. Eğer başarılı olursa, sadece binlerce kişiyi öldürmekle kalmayacak, aynı zamanda isyanı da bastırması olacak. Pek çok iyi peri ölecek.”

Nefes aldım. Ona yardım etmem gerektiğini biliyordum. Sadece ona borçlu olduğum için değildi, prensin bu işten sıyrılmasını da istemediğim içindi. Sadece bir sorun vardı...

“Eee, tamam, size yardım etmek istiyorum ama küçük bir sorun var.”

Merakla bana bakıyordu ve ben de diğer kolumu kaldırıp ona uzattım. Neyin eksik olduğunu anlamadan önce bir an şaşkınlıkla yere baktı. Mor dudaklarından bir nefes kaçırdı. “Elin! Ne oldu?”

“Bir nevi... tekrar görünmez oluyorum.”

Gözleri benimkilerle buluştu. “Kontrol edemiyor musun?”

Başımı salladım ve gerçeği söyledim. “Bunun genfinlerle bir ilgisi var. Görünüşe göre, benimle ten tene temas kuran ilk peri olduklarından, aynı zamanda benim bu dünyayla bağlarım oldular. Prens Elphar’ın beni vurduğu büyü her neyse kalıcı değildi. Ancak büyü adamların üzerine sızdı ve onlara

yakın olduğum sürece bu dünyada kalabilmeme sebep oldu. Eğer onlardan çok uzun süre ayrı kalırsam ya da çok uzaklaşırsam...” Ne olduğunu göstermek için elimle işaret ettim.

“Geri getirebilir misin?”

“Şu anda hepsine dokunursam kolumu geri alabilirim. Eğer tamamen görünmez olursam... Bilmiyorum. Sanmıyorum.” Dudağımı ısırđım.

“Bu çok rahatsız edici, Emelle.”

Homurdandım. “Evet, yüzyılın açıklamasını yaptınız. İnanın bana, kimsenin beni göremeyeceğı Perde'ye geri dönmek için hiç acelem yok. Daha da kötüsü, genfinler bir eş aldığında, beni onlara bağlayan büyü büyük olasılıkla çözülecek ve mahvolacağım. Hem de iyi anlamda değil.”

Kaşlarını çattı ve tekrar yürümeye başladı. “Bu sorunlu bir durum.”

“Biliyorum. Onları görmek için bu gece gizlice kulelere girmeye çalıştım ama planladığım gibi gitmedi.”

“Gardiyanlar dışında kimse oraya giremez. Ben bile,” diye itiraf etti.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardım. “Onlardan ne kadar uzak kalırsam o kadar çok şeyim yok olacak. Ayrıca eğer o adaya gidersem, kesinlikle yok olmuş olacağım. Orası çok uzak. Adamlara ulaşısam bile, tamamen cisimsiz hâle geldikten sonra geri dönebilir miyim bilmiyorum.”

Prences Soora iç çekti ve gözlerini ovuşturdu. “Bu her şeyi değiştirir. Düşünmem gerekiyor. Eğer bilgiyi bana geri iletmezsen seni göndermemin bir faydası olmaz.”

“Ayrıca, bilirsiniz, bu diyarda hayatta kalmayı gerçekten çok istiyorum.”

Hafifçe gülümsedi. “Kesinlikle. Onlar biliyorlar mı? Genfinler?”

Başımı salladım ve gülümsemesi hüzne dönüştü. “Birisi bana kendimi bir şeye ya da başka birine bağlamanın bir yolu olabileceğini söylemişti. Eğer bunu yapmanın bir yolunu bulabilirseniz, o zaman size yardım eder ve silah adasına uçarım.”

“Bunun nasıl yapılabileceğini biliyor musun?”

Başımı salladım. “Hiçbir fikrim yok.”

Prenses Soora, “İtlaf duruşmaları yakında başlıyor,” diye belirtti.

“Evet ve benim de onlarla birlikte orada olmam gerekiyor.”

Bir kez başını salladı. “Pekâlâ. Bunu düşünmeme izin ver, yarın seni tekrar arayacağım. O zamana kadar iyi olacak mısın?”

Hiçbir fikrim yoktu. “Evet. Kesinlikle.”

“Tamam. Şimdi seni yalnız bırakacağım. Yarın dinlen ve odanda kal. En kısa zamanda tekrar geleceğim.”

“Elbette.”

Odamda tekrar yalnız kaldığımda soyundum ve yatağa uzanmadan önce kanatlarımı çıkardım. Belki prensesin yardımıyla yeni bir bağ bulabilirdim. Bundan önce kaybolmamayı umuyordum.

BÖLÜM SEKİZ

Huzur içinde uyurken aniden kapı çalındı ve uyandım. Ayağa fırlayıp sendeleyerek kapıya doğru gittim. Kapıyı açarken gözlerim kamaşıyordu ve beynim zorlukla çalışıyordu.

Önümde Prenses Soora'nın kişisel muhafızlarından biri duruyordu. Bunu söyleyebiliyordum çünkü tavus kuşunu andıran hane renklerini giyiyordu, göğüs zırhında da menekşe rengi bir mühür vardı.

O yüksek peri değildi, bu çok açıktı. Yüksek periler zayıf ve zariftirler. Bu adam zayıf değildi. Ya da zarif. Bir ayı gibi yapılıydı ve birbirlerine hiç benzemeseler de iri cüssesi bana Ronak'ı özlemle anımsatıyordu.

Ancak Ronak mükemmel yontulmuş kaslarıyla iriyken, bu peri aynı derecede etkileyici kaslarıyla daha iri ve daha genişti. Kafa derisinin ortasında kalın, uzun tüylü bir *mohawk** vardı ve saçları bir dur işareti kadar parlak kırmızıydı.

Ayrıca septumunda altın bir halka *piercing*'i vardı. “Tanrım, acımış olmalı,” dedim burnundaki *piercing*'i göstererek. “Acıdı mı? Boş ver, buna cevap vermene bile gerek yok. Ben

* Kenarları kazınmış, ortası uzun bırakılmış saç modeli. -rdk.n.

öyle bir *piercing* yaptırsam ağlardım. Bir keresinde bütün gün bir dövme salonunu izledim çünkü dövmeli erkeklere karşı bir ilgim var, bu yüzden izlemek için mükemmel bir yerdi, anlıyor musun?”

Anladığını söylemedi, ben de omuz silkip devam ettim. “Neyse, sonra bir kız göğüs uçlarını deldirdi. Meme uçlarını! Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi bir de *alt tarafını* deldirdi,” dedim kasıklarımı işaret ederken alaycı bir fısıltıyla. “O zamanlar böyle bir şey yaptıklarını bile bilmiyordum. *Bu* burnundan daha kötü olmalı, sence de öyle değil mi?”

Hâlâ cevap vermiyordu, ben de devam ettim. “Ağlamadı ama kafasının iyi olduğuna eminim. Kıkırdayıp durdu ve haşlanmış yumurtadan bahsetti. Bu normal olamaz. Eğer bir *piercing* yaptırsam, önce uyuşturucu alacağımdan emin olabilirsin. *Piercing* yaptırırken uyuşturucu aldın mı? Bekle... Perilerin ne tür uyuşturucuları var? Bahse girerim peri uyuşturucuları harikadır.”

Beklentiyle ona baktım ama ifadesinden ona söyleyecek bir şey bırakmadığımı anlayabiliyordum.

Sonunda gözlerimi burnundaki *piercing*’den ayırdığımda, yüzünün oldukça yakışıklı olduğunu ve irislerinin etrafında saçlarıyla uyumlu bir kırmızı çember olduğunu fark ettim. Ayrıca o gözlerin göğsüme kilitlendiğini de fark ettim.

Aşağı baktım ve arkası yırtık geceliğimin bir noktada aşağı kaydığını ve göğüslerimin üst yarısının sergilendiğini gördüm. Hızla geceliğimi yukarı çektim ama gözleri onun yerine arkamdaki kırmızı kanatlara kaydı. Utandım.

Lanet olsun. Yabancılar kapıyı açmadan önce gerçekten düşünmeliydim.

“Umarım seni prenses göndermiştir?” diye sordum. Başını salladığında rahat bir nefes aldım. “Güzel. İçeri gel o zaman.”

Yanımdan geçebilmesi için döndüm. Odama adımını atıp bana yaklaştığı anda donup kaldı. Tüm hantal vücudu gerildi ve başını bana doğru çevirdi.

Hiçbir şey söylemeden burnunu boynumun kıvrımına getirdi ve beni *kokladı*.

Evet. Kokladı.

Tenimde gezinen nefesinin sıcak havası karşısında olduğum yerde donup kaldım.

“Eee, şu anda ne oluyor?”

Elimden geldiğince gizlice burnumu koltuk altına götürüp her ihtimale karşı kokladım. Hımm, kötü bir koku almıyordum. Bir kez daha kokladıktan sonra büyük bir isteksizlikle geri çekildi ve gözbebeklerinin etrafındaki kırmızı halkaların çok daha büyük olduğunu ve bir tür... titreştiklerini fark ettim.

“Gözlerin garip şeyler yapıyor. Aklını mı kaçırıyorsun? Bir psikotik atak mı geçireceksin? Sana kötü mü kokuyorum? Cidden, banyo yaptım. Bunu garipleştirmeyi bırak.”

Burun delikleri alevlendi ve tekrar nefes alırken gözlerini kapattı. Gözlerini açıp bana baktığında gözlerindeki kızarıklık yatışmış gibi görünüyordu. Çok alçak, çatallı bir sesle konuştu. “Kötü kokmuyorsun. Senin kokun...” Doğru kelimeleri bulamayınca sözünü yarıda kesti. “Sen benim eşimsin.”

Kaşlarım havaya kalktı ve şaşkınlıkla ağzımı açtım. Ben daha bir şey söyleyemeden eli boynumun arkasına dolanıp dudakları dudaklarıma çarptı.

Vay canına.

Öpücük yumuşak, kibar ya da inatçı değildi. Öpücüğü bana tek bir şey hissettirmek içindi.

Evet, beni sahiplenmesine izin verdim çünkü çok iyi öpüyordu. Yüz çeviren, saç çeken, dil emen türden iyi bir öpücüydü.

Ayrıca her nefes alışında, sanki koku alma duyusuyla beni içine çekmeye çalışıyordu.

Gözlerimi açmam ve onu itmek için yeterli güce sahip olmam birkaç sıcak ve ağır saniye aldı. Kımıldamıyordu.

Benim zavallı küçük itişimin herhangi bir etki yaratması için çok büyüktü ve kabul edelim, gerçekten denemiyordum.

Tabii o zaman sadece sağ elimin kayıp olmadığını, görünmezliğin omzuma kadar yayıldığını fark ettim. Ağzının içinde cıyaktım ve benim sıkıntılı sesim üzerine gözlerini açıp geri çekildi.

Şok içinde koluma baktım. “Ah hayır, ah hayır, *ah hayır.*”

Omzumu tutuyordu, kolumun olması gereken yerdeki boşluğu gördüğünde kaşlarını çatı. “Prenses Soora beni bu konuda uyarmıştı,” dedi o alçak sesiyle. “Beni sana göndermesinin nedeni buydu. Seni koruyacak ve tamamen gitme ihtimaline karşı göz kulak olacağım.”

Fiziksel dünyadan tamamen yok olabileceğimi duymak beni çıldırtıyordu ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyordum. Yanağımı okşamak için yaklaşan nazik eliyle beni ona bakmaya zorladı.

Eli o kadar büyüktü ki yüzümün yarısını pençeliyordu ve bu da hıçkırarak gülümsememe neden oldu. “Ben iyiyim.” Gözlerimi sildim ve geri çekildim, eli uzaklaştı.

Çok samimi selamından dolayı dudaklarımın şiştiğini hissedebiliyordum. “Yani... bu öpücük hakkında şikâyet ettiğimi duymayacaksın, ikimiz de bundan hoşlandığımı biliyoruz ama eee, sen kimsin?”

Yüzünü buruşturdu. “Seni korkuttuysam özür dilerim. Genelde böyle biri değilimdir. Ben onurlu bir periyim, yemin ederim. Eşimin kokusu beni şaşırttı,” dedi ciddiyetle.

Aşk Meleği'nin Bağları

Gözlerinin küstah selamını affetmem için bana yalvarışı içimi eritti.

“Ben Okot, sevgilim.”

Kaşlarım saç çizgime çarptı.

“Sevgilin mi?”

Başını salladı.

“Evet. Ben bir lamassuyum. Eşimizin kokusunu aldığımızda, onu hemen tanırız. Senin kokun. Sarhoş edici. Seni tekrar öpmek istiyorum.”

Sırıttım. “O kadar iyiydi, ha?”

“Elbette,” dedi ciddi bir şekilde. Gözlerini başımın hemen yanından geçirdi. “Kanatların kırmızı.”

Omzumun üzerinden baktım. “Evet. Tıpkı saçların gibi ve gözlerin. Uyuşuyoruz.”

Şimdi sıritma sırası ondaydı. “Evet.”

Gri pencereden dışarı baktığımda, daha erken olduğunu fark ettim. İlk zil henüz çalmamıştı. Odam o varken küçücük görünüyordu. Cüssesi o kadar çok yer kaplıyordu ki neredeyse komik görünüyordu.

“Ee, Okot. Prenses Soora bizden ne yapmamızı istiyor? Gördüğün gibi kötüye gidiyorum,” dedim kaybolan omzumu kaldırarak.

“Ortadan kaybolmana izin vermeyeceğim,” dedi ciddiyetle.

Ooo.

“Bu çok hoş ama bunun durdurulabileceğinden emin değilim.”

“Bir yolunu bulacağız.”

Tanrım, daha yeni tanıştık ve şimdiden benim şampiyonum oldu.

Biliyordum. Çok sevimliydim. Genfinlerle ilk izlenimim bir kerelikti. Ya da üç seferlik, her neyse. Mesele şuydu ki, bu adam benim hayranımdı ve bu konuda oldukça heyecanlıydım. Ne yazık ki adamlarım bunu görmek için burada değillerdi.

“Keşke seninle yıllar önce tanışsaydım. Ne yazık ki farklı bir âlemdeydim ve farklı bir fiziksel düzlemde. Bu eş olayına daha önce atlardım.”

Kaşlarını çattı. “Daha önce mi?”

“Evet,” diye hayal kırıklığıyla iç geçirdim ve yatağıma geri oturup bir elimle saçımdaki dağınık örgüyü çözmeye başladım.

Saçlarımı karıştırdığımda ve öfkeyle bir ses çıkardığımda, Okot arkama oturup işi devralırken yatağın çöktüğünü hissettim. Saçlarımı yavaşça gevşetirken gösterdiği nezaket, onun hantal görüntüsünden o kadar farklıydı ki gülümsememe neden oldu.

“Neden daha önce?” diye sordu sessizce, ses tonundaki gerginlik belirgindi.

Tereddüt ettim. “Prens Soora sana benim ne olduğumu söyledi mi?”

“Evet ama bana gizlilik yemini ettirdi, o yüzden endişelenmene gerek yok. Bana senin bir aşk meleği olduğunu söyledi ancak bunun tam olarak ne olduğunu bilmediğimi itiraf etmiyorum. Ayrıca prensin güçlü büyüünün burada tezahür etmene neden olduğunu ve bağlarından uzak tutulduğun için büyüünün azaldığını söyledi. Bu bilgiyi sadece bana emanet etti. Prens ve ailesine uzun yıllar hizmet ettim. Bana güvenebilirsin.”

Başımı salladım. “Bu âleme ait olmadığım ve bağlarıma ulaşamazsam muhtemelen birkaç gün içinde tamamen yok olacağım gerçeği bir yana... Bilmen gereken bir şey daha var.”

Aşk Meleği'nin Bağları

“Nedir?” diye sordu, kalın parmakları kafa derimi yoğuruyordu ve içimi ürpertiyordu. Sanırım açık konuşacaktım. Sözü dolandırmayı sevmezdim. Zaten söz kimdi ki bu kadar dolandırılıyordu? Hiçbir şey, işte bu.

“Şey, bak, bir genfin sürüsü var...”

BÖLÜM DOKUZ

“Bu genfinler benim için önemli oldular. Yani *aşırı* önemli oldular, eğer demek istediğimi anlıyorsan,” diye açıkladım.

Okot’un parmakları başımda donakalmıştı. Yüz ifadesini tartmak için dönüp ona baktım. Sanki kavanozda kalan son kurabiyeyi almışım da üzerine çıkıp parçalamışım gibi bakıyordu.

“Ah, öyle bakma. Özür dilerim. Eş kokusu olayını bilmiyordum. Belki de sadece bir tesadüftür? Belki de aşk melekleri farklı koktukları için senin eşim olduğunu *düşünmüşsündür?*”

Kafasını salladı. “Hayır.” Eğildi ve omuzumun ucundan kokumu içine çekti. “Hayır. Bu koku. Beni çağırıyor. Sen benim eşimsin.”

Boğazımı temizledim çünkü bu koklama olayı beni gerçekten etkiliyordu. Yani iyi, seksi bir anlamda. Koklamak yoğun bir olaymış gibi durmayabilirdi ama her nasılsa, onunlayken öyle oluyordu.

Bir yastık yığnında uzanmak ve onun da çenesiyle burnunu tenimde gezdirmesini istiyordum.

Aşk Meleği'nin Bağları

Boğazını temizledi. “Bu genfinler... hapiste olanlar mı?”
“Evet.”

Yapmak isteyeceğim son şey onu incitmektir. Birinin bana kalbini açması için ne kadar beklediğimi tanrılar biliyordu ama ona gerçeği söylemezsem haksızlık olurdu. O çok tatlıydı, bu lanet saraydaki diğer tüm perilerden farklıydı. Onda hiçbir kandırmaca yoktu ve bu hoşuma gidiyordu. İçinden geldiği gibi davranıyor ve ne söylemek istiyorsa söylüyordu; tıpkı benim gibi.

Bana beni sonsuza dek yanında tutmak istiyormuş gibi bakması, benim de onu yanımda tutmak istememe neden oluyordu. Yıldırım aşkları mı? Peh. Bu boku ben icat ettim. Bir keresinde iki kişiyi sadece dört dakikada âşık etmiştim. Bir benzin istasyonunda. Sosisli yiyorlardı. Evet. İşte böyle de bir baş belasıydım.

“Özür dilerim,” dedim ona. “Eğer şey olursa bunu nasıl sürdüreceğimizi bilmiyorum...”

Okot boynuma eğilip tekrar derin bir nefes aldığı anda sözlerim yarım kaldı. Koca adam doyamıyordu.

Bana bakmak için arkasına yaslandığında sesi öncekinden daha hırıltılıydı. “Şimdi sen.”

Kalbim dakika başı milyon kere atıyordu. “Ne?”

Sesim ne zaman bu kadar nefes nefese çıkmaya başlamıştı?

Kafasını yana yatırıp bana boynunu açtı. “Şimdi sen.”

Birden utandım ama ateşli yüzündeki ifade beni kendine çekti. Ne olduğunu bile anlayamadan kendimi kokusunu içime çekerken buldum.

Hay kutsal koku eşleri... Az önce inlemiş miydim?

“Sen... Sen...” Onu tekrar koklamadan önce kelimeleri ağızımdan bile çıkaramıyordum. “Sıcak kokuyorsun. Ağaçla-

rın üstüne düşen güneş ışığı gibi. Ya da kışın yanan ateş gibi. Baharatlı ama şimdiye kadarki en tatlı baharat gibi. *Tanrılarım...*”

Kocaman elinin başımın arkasını tekrar kavradığını hissettiğimde ikimiz de aynı anda birbirimizi içimize çekiyorduk.

“Bunu düşündüm,” dedi burnunu yanağıma dayayarak.

Piercing’inin soğuk metalini ısınmış tenimde hissedebiliyordum. “Hımm?” Sesim boğuktu ve burnum hâlâ aç bir vampir gibi boynuna gömülüydü. “Ne hakkında düşündün?”

“Seni genfinlerine bırakmak hakkında.”

Gözlerimi anında açıp geri çekildim. Hayal kırıklığı üzerimden geçiyordu. Evet, onunla daha yeni tanışmıştım. Ne olmuştu yani? Onu yanımda tutmak istiyordum, kahretsın.

“Ah.”

“Bunun hakkında düşündüm ve bunun olmayacağına karar verdim.”

Umudum alevlendi. “Hangi kısmının?”

“Seni bırakmanın. Sen benim eşimsin, ben de senin. Eğer kalbinde başkalarına karşı bir sevgi taşıyorsan, onları da kabul edeceğim,” dedi romantik bir şekilde. “Sana zarar vermedikleri sürece. Eğer sana zarar verirlerse, onları bitiririm.” Son kısmı o kadar maço bir yoğunlukla söylemişti ki bunun altı boş bir tehdit olmadığını anladım. Cüssesine bakılırsa Ronak’ın bile onunla kafa kafaya gelmekte zorlanacağını biliyordum. Bu düşünceyi desteklemek için kocaman koluna dokundum.

Tekrar sıırttım. Elimde değildi. Bu iyi yarı, yakışıklı peri beni eşi olarak ilan etmişti. Çok güzel kokuyordu ve saçıyla da oynamıştı. Ayrıca bir tanrı gibi öpüşüyordu.

Sanki buna karşı mı çıkacaktım? *Ah, lütfen.*

“Peki o zaman. Bana uyar.”

Kabullenişime şaşırmış görünüyordu. “Sana uyar mı?”

“Evet. Biz eşiz. Yapmamız gereken özel bir eş şeyi falan var mı?”

“Birlikte olduğumuzda eş olmamız tamamlanmış olacak.”

Eh, eşleşme seksi kulağa güzel geliyordu. Sadece, gerçekten yeni tanışmıştık. “Peki bunu bir masaya yatırabilir miyiz?”

Yüzü düştü. “Eşim olmak istemiyor musun? Eşleşmemizi mi reddediyorsun?”

Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, açıklamak için acele ettim. “Hayır! Yani, evet. Demek istediğim... tanrılarım.” Sinirli bir nefes verdim.

Kelime bilgin çok iyi, Emelle. Gerçekten birinci sınıf konuşuyordum.

“Demek istediğim şey birbirimizi tanımamızı çok isterim. Eşleşmemizi reddetmiyorum. Hem de hiç. Seni reddeden biri var olmuş tüm âlemlerdeki en büyük aptal olur. Bunu sadece çok ateşli olduğun için söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse bu gerçekten bir artı. *Mohawk* saç stili ve *piercing* beni buna itiyor.”

Sırıttı.

“Öpüşme yeteneklerine bakılırsa, eminim ki seninle seks yapmak harikadır. İnan bana, onlarca yılı harika bir seks arzulararak geçirdim. Ancak daha on beş dakika önce tanışmamız dışında, görünmez olmak üzereyim, genfinlerim itlafla karşı karşıya ve ben...”

Elini boynuma dolayarak beni durdurdu. Baş parmağıyla nazikçe boğazımı okşuyordu. Dokunuşu sahiplenici ama tatlıydı, endişenin içimden çekilip gittiğini hissediyordum. “Daha fazla açıklama yapmana gerek yok. Seni çok uzun süre

bekledim. Birlikte geçireceğimiz zamanın tadını çıkaracağım. Hazır olduğunda, eşleşmemizi tamamlayacağız. Acelemiz yok. Beni reddetmediğin sürece, mutluyum. Tamam mı?”

Rahatlayarak bir nefes verdim. “Tamam. Anlayışın için teşekkürler.”

“Seni tekrar öpebilir miyim?” diye sordu.

Hiç sormayacak sanmıştım.

Dudaklarımı onunkilere bastırdım. Ne olduğunu anlayamadan yataкта sırtüstü yatar pozisyona gelmiştim, ellerim saçlarına dolandığında iki eli yanaklarımı tutuyordu. Tanrılarım, bu adam... Korkutucu görünebilirdi ama gerçekten çok yumuşaktı.

İşler daha ileriye gidemedi, kapı çaldı ve ardından Duru aniden içeri girip kaşlarını çatarak bize baktı.

Eğilip Okot’un kafasına vurdu ve homurdanarak ayağa kalkmasını sağladı. Okot ondan bir metre daha uzun olmasına rağmen, bakışları altında ezilmiş görünüyordu.

Elleri kalçalarında, biz kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzeltirken tribünlerin arkasında yakaladığı iki azgın gençmişiz gibi bizi izliyordu. “Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Üzgünüm, Leydi Duru ama Emelle Aşk Meleği benim eşim.”

Sanki soyadıymış gibi aşk meleği demiş ve sorabileceği tüm soruların cevabıymış gibi beni eşi olarak ilan etmişti. Tarzını seviyordum.

Duru bıkkınlıkla iç geçirip yerdeki kirli kıyafetleri toplamaya başladı. Dağınıklığı toplamaktan kendini alıkoyamıyordu. “Eşin olsun ya da olmasın, Prenses Soora seni buraya Bayan Emelle ile birlikte olman için göndermedi.”

Okot dikleşti. “Evet, leydim.”

Ayağa kalkıp kollarımı kavuşturmaya çalışmış ama sonunda sol kolumu beceriksizce karnıma bastırmıştım. Of. Tek kollu olmak berbattı. “Hey, ona bağırma. Belki de *ona* kur yapan *bendim*.”

Duru yeni tanıştığım adama karşı gösterdiğim acınası korumacılığı görünce homurdandı. Önlüğünün köşesini kullanarak pencere pervazının tozunu almaya devam etti. “Sorumsuz olan kim olursa olsun, bu saçmalıklar için vaktimiz yok. Prenses az önce bana bir haber gönderdi.”

“Ne haberi?”

“İtlaf. Bugün başlıyor.”

Boğazım düğümlendi. “Bugün mü?”

Dört ayak üzerine çöktü ve yerdeki, taşın bir parçası olduğundan emin olduğum bir noktayı ovmaya başladı. Leke çıkmayınca kaşlarını çattı. “Evet. Giyin ve kanatlarınızı sakla. Okot’la birlikte seni geçide götürebiliriz. Mahkûmlar bir saat içinde çıkacak.”

Kahretsin. Zamanlamayı doğru ayarlamamız gerekiyordu, yoksa gidiciydim.

Okot paniğimi görmüş olmalıydı ki elini yanağıma koyarak beni ona bakmaya zorladı. “Neyin var?”

“Onlardan o kadar uzakta olamam. Eğer olursam, güle güle, Emelle. Bensiz geçitten geçemezler.”

Kaşlarını çatarken kalın kırmızı kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Yok olmana izin vermeyeceğim.”

Hâlâ yerdeki lekeyi ovalayan Duru’ya döndü. “Nasıl ve ne zaman çıkacaklarını tam olarak bilmemiz gerekiyor.”

Duru ayağa kalktı ama hâlâ o noktanın kendisine meydan okuduğuna inanamıyormuş gibi yere bakıyordu. “İtlafta yarışan tüm mahkûmlar kulelerin yakınındaki bir geçitten geçiyor.”

“Ne zaman?”

“Dediğim gibi, bir saat içinde.”

“Yetmez,” dedi Okot. “Zamanlamayı tam olarak bilmemiz gerek.”

“Oradan gardiyan gibi mi duruyorum?” diyerek tersledi Duru.

Birbirlerine ters ters baktıklarında dikkatlice aralarına girdim. “Pekâlâ, siz ikiniz. Sadece elimizdeki soruna odaklanalım.” Görünmez koluma baktım. “Ya da *kolumdaki* soruna.”

Korkunç esprime kimse gülmedi. Okot’a bir bakış attım. Ne eştı ama. Gülümsemeye çalışsa da ikimiz de çok geç olduğunu biliyorduk.

“Onlarla birlikte mahkûm geçidinden geçmemin bir yolu var mı?” diye sordum umutla.

Duru başını sallayıp kıvrık kaşlarını ovuşturdu. Gerçekten de onları dürtmek ve ne kadar hızlı havaya kalkacaklarını görmek istiyordum. “Hayır, kesinlikle olmaz. Oraya yaklaşırsan hemen yakalanırsın.”

“Tamam... o zaman bir şekilde benim portaldan geçişimle onlarınkini aynı zamana denk getirebilir miyiz?”

Duru ve Okot düşüncelere dalıp sessizleştiler.

Bir süre sonra parmaklarını şıklatıp, “Twiddleperiler,” dedi Duru.

“Tanrı seni korusun.*”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Ne?”

“Bir şey yok.”

Bana bakıp iç geçirdi. “Twiddleperileri kullanabiliriz. Mesafe ne olursa olsun birbirleriyle iletişim kurabilirler. Birini tutsakların olduğu yere koyarız, diğerini de yanımıza alabiliriz.”

* İng. Bless you, birisi hapsirdığında söylenen çok yaşa anlamında kullanılmaktadır. -rdk.n.

“Görünmezler mi?”

“Hayır. Çok küçükler, bir kelebekten daha büyük değiller.”

“Tamam, mükemmel. Nasıl alabiliriz?”

Önlüğünün köşesini yaladı ve onu kapı tokmağını parlatmak için kullandı.

Bunu gerçek anlamda söylüyordum. Tuhaf, cinsel imalı bir şekilde değil.

“Brüksel lahanası seviyorlar,” diye düşündü.

“İmkânsız. Kimse brüksel lahanası sevmez,” diye alay etti Okot.

Duru omuz silkti. “Ben öyle duydum.”

Ben hiç brüksel lahanası tatmamıştım ya da bir Twiddleperi görmemiştim, o hâlde bu konuda söz sahibi değildim.

“Tamam... Bu iğrenç filiz şeylerinden alıp twiddle’ları cezbetmeye çalışabilir miyiz?”

Duru başını salladı ve ellerini indirdi. Tokmağım artık neredeyse pırıl pırıl parlıyordu. *Kapı* tokmağım. Tanrım.

“Emelle, hazırlan. Görünmez olma eğilimini gizleyecek bir şeyler giy.”

Ne kadar havalı bir ifadeydi.

“Ayrıca ben yokken salya değiş tokuşu yapmak yok,” dedi Okot’la beni işaret ederek.

“Peki, efendim,” diye karşılık verdim.

Oflayıp pufladı ve gitti. Kapı arkasından kapandığı anda Okot yüzümü tutup beni tekrar öpmeye başladı.

Geri çekilip ona sert bir bakış attım. “Eğer benim tarafımdaysan, tüm şakalarım gülmek zorundasın,” diye uyardım.

Yüzü asıldı ve ciddiyetle başını salladı. “Elbette, sevgilim. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Gülümsedim. Bu eş olayı eğlenceliydi.

BÖLÜM ON

Geçit, havada asılı duran dikey bir girdaba benziyordu. Sarayın avlusuna kurulmuştu ve her dakika, geçidi koruyan muhafızlar tarafından temizlendikten sonra geçen bir dizi peri oluyordu. Okot ve Duru’yla birlikte en önde duruyordum ama Duru’nun başını her sallayışında, bir perinin daha önce geçmesi için beni geçmesine izin veriyordum.

Geçidi denetleyen muhafızlar bana meraklı bakışlar atıyorlardı ama Okot yanımda olduğu için geçme konusundaki tereddütlerime meydan okumuyorlardı.

Okot’un boyun eğmeyen yüzüne baktım. O muhafızların yerinde olsam ben de ona bir şey demezdim. Duru’nun kabarık saçlarının arasına gizlenmiş minik bir periyi dinlerken başını hafifçe eğdiğini gördüm. Perinin varlığından başka kimse haberdar değildi.

Başını tekrar salladığında iç çekip arkamdaki üç hizmetkârdan oluşan gruba döndüm. “Önden buyurun.”

Periler bana meraklı bakışlar atıp geçitten geçmek için yanımdan yürüyüp gittiler. Bakışlarının bir kısmının giysilerimle ilgili olduğunu düşünüyordum. Bu kıyafetle biberin koltukaltından bile daha sıcaktım.

Üzerimdeki pelerin kış için tasarlanmıştı ama eksik kolumu gizleyen tek şey buydu. Burada bunaltıcı güneşin altında dururken her dakika bir saat gibi geliyordu ve topukluların içinde ayaklarım çok ağrıyordu. Yine de topuklular kıcıımı harika gösteriyordu.

Sonunda bir kolunu belime dolayıp beni tutana kadar Okot'a giderek daha fazla yaslandım. Tanrım, çok yardımı dokunuyordu.

Tüm bu meraklı periler etrafta olmasaydı sırtına atlar ve beni taşımasını isterdim. Bunu yapmama izin vereceğine dair içimde bir his vardı.

Okot'un az konuşan bir adam olduğunu öğrenmiştim. Benim aksime. Ayrıca görünüşe göre sıradaki diğer herkesin aksine. Herkes itlaf hakkında heyecanla konuşuyordu, bu da stresimi artırıyordu. Şimdiden hangi mahkûmların galip geleceğine dair bahisler oynandığını duyabiliyordum. Anlaşılan iki düzineden fazla "yarışmacı" vardı. Diğer mahkûmları tanımıyordum ya da benimkilere karşı ne durumda olduklarını bilmiyordum ama özellikle Ejderha adında biri hakkındaki söylentiler hoşuma gitmemişti. Söylediklerine bakılırsa, acımasız bir orospu çocuğuydu. Onu adamlarımın yakınında istemiyordum.

Dört grubun daha geçmesine izin verdikten sonra Duru tekrar başını eğdi ve twiddle'dan duyduklarını başıyla onayladı.

"Sırada onlar var," diye fısıldadı Duru. "Hazırlan ama biraz oyalanman gerekecek."

Başımı sallayıp muhafızların yanına geçtim. "Sonunda hazır mısın?" diye sordu içlerinden biri.

Sinirle güldüm. "Ah, evet. Sadece biraz gerginim, anlarsın ya. Bu benim ilk geçidim ne de olsa. Sanırım ilk portal deneyimimi seninle yaşayacağımı söyleyebilirsin."

Gardiyan tükürüğü yanlışı boruya gitmiş gibi öksürmeye başladı. Kocaman gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve yeşil yanakları kızardı.

Okot ters ters baktı. “Hayır.”

Gardiyan bembeyaz kesildi ve Okot’un onu yere sermemesi için aklına üşüşen tüm şehvet dolu düşüncelerden kurtulmaya çalışıyormuş gibi gözlerini hızla benden kaçırdı. “Pekâlâ, bu... şey... Sadece isimlere ve unvanlara ihtiyacım var.”

“Memur Okot. Prenses Soora’nın özel muhafızı, Duru ve Emelle’e eşlik etmek üzere görevlendirildi, Prenses Soora’nın özel hizmetkârları,” diye cevap verdi Okot, hâlâ ters ters bakıyordu.

İkinci muhafız her şeyi yazmaya başlarken, birincisi çekingen bir şekilde başını salladı, benden başka çevresindeki her yere bakıyordu.

Duru elimi tutup sıktı. “Geçiyorlar!” diye fısıldadı.

Çılgınca gardiyanlara baktım ama hâlâ isimlerimizi yazıp kontrol ediyorlardı. Kahretsin. Lanet olası evrak işleri yüzünden görünmez *olmayacaktım*.

Muhafızlar beni durduramadan, onları geçip portala doğru ilerledim ve geçtim.

Portal garipti. Islak hissediyordum. Sanki bir balçık havuzuna atlamışım gibiydi. Yine de tenim pudralıymış gibi hissettiriyordu? Sonra bu dönme hissi vardı. Sanki dünya dönüyormuş da ben sabit kalmışım gibi. Bir de düşme hissi vardı. Kesinlikle düşüyordum. *Yoksa yükseliyor muydum?*

Portal beni dışarı fırlattığında sert bir şekilde ayaklarımın üzerine düştüm. Ne yazık ki hâlâ topuklu ayakkabı giyiyordum, bu da her iki ayak bileğimin de ani çarpmada burkulduğu anlamına geliyordu ve yüzüstü yere düştüm.

Nefesim kesilmişti ama daha kendi başıma ayağa kalkmaya çalışmayı düşünemedim, ayağa kalkmama yardım eden güçlü kolların beni sardığını hissettim.

Ağrıyan ayak bileklerimi görünce yüzümü buruşturdum ve o da kaşlarını çattı. “Yaralandın.”

“Topuklular berbat.”

Duru hemen arkamızdan girdikten sonra sıkılmış bir güvenlik görevlisi bize seslendi. “Devam edin.”

Okot beni kucaklayıp taşımadan önce acı içinde bir adım attım. Kollarında adeta eriyordum, yüzümü göğsüne gömüp onu içime çektim. “Bu eş kokusu olayı cidden harika.”

Saçlarımı koklarken göğsünde bir onaylama gümbürtüsü hissettim.

“Siz ikiniz şunu keser misiniz?” diye tersledi Duru.

Etrafıma, yeni adaya baktım. Bir yamaçtaydık. Çok aşağıda kocaman bir amfi tiyatro gördüm. Devasaydı.

“Burası itlafın yapıldığı yer mi?”

“Evet,” diye cevapladı Duru, aşağıya hoşnutsuzlukla bakıyordu. “Bana sorarsan sadece özenle hazırlanmış bir infaz bloğu. Bu şatafata aldanma. Prens o sürgün edilen perilerin hiçbirinin yaşamasını istemiyor. Bu itlaf oyunlarını çok azı hayatta kalabilsin diye yapıyor.”

Midem endişeyle bulanırken bile kararlılıkla çenemi sıkıyordum. “Adamlarım başaracak.”

Okot bizi yönlendirip yürümeye başladı. Tepenin diğer tarafında dikilmiş yüzlerce kare ahşap bina gördüm.

“Bunlar ne?”

“Bunlar itlaf bitene kadar herkesin bir hafta boyunca kalacağı kulübeler.”

“Prens ve prenses de bunlardan birinde mi kalıyor?”

Duru bana, “*Hayır, aptal,*” dermiş gibi bir bakış attıktan sonra arkamızdaki bir noktayı işaret etti. “Kraliyet ailesi orada kalacak.”

Bir kaleydi.

Tabii ki bir kaleydi. Highvale’deki krallık adasındaki saray kadar büyük değildi ama küçümsenecek bir şey de değildi.

“Evet, bu daha mantıklı.”

Gri taş kale çimenlerin üzerinde tek başına duruyordu, tek bir toprak yol onu ahşap kulübelere ve daha uzaktaki amfi tiyatroya bağlıyordu.

“Durumun kötüye gittiğinden, Okot’la birlikte kulübelere kalacaksın,” diye açıkladı Duru. “Benim yerim prensesin olduğu yer, o yüzden prenses sana bir mesaj yollamadığı sürece seni pek görmeyeceğim.”

“Tamam.”

Duru ikimize baktı. “Uslu durun. Gözlerden uzak kalın ve alın,” diyerek Okot’a bir çanta uzattı. “Burada biraz boya ve yeni kıyafetler var. İtlaflı izlerken bir hizmetçi gibi değil bir soylu gibi giyinmelisin, yoksa izleyemezsin. Okot, genfinlerinin nerede tutulduğunu öğrenmeyi deneyebilir ama sakın yakalanmayın.”

“Beni sevdiğini biliyordum.”

Duru homurdandı ama bir gülümsemenin ortaya çıkmaya çalıştığını görebiliyordum. “Prensesime bir iyilik borcun var ve ölürsen bunu yerine getiremezsin.”

Sırıttım. “Gerçekten çok nazıksın.”

“Ayrıca *eğer yakalanırsan*, seni tanıdığımı kesinlikle inkâr edeceğim.”

“Dur artık, sadakatin yanaklarımı kızartıyor.”

Gözlerini devirip şatoya doğru yürümeye başladı. “Toplum içinde birbirinizi çok koklamayın, uygunsuz bir davranış,” dedi omuzunun üzerinden.

“Periler bir partinin ortasında terleyerek seks yapabiliyorlar ama eşler birbirini koklayınca uygunsuz mu oluyor yani?” diye sordum Okot’a bakarak.

Sadece omuzunu silkti. Periler garipti.

“Hey, ben neyim demiştin?”

“Bir lamassuyum.”

“Ah... evet. Lamassu. Of. Tabii ya.”

Bana bir bakış attı. “Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?”

“En ufak bir fikrim yok.”

Güzel büyük dişlerini göstererek sırtıttı. “Göstereyim. Ayakta durabilir misin?”

Kafamı salladığında beni nazikçe ayaklarımın üzerine bıraktı. Ayak bileklerimde hafif bir ağrı vardı ama üstesinden gelebilirdim. İşte böyle dayanıklıydım.

Okot birkaç adım geri atıp kamburunu çıkardı. Göz açıp kapayınca kadar, onun yerinde devasa kanatlı bir boğa vardı.

Devasa. Uçan. Bir. Boğa.

“Vay canına. Aman Tanrım,” diye bağırdım.

Tıpkı insanken olduğu gibi, hâlâ parlak kırmızı *mohawk*’ı ve burnundaki altın *piercing*’i vardı. Kocamandı. Toynakları yüzüm kadar büyüktü.

Saçını saymazsak geri kalan her yeri simsiyahtı. Yaklaştığımda yeri eşeledi. Onu sevmek için elimi kaldırdım ama tereddüt ettiğimde o başını eğip burnuyla bana sokularak beni güldürdü.

“Çok sevimlisin.”

Hoşnutsuz bir şekilde homurdandı.

“Ah, evet. Yani... çok güçlüsün. Vahşisin. Korkutucusun. Büyüksün ve şey, hımm...” Ne diyeceğimi bilemeyerek burnumdan nefes verdim. “Bu kadar eril tanımlama yeter mi? Tükendim.”

Tekrar homurdandı, sanırım paçayı kurtarmıştım. Hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar peri formuna büründü.

“Etkileyici. Şimdiye kadar gördüğüm en iyi gözüken uçan boğası.”

Bana bakmak için başını eğdi. “Lamassu formumdan memnun olman beni memnun etti.”

Ona bir aşağı bir yukarı baktım. Beni memnun eden tek form lamassu formu değildi.

“Bir gün beni uçuracak mısın?”

Başını salladı. “Elbette, sevgilim.”

Sevgili. Of. Her seferinde beni etkiliyordu.

En sonunda bu aşk meleği kendi aşkını yaşıyordu.

“Gel, dinlenebilmen için kulübeyi bulalım.”

Şu benimle ilgilenme olayına gerçekten alışabilirdim.

“Onları görmem gerek,” dedim ve koluna dokunarak onu durdurdum.

Sanki bunu söyleyeceğimden korkuyormuş gibi iç geçirdi. Bir süre kararlı ifademi inceledikten sonra başını salladı.

“Onları görmeni sağlayacağım.”

BÖLÜM ON BİR

Okot sözünü tutuyordu. Bir kulübeye yerleştikten kısa bir süre sonra, çocuklara ulaşmamızın bir yolu olup olmadığına bakmak için yanımdan ayrıldı.

Bu arada, Duru'nun benim için koyduğu daha güzel bir elbise ve topuklu ayakkabıları giymek için hizmetçi kıyafetimi değiştirdim. Tenim hâlâ yüksek bir periye benzeyecek kadar koyu pembeydi, yani en azından bu konuda endişelenmeme gerek yoktu ama bir soyluya benzeyeceksem kendime biraz çeki düzen vermem gerekiyordu. Daha düşük seviyedeki soylular bile etrafta dağılmış saç örgüleriyle ve makyajsız yüzle dolaşmazlardı.

Okot akşama kadar kulübeye dönmedi. İçeri girdiğinde küçük ahşap alanda volta atıyordum ve neredeyse yerimden sıçramıştım. “Nerelerdeydin? Çok endişelendim! Yakalandığını falan düşündüm.”

Çıldırمام kafasını karıştırmış gibi bana eğilip baktı. “Özür dilerim, sevgilim. Seni meraklandırmak istememişim.”

“Ne oldu? Saatlerdir yoksun.”

“Gel,” diyerek elini bana doğru uzattı.

Ona meraklı bir bakış atarak küçük elimi onun ki ne koydum ve beni dışarı çıkardı.

Tepedeki portaldan hâlâ periler geliyordu, bu yüzden kulübe sıraları yerlerini almak için gelip giden perilerle doluydu. Söylentiye göre sabah ilk iş olarak itlaf başlayacaktı ancak ne zaman olacağı ve ne beklemem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Okot beni kulübelerin yanından geçirip amfiteyatroya kadar götürdü. Geceleri korkutucu görünüyordu. Büyüklüğü ürperticiydi. Girişlerden birinde bir nöbetçi duruyordu ama biz yanından geçerken Okot’a başıyla selam vermekten başka bir şey yapmamıştı.

İçeride beni kıvrımlı bir geçitten geçirerek sahne arkası olabilecek bir alana götürdü. Ancak yeşil oda yerine hapishane hücreleri vardı. Burada başka bir gardiyan nöbet tutuyordu, sabit bakışları Okot’unkilerle buluştu.

“On dakika. Hepsi bu.”

Okot başıyla onayladı ve beni hücrelerin olduğu geçide doğru çekti. Gardiyan kapıyı arkamızdan kapattığında içerisi eskisinden daha da karanlık olmuştu. Duvar da tek bir fener asılıydı ama ışıktan çok gölge saçıyordu.

Geçitte ilerledikçe, karnımdaki ağrının önemli ölçüde azaldığını fark ettim. Bedenim de karıncalanıyordu, hem de beklediğimden daha fazla. Bağlarımın büyüsünün beni ele geçirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Kaybolan kolum karıncalanıyordu.

Hücrelerin yanından geçerken hepsinin birbirlerinden biraz farklı olduğunu fark ettim. Bazıları parmaklıklar arasından görülebiliyordu, bazıları tamamen taşı ya da ahşapla

çevriliydi, bir tanesi ise tamamen demirden yapılmıştı. Biz yanlarından geçerken bazı yarışmacılar bize bakıyordu ama hiçbiri bir şey söylemiyordu.

Koridorun en sonunda onları buldum. Hücrelerine doğru koştum, ellerim parmaklıkları kavradı ve içimden kopan hıçkırığa engel olamadım. Sesle birlikte sert zeminde yatan üç figür hafifçe kıpırdandı.

“Okot, şu feneri getirebilir misin?” diye fısıldadım.

Ben hücrenin içine bakmaya devam ederken o dönüp feneri getirdi. Geri döndüğünde, daha iyi görebilmem için feneri hücrelerinin yanına astı. Gördüğüm şey çenemi sıkmama neden olmuştu.

Sert taş zeminde kıvrılmış yatıyorlardı. Kirlilerdi, ne kadar rahatsız ve aç olduklarını tahmin edebiliyordum. Onlara bir yatak ya da bir battaniye bile verilmemişti. Köşede içi su dolu olmadığından emin olduğum tek bir kova vardı.

“Çocuklar?” diye seslendim sesim titrerken.

Sesimi duyunca üç kafa birden alarma geçti. Evert o kadar hızlı kalktı ki hareketlerini takip bile edemiyordum. Bir anda önümde bitiverdi, yorgun yüzü beni bir daha göremeyeceğinden korkuyormuş gibi içine çekti.

“Lanet olsun, Kaşıntılı. Çok endişelendim.”

Gözlerimden süzölmeye başlayan yaşlara engel olamıyordum. “Ben de,” dedim sesim çatlayarak. “Sizi çok özledim çocuklar.”

Yüzünü, kalın siyah sakalını, parlak mavi gözlerini ezberlemeye çalışıyordum. Gamzeleri saklanıyordu ama orada olduklarını biliyordum. Evert'in yanına gelen Sylred ve Ronak'a baktım. Üçü de tekrar karşımdayken tek yapmak istediğim onlarla birlikte hücreye sıkışmaktı.

“Ağlama,” dedi Sylred sessizce.

“Evet, ağlaman beni öldürüyor,” dedi Evert.

Gözyaşlarımı silmek için ellerimi kaldırdım ama beceriksizce durdum. *Ah, Emelle, hâlâ bir kolun eksik.* Bu konuda daha açık olabilir miydim?

Ronak’ın gözleri elbisemin boş olan uzun koluna odaklandı. “Ne oldu?”

Güçlü elleri parmaklıkları parmak eklemleri beyazlaşana kadar kavradı. Ronak’ın yoğun bakışları kalbimin biraz teklemesine neden oluyordu. Ronak alfa moduna geçtiğinde heyecanlanıyordum.

“Yok bir şey,” dedim hızla uzaklaşarak.

Yeterince hızlı değildim. Ronak’ın eli parmaklıkların arasından fırlayıp kolumun olması gereken yerdeki boş kumaşı kavradı ve beni öne doğru çekti.

Okot aniden arkamdan yaklaşıp diğer kolumu nazikçe ama sıkıca kavradı. Bir halat çekme yarışında ip olmak üzereymişim gibi hissediyordum.

“Ona elini sürme,” diye homurdandı Okot.

Sanki üç genfin birden onun varlığını fark ettiğinde havayı çatırdayan bir gerilim doldurmuştu.

Evert’in bakışları benden Okot’a kaydı ve sonra tekrar geri döndü. “Bu da kim, Kaşıntılı?”

Hımm. Onları nasıl tanıştıracaktım... Cevap vermek için ağzımı açtığımda Okot’un yaklaştığını ve göğsünü sırtıma bastırdığını hissettim. Elimde olmadan ona karşı gevşedim ve bu hareket kimsenin dikkatinden kaçmadı.

Az önce yüzlerinde kıskançlık ifadeleri mi görmüştüm? Biraz kendime geldim. Onları kıskandırmayı sevmemeliydim ama... evet. Bayılıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Okot diğerlerinin bakışlarını görmezden gelerek.

“İyiyim.” Okot hafifçe gevşedi, hatta kolumdaki tutuşunu serbest bıraktı ama eğilip saçlarımın kokusunu içine çekti.

“Siktir, ne halt ediyorsun? Onun koklamayı kes,” dedi Evert.

“Sorun yok. Birbirimizi kokluyoruz. Bizim olayımız bu,” diye açıkladım.

Genfinler kaşlarını daha da çattılar.

“Evet. Tanıştırmalar. Okot, Evert sürekli ‘siktir’ diyen kişi. Sylred kibar olan. Şu sürekli kaşlarını çatan kaslı, Ronak. Çocuklar, bu Okot. Ben onun eşiyim,” dedim kaşlarımı oynatarak.

Üç genfin de bana kuşkuyla bakıyordu. Evert burnunun kenarını sıktı ve sanki benimle başa çıkamıyormuş gibi gözlemlerini kapattı. Nefesinin altından saydığını duyabildiğime eminim.

Sylred’e baktı. “Gideli bir hafta oldu. Bir. Lanet. Hafta. Bir *eşi* mi var?”

“Ben buradayım, benimle konuşabilirsin.”

Başını salladı, hâlâ Sylred’e bakıyordu. “Hayır, konuşmamam. Sana bakarsam ona bakmam gerekecek ve ona bakarsam da yumruk atmak isteyeceğim. Senin sözde *eşinin* cüssesine bakılırsa, bu muhtemelen benim için iyi bir son olmaz.”

Gülmekten kendimi alamıyordum. “Bir de boğa hâlini görmelisin.”

Evert başını arkaya eğdi ve iç geçirdi. “Harika. Lanet bir lamassu.”

Sylred, Okot’un elini sıkmak için parmaklıkların arasından elini uzattı. “Ben Sylred. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Gördünüz mü? Her zaman nazik olan oydu.

Evert, Ronak'ın üzerine yürüdü. "Bu senin hatan."

Ronak kaşlarını çatı. "Benim hatam mı? Bu nasıl benim hatam olabilir?"

"Bir pislik gibi davrandın ve şimdi onun lanet olası bir eşi var!"

Ronak çenesini sıktı. "Siktir git."

"*Onunla* birlikte olmak istedim ama siz bana suçluluk duygusu saçmalığı yüklediniz, bu yüzden yapamadım. Size böyle olacağını söylemişim. Gideceğini söylemişim. Ayrıca, eğer bu olursa bu kovanla işim biter, demişim. Gidip dışı bir genfinin kuyruğunu mu kovalamak istiyorsun? Git kovala. Benim işim bitti."

Evert kızgındı. Gerçekten *çok* kızgındı. Ronak'a dik dik bakması midemi bulandırıyor ve canavar moduna geçip birbirlerine saldıracaklarından neredeyse emindim. Onların incinmesini istemiyordum.

Dahası, son birkaç haftadır yeniden inşa ettikleri geçici barışı yok etmelerini istemiyordum. Aralarında bir dostluk olduğunu biliyordum ve bunu mahvetmelerine izin vermedim. Benim yüzümden bu olamazdı. Benim birleştirici olmam gerekiyordu. Ben onların kalplerini iyileştirecek aşk meleğiydim. Onları daha da ayıran değil.

"Durun bir dakika," diye araya girdim. "Geri dönelim. Öncelikle, gittiğimi kim söyledi? Ben gitmedim. Bunca zamandır sizi görmeye çalışıyordum. Ulaşılması zor bir kovansınız, biliyor musunuz? Üçünüzün ayrılmasını istemiyorum. Sana bunu zaten söylemişim, hatırladın mı? Kovandan ayrılmıyorsun, Evert."

Bana ters ters baktı. "Ne istersem onu yaparım."

Tanrım, çok sinir bozucuydu. Ayrıca böyle dik dik baktığında çok seksi oluyordu.

Gözlerimi ona diktim. “Kesin şunu. Üçünüzün birbirinize ihtiyacı var. Bu itlafı atlatmak zorundasınız ve bunu yapmak için birbirinizin arkasını kollamanız gerekiyor. Ondan sonra bile üçünüz birbirinize aitsiniz. Gitmeyeceğim ama sürüyü dağıtırsanız bir daha hiçbirinizle konuşmam.”

Üçü de kaşlarını çatarak bana baktı. “Anlaşıldı mı?” diye sordum.

Evert çenesini sıktı ama sertçe başını salladı.

“Güzel.”

“Peki ya sen?” diye tersledi Evert.

“Ben?”

“Kaşıntılı. Senin bir eşin olamaz,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından.

“Ah, tam burada duruyor, yani evet, olabilir.”

“O umurumda bile değil. Ben seni önemsiyorum. Burada senin için endişelenmekten deliye döndüm. Bizimle kalman gerekiyordu. Bizim adamıza geldin, hatırladın mı?”

“Birinci Olmayan’ın beni bir okla vurmasını nasıl unutabilirim?”

“Buna asla bir son vermeyecek,” diye mırıldandı Ronak nefesinin altında.

“Yani bu eş saçmalığına gerçekten bağlanıyor musun?” diye sordu Evert, Okot’a ters ters bakıyordu.

“Evet. Beni kokluyor ve bana sevgilim diyor,” dedim ona. “Çok hoş bir şey.”

“Peki ya biz?”

Kaşlarımı çattım. Bu tepkiyi beklemiyordum. Elbette, Evert’le her zaman flört etmiştik ama hepsi benim onlar için

daha fazlası olamayacağımı açıkça belirtmişlerdi. Ben de bu aşk meleğinin biraz sevgiye ve kendi seksine ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmiştim.

“Son duyduğumda, güçlerinizi ve kovan bağınızı düzeltmek için bir genfin eşi bulmanız gerekiyordu. Eşiniz konusunda yardımcı olmak için aşk meleği büyümü kullanacağıma dair size söz vermiştim ve bu sözümün arkasındayım.”

Bu düşünce ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Hepsi bana hiçbir şey ifade etmeyen bir bakış attı. “Yani gitmeyeceğim,” diye tekrarlardım. Gidebileceğimden değildi ama bunu bilmelerine gerek yoktu. “Hâlâ istediğiniz bu mu?” diye sordum sessizce. “Bir genfin eşi bulmak mı?”

Lütfen hayır olsun. Lütfen onun yerine beni istediğinizi söyleyin.

Ronak ters bir şekilde başını salladı. “Evet.”

Evert ona sert bir bakış attı. “O işi bıraktığımı söyledim. Büyünün canı cehenneme. Yeterince büyümüz var.”

Ronak iç geçirdi ve Sylred anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

“Ama-”

“Kaşıntılı,” diye araya girdi Evert. “Yeter. Bunu sonra konuşuruz. Ancak bizi terk etmeyeceğini söyledin, bu da lanet olası bir eşe ihtiyacın olmadığı anlamına geliyor. O yüzden ondan kurtul.”

Gözlerimi kıstım. “Yani hepiniz gidip bir eş bulabiliyorsunuz ama ben bulamıyor muyum? Bu işler böyle yürümüyor, seni bencil herif. Benim için mutlu olmalısın. O beni istiyor.”

“Peki ya ben seni istediğimi söyleseydim?” diye tersledi.

Pekâlâ. Bunu hiç beklemiyordum.

Beynim yetişmeden ağzım birkaç kez açılıp kapandı. “Beni mi istiyorsun? Ne olarak?” Meydan okuyordum. “Hızlı

bir sevişme mi? Belki başlangıçta bunu teklif etmişim ama şimdi bundan daha fazlasını istiyorum. Bana daha fazlasını sunmuyorsun. Bu karar bir kovan meselesi. Sadece bir Evert meselesi değil ve grup zaten bana karşı oy kullandı.”

Bu benim hatamış gibi davranmaya nasıl cüret ederdi? Sanki onları reddeden benmişim gibi, oysa hepimiz bunun tam tersi olduğunu biliyorduk.

“Kovani dağıtmayacağın konusunda çoktan anlaştık. Yani siz, bir kovan olarak, bana daha fazlasını teklif etmediğiniz sürece bu konu kapanmıştır.”

“İnanılır gibi değil,” dedi Evert kollarını havaya kaldırarak. “Syl. Sen devral. Benimle aynı fikirde olmadığı şu şeyi yaptığında onunla konuşamıyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Bak, kavga etmek istemiyorum. Lütfen. Sadece sizi görmek istedim. Sizin için endişeleniyorum.”

“İyi olacağız, Emelle,” diye güvence verdi Sylred.

Beni sarıp sarmalaması için göğsüne kapanmayı o kadar çok istiyordum ki.

“Süper güçlerini kullanıp buradan kaçamaz mısınız?” diye sordum Ronak’a.

Başını salladı ve bir parmağını hücre demirine vurdu. “Demir ve sihirle aşılarmış hücreler. Bunların içinde kimsenin gücü işe yaramaz.”

Evet, bu berbattı.

Başka bir şey söylenemedi Okot araya girdi. “Fazla vakitimiz yok.”

Onlardan bu kadar kısa sürede tekrar ayrılmak zorunda kalma düşüncesi beni öldürüyordu.

Okot’un gözleri acı dolu ifadem karşısında yumuşadı. “Onları tekrar görmek için seni geri getirmeye çalışacağım.”

“Bunu yapacak mısın?” diye sordum tekrar ağlayarak.

Ahh. Nasıl bu kadar hızlı ağlayabiliyordum? Süper hızlı gözyaşlarım olmalıydı.

“Tabii ki. Onlar, eşimin kalbine sahip olan genfinler. Eşimi mutlu etmek için her şeyi yaparım.”

Okot’un sözleri onları anında etkilemişti. Üçü de kasıldığında değerlendirici bakışlarının içimi yaktığını hissettim. Sanırım onları ne kadar önemsedığimi bir yabancından duymayı beklemiyorlardı.

Boğazımı beceriksizce temizledim ve konuyu değiştirdim. “Evet, şey, her neyse... Sizi gerçekten özledim çocuklar, ayrıca sizi gerçekten görmem gerekiyordu ve...”

“Soruma hâlâ cevap vermedin,” dedi Ronak. “Kolun kayboluyor. Tıpkı Arachno’nun adasından döndüğün zamanki gibi. Nedenini söyle.”

Evert ve Sylred’in bakışları, Ronak’ın hâlâ kavradığı kumaş noktasına kilitlenmişti.

“Ah, bu eski şey mi?” Sahte bir kahkahayla omuz silktim. “Bu, şey... arada olur böyle.”

Onlara gerçeği söyleyemezdim, özellikle de şu anda endselenecek çok şeyleri varken. Yarınki itlaf için başlarını dik tutmaları gerekiyordu.

Ayrıca benimle kalmayı seçtikleri için onları suçlamaya-
cağıma dair kendime çoktan söz vermişim. Gitmemi istemeyebilirlerdi ama bu açıkça beni eşleri olarak almak istedikleri anlamına gelmiyordu. Onları bu konuda suçlamayı reddediyordum.

Neler olduğunu itiraf etmek yerine, diğer kolumla parmaklıklara dokundum. “Hepinizin bana dokunmasına ihtiyacım var. Lütfen.”

Aşk Meleği'nin Bağları

Ronak bir eliyle diğerlerini uzak tuttu ve sonra bana döndü. “Bize nedenini söyle.”

“Her zaman bu kadar zor olmak zorunda mısın?”

“Her zaman bu kadar inatçı olmak zorunda mısın?”

“Onlara söylemedin mi?” diye sordu Okot şaşkınlıkla.

Gözlerini tekrar bana diktiklerinde, omzumun üzerinden Okot’a baktım.

İlk çift kavgamızı yapmak üzere miydik? Durun. Aslında kulağa eğlenceli geliyordu. Bu işler beni heyecanlandırıyordu. Kavga ettikten sonra ateşli bir seks yapabilirdik. Ya da coşkulu telafi seksi. Kulağa çok eğlenceli geliyordu. *Birini alayım, yanına da diğerinden biraz olsun, lütfen.*

Ah, kimi kandırıyordum? Genfinlerim hapisteyken seks yapamazdım. Önce onları güvende tutmalıydım. Güvende ve hayatta. Sonra seks yapacaktım. Günlerce.

Sert bakışlarımın altında Okot’un yüzü asıldı. “Ne?” diye sordu masumca.

Sırlarımı döktüğü için ona surat astım. “Sadece... havalı davran.”

Kaşlarını çattı. “Bu *havalının* ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neredeyse yaz. Dışarısı sıcak.”

Sırıttım, büyük yanaklarını sıkma dürtüsünü güçlükle içimde tutuyordum. “Böyle sevimli şeyler söylediğinde sana kızgın kalamıyorum.”

Bana sırtıttı ama Evert’in ellerini çırpmasıyla an sona erdi. “Hey! Ayrılın.” Beni işaret etti. “Kaşıntılı, bize neler olduğunu, kolunun hangi cehennemde olduğunu ve neden sana dokunmamıza ihtiyacın olduğunu söyle. Sonra da buraya gel ve öp beni, lanet olsun, seni özledim.”

Neredeyse son kısmı homurdanmıştı ama önemi yoktu; çünkü *Aman Tanrım Beni Öpmek İstiyordu*. Çığlık atma dürtüsünü zar zor bastırıyordum.

Cevap vermeden önce hapishane kapısının açıldığını ve gardiyanın bize bağırdığını duydum. “Zaman doldu!”

Bu anlık dikkat dağınıklığını kullanarak elimi Evert’in koluna, sonra Sylred’in göğsüne hızla bastırdım ve sonra Ronak’ın elini tokatlayarak sürpriz bir şekilde elbisemi bırakmasını sağladım.

Hemen midemdeki ağrı kayboldu ve kaybolan kolum tekrar ortaya çıktı. Rahat bir nefes aldım ve kolumu hareket ettirdim.

“Vay canına. Kesinlikle daha iyi. Tanrılara şükürler olsun.”

Evert, yeniden ortaya çıkan koluma gözlerini açıp baktı. “Ne halt oluyor?”

“Hadi!” diye bağırdı muhafız.

“Üzgünüm, gitmeliyiz sevgilim,” dedi Okot elimi tutarak.

“Bekle!” Yanaklarımı parmaklıklara bastırdım, yüzümü elimden geldiğince büzdüm, böylece Evert’in dudaklarına, sonra Sylred’in dudaklarına bir öpücük bırakabildim ve hatta Ronak’ın yanağını bile öpebildim.

“Yarın dikkatli olun. Sakın incinmeyin ya da ölmeye cüret etmeyin. Anladınız mı?”

Okot beni uzaklaştırıyordu ama kalbimin üç parçasını geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum.

Okot beni daha da uzaklaştırmaya devam ederken, “Kazanmak zorundasınız, tamam mı? Birbirinizi koruyun!” dedim omzumun üzerinden.

“Bizim için endişelenme, Emelle,” diye karşılık verdi Sylred. “Sadece kendine iyi bak.”

“Sen de ona göz kulak olsan iyi edersin, lamassu. Ona bir şey olursa, boğazına yumruk atmaktan daha fazlasını yapacağım,” diye ekledi Evert.

Benden yarım bir kahkaha ve yarım bir hıçkırık kaçtı ama bir şey söyleyemeden kapıdan çıktım. Okot gardiyana bir şey uzattı ve beni amfitiyatrodan çıkarmadan önce teşekkür ederek başını salladı.

Kulübemize kadar uyuşmuş bir hâlde yürüdüm.

İçeri girdiğimizde Okot, küçük mutfağa gitmeden önce beni küçük kanepeye bıraktı. Titreyen ellerime buharlı bir bardak çay tutuşturdu. “İç.”

Dediğini yaptım ama tadını almıyordum. Yuttuğumda boğazım yanmıştı ama gözyaşı dolu gözlerim kadar değildi.

Okot yanıma oturdu ve kocaman kolunu sırtıma dolayarak beni yaklaştırdı. Hücrelerde tartışmaya değer pek çok an olmasına rağmen konuşmamıştı, hiçbir şey için bana baskı yapmıyordu.

Sadece benim için burada olmaktan memnundu, bana sessiz bir rahatlık veriyordu. Bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordum. Birbirimizi henüz çok iyi tanımıyor olabilirdik ama bu, tam şu an, bana bin kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazla şey anlatıyordu.

Çayımı bitirdiğimde ve gözyaşlarım kurduğunda, Okot beni alıp duvara yaslanmış küçük yatağa yerleştirdi. Beni alnımdan öperken hafifçe nefes aldı.

“Şimdi uyu, sevgilim.”

Ben de öyle yaptım.

BÖLÜM ON İKİ

Görünüşe göre, kraliyet itlaf oyunlarına katılan daha az asil bir yüksek peri gibi davrandığınızda, bir ikram çantası alıyordunuz.

“Tanrım,” diye cıyaklayarak sandalyemin üzerindeki kadife keseyi karıştırdım. “Okot, dokun şuna,” dedim ipek göz maskesini yüzüne itip yanağına sürerken. “Çok yumuşak.”

Okot, iyi huylu bir boğa çocuk olduğu için istediğim kadar şıarmama izin veriyordu çünkü gerçekten de bugün dikkatimi dağıtacak her şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

“Ah, bu da ne?” diye sordum cam huni görünümlü bir şey çıkararak.

“Bir monoküler.”

Elimde çevirdim ve sonra küçük ucunu gözüme getirdim.

Nefesim kesilmişti. Cihazı arenanın zemin katına doğru tutarak, “Kutsal süper görüş! Aşağıda her şeyi görebiliyorum,” diye haykırdım.

Merceği kaydırarak bir şey bulmaya çalışıyordum, ilk itlaf oyununun ne olacağını ele verecek herhangi bir şey ama aşağıda sert topraktan başka bir şey görünmüyordu.

Monokülerimi bir kenara bırakıp çantayı biraz daha karıştırdım. Tek porsiyonluk bir şişe peri şarabı, tahta koltukta kığım ağrımazın diye oturmak için küçük bir yastık ve yaklaşık iki buçuk saniyede ağzıma attığım bir torba fındık vardı.

Okot'un yanına oturduğumda gerginlikten neredeyse koltuğumda zıplıyordum. Muhafız zırhı yerine gündelik kıyafetler giyen Okot, altın düğmelerle süslü siyah gömleği ve başının sağ tarafına sarkıttığı uzun *mohawk*'ı ile iyi görünüyordu.

Amfitiyatronun ortalarındaki sıramızın sonunda oturuyorduk. Burada en az beş bin peri olmalıydı. Monokülerimi kraliyet oturma locasını taramak için kullandım. Arenanın tam ortasında, üzerinde altın ve beyaz goblenler asılıydı. Tahtlar ön tarafta duruyordu ama hâlâ boştu.

"Daha önce hiç itlafta bulundun mu?" diye sordum Okot'a.

"Bir kez. Yaklaşık on beş ya da yirmi yıl önce."

Onu dürttüm. "Sonra..."

Açıklamak istemediğini anlayabiliyordum ve sadece bu bile endişeyle alt dudağımı ısırma neden oldu. "Ne kadar kötüydü?"

Hafifçe iç geçirdi. "İyi değildi. Asla iyi olmaz. İtlaflar sahte merhamet adına rakipleri kırmak, sakatlamak ve öldürmek için tasarlandılar. Acımasız olacak. Kendini hazırlamalısın."

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Burada benimle olduğun için mutluyum."

Kocaman eli benimkini kavradı. "Sen benim eşimsin ama aynı zamanda prenses tarafından benim korumam altına alındın. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

"Şu eş sisteminin hayranıyım."

Büyük bir gong çaldı ve toplanan kalabalığı susturdu. Monokülerimi çıkardım ve başımı kraliyet locasına doğru çevir-

dim. Kral Beluar Silverlash ortadaki tahtta oturuyor ve oğlu Prens Elphar da onun yanında duruyordu. Prenses Soora'nın prensin boş koltuğunun yanındaki daha küçük tahtta oturduğunu görebiliyordum.

Prens Elphar, stadyumda toplanan perileri daha da susturmak için mavi renkli elini kaldırdı. Hepsi ona doğrultulmuş binlerce monokülerden yansıyan parıltıları görebiliyordum.

Elini boğazına götürdüğünde boğazını çevreleyen ışıltılı bir büyü gördüm. Sesi kalabalığa doğru yükseldi, herkesin duyabileceği kadar güçlendirilmişti.

“İtlafın kraliyet duruşmalarına hoş geldiniz. Yirmi beş soylu perinin haince eylemleri yüzünden sürgün edilmesinin üzerinden beş yıl geçti. Oysa biz adil ve adaletli bir monarşiyiz. Bu yüzden bugün o soylulara ikinci bir şans veriyoruz. Saygın konumlarını yeniden kazanmak için mücadele etme, kraliyete olan sadakatlerini tazeleme ve topluma yeniden katılmayı hak ettiklerini kanıtlama şansı.”

Herkes coşku içinde onu izliyordu. Gülümsediğinde yanımdaki peri kızları kıkır kıkır güldü. “Ancak ayıklamada başarısız olanlar için ölümleri, hükümdarlarına ihanet ettikleri için tanrılardan intikam almak olacaktır. Öyleyse yüzyıllara yayılan bir gelenekle aramızdaki değersizleri ayıklayalım. İtlaf başlasın!”

Gong tekrar çaldığında kalabalık çılgına dönmüştü. Periler ayağa kalkıyor, tepiniyor, çılgık atıyor, alkışlıyordu. Yüceltilmiş bir ölüm ringini kutluyorlardı. Kusacakmışım gibi hissediyordum.

Aniden, amfiteyatronun ortasındaki boş toprak değişmeye başladı. Birbirinden çok farklı dört arazi şeridi aniden birbiri ardına belirdi. Önce yemyeşil çimenler çıktı; aralarına ağaçlar, çalılar ve insan boyunda çiçekler serpiştirilmişti.

Ondan sonra yüz metre boyunca oniks gibi görünen cilalı, siyah bir zemin geldi. Sonra sakin, kristal berraklığında sudan oluşan mükemmel oyulmuş bir yol. Son olarak, kıpırdamayan ateşten bir duvar. Alevler sanki bir şey bekliyorlarmış gibi duraklamış görünüyorlardı.

Gong tekrar çaldığında tüylerim diken diken oldu ve sonra bir portal belirdi. Yarışmacılar birbiri ardına içeri giriyorlardı. Hepsinin boyutu, şekli, cinsiyeti ve peri türü farklıydı. Benim üç adamım en son adım atanlardı.

Monokülerimi onların üzerinde tuttum. Ronak oradaki en büyük perilerden biriydi ve açık ara en güçlü görüneniydi. Son bir haftadır yeterince yemek yememelerine rağmen heybetli ve yetenekli görünüyordu. Evert ve Sylred de onun yanında, en az onun kadar sert görünüyorlardı.

“İlk yarışmanın kuralları çok basit,” dedi Kral Beluar’ın sesi. “Tüm yarışmacılar dört elementin her birinden geçmelidir. Yarışmacıların başka bir yarışmacıya zarar vermesi yasaktır. Eğer elementlerin her birinden başarıyla geçip sonuna ulaşamazsanız, topluma yeniden kazandırılmaktan diskalifiye edilirsiniz ve bu nedenle öldürölürsünüz. Gong sesiyle başlayabilirsiniz.”

Kral tekrar yerine oturduğunda tüm gözler yarışmacılara döndü. Monokülerimi tutarken elim titriyordu. Gong tekrar çaldığında tüm yarışmacılar koşmaya başladı.

İlk grubun dünyayı temsil eden yeşil toprak parçasına ulaşmasını izledim. Ayakları çimenlere değdiği anda yerden devasa toprak kolları fırladı ve bir grup yarışmacıya çarparak onları stadyumun bir ucundan diğerine uçurdu.

İçlerinden ikisi bir daha ayağa kalkamamıştı.

Aralarında benimkilerin de bulunduğu başka bir grup yarışmacı daha toprağa bastı. Toprak anında sallandı ve ayaklarının altından yuvarlanarak herkesi yere serdi.

Ronak, Sylred'i de yanına alarak tekrar ayağa fırlamadan önce ancak bir saniye kadar yerde kalmıştı. Bir saniye sonra Evert de ayağa kalktı ve üçü hızla geçip gittiler. Başka yarışmacılar da koşuyor ve toprak onları sağa sola savuruyordu.

Ağaç dalları, çok yaklaşan herkesi vurmaya çalışıyordu. Nereden çıktığı belli olmayan sarmaşıklar diğerlerinin etrafını sarıyor ve gözlerimin önünde onları boğuyordu.

Yeryüzü aniden açılıp bir periyi bütünüyle yuttuğunda peri tamamen yok oldu. Her nasılsa, adamlarım diğerleriyle birlikte yarışmanın ikinci bölümüne geçmeyi başarmışlardı.

Bu bölüm ilkinde hiç benzemiyordu. Yerde sadece siyah taşlar vardı, o kadar parlaklardı ki perilerin yansımalarını görebiliyordum. En son peri toprak elementinden çıkıp taşın üzerine basana kadar hiçbir şey olmamıştı.

Güçlü, şiddetli hava patlamaları, aniden her birini yere serdi. Adamlarım neredeyse yolun yarısına gelmişlerdi ama hava onları iterek en başa geri dönmelerine neden oldu.

İşte o zaman taş zeminin göstermelik olmadığını anladım. Kaygan olduğu için oradaydı. Hava onları bu kadar şiddetli iterken kimse üzerinde tutunamıyordu.

Saçlar savruluyor, giysiler vücutlarından ayrılıyor, yüzlerindeki deri bile geri savruluyordu. Kimse ayakta kalamıyordu. Denedikleri anda, acımasız hava onları tekrar deviriyordu.

Ronak önde, Sylred ve Evert arkasında, her biri karınlarının üzerine çökmüş, topuklarını ve parmaklarını geçirerek uçtan daha uzağa savrulmayı engellemeye çalışıyorlardı.

“Haydi, haydi. Bir şeyler yapın,” diye mırıldandım.

Sylred'in Evert'e uzanıp kolunu tuttuğunu gördüm. Evert'i daha yakına çekti, kasları şişmişti. Evert'in yüzü Sylred'inki-nin tam yanına geldiğinde, sarı saçlı genfinin Evert'in kulağı-na bir şeyler bağırdığını gördüm. Evert başını sallayıp diğer yarışmacılara bakarken, Sylred de aynı mesajı iletmek için Ronak'ın ayağını tuttu.

Evert'in başka bir yarışmacıya uzanıp ona bir şeyler ba-ğırmasını izledim. Sistematiik olarak, birbiri ardına Sylred'in mesajı iletiliyordu, ta ki tüm yarışmacılar kollarından, bacak-larından, ayak ve ellerinden tutularak birbirine bağlanana ka-dar.

Bağlantıyı kullanarak en arkadaki peri, uzuvlardan olu-şan bir merdiven gibi her bir bedene tırmanmaya başladı. Ronak'ın olduğu yere geldiğinde, kendini öne yerleştirdi ve Ronak onun bacağını tuttu.

Bu peri zincirinin yavaş ama emin adımlarla ilerleyişini hayranlıkla izliyordum. Arkadaki peri bedenlerin üzerinden tırmanıp öne ulaştığında, bir sonraki kişi de aynı şeyi yaptı ve sonunda hepsi sona ulaştı.

Belki de bu perilerden bazıları iğrenç şeyler yapmıştı. Belki bazıları sürgün edilmeyi hak etmişti. Ancak ilk gelen-ler hava bölümünü geçmeyi başardıklarında bile, her bir ya-rışmacı o tehlikeli havadan çekilip tekrar sert zemine çıkana kadar hiçbirisi yoluna devam etmemişti.

“Birbirlerine yardım ettiler,” dedim hayretle.

“Yardım ettiler. Onurlu davrandılar.”

Kraliyet locasına doğru bir bakış attım. “Prens Elphar bun-dan pek memnun görünmüyor.”

Okot bakışlarımı takip etti. “Memnun olmaz. O yarışma-cıların her biri tarafından tehdit ediliyor. Yaptıklarının yanına

kâr kalacağını bildiği için her zaman haksız yere perileri hapsediyor ve sürgüne gönderiyor. Görünüşe göre genfinlerin bu kez onun düşünce tarzına tamamen yabancı bir şekilde hareket ederék onu alt etti.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Birlik oldular. Prens zamanın sonuna kadar o bölümde sıkışıp kalırdı. Başkalarına yardım etmek ve birlikte çalışmak aklının ucundan bile geçmezdi.”

Sylred’e zihinsel bir öpücük vererek dikkatimi tekrar arenaya çevirdim. Bir zamanlar durgun, sakin olan su havuzu şimdi çalkalanan, dönen, öfkeli bir kütleye dönüşmüştü. Küçükçük bir dikdörtgen şeridin içindeki en tehlikeli denizler gibiydi.

Perilerin üzerine çöküyor, onları boğmaya çalışıyor, girdaplarda döndürüyor ve başlangıca geri püskürtüyordu. Ancak hava bölümündeki yarışmacılar arasında yaşananlar bu bölüme de taşınmış gibi görünüyordu.

Herkesin sudan çıkmak için bir kez daha birlikte çalışmasını izledim. Ronak hiçbir ağırlığı yokmuş gibi Evert’i kaldırdı ve sudan dışarı fırlattı. Sırada Sylred vardı, neredeyse onun üstüne düşüyordu.

Ronak, beni çok şaşırtan bir şekilde, üç periyi daha alıp karaya fırlattı ve sonra da korkunç bir girdabın içine çekildi.

Tam onu altına çekerken, solungaçları ve perdeli ayaklarıyla övünen bir başka peri de peşinden suya daldı.

Nefesimi tuttum, Ronak’ın kafasının yeniden ortaya çıkmadığı saniyeleri sayıyordum.

Göğsüm yanmaya başlamıştı. Hâlâ nefes almıyordum.

Ronak nerede?

Aşk Meleği'nin Bağları

Su, yere çarpan ve tribünlere su püskürten öfkeli, şiddetli bir varlıktı. Ciğerlerim hava istiyordu ama reddediyordum. Ronak da nefes alana kadar olmazdı.

Kahretsin, Ronak, eğer ölürsen...

O gelene kadar nefes almayacaktım.

Yüzeye çık, lanet olası!

Gözlerimin önünde siyah noktalar belirirken, balıksı perinin yeniden ortaya çıktığını gördüm. Bir saniye sonra Ronak nihayet öksürerek ve sıçrayarak yüzeye çıktı.

Rahat bir nefes aldım.

Kenardaki periler uzanıp onları sudan çıkardılar. Ronak döndü ve yaklaşık bir galon su kustu.

Tekrar ayağa kalktığında, diğer perilerle aynı hizada duruyor, hepsi de yarışmanın dördüncü ve son bölümüne bakıyordu.

Dev ateş duvarına.

“Siktir.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Lanet olası bir ateş duvarını nasıl geçeceklerdi?

Ellerim kolçakları o kadar sert kavırıyordu ki parmak ek-
lemelerim bembeyaz olmuştu.

Okot bunu fark etti ve sırtımı sıvazladı. “Nefes al, sevgi-
lim. Atlatacaklar.”

Onu dinlemeye çalışıyordum, gerçekten ama bedenim
doğru nefes almayı kesinlikle unutmuştu. Hızlı hızlı nefes
alıp veriyordum.

Peri yarışmacılardan biri, ayak bileklerine kadar inen ras-
talı bir kadın, öne doğru ilerledi ve ateşe doğru bir kesme
hareketi yapmaya çalıştı. Olağanüstü durgun alevler aniden
kükreyerek canlandı ve onu bir saniye içinde yaktı. Çılgılık
atacak zamanı bile olmamıştı.

Boğazımdan küçük bir gıcırta sesi geldiğinde dehşet omur-
gamdan yukarı tırmanıyordu. Alevler artık hareketsiz değildi.
Bunun yerine, büyük bir cehennem ateşi gibi kükrüyorlar ve
yarışmacılar, alevler kendilerine doğru gelirken geriye doğru
sendeliyorlardı.

Adamlarım etraflarına bakınıyor, sanki bir yol, bir hile bulm,

“Bu korkunç,” diye fısıldadım.

Okot uzanıp elimi tuttu, tırnaklarım battığında ve onu çok sıkı sıktığımda hiç şikâyet etmedi.

Peri'nin çılgınlıkları artık duyamadığımız hıçkırıklara dönüştüğünde, aniden sendeleyerek ayağa kalktı.

“Aman Tanrım, o-“

Bir, iki, üç yarışmacı onu durdurmaya çalışmıştı ama faydası yoktu. Kederi çok güçlü, hedefi çok kararlıydı. Hepsini iterek geçti.

Bir saniye bile tereddüt etmeden alevlerin içine atladı. Hemen yanıp kül olmuştu.

Ölüme koşmuştu. Bunu istiyordu. Dişi periyi doğruca takip etmeye ihtiyaç duymuştu. Midem bulanıyordu.

Gözlerimi kısarak ateşe baktım ve sonra bir kolumu kaldırarak onu işaret ettim, tıpkı tribündeki pek çok kişinin de aynı şeyi yapmaya başladığı gibi. “Bak.” Ateşin değişmesini gözlerim kocaman açılmış hâlde izliyordum.

Ateş, bir sahne perdesi gibi geri çekildi ve tam da perinin kendini feda ettiği yerden ayrıldı. Şimdi arkasında dar bir yol vardı ve ateş bir kez daha durgundu.

Yarışmacılar tereddüt etmemişlerdi. Tek sıra hâlinde ileri doğru koşmaya, ateş duvarının onlar için açtığı geçitten geçmeye başladılar.

“Anlamıyorum.”

“Bu bir mesajdı,” dedi Okot.

“Ne mesajı?”

“Merhametten önce fedakârlık. Yaşamdan önce ölüm. Sadece o izin verirse yaşayacaklar ve buna da ancak ağır bir bedel ödedikten sonra izin verecek.”

Üç adamım sonuna kadar gitmeyi başardığında, tuttuğumu bilmediğim nefesim içimden çıkıvermişti.

“Yani birinin öleceğini bile bile ateşe girmesi mi gerekiyordu?”

“Evet.”

Prens Elphar’ın sesi tekrar çınladığında gözlerimi kraliyet locasına çevirdim. “Bu, kraliyet itlaf duruşmalarının ilk bölümünün sonuna işaret ediyor. Yirmi beş yarışmacı girdi ve on altısı çıktı. Bu gece kutlama amaçlı bir şenlik ateşi yakılacak. Yarın yarışmacılarımıza bir gün dinlenme izni verilecek. İtlafin ikinci bölümü ertesi gün başlayacak.”

Herkes amfityatroyu boşaltmaya başladığında gözlerimi yere diktim. Adamlarım kirli, ıslak ve yorgunlardı; ancak hayattalardı.

Yüksek bir peri bir geçit yaratana ve yarışmacılar saray muhafızları tarafından teker teker geçitten geri itilene kadar orada kaldım.

Ayaklarımın üzerindeydim, balkondan sarkarken üç genfinim de aynı anda dönüp bana baktılar, sanki bunca zamandır tam olarak nerede olduğumu biliyorlarmış gibi.

Her ne kadar o kadar uzaktan iyi görebilmeleri mümkün olmasa da, elimi kaldırıp onlara acınası bir şekilde el salladım. Sonra muhafızlar tarafından kabaca itilerek geçitte kayboldular.

“O muhafızın adı neydi?” diye sordum sıkılmış dişlerimin arasından. Adamlarımı tartaklamasına hiç gerek yoktu.

Okot monokülerini kaldırdı. “Prensin sağ kolu. Gammon.”

“Ondan nefret ediyorum.”

Okot elimi kolunun kıvrımına sıkıştırdı. “Gel. Şenlik ateşi yakında başlayacak.”

Diğer elimi karnımın üzerine koydum. “Hâlâ sinirden midem bulanıyor. Yemek yiyebilir miyim, bilmiyorum.”

“Biraz uzanmak ister misin?”

Beni buradan çıkarmak için merdivenlerden ilkinde doğru götürmeye başladığında başımı salladım. “Oturup kendi kendime söylenirsem kendimi daha kötü hissederim. Beni onları tekrar görmeye götürebilir misin?”

“Senin için deneyeceğim.”

Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve yanağına bir öpücük kondurabilmek için onu aşağı çektim. “Çok tatlısın.”

“Lamassular tatlı değildir,” dedi huysuzca. “Lamassular eşlerini sonsuz bir sadakatle koruyan ve onlara tapan gururlu, vahşi bir ırktır.”

“Evet, bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey.”

Kıkırdadı ve başını bana doğru sallayarak beni merdivenden aşağı çekti. Doğal olarak nefes nefese kalmıştım.

Ayrıca tökezlemiştim. Defalarca.

Her seferinde beni yakalamıştı.

Topuğum dönüp bileğim basamaklardan birinde yuvarlandığında, Okot önümde durdu ve beni sırtına aldı. O beni kalçalarımın altından tutarken ben de kollarımı boynuna doladım.

“Böylesi daha iyi. Merdivenlerden ve topuklu ayakkabılardan nefret ediyorum. Bir de yürümekten.”

“Bunların hiçbirinde çok iyi değilsin.”

“Şimdi Ronak gibi konuştun,” dedim yüzümde bir gülümsemeyle.

Bugün yaşadıkları ve yaşayacakları daha korkunç şeyler aklıma gelince gülümsemem bir anda kayboldu.

Sanki sıkıntımı hissetmiş gibi Okot kalçalarımı hafifçe sıktı. “Senin Ronak bir savaşçı.”

“Evet. Yani, sanırım öyle? Onun gücü kuvvetli olması ve çok iyi bir savaşçı. Hepsi öyle.”

“Bu kazanmalarına yardımcı olacak,” diye hatırlattı bana.

“Evet ama oyunun ucu açık. Bu adil değil. Prens onları bir hafta erken getirerek bilerek zayıflatıyor, onları ölüm tuzağına atmadan önce artıklarıyla ve berbat koşullarda yaşamalarını sağlıyor.”

“Öyle bile olsa, bugün hiç zayıflık göstermediler.”

Evet, umuyordum ki böyle kalacaktı.

Durumun vahametinden sıyrılmaya çalıştım çünkü bunun zaten adamlarıma bir faydası olmayacaktı. Ayrıca Okot’un bir Debbie Downer*’la eşleşmenin yükünü hissetmesini de istemiyordum.

Bu arada, zavallı Debbie. Ciddi bir tipteydi. Eminim dışarıda çok eğlenceli Debbieler vardı.

Merdivenlerin dibinde Okot beni tuttu, ben de onun sırtına yaslanıp rahatladım. Bir sürü peri bize tuhaf tuhaf bakıyordu ama hiç umurumda değildi. Sadece onları kucaklayacak bir boğaları olmadığı için kıskanıyorlardı.

“Beni her yere taşıyabilir misin? Böyle çok daha iyi.”

Okot’un gürleyen kahkahasını göğsümde duymaktan çok hissetmiştim. “Benim için zevktir, sevgilim.”

Zevkle iç çektim. “Pekâlâ. Şu şenlik ateşine gidelim, kusa-na kadar tıkınalım ve bayılana kadar peri şarabı içelim.”

“Kulağa güzel bir plan gibi geliyor.”

* Kurgusal bir Saturday Night Live karakteri. -rdk.n.

BÖLÜM ON DÖRT

“Sen *çooooo*ok güzelsin,” diye mırıldandı en sevdiğim toprak perisi Mossie.

Sarmaşık saçlarını okşamak için öne doğru eğildim ama iskalayıp onun yerine gözüne çarptım. Gözünün kızarması ve yaşarması dışında pek bir şey fark etmiş gibi durmuyordu. “Kes şunu. *Sen* çok güzelsin. Kafandan çiçekler çıkıyor. Çiçeklere *bayılıyorum*.”

“Ben de!” dedi Mossie bir içki daha alarak. “En sevdiğin çiçek ne?”

“Pembe,” diye cevap verdim tereddüt etmeden.

Ciddiyetle başını salladı ve bir yudum daha alabilmem için şişeyi bana uzattı.

Peri şarabı adadakilerin yaptığı o mayalanmış bal likörü saçmalığından çok daha iyiydi. Yani, çok çok daha iyiydi.

“Bunu sonsuza kadar içmek istiyorum. Bir peri şarabı havuzu yapmalı ve pipetle içinde yüzmeliyiz.”

Alanın ortasında parlayan devasa şenlik ateşine baktım. Teknik olarak hiçbir şey yanmadığı için bu şeyi neyin beslediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak renkler sürekli değişiyordu, yani ne tür bir büyü olursa olsun, çok güzeldi.

Alanın dört bir yanında ahşap banklar ve masalar kuruluydu ama artık geç olmuştu. Şenlik ateşi kutlaması saatler önce başlamıştı, bu yüzden periler şu anda çoğunlukla dans ediyor ve sevişiyordu. Onların yerleşik aşk meleği olarak beni kaybetmenin acısını çekmedikleri kesindi.

Mossie şarap şişesini aldı ve çiçeklerini sulamak için başından aşağı dökmeye başladı.

Sallanmaya başlamışlardı, bu da beni bir kahkaha krizine soktu. Ağzımdan çıkan bir geçirti kahkahamı kısa kesti. “Çiçeklerin sarhoş olmuş.”

Onlara bakmaya çalışmak için başını arkaya yatırırsa da tabii ki bu işe yaramamıştı ve beni daha çok güldürdü.

“Benim çiçeklerim hafif sarhoş,” diye karşılık verdi.

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzdüm. “Sırılsıklam sarhoş bitkiler.”

“Sulu sürgünler.”

“Bunu on kez hızlıca söyle,” diye meydan okudum.

Mossie burnuna vurarak meydan okumayı *kabul etti*. “Sulu sürgün, sulu sürgün, sulu sürgün, sürü sulgun... siktir.”

Keyifle kıkırdadım.

Birkaç peri yanımızdaki ahşap banklardan kalkıp uzaklaştı.

Arkalarından dilimi uzattım. “Parti bozanlar.”

“Daha fazla şarap içmeliydiler,” dedi Mossie, destek almak için tamamen yanıma yaslandı.

“Şişelerini sen aldın,” diye hatırlattım ona.

“Ah, doğru.”

Şenlik ateşi hâlâ tam anlamıyla yanıyordu ama kraliyet ailesinden hiç kimse gözükmemişti. “Kahrolası kraliyet ailesi,” diye mırıldandım.

“Aynen,” dedi başını sallayarak. “Dur. Ne olmuş onlara?”

Tanrım, başım dönüyordu. “Hiç göz kırpışlarını saydın mı? Sanırım milyonlarca kez göz kırıyor olmalıyız.”

Mossie gözlerini aşırı derecede kırpmaya başladı ve bunu yaparken tüm yüzü kırışıyordu. “Şu anda göz kırpmayı düşünmeden edemiyorum. Tuhaf mı kırıyorum?”

Tam bir yüz spazmı gücüyle gözlerini kırparken ona baktım. “Evet, bir ya da yirmi çentik azalt.”

Onun yerine gözlerini kırpıştırmaya başladı, sanki korneasına bir böcek sıkışmış gibiydi.

Başımı salladım. “Çok daha iyi.”

“Vay canına. Göz kırpmak zor iş.”

Yolun karşısındaki bir su perisine gözüm takılınca hemen doğruldum. “Hey, bu senin hapisane kulesindeki süper platonik peri gardiyanın değil mi?” diye sordum şenlik ateşinin karşısını işaret ederek.

Ya da en azından onu göstermeye çalıştım. Hedefim birkaç metre şaşmıştı. “Onu *seviyooooorsun*,” diye şarkı söyledim.

Mossie bir çığlık atarak beni itti ve banktan yere düşmeme neden oldu.

“Hey, kaltak,” diye çıktım. “Bu hiç hoş değildi. Anti-havalı. Havalı değil.”

“Şşşt!” diye tısladı, yeşil elini ağzıma kapatmıştı. “Bizi duyacak!”

O cıyaklayıp elini çekene kadar elini yaladım. Ellerimi bankın üzerine koyarak kendimi yukarı çekmeye çalıştım. Üç kere denemem gerekmişti.

“Git kıcını çimdikle,” diye kıkırdadım.

Utançtan yüzü koyu yeşile döndü. “Hayır!”

Kaşlarımı çattım. “Neden? İğrenç bir poposu mu var?”

Mossie kaşlarını çattı, omzunun üzerinden bir saç sarmaşığı savurdu. “Bilmiyorum. Bakmadım. Bakmalı mıydım?”

“Şey, elbette. Ya kötü bir poposu varsa?”

Elini ağzına kapattı, dehşete kapılmıştı. “Bunu hiç düşünmedim bile!”

“Hı-hı. Biliyorum. Bu yüzden ben varım.”

“Çok akıllısın.”

Şaraptan bir yudum daha almaya çalıştım ama şişeyi sonuna kadar devirdiğimde boş olduğunu fark ettim. Emin olmak için içine baktım, sonra monoküler gibi sallamaya başladım. Şarap gözüme damladığında bir çığlıkla şişeyi yere düşürdüm.

“Şişe boşmuş gibi davrandı,” diye homurdanıp gözümü sildim. “Yalancıların yalancısı peri şarabı. Beni kör etmeye çalıştı.”

Mossie beni dinlemiyordu. Ayakta durmaya çalışmakla meşguldü. Kendine gelene kadar birkaç kez düşüp tökezledi. “Tamam,” diyerek üstünü düzeltti ve elbisesindeki kiri sildi. “Bunu yapacağım.”

“Tamam, güzel,” diye başımı salladım. “Neyi yapacaksın?”

“Poposunu. Çimdikleyeceğim.”

“Kimin poposunu?”

Cevap vermek yerine elbisesinin içine uzandı ve göğüslerini yukarı kaldırdı, böylece elbisesinin içinde daha yukarıda duruyorlardı. Bir elini de çiçeklerinin arasında gezdirdi, ne olur ne olmaz diye.

Aklıma bir fikir geldi ve kasıklarını işaret ettim. “Hey! Senin de kadın bahçende çiçeklerin var mı?”

Sanki aniden kıyafetlerinin içini görebiliyormuşum gibi elleriyle hızla kasıklarını kapattı. “Orası özel bir bahçe,” dedi kibirli bir şekilde.

“Aman Tanrım, var! Vajina sarmaşıkların var! Ya da sanırım vulva sarmaşıkları? Ya da kadınlık zambakları? Her neyse işte. Bakabilir miyim?”

Bana sert bir bakış attı. “Hayır, bakamazsın,” diye küstahça karşılık verdi. “Şimdi. Nasıl görünüyorum?”

Ona iki başparmağımı kaldırmak için ellerimi kaldırdım ama parmaklarım işbirliği yapamadan geri düştüler. Eh, neyse. Anladığına emindim.

“Kıcını çok iyi çimdikleyeceğim,” dedi gülümseyerek.

“Aynen öyle yapacaksın! Göster kendini, kızım.”

“Göstereceğim. Kıcını çimdikleyeceğim ve sonra onu özel kadın bahçemle ilgilenmeye davet edeceğim.” Kaşlarını salladı.

“İşte ruh bu. Umarım iyi bir çiftçidir. Ya da ekici. Ya da cinsel ima olarak da kullanılabilecek başka bir bahçe terimi.”

Gülümsedi ve tökezleyerek uzaklaştı. Şenlik ateşinin etrafında kayboldu ve görüş alanımdan çıktı. Onun kıcını çimdiklemesini kıskanmıştım. Keşke şu anda birkaç güzel genfin kıcını çimdikleyebilseydim.

Yüzümü öne çevirdiğimde gökyüzünü görebildiğimi fark ettim. Ne zaman uzanmıştım ben? Yoksa biri beni kandırıp yüzümün önüne bir tür gökyüzü-yıldız duvarı mı örmüştü? Sikikler.

“Kimmiş sikik?”

Gözlerimi açtığımda baş aşağı duran bir Okot gördüm. “İki burun halkan var. Ayrıca burunların ve kafaların.”

Sırıttı. “Çift görüyorsun.”

Burnumu kırıştırdım. “Cık. Bu benim aşk meleği güçle-
rimden biri değil. Hiç dikkat ettin mi? Beni tanımaya çalışı-
yor olman gerekiyordu,” diye sızlandım.

Sırıtişı daha da büyüdüğünde bedenimin yerden yükseldi-
ğini hissettim. “Tanrım, uçuyorum!”

“Seni taşıyorum.”

“Ah. Güzel çünkü kanatlarımı saklamam gerekiyordu.
Ayrıca, uçmak zor. Peri şarabı içmek çok daha kolay. Şarap
içmekte iyiyimdir. Profesyonel bir şarap içicisi olabilirim. Şa-
rabı severim. Hem de çok.”

Bu kelime ağzımdan çıktığında kaşlarımı çattım. “Çok.
Çok, çok, çok, çok, çok, çok, çok, çok.” Hoşnutsuzluk içinde bur-
numu kıvırdım. “Bu kelime çok garip. Sanki artık hiçbir şey
ifade etmiyor. Her neyse, önemli olan şu ki, peri şarabını se-
viyorum.”

Alçak ve seksi bir sesle kıkırdadı. “Fark ettim.”

“Hayır. Hayır, fark etmedin. Saatlerdir yoktun,” dedim bir
elimi savurarak.

“Eşimin kendini içkiye vermesine izin vereceğimi ve ona
göz kulak olmak için yanında olmayacağımı mı sanıyorsun?”

Ona baktım. Kırmızı çerçeveli güzel gözleri vardı. Sade-
ce... kırmızı ve siyahtılar işte. Bekle, bana bir soru mu sor-
muştu? Hatırlayamıyordum. Burun halkasını çekiştirmek ist-
tiyordum. Acıtır mıydı?

“Evet,” dedi Okot.

Nefesim kesildi. “Akıl mı okuyabiliyorsun?”

“Hayır. Bunu yüksek sesle söyledin.”

“O zaman bu o kadar da etkileyici değil.”

Tekrar gürültülü bir kahkaha attığında ürperdim. “Üşüyor
musun?”

Düşünebilmek için gözlerimi sıkıca kapattım. “Hayır, hiç sanmıyorum. Şarkı söylemek istiyorum. Eminim şarkı söylemede harikayımdır.”

“Şarkı söyledin. Kimsenin bilmediği birçok şarkı. Gerçi peri arkadaşın da seninle birlikte söylemeye çalıştı. Sonra dans ettin. Ya da en azından ben dans ettiğini sandım. Çok fazla zıpladın. Oldukça iyi bir izleyici kitlen vardı.”

Öyle miydi? O bahsettikten sonra zıpladığımı hatırlayabiliyordum. Sanırım tavuk dansı bile yapmış olabilirdim. Klasik.

“Evet, herkes harika olduğumu düşünüyordu.”

Gözlerimi tekrar açtığımda çoktan kulübeye dönmüş olduğumuzu gördüm. Beni yatağa yatırdı, ayakkabılarımı çıkardı ve ağrıyan ayaklarımı ovmaya başladı. Yüzümü yastığa gömdüm. “Tanlımlüfenduma.”

Durakladı ve beni daha iyi duyabilmek için yüzüme doğru eğildi. “Ne?”

Yastığa doğru konuşmamak için başımı yana çevirdim. “Dedim ki, ‘Tanrım, lütfen durma.’”

Sırttı ve sihirli boğa elleriyle ağrıyan ayaklarıma tekrar masaj yapmaya başladı.

“Sen çok iyi bir eşsin,” diye mırıldandım.

Kırmızı çerçeveli gözleri parladı. “Böyle düşünmene sevindim.”

Birkaç dakika süren ve Evert’e kesinlikle anlatacağım o müthiş ayak masajından sonra -ona da bir tane yaptırmak için onu suçlu hissettirmek istiyordum- Okot durup beni yatağa yatırdı. Hâlâ bir şekilde elimde tuttuğum boş şarap şişesini nazikçe elimden aldı.

“O şeyden daha çok almak istiyorum. Mesela kasalar dolusu. Peri âleminde kasalarla mı satılıyor?” diye sordum

kaşlarımı çatarak. “Ölçüm sisteminizi bilmiyorum. Kile mi? Balya mı? Fırıncı düzinesi mi? Aşk meleği okulunda peri matematiği öğretmiyorlar. Aslında aşk meleği okulu *yok*. Olsaydı muhtemelen sınıfta kalırdım. Aptal aşk meleği.”

Sesimi çok yüksek bir fısıltıya indirdim. “Üstlerime söyleme ama ben berbat bir aşk meleğiyim. Başlangıçta değildim. Başlarda harikaydım. Birçok şeyde harikayımdır, bilirsin.”

Sanırım bir kahkaha duymuştum. Ne var ki, kontrol etmek için gözlerimi açamıyordum çünkü çok ağırlardı. “Şarkı söylemek ve dans etmek gibi mi?”

“Aynen öyle,” diye mırıldandım. “Her neyse, insanlar âleminde harika bir aşk meleğiydim. İlk yirmi yıl boyunca.”

Durdum ve düşündüm. “Tamam, belki sadece ilk on yıl? Peki, en azından ilk yedi yıl. Her neyse, zor oldu, biliyor musun? Tüm o aşkı etrafa yaymak, insanların tüm romantizmlerini ve seksi zamanlarını yaşamalarını izlemek. Çok kıskandım. Yalnızdım. Duyulmuyor, hissedilmiyor ya da görülmüyordum. Sonra bu diyara gönderildim ve tekrar iyi bir aşk meleği olmaya çalışacaktım. Sonra kara kalpli aptal prens, kraliyet evliliği mutluluğu için tüm planlarımı mahvetti. O aptalın teki.”

Yastığa daha da gömülürken Okot’un yüzümdeki saçların bir kısmını eliyle taradığını hissettim. “Rahatlamak için kanatlarını aç, sevgilim.”

Bir şekilde elbisemi, hiçbir şeyi yırtmadan bunu yapabilmem için yeterince gevşetmişti çünkü o her şeyi düşünüyordu. Serbest kaldıkları anda hemen rahatladım.

Geriye yaslanmadan önce tüylerimin dalgalanmasına izin vererek onları esnettim. “Çok zekisin.” Bir kahkaha attığında tamamen yalnız geçirdiğim görünmez yıllarımdan bahsetmenin içimde açtığı büyük bir uçurumun farkına vardım.

“Okot?” dedim sessizce.

“Evet?”

“Benimle yatar mısın? Yalnız kalmak istemiyorum.”

Biraz hışırtı duydum, sonra örtüm üstümden çekildi ve Okot yanıma yerleşti. Kanatlarına dikkat ederek beni vücuduna yaklaştırdı ve kendine doğru çekti.

Hemen onun sıcaklığına gömüldüm. Onun beni bu şekilde hissetmesi, bana değer veriyormuş gibi sarılması, ruhumdaki karanlık uçurumu kapatmaya yetiyordu. Ona daha da sokuldum, yüzümü omzunun kıvrımlarına bastırırken kolunu yaslık olarak kullanıyordum.

“Tekrar yok olmaya başlamak istemiyorum,” diye fısıldadım.

“Eğer olursan, seni bulurum.”

Dudaklarını alnımda hissettim, tam o sırada uyku ağır bastı ve beni sallanan bir dalga gibi içine çekti.

BÖLÜM ON BEŞ

“Ölüyorum,” diye mırıldandım yatağa doğru.

Birinin kafatasımın üst kısmını kesip içine bıçaklar batırdığından oldukça emindim. Çok fena acıyordu.

Dilimde yer etmiş berbat tattan dolayı öğürmemeye çalışırken kuruyan ağzımı biraz sulandırmaya çalıştım. Sanki bütün gün terli erkek koltuklarının altında kalmış buğday saplarını çiğnemiş gibiydim.

“Oturup bunu içebilir misin?”

Okot’a bakmak için tek gözümü açtım ama açar açmaz küçük pencereden süzülen ışık zonklayan beynime bir bıçak sapladı. Acıyla inledim ve gözümü tekrar kapattım.

“Camı kapat,” diye bağırdım.

Okot kıkırdadı, yanıma oturduğunda yatağın alçaldığını hissettim. Birkaç dakika sonra iki gözümü de açmayı başardım ve ona baktım. “Bir daha asla peri şarabı içmeyeceğim. Başım. Acıyor.”

“Bunu içersen yardımcı olur.”

Oturmak kulağa korkunç geliyordu. Uyumaya devam etmek istiyordum çünkü hareket etmemek çok daha iyi geliyor-

du. Ancak tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim. Gerçekten çok kötüydü. Ayrıca buğday-ter-ağız durumunun da çaresine bakmam gerekiyordu.

Tembelce bir kolumu kaldırdım. “Yardım et.”

Kolumu tuttu ve beni oturur pozisyona getirdi. “Başım dönüyor, başım dönüyor, başım dönüyor!”

“Hâlâ peri şarabının harika olduğunu düşünüyor musun?” diyerek alay etti.

Ona ters ters baktım ama başım zonkladığı için daha çok yüzümü buruşturmuştum. Bana bir fincan uzattı ve dudaklarıma götürerek hepsini içmemi sağladı.

Bitirdiğimde kolumla ağzımı sildim. “Bu iğrençti.”

“Evet.”

“İçinde ne olduğunu bilmek istiyor muyum?”

Dürüstçe bana baktı. “Hayır.”

“Hımm.” İçeceğin vücuduma etki ettiğini hissettiğimde biraz canlandım. “Hey, şimdiden başıma iyi geldi.”

Gülümseyerek başını salladı. “Güzel.”

“Tamam, içmem gerekiyor.”

Yataktan fırladım ve kapıya yönelmeden önce elbisemi hızla düzelttim.

“Kanatların, sevgilim.”

Omzumun üzerinden bakıp gülümsedim. “Ah, evet. Bu biraz belli olurdu, değil mi?”

Hızlı ve neredeyse acısız bir çekişle kanatlarımı vücudumun içine *geri çekerek* dışarıya, tuvaletlerin olduğu sıraya doğru ilerledim. Sekiz şarap şişesine eşdeğer miktarda içediğime emindim. Başım ve mesanemdeki sorun halledildiği için kendimi çok daha iyi hissediyordum.

Geri döndüğümde Okot bana bir tabak yemek verdi. “Saat kaç bu arada? Ayrıca herkes nerede? Pek fazla insan görmedim.”

“Yarışmacılar bugün yarışmadığı için amfiteyatroda bir şenlik var ve saat neredeyse altı.”

Ekmeğin yarısı ağızımdayken duraksadım. “Saat altı mı? Gecenin çoğunu içerek geçirdikten sonra beni sabahın altısında mı uyandırdın? Sarhoş insanların uyumasına izin vermen gerekir. Bunu herkes bilir.”

Okot kollarını kavuşturup sandalyeye yerleşirken gülümsemesi genişledi. “Seni ben uyandırmadım. Sen kendin uyan-dın. Ayrıca saat akşamın altısı.”

Ekmeği bıraktım. “Ne? Bütün gün uyumama izin mi verdin?”

Fikrimin değişmesine kıkırdadı. “Buna ihtiyacın vardı, sevgilim. Ayrıca bütün gün genfinlerin için endişelenir ve üzülürdün.”

Haklıydı. “Hımm. Sanırım affedildin o zaman.”

Başını eğdi ve bir elini kırmızı *mohawk*’ında gezdirdi. Beni inceleyerek, “Eşimin nasıl biri olacağını düşündüğüm-den farklısın,” dedi Okot.

Hemen savunmaya geçtim. “Nasıl? Eşinin nasıl biri olacağını düşünüyordun?”

“Yumuşak. Ağırbaşlı.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Ah... Şey... Eminim daha yumuşak falan konuşabilirim. Yani fısıldamamı mı istiyorsun? Eminim fısıldama konusunda çok iyi olabilirim,” diye fısıldadım.

Okot kahkahayı bastığında alınsam mı alınmasam mı tam emin olamamıştım.

“Ne? Daha sessiz olamayacağımı mı düşünüyorsun? Kesinlikle olabilirim.”

Daha da sert gülerken kırmızı gözleri parlıyordu. “Hayır, hayır. Beni yanlış anladın,” dedi kahkahasını durdurmaya çalışarak. Bunu beceremiyordu çünkü durmadan kahkaha atıyordu. “Daha sessiz olmanı istemiyorum. Seni olduğun gibi seviyorum, sevgilim.”

Sandalyemde doğruldum. “Öyle mi?”

Başını salladı, gözleri için için yanıyordu. “Evet, beklenmedik birisin ama bu hoşuma gidiyor. Sakın değişme.”

Sırıttım. “Şansını deniyorsun, ha?”

Kahkahası hemen kesildi ve yüzü kızardı. “Ben... hayır... sen...”

Ayağa kalktım ve üzerine oturmak için yürüdüm. Kollarını hemen bana sardı. Onun kucağı olan koltuğuma baktım. “Tanrım, eğer sen bir uçak koltuğu olsaydın, kesinlikle özel jet uçağı statüsünde olurdun. Ekonomi sınıfı değil. Business class değil. Birinci sınıf bile değil. Direkt özel jet.”

Kaşlarını çattı. “Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.”

Elimi salladım. “İnsan âlemiyle ilgili şeyler. Önemli olan rahat ve ferah olman.”

“Ah.”

“Her neyse, seninle kesinlikle seksi anlar yaşayacağım. Aynı anda hem koklaşıp hem de seks yapabiliriz. Destansı olacak,” diye söz verdim ona.

Kızardığında sırıttım. Ben, aşk meleği Emelle, bu vahşi görünümlü boğa adamın yüzünü kızartıyordum. Nefes aldım, bir sonraki bölüme nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Duygularının incinmesini ya da kıskanmasını istemiyordum.

“Yine de... genfinlerim bu işin içinden çıkana kadar beklemem gerekiyor. Sorun olur mu?”

Büyük peluş boğa alnını benimkine yasladı. “Merak etme. Anlıyorum.”

“Kızgın değil misin?”

“Sen benim eşimsin,” dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Düşünceler içinde dudağımı ısırdım. “Bunu söylediğini biliyorum ama emin misin? Ya sadece çok güzel kokuyorsam? Belki de boya yüzündendir?” Kaşlarımı çatarak pembe kollarıma baktım.

“Boyadan değil.”

“Belki de burada olmamam gerektiği için Perde’nin kokusundandır.”

“Burada olman gerekiyordu. Bundan hiç şüphem yok. Kader seni bu diyara getirdi.”

“Ama-”

“Artık bu konuda endişelenmenize gerek yok. Lamassular eşlerini hemen hissedebilir ve ben de seni hissettim. Türümün çoğu eşlerini bulacak kadar kutsanmamıştır. Senin ne olduğun önemli değil. Sen benimsin.”

Gülümsedim. “Tamam.”

Başımı okşadı ve sonra ikimizin de ayağa kalkabilmesi için beni kaldırdı. “Şimdi, Duru bugün cildini yeniden boyaman için sana özel bir banyo ayarladı. Küvet yakında burada olur.”

“Tamam, bu muhtemelen iyi bir fikir. Boya biraz soluyor.”

“Seni tekrar hücrelere sokup sokamayacağımızı görmek için gardiyan tanıdığım ile konuşabilirim ya da sen yıkanırken dışarıda nöbet tutabilirim, eğer bu seni daha güvende hissettirecekse.”

“Hayır, sen git. Mümkünse çocukları tekrar görmek isterim.”

Kapı çaldığında Okot kapıyı açmaya gitti. İki hizmetçi çocuk tahta bir leğen getirdi ve yarım düzine çocuk da ellerinde buharlı su dolu kovalarla onları takip etti. O kadar yol boyunca taşımak zorunda kaldıkları için kendimi kötü hissetmiştim. Muhtemelen ağırdı.

Okot çocuklara biraz para verdikten sonra kapıyı kapattı. Başımın üstünden beni tekrar öpmeden önce boya şişesini karıştırdı. “Yakında döneceğim. Duru ya da benden başka kimseye kapıyı açma ve bensiz dışarı çıkma.”

“Dikkatli olacağım,” diye söz verdim dumanı tüten banyoya bakarak. Cennet gibi görünüyordu.

Okot çıktığında kapıyı arkasından sürgüledim ve kıyafetlerimi çıkardım. Banyoya girdiğimde başımı daldırabildiğim kadar daldırdım ve boyanın cildimle saçlarıma işlemesine izin verdim.

Sıcak su harika hissettiriyordu. Cildim koyu bir fuşya rengine bürünene kadar bir süre yıkandım ve bekledim. Çıktığımda, boyanın nüfuz etmesi için vücudumun kendi kendine kurumasına izin verdim ve ardından saçımdaki düğümlerle uğraşmaya başladım. Giyindiğimde, kulübenin içinde deli gibi volta atarken Okot nihayet geri geldi.

Yüzündeki ifade ihtiyacım olan tek şeydi. “Onları görmeye gidemeyiz,” dedim kederle.

Başını iki yana salladı. “Özür dilerim. Tanıdığım muhafız bu gece orada değildi, o yüzden bunu riske atmak istemiyorum. Prens’in her yerde gözü var ve Prenses Soora’nın özel muhafızı olduğum için zaten pek sevilen biri değilim.”

Tamamen hayal kırıklığına uğramıştım ama denediği için minnettardım.

“Tamam, gecenin geri kalanında ne yapalım? Yakın zamanda uyuyamayacak kadar dinlendim.”

“Kanatlarını açman için seni bir yere götürebilirim diye düşünüyordum.”

Kaşlarını kalktı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Gerçekten mi? Güvenli olduğuna emin misin?”

“Özel bir yer buldum ve herkes şenlikte. Uçtuğumuzda gece gökyüzünde kimse bizi göremez.”

Heyecan içimi kaplamıştı. “Tanrım, gerçekten benimle uçacak mısın?”

“Yapabileceğimi umuyordum. Eğer kabul edersen.”

“Şaka mı yapıyorsun? Kulağa çok eğlenceli geliyor! Hadi gidelim.”

Kolundan tutup onu kapıya doğru çektim. Aslında hareket ederek cömertlik yapmıştı çünkü ikimiz de onu hareket ettirecek kadar güçlü olmadığımızı biliyorduk.

Kapıya varmadan önce bir anlığına durduğumda Okot tökezleyerek neredeyse sırtıma çarpıyordu.

“Ne oldu?”

Kendime baktım ve kaşlarımı çattım. “Kıyafetim. Bunun içinde kanatlarımı çıkarırsam elbisem yırtılır ve sadece iki elbisem var. Bunu mahvedersem Duru muhtemelen beni fırçayla döver.”

“Hımm.” Okot beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra çantasından gömleklerinden birini çıkardı. “Bu işe yarar. Oraya vardığımızda bunu giyebilirsin.”

“Mükemmel. Hadi gidelim.”

Dışarıda sıra sıra dizilmiş kulübelerin önünden geçtik. Bazıları diğerlerinden daha büyük ve daha güzeldi, daha yüksek sosyal statüyü gösteriyordu. En uzaktaki kulübeler çok daha

küçüktü. Barakadan başka bir şey değildi gerçekten. Sanırım bunlar hizmetçilerin kaldığı yerlerdi.

Kulübeleri geçtikten sonra artık yolumuzu aydınlatacak fenerler yoktu. Yine de Okot beni hiç tereddüt etmeden bir tepeye doğru çekti ve sonra diğer tarafa indirdi. Topuklu ayakkabılarımı çıkarmak için tökezleyerek durdum.

“Bunlardan nefret ediyorum.” Bir elimle ayakkabılarımı tutarken Okot diğer elimi tutuyordu. Yalınayak yürümek iyi geliyordu ama yine de tökezlemeden edemiyordum.

Yedinci kez tökezledikten sonra oflaya puflaya nefes aldım. “Denge konusunda beceriksiz olduğumu biliyorum ama nasıl oluyor da sen de tökezlemiyorsun? Burası zifiri karanlık.”

“Karanlıkta görebiliyorum.”

Başımı ona doğru çevirdim. Hah. Bu her şeyi açıklıyordu.

Tepelerin arasından bizi küçük bir tarlaya götürmüştü. Otlar o kadar yüksekti ki belime kadar geliyordu. “İşte,” dedi bana gömleğini uzatarak. “Bunu tersten giy ve kanatlarını aç.”

Söylediğini yaptım, amfitiyatrodan epey uzakta olduğumuzu biliyordum. Kimse beni görememeliydi.

Ben elbisemi çıkarıp onun gömleğini giyerken Okot bir centilmen olarak arkasını döndü. Bitirdiğimi duyunca, ben kanatlarımı dışarı iterken açık olan arka taraftaki beceriksiz ellerimi tuttu.

Gömleğimi ustalıkla bağlayıp kanatlarımın arasına sabitledi ve geri çekildi. “İşte oldu. Nasıl hissediyorsun?”

Dönüp biraz zıpladım, sonra da kanatlarımı iyice esnettim. “İyi hissettiriyor.”

Bir kez başını salladı. “Hazır mısınız?”

“Evet ama uyarayım, çok iyi bir uçucu değilim. Çabuk yoruluyorum.”

“Sorun değil. Ne zaman istersen dur.”

Başımı salladım. “Boğaya mı dönüşeceksin?”

Yüz ifadesini göremiyordum ama kıkırdaması beni gülümsetmişti. “Evet.”

Bir anda kocaman kanatlı boğa bedenine dönüştü. Elimi burnuna sürttüm ve sonra geri çekilip arkamı döndüm.

Omzumun üzerinden bakarak ona sııttım. “Yapabilirsen beni yakalamaya çalış.” Kendimi havaya fırlattım, kırmızı tüylü kanatlarım sonuna kadar açılmıştı. Beni yukarı taşıyorlardı ve bir süre sonra sadece karanlık gecede gökyüzünün altında değil, tam içindeydim. Daha önce hiç çıkmadığım kadar yükseğe çıktığımda Okot da peşimden geldi. Arkamdan uçarken eğlenen homurtularını duyabiliyordum, o kadar yakındı ki sıcak nefesini ayak bileklerimde hissedebiliyordum.

Tam beni geçmeye çalışırken, sağa doğru bir çalım attım ve sonra bir bulutun tam ortasından tekrar yukarı doğru fırladım.

Diğer tarafa geçmeyi başardığımda, serin sis vücudumu sardı ve neşeli kahkahalar attım. Okot’un burnu ayaklarıma dolandı ve ben de heyecanlı bir çığlık atarak başka bir buluta yöneldim.

Onun da üzerine çıktığımda saçlarımla yüzümü çiy damlaları kapladı. Okot bana yetişti, kocaman, ıslak burnu bacağıma sokuldu ve tenime doğru bir nefes çekti.

“Tamam, tamam. Sen kazandın,” diye güldüm ona. Muhtemelen tüm zaman boyunca onun önünde kalmama izin verdiğini biliyordum ama ne olursa olsun, kovalamaca canlandırıcıydı, bu da tam ihtiyacım olan şeydi.

Bu kadar yüksekte ve bulutların arkasına saklanmışken, yıldızlar çok güzel görünüyordu. Her yerdelerdi. Binlercesi. Karanlık tuvale karşı kristaller gibi parlıyorlardı.

Onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Okot'la yan yana uçarken ona baktım, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Yüzümdeki rüzgâr, kanatlarımın altındaki hava, tüm bunlar en mükemmel arka planın altındayken, onlarca yıllık açlıktan sonra ruhumu beslemeye yetiyordu.

Her ne kadar eğleniyor olsam da hâlâ acemiydim ve sırtımla kanatlarım çabucak ağrıyordu. Okot konuşamıyor olsa da bunu bir şekilde hissediyor olmalıydı çünkü baktığımda devasa vücudu altımdaydı.

Bacaklarımı sırtının iki yanına uzattım, kanatlarının önünden kaydım ve sonra ellerimi boynuna doladım. Başımı kıvrımlarına gömüp sıcaklığına sokuldum. Ona bu şekilde sarıldığımda ne kadar güçlü olduğunu hissedebiliyordum.

Kanatlarımı dinlendirmek için vücudumda geriye doğru çektim ve Okot beni daha da yükseğe çıkarırken üstüne binmeme izin verdi. Yıldızlar yakalayabileceğim kadar yakın görünüyordu.

Tekrar yere indiğinde gözlerim uykudan ağırlaşmıştı. Tekrar normal formuna döndü ve atılmış elbisemle ayakkabılarımı aldıktan sonra beni kollarının arasına çekti, sanki beni taşımaktan hiç yorulmuyormuş gibiydi.

“Yorulmuyorum,” dediğini duydum kulağımı göğsüne dayamışken.

Bunu yüksek sesle mi söylemişim? Of, bunu hep yapıyordum. Ağzımı bir esneme kapladı.

“Dinlen, sevgilim. Ben yanımdayım.”

Kalp atışlarını dinliyordum. “Biliyorum.”

Bedenim, onun kararlı adımları ve beni saran güçlü kollarıyla huzura kavuşmuştu. “Yıldızlarda uçtuğun için teşekkür ederim,” dedim sessiz bir nefesle.

Başımın tepesine bir öpücük kondurduğunu hissettim.
“Senin için onları gökyüzünden koparırdım.”

Onca yıl âşık olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeyi ummuş, dilemiş ve dua etmişim.

Evet. Sanırım artık biliyordum.

Böyle hissettiriyordu.

BÖLÜM ON ALTI

Görünüşe göre, itlafın ikinci günü de en az ilk gün kadar berbat geçecekti.

Yine koltuklarımızdaydık, ikram çantalarımız yoktu ve ben tırnaklarımı diplerine kadar ısırılmış durumdaydım. Okot, dişlerimin merhametine kalmış parmaklarımı tutup çekti.

Onun yerine sol el parmaklarımı çiğnemeye çalıştım ama onu da yakaladı.

“Okot,” diye çıkıştım.

Omuz silktili, gergin kemirişime müdahale ettiği için hiç üzgün değildi.

Beni sakince okşarken iki elimi de ellerine alıp kolunun üzerinde tuttu. “Henüz dışarı bile çıkarılmadılar, sevgilim.”

“Biliyorum,” diye inledim sinirli bir şekilde ayaklarımı yere vurarak. “Beklemek berbat bir şey. Neredeyse izlemek kadar korkunç.”

“Bunu başaracaklar.”

“Geçseler iyi olur, yoksa Perde’ye geri döner, onları bu âleme sürükler ve o pislikleri aşk meleği olmaya zorlarım.”

Okot kıkırdadı. “Çatık kaşlı olan hiç de iyi bir aşk meleği olmazdı.”

Ronak'ın kaşlarını çatarken insanların yüzüne Şehvet üflediği görüntüsüne gülümsedim. "Of, onu pembe saçlarımla hayal edebiliyor musun?" Şu anki stresli koşullarda bile gülmekten kendimi alamıyordum. "Muhtemelen üstleri tarafından çağrılır ve bir hafta sonra insanları Aşk Okları ile öldürmeye çalıştığı için işine son verilir." "

"Belki diğer ikisi daha iyi olur."

"Hayır, sadece Sylred."

Dikkat dağınıklığım gong sesiyle kesildi. Kraliyet mensuplarına bakmak için monokülerimi kaldırdığımda midemdeki iplik yığını anında yeniden huzursuzluk düğümlerine dönüştü.

Prens Elphar her zamanki gibi asil ve sakin bir şekilde ayakta duruyordu. Koyu mavi saçları geriye doğru taranmıştı, teni gökyüzünün soluk mavisine uyuyordu. Elini kalabalığın üzerine kaldırarak amfiteyatroda sessizlik talep etti.

Ben de çok olgun olduğum için boğazımı temizledim. Yüksek sesle. Sonra tekrar yaptım, sikeyim onu. Küçük isyankâr sesimi duymamıştı ama bu beni daha iyi hissettirmişti, bu yüzden arkamızdaki periler beni susturana kadar tekrar yaptım.

Okot dönüp onlara ters ters baktığında gözlerini hızla kaçırdılar.

"Bugün itlaf duruşmalarının ikinci günü. On altı yarışmacı katılacak. İki grup oluşturulacak. Kazanan grup yaşayacak. İtlaf başlasın!"

Gong sesi duyuldu ve tıpkı geçen seferki gibi yüksek bir peri tarafından bir portal açıldı. On altı yarışmacı birbiri ardına dışarı çıktılar, geçen seferkinden daha da kötü görünüyordlardı. Prens yarışmalar arasında "dinlenmek" için zamanları olduğuna dair söyledikleri açıkça yalandı.

Çocukların hâlini görünce dişlerimin arasından bir nefes verdim ve elim ağızıma gitti. “Onlara ne olmuş böyle?”

Sylred’in tişörtü yırtılmıştı, kan içindeydi ve çok kötü to-pallıyordu. Evert’in ayakkabısı yoktu ve sol kolunda derme çatma bir askı vardı. Ronak’ın gömleği hiç yoktu ve Evert’in askısının da Ronak’ın gömleğinden yapıldığını fark ettim. Ronak’ın yüzü morarmış ve hırpalanmış, bir gözü şişmişti.

Kim bilir ne kadar süre ve kaç kişi tarafından dövülmüş-lerdi. Sihirli demir hücre yüzünden Evert’in kesik ve sıyrık-larını iyileştirmek için güçlerini kullanamaması durumu daha da kötüleştiriyordu. Diğer yarışmacılar da pek iyi görünmü-yordu, yani sanırım fırsat eşitliği yüzünden dayak yemişlerdi.

Okot’un yüzünde acımasız bir ifade belirdi. “Görünüşe göre prens son yarışmada birlikte çalışan yarışmacıları takdir ettiğini göstermiş.”

Gözlerim Prens’e kaydı, dayak yemiş ve morarmış yarış-macılara bakarken yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi izle-dim. Ellerim öfkeli yumruklar hâlinde kıvrıldı. “Ah, onu öl-”

Okot çenemden tutup beni kendisine bakmaya zorlayarak sözümü kesti. Kırmızı gözleri sağa sola bakarak etrafta kim-lerin olduğunu ve beni dinlediğini hatırlattı.

Kendimi sakın bir nefes almaya zorladım. Haklıydı. Kral-lığın prensini sadık tebaasının önünde öldürmekle tehdit ede-mezdim. Özellikle de söz konusu tebaa peri ise ve periler or-talığı karıştırmaktan başka bir şey sevmiyorsa.

Evet, beni bir saniyede teslim ederlerdi.

“Teşekkürler,” diye homurdandım.

Okot başını salladı ve tam gong çaldığı sırada beni serbest bıraktı.

Arenanın tabanı hafifçe parıldadığında yarışmacılar kayboldu, sekizi bir tarafta sekizi diğer tarafta olmak üzere yenisinden ortaya çıktılar. Sihirli arena bir savaş alanına dönüşmüştü.

İki takım karşıt renklerde giyinmişti. Bir tarafın zırhı siyah, diğer tarafinki ise altın rengindeydi. Benimkiler siyah giymişti.

Tüm yarışmacıların ellerindeki mavi renkte parlayan kılıçlara verdikleri tepkiden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordum.

Bazıları kollarını sallıyor, bazıları kılıçları tuttukları yerden çıkarmaya çalışıyor, bazıları da dehşet içinde kılıçlara bakıyordu. Benimkiler bir tür acımasız kabullenişle bakıyordu.

“Neler oluyor? Ne oluyor?”

“Kralın gücü. Kılıçlar Beluar Kılıçları.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Okot gözlerini yarışmacılardan ayırmıyordu. “Metalin kendine ait bir iradesi var demek. Yarışmacılar sadece taşıyıcılar.”

Yutkundum. “Yani diyorsun ki...”

“Birbirleriyle ölümüne savaşmaktan başka çareleri yok.”

Onlara bakarken gözlerim dehşet içinde açıldı. “Bunu yaptılar çünkü geçen sefer yarışmacılar birbirlerine yardım etmişlerdi.”

“Öyle görünüyor, evet.”

Kraliyet locasına baktım. Prens Elphar ve Kral Beluar kendilerinden fazlasıyla memnun görünüyorlardı. Bunun sadece kitlelere bir gösteri olması için yapılmadığını anladım. Bu ceza kişiseldi.

“Okot, bu yarışmacılar... neden sürgün edildiler?”

Duyulmaması için kulağıma doğru eğildi. “Duyduğuma göre çoğu bunu hak etmiyor, sadece iki ya da üçü hariç.”

Ronak'ın prens saldırmamasını “hak etmek” olarak sayıyor muydu merak ediyordum. Sormamıştım.

Okot devam etti. “Prens, prens onunla yatabilsin diye karısından vazgeçmeyen bir periden, taca istediği toprağı ya da parayı vermemeye kadar her şeyi sadakatsizlik olarak sayıyor.”

“Bu yüzden onları sürgüne gönderiyor, yıllarca evlerinden, ailelerinden uzak tutuyor ve sonra onları ölüm oyunlarına mı atıyor?”

“Evet.”

Yarışmacıların rakip takımlarıyla karşılaşmalarını ve arenanın yan tarafında sihirli bir şekilde beliren devasa ahşap skor tabelasını izliyordum, sanki bu önemsiz bir spordan başka bir şey değilmiş gibi. Kılıçların mavi ışıltısı metalin etrafında ürkütücü bir aura gibi dolaşıyordu.

Sonra gong sesi duyuldu. Isınma yoktu. Geçici savuruşlar ya da saptırmalar yoktu. Kılıçların gerçekten de kendi zihinleri vardı ve onlar küçük, acımasız piçlerdi.

Sadece bir dişi peri kalmıştı ve uzun kılıcın onun için çok ağır olduğu açıktı. Onu ileri doğru çekerken neredeyse toprak zeminde sürüklenmişti. Ağlıyordu. Kılıcı tutmaya ve elinden çıkarmaya çalışırken gözlerinden düşen yaşları görebiliyordum.

Her iki eli de kılıcın üzerindeyken, kılıç onu ileriye doğru sürükledi. İlerlemesini durdurmaya çalışmak için topuklarını saplasa da, arkasında toprakta sürüklenme izleri bırakarak ilerlemeye devam etti. Kılıç caydırılmazdı.

Rakibi de kılıcından kurtulmaya çalışıyordu ama kız vuruş menziline girdiği anda kılıç sarsıldı, kolunu kaldırdı ve kıza doğru savurdu.

İzlemesi garipti. Daha çok iplerle çekilen kuklalara benziyorlardı. Herkese tam olarak kimin yetkili olduğunu gösteren ürkütücü bir gösteriydi. Spoiler uyarısı: Kılıçları tutanlar periler değillerdi.

Dişi perinin kafasını kaybetmesi için tek bir güçlü vuruş yetmişti. Vücudu bir kan birikintisi içinde yere düştü, kafası yuvarlandı ve skor tabelasında altın takım için bir puan yükseledi.

Kalabalık alkışlıyordu.

Çılgılık atmak, ağlamak ya da gözlerimi kapatmak istesem de yapamıyordum çünkü devam eden yedi dövüş daha vardı. Bazı yarışmacılar kılıçlarla diğerlerinden daha iyi çalışıyor-muş gibi görünüyordu. Ronak da onlardan biriydi.

Kılıcın kana susamış olduğunu bilmeme rağmen Ronak kılıcı rafine bir beceriyle kullanıyordu. Görünüşe göre yarışmacılar kılıcın iradesine karşı ne kadar az savaşırlarsa, kılıç bir kukla ustasından ziyade kollarının bir uzantısı gibi davranıyordu.

Ronak'ın rakibi ondan daha küçük olsa da belli ki kılıç kullanma becerisi vardı çünkü denk sayılırlardı. Ronak'ın kasları esnedi, terden parlıyordu. Çıplak göğsü kılıcın ucuyla kesilip derisinden kan akınca irkildim.

Kalabalığın nefesi kesildiğinde, gözlerim bunun nedenini bulmak için döndü ve gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Evert sırtüstü yatmış, sersemlemiş ve yerde nefes almaya çalışıyordu.

Farkına varmadan ayağa kalktım, eğilirken parmaklarım korkuluğu kavramıştı. “Ayağa kalk, ayağa kalk, ayağa kalk.”

Ne yazık ki o yaralıydı. Zaten yaralı olan kolu ayağa kalkmasını engelliyordu ve diğer eli hâlâ kılıcı tutuyordu.

Sağ uyluğunda derin bir kesik vardı ve altında kan birikiyordu. Bu kadar çabuk kan kaybettiğine göre, kılıcın bir atardamara isabet etmiş olması gerekiyordu.

Rakibi duraksadı, Evert yerdeyken ona vurmak istemiyordu ama kılıcın başka fikirleri vardı. Yine de kolunu kaldırıp öldürücü bir darbe indirdi.

“Hayır!”

Kılıcın Evert'in kalbine doğru yay çizerek inişini izledim. Zaman yavaşlamıştı.

Tüm bedenim hayal edilemez bir keder ve çaresizlikle gerildi. Evert kılıcın kendisine doğru gelişini izliyor, onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağını biliyordu ve kaderini kabullenmek için gözlerini kapatmıştı.

Kılıç indi.

Bir başkasının kılıcına çarptı. Çarpışan metalin sesi kulak zarımda yankılanıyordu. Gözlerimi kocaman açıp Ronak'a baktım.

Kanıyordu, tamamen vahşiydi. Genfin hayvanı savaşmak için ortaya çıkmıştı. Kesik altın gözleri, dik kuyruğu ve boğazından fişkıran hayvani kükremesi tüm kalabalığı durdurmuştu.

Doğaüstü bir güçle karşı tarafın kılıcını Evert'ten uzaklaştırdı. Yarışmacının kolunu kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu arenanın bir ucundan diğerine uçurdu.

Adam tahta duvara çarptı, vücudu kan, kemik ve parçalanmış tahta yığını içinde patladı.

Çarpmanın etkisiyle ölmüştü.

Altın takım izlemek için geri çekildi ve sonra tüm kılıçlar, tek bir varlıkmış gibi, isteksiz yarışmacıları Ronak'a doğru çekti.

Görünüşe göre yeni hedefleri onu bitirmektir.

Oysa vahşi Ronak caymamıştı. Altı erkek peri ona doğru hızla gelirken bile korku göstermiyordu. Onun hayvani tarafı korku nedir bilmezdi.

Etrafını sardıklarında korkuluğu daha da sıkı tuttum, kıymıklar avuçlarımı kesiyordu.

Güçlü ve iyi bir savaşçı olsa da altı kişiye karşıydı. Üstelik bu altısı da onu öldürmeye niyetli öldürücü bıçaklar taşıırken? Bunu nasıl atlatacaktı?

Altı erkeğin yüzünde artık savaşmakta tereddüt etmediklerini görebiliyordum. Bıçaklarının dürtüsünü kabullenmişlerdi. Hayatta kalma istekleri, öldürme tereddütlerinden daha güçlüydü.

Üç periden oluşan ilk dalga ona yaklaştığı anda sıçradı ve havada döndü. Kılıcını savurarak üçünü de tek bir hamlede yere serdi.

Siktir.

Son üçü koşmayı bırakıp cesetlerin yere düşüşünü izlediler. Yüzlerinde şüphe ve korku titreşiyordu.

Koşarak gittikleri ve cepte olduğunu düşündükleri bir dövüş, birden o kadar da kesin bir galibiyet gibi görünmemeye başlamıştı.

Ya Ronak? Her zamankinden daha hayvansı görünüyordu. Omurgası kıvrılmış, tırnakları korkunç keskin pençelere dönüşmüştü ve keskin köpek dişlerinin diş etlerini deldiğini görebiliyordum.

Vay canına. Onu daha önce hiç *bu kadar* hayvani görmemişim.

Hepsini av gibi takip ediyordu. Etraflarında dönerken onlarla oynuyor, gözleri ve kuyruğu aynı anda hareket ediyordu.

Yaralı takım arkadaşlarının ayağa kalkmasına yardım eden ekibinin çekingenliğini görebiliyordum. Sylred, kendini iyileştirmeye çalışan Evert'in yanında diz çöktü.

Sonra altın takımdaki yarışmacılardan biri yerde yatan Evert'e bakmak için başını çevirme hatasını yaptığında Ronak tamamen koptu.

Büyük bir kükreme havayı yırtmış, soluduğum oksijeni titreştirmiş ve ensemdeki küçük tüylerin diken diken olmasına neden olmuştu.

Ronak artık kılıcını bile kullanmadan ona doğru koştu ve perinin kafasını vücudundan ayırdı.

Son iki altın yarışmacı kaçmaya çalışmıştı ama hatalarını hemen anlamıştım; hiç düşünmeden Evert ve Sylred'in olduğu yöne doğru koşuyorlardı.

İrkildim.

Ronak aralarına atladı, hayvani bir sahiplenmeyle kovanını korudu. Birini göğsünden bıçakladı ve diğerine yöneldi. Bıçağı ona da saplamadan önce onu sırtüstü yere düşürdü.

Saatler gibi gelen ama aslında birkaç dakikadan fazla olmayan bir sürede hepsinin işini bitirmişti. İş bittiğinde, cesetlerin ortasında nefes nefese ve kanlar içindeyken, dehşet içinde ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Skor tablosu altı kez çaldı.

Gong sesi geldi.

Kalabalığın tezahüratı rahatsız edici boyutlara ulaşmıştı. Amfitiyatro ayak vuruşları ve el çırpmalarıyla çalkalanıyordu. Elemelerin ikinci günü sona ermişti. On yarışmacının hayatı da öyle. Sekiz altın ve iki siyah. Sekizi Ronak'ın elindendi.

Adamlarım kurtulduğu için rahatlamalı mıydım, yoksa nasıl kurtulduklarına bakıp dehşete mi kapılmalıydım, bilemiyordum.

Geçit açılıp hayatta kalan altısı götürülürken, Sylred ve Evert'in Ronak'ı yeterince sakinleştirip geçmesini sağlamaları gerekiyordu. Muhafızlar bile ona pek yanaşamıyorlardı.

Hayvani tarafını sakinleştirmek için umutsuzca oraya uçmak istiyordum ama yapamıyordum. Onun yerine, Evert ve Sylred onu çekerken hırlamasını, tükürmesini, dişlerini gıcırdatmasını izlemek zorunda kalmıştım.

“Onu görmeliyim.”

Okot kolumu tuttu ve gözlerimi arenanın zeminini kaplayan cesetlerden uzaklaştırdı. “Yapamayız. En azından şimdilik.”

“Görmek zorundayım,” dedim umutsuzca. “Yardım edebilirim. Onu bu durumdan kurtarmalıyım, yapmalıyım-”

Okot eğilerek ve çenemi tutarak beni onunla göz göze gelmeye zorladı. “Şu anda yapabileceğin hiçbir şey yok. Onun kovanı var. Onunla ilgileneceklerdir.”

“Ama buna pişman olacak,” dedim kaçmak isteyen boğuk bir hıçkırığın arasından. “Geriye dönüp ne yaptığını anladığında, bu onu incitecek. Pislik gibi davrandığını biliyorum ama o onurlu biri. Yaptığı şeyden nefret edecek.”

Okot beni göğsüne çekip sırtımı sıvazlarken bize meraklı bakışlar fırlatıp giden perileri umursamıyordum. İstedikleri kadar bakabilirlerdi, umurumda değildi.

Bazıları bahislerden para topluyor, bazıları gülüyordu. Sanki az önce on perinin öldürülmesini ve bir genfinin, kovanının bir üyesi tehdit edildiği için kendini tamamen kaybetmesini izlememişiz gibi günlerine devam ediyorlardı.

“Bundan nefret ediyorum,” dedim ondan uzaklaşarak. “Rol yapmaktan nefret ediyorum.”

“Biliyorum. Ne yazık ki bugün rol yapmakla işimiz bitmedi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İtlafın son bölümünün arifesinde kraliyet ailesinin bir balo düzenlemesi gelenektir. Herkesin katılması zorunludur.”

“Tamam, yani bir baloya gitmek zorundayız. O kadar da kötü değil.”

Okot yüzünü buruşturdu. “Herkesin katılması gerekiyor,” dedi tekrar. “Yarışmacılar da dahil.”

Ona bakakaldım. Ben, genfinler ve prens, hepsi bir yerde. Perilerin canı cehenneme. Biz boku yemiştik.

BÖLÜM ON YEDİ

“O kadar gerginim ki pantolonuma işeyeceğim.”

Okot yanıma geldiğinde kolumu koluna doladım. Elbise-me bir aşağı bir yukarı baktı. “Pantolon giymiyorsun,” dedi işaret ederek.

“Peki, balo elbiseme o zaman. Balo elbiseme işeyeceğim, Okot.”

“Çok yazık olur çünkü çok güzel bir balo elbisesi,” dedi takdir dolu bakışlarıyla.

“Öyle, değil mi?” dedim elbiseyi inceleyerek.

Soluk mavi renkte elbisemle gülünç bir pamuk şeker girdabı gibi görünmem gerekirken, tenim ve saçlarımla birlikte elbise bir şekilde zarif görünüyordu.

Okot onaylayarak mırıldandı. “Büyüleyici görünüyorsun, sevgilim.”

Ona gülümsedim. Her zamanki sarkık kırmızı *mohawk*’ı geriye doğru yatırılmış, jölelenmişti ama yine de serseri havası katıyordu. *Piercing*’inin de buna katkısı vardı. Bu bir kraliyet etkinliği olduğundan, hiç rahat görünmeyen ama çok seksi olan zırhıyla pelerininini giyiyordu. Zırhların nesi olduğunu bilmiyordum. Bana çok çekici geliyorlardı.

“Sen de oldukça şahane görünüyorsun, boğa çocuk.”

Diğer yüzlerce asil peri gibi gece gökyüzünün altında teppeye doğru yol aldık. Yol boyunca bize rehberlik etmesi için meşaleler vardı. Sanki ilerideki lanet *kaleyi* bir şekilde kaçırabilirmişiz gibi.

Ana kapılardan geçtikten sonra partinin ana salondan avluya taştığını gördüm. Görünüşe göre küçük geçici kale herkese yetmiyordu.

Yine de avlu tam olarak “çocukların oturduğu masa” değildi. Her yerde buzdan heykeller, müzisyenler, akrobatlar, peri şarabı fişkırtan fiskiye ve yiyecekler vardı. Okot beni avluyu geçip diğer soyluların bulunduğu ana salona götürdü.

Kristal, çiçekli sarmaşıklar ve parlayan mermerden oluşan gösterişli mekâna girer girmez yüzümü buruşturdum. “Dışarıdan daha eğlenceli görünüyordu.”

Okot etrafına, hepsi de şık giyinmiş, kibarca kaynaşan ve kıçlarında sopa varmış gibi dans eden soylu perilere baktı. Cidden, nasıl oluyordu da sırtları bu kadar dik durabiliyordu?

Şu anda kesinlikle bir seks partisi başlatmalıydım. En azından bu beni daha iyi hissettirirdi.

Büyük salonda bir yemek alanı, bir dans pisti ve bir eğlence platformu bulunuyordu. Müzik ortamı dolduruyordu ve eğer bu kadar gergin olmasaydım, dinlemekten bile keyif alabilirdim.

Kemerli geçitten yemek alanına doğru ilerlerken sakın ve derli toplu görünmek için elimden geleni yapsam da başım her yöne dönüyordu. “Çocukları göremiyorum.”

“Burada olacaklar. Kraliyet ailesi de henüz gelmedi.”

Bu beni şaşırtmamıştı. Prens Elphar assolistlik yapmayı severdi. Sanki işaret verilmiş gibi, biri müziğin durmasını is-

tedi. Kral Beluar, Prens Elphar, Prenses Soora büyük merdivenden inip kraliyet masasına doğru yürürken herkes hareket etmeyi ve konuşmayı kesmişti.

Yüksek kürsüde yerlerini aldılar ve kral hiç vakit kaybetmeden herkesin bir masa bulup oturmasını istedi. Okot beni odanın ortasında, kraliyet mensuplarını iyi görebileceğimiz ama dikkatlerini çekecek kadar yakın olmayan bir masaya yönlendirdi.

Prenses Soora her zamanki gibi rolünü oynuyor, zarif ve sakin bir peri olarak domuz kocasının yanında oturuyordu. Kocasını bakmadığında gözleri bana kaydı ve masalarında yemek yemeleri için seçilen çok önemli soylulara dikkat kesilmeden önce neredeyse fark edilemeyecek bir şekilde başını salladı.

İçerideki tüm periler yerlerini aldıktan sonra Prens Elphar ayağa kalktı. “İtlaf duruşmalarının yaklaşan sonucunu kutlamak için buradayız,” diye anons geçti odadakilere. Çok ağır görünen altın bir taç da dahil olmak üzere tüm ihtişamıyla öyle bir giyinmişti ki boynunun ağırlığının altında bükülmemesine şaşıırıyordum.

“Gelenek olduğu üzere, yarışmacılar şimdi ziyafeti izlemek üzere içeri girecekler.”

Ziyafeti *izlemek* mi? Bu hiç hoşuma gitmemiştir.

Eliyle yaptığı bir işaretle, bir peri öne çıktı ve masaların olmadığı bir alandaki yüksek kürsünün yanına doğru adım attı. Yüzüme çarpan bir farkındalık tokadıyla, şu anda bir portal oluşturmak için çalışan yeşil renkli yüksek periyi tanıdığımında gözlerim açılmıştı.

“Chaucel.”

Okot başını bana doğru eğdi. “Ne?”

Yutkundum. “Geçidi açan şu peri. O Chaucel.”

Okot bakışlarımı takip etti. “Evet. Prensın özel asistanı.”

“O gün oradaydı. Ben... Prensın büyüsu beni fiziksel hâle getirdiğinde beni gördü. Daha sonra çocuklarla birlikte sürgün adasındaiken beni aramaya geldi. Ondan saklandım.”

Neredeyse *bir bok yığınının içinde*, diye ekleyecektim ama kendimi durdurmayı başardım. Akşam yemeğini mahvetmek istemezdim.

“Şu anki hâlinle bile seni tanıyacağını mı düşünüyorsun?”

Fuşya boyalı tenime baktım. “Bilmiyorum. Tenim pembe, saçlarım daha koyu ve kanatlarım gizli. Tanımayabilir. Bana bakacak kadar uzun zamanı olmadı. Yine de neye benzediğimi bildiğini söylemem doğru olur. Ne de olsa beni arayan oydu ve bazı değişikliklerimi görebildiğini varsaymak da doğru olur.” Belki de Duru’dan beni maviye boyamasını istemeliydim.

Okot masanın altından uzanıp elimi sıktı. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Yakalanma düşüncesi içimi kesinlikle ısıtmıyordu. Dudakımı kaşıyarak Okot’a baktım. “Seni koklamaya ihtiyacım var.”

Dudaklarını bükerek bana doğru eğildi. Burnumu boynuna dayadım ve uzun uzun içime çektim. Kokusunun sıcaklığı beni hemen rahatlatmıştı. Dudaklarımdan memnun bir iç çekiş çıktı.

Tekrar arkama yaslandığımda gözlerim yavaşça açıldı, Okot başparmağıyla enseme okşuyordu. “Daha iyi misin?”

Başımı salladım. “Kesinlikle.”

Bu eş kokusu meselesinin ne olduğunu bilmiyordum ama şimdiye kadarki en iyi anksiyete ilacıydı.

Chaucel geçidi yapmayı bitirince geri çekildi ve prensin başını sallamasıyla geçit aniden genişledi. İçinden o kadar parlak bir ışık yayılmıştı ki, ben de dahil olmak üzere odadaki herkes şaşkınlıkla inledi ve gözlerini kapattı.

Işık kaybolup benekli görüşümü geri kazanmak için yeterince göz kırpabildiğimde, portalın kaybolduğunu ve yerinde bir kafes olduğunu gördüm.

Lanet. Olası. Bir. Kafes.

İçeride benimkiler de dahil olmak üzere altı yarışmacı vardı. İtlaf sırasında giydikleri siyah zırhın aynısını giyiyorlardı ve hiçbirine temizlenmek için su verilmediği ya da yaralarına bakılmadığı açıktı.

Ronak kadar olmasa da çoğu hâlâ kan içindeydi. Kirli görünüşleri, sadece birkaç yüz metre uzakta oldukları ve kalemin gösterişli şatafatıyla çevrili oldukları için çok daha dikkat çekiciydi.

Okot'un beni koltuğuma geri çektiğini hissetmeden önce ayağa kalktığımı bile fark etmemiştim. Olduğum yerde kalmak ve onlara gitmemek için tüm gücümle direnmem gerekiyordu.

Daha iyi görebilmek için boynumu eğdim ama bunu yaptığım da üçünün de bana değil, kraliyet masasına baktığını fark ettim. Bakışlarını takip ettiğimde, özellikle bir dişi periye odaklandım.

Masadaki diğer pastel renkli yüksek perilerin aksine, bu dişinin güneşte bronzlaşmış bir teni ve koyu renk gözleri vardı. Kanatları da farklıydı. Kelebeğe benzeyen kanatlar yerine, onunkiler saç rengiyle uyumlu kürkle kaplıydı ve arkasına doğru katlanmış durumdaydı.

Biraz daha dik oturdum. Benim kanatlarım onunkilerden çok daha iyiydi.

Yine de ne kadar güzel olduğunu inkâr edemezdim. Ancak yüzünde beni hemen sinirlendiren kaba bir gülümseme vardı. Benimkilere baktığını fark etmiştim, yani bu zalim sırtış onlara yönelikti.

Bir ileri bir geri bakarken kaşlarım çatıldı. “Tanrım, sırtından çıkan o tüylü kanatlar olmasaydı, onun da bir şey olduğunu söyleyebilirdim-”

“Genfin,” dedi Okot başını sallayarak. “O bir genfin.”

Başımı çevirip ona baktım. “Ne? Onun kanatları var ama.”

“Evet. Genfinler eş bağını kurduklarında kanatları ortaya çıkar.”

Şaşırmaktan kendimi alamadım. Bu çok önemli gerçek bana söylenmemişti. Peri kadına tekrar baktım ve birden adamların hançer gibi bakışlarını kime yönelttiklerini anladım.

Delsheen. İlk başta eşleşecekleri dişi.

Ancak Ronak, son tören gerçekleşmeden önce onu prensle seks yaparken yakalamıştı. En kötü türden ihanete uğrayan Ronak onlara saldırmıştı ve... en başta sürgün edilmelerine neden olan şey de buydu.

Şu anda burada, bir kafeste olmalarının, itlaf sırasında yaşamları için savaşmalarının tek nedeni oydu ve şimdi prensin yanında otururken kendini onların önünde sergiliyordu.

Evet, ondan çok nefret ediyordum.

Eğer kanatları varsa, belki de başka bir kovanla eşleşmişti. Bu muhtemelen erkekleri daha da kızdırdı. Ronak'ın ifadesini ölçmeye çalıştım. Yüzündeki saf nefret miydi? Yoksa şehvetin bir tonu da var mıydı? Sinirlenmeme engel olamıyordum.

“Delsheen. Neden?” Dediğini duymuyordum ama kelimeleri Ronak'ın dudaklarından okumak çok kolaydı.

Gözlerim aralarında pinpon gibi gidip geliyordu. Daha önce yanılmıştım. Yüzünde gördüğüm sadece nefret ya da şehvet değildi. İncinmişti. Bunu görmüştüm. Ronak'ın bir parçası hâlâ onu önemsiyordu ve dişi peri bunu en aşağılayıcı şekilde ona karşı kullanıyordu.

Delsheen ona cevap vermek için sıkılmış bir omuz silkme hareketiyle omzunu kaldırdı. Prens kulağına bir şeyler söylemek için eğildi, dudaklarını boynunda gezdirdi ve Delsheen başını geriye atıp güldü.

Ah şu kaltak. Utanç verici bir şekilde bir sokak kavgasına tutuşacağım kesindi.

İkisi kafesin mükemmel manzarasında bu yakınlık gösterisini sergilerken, bu hareketin tamamen amaca yönelik olduğunu biliyordum. Prens Elphar onu buraya benimkileri saf dışı bırakmak için getirmişti.

Dikkatlerinin dağılmasını istiyordu ama daha doğrusu, Delsheen'in ihanetini yüzlerine vurarak onları tekrar birbirlerine düşürmek istiyordu. Aslında zekice bir hamleydi.

“O iyi. Hakkını vermeliyim,” diye mırıldandım kendi kendime.

Sanırım kraliyet ailesi bu gösteriden memnundu çünkü Kral Beluar ziyafetin başlamasını istemişti. Salondaki tüm periler yarışmacıları sirk hayvanları gibi gösterip haklarında konuşurken, hizmetçiler içeri girip masalara yiyecek yığmaya başladı.

Kısa süre sonra tüm oda ağız sulandıran kokularla birlikte çatal bıçak sesleriyle doldu ama benim iştahım kaçmıştı. Yarışmacılara tek bir parça yiyecek ya da içecek bile verilmemişti. Her birimizin yiyebileceğinden çok daha fazla yiyecek tabak tabak ortaya konarken, yarışmacılar parmaklıkların

ardında kirli, dayak yemiş, aç ve susuz bir şekilde oturup bu abartılı tüketim gösterisini izlemek zorunda bırakılmışlardı.

Çok kızgındım.

Hayır, sadece kızgın değildim. Çok öfkeliydim. Prensine üzerine atlamak ve onu yemek tabağımla öldüresiye dövmek istiyordum.

“Bu saçmalık.”

Okot'un yüzündeki acımasız ifade benimkiyle aynıydı. “Evet ama burada değil. Şimdi değil,” dedi sessiz ama kararlı bir şekilde.

Masamızda oturan diğer perileri işaret etti ve bakışım sanki açık bir davetmiş gibi, solumdaki erkek peri bana gülümsedi. “Yemek hoşuna gitmedi mi?” diye sordu boş tabağımla göstererek.

“İştahım kaçtı,” dedim açıkça.

Gözlerimi kaçırdığımı görünce, bakışlarımı kafese doğru takip etti. “Ah, evet,” dedi kibarca. “Korkunç bir manzara. Hainleri bu hâlde görmek eminim pek çok kişinin midelerini bulandırır ama gelenek böyle. Krallığa haksızlık ettikleri için yabancılar olarak sadece izlemeye zorlanmaları onlar için iyi. En iyisi onları görmezden gelmek, tatlım. Zaten muhtemelen yarından sonra yaşamazlar. Hepsinin öldürüleceğine dair bir palet altına bahse girdim, umarım haklı çıkarım! Şu anda sarayın gözünde değersizler.”

Gergin bir şekilde, her nedense şu anda avucumda tuttuğum ekmek bıçağını gözüne saplayacağımı düşünmeyen bu aptal yüksek periye baktım. Belki de pembe saçlarım ona *ben zararsızım* havası veriyordu.

Dirseğimi masaya dayayıp bıçağı elimde tuttum. Şimdi yüzüne doğrultulmuş olan bıçağa tedirginlikle bakıyordu. “Adın ne senin?” diye sordum.

Gözleri bıçaktan bana kaydı. “Quorred.”

“Hiç göz bebeğine bıçak saplandı mı, Quorred?”

Gözlerini kırıştırdı, ağzı şokla aralanmıştı. “Pardon?” diye kekeledi.

Okot’un parmaklarının çenemin etrafına dolandığını hissettim, muhtemelen dışarı taşan bu deliliğimi durdurmaya çalışıyordu. Yüzümü kasıtlı olarak Quorred’den uzaklaştırırken aynı anda bıçağı almak için parmaklarımı ayırdı.

Yüzüm onunkiyle buluştuğunda öne doğru eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Bir adamı gözünden bıçaklamakla tehdit etmeni izlemeyi ne kadar sevsem de şimdi zamanı değil,” diye mırıldandı kulağıma.

“Sadece küçük bir bıçak darbesi olacaktı.” Bana sert bir bakış attı ve ben de iç çektim. “Peki.”

Dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki masamızın etrafında devam eden konuşmanın çoğunu kaçırmıştım, ta ki dişi bir yüksek peri “...ve kanatları da yok! Şunlara bir bakın. Kesinlikle pisler. Muhtemelen sürgünleri boyunca hiç yıkanmamışlardır. Ne var ki, onlar genfin. Onların türünden daha fazlasını beklemezdim zaten,” diye şaka yapıp diğerlerini güldürene kadar.

Öfke üzerime çöktü.

Artık buna katlanamıyordum. Bu her neyse onun bir parçası olmaya dayanamıyordum. Bu periler o kafesin içindekilerle açıkça alay ederken, yiyeceklerini büyük bir şakaymış gibi önlerinde sergilerken öylece oturmuyacaktım.

Öne doğru eğilerek, el değmemiş bir somun ekmeği kap-tım ve tabağıma fırlattım. Sonra masanın diğer ucuna uzanıp ete uzanmaya çalışan bir dişi perinin elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Sanki onu yakmışım gibi öfkeli bir şekilde elini kavrayarak bana baktı. Yüzündeki ifade homurdanmama neden oldu.

O ya da bir başkası açgözlü ellerini uzatmadan önce mükemmel pişmiş kocaman et parçasını kaptım. Eti ekmeğin üzerine yığarken tüm masa sessizleşmiş ve benim berbat sofrada adabıma aval aval bakmaya başlamıştı.

Masamdakilere sahte bir gülümseme attıktan sonra ayağa kalkıp köpüren mavi sıvıdan bir sürahi kaptım. Okot beni durduramadan bir elimde sürahi, diğerinde dengede duran ekmek ve et tabağıyla öne fırladım.

Kafese doğru ilerlerken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyordum. Umurumda değildi. İşim bitmişti.

Attığım her adımda koridordaki gürültü azalıyordu. Kafese ulaştığımda, yere iğne atsanız sesini duyabilirdiniz.

Parmaklıkların arasından uzanarak sürahiyi solumdaki yarışmacıya verdim, ardından ekmekle eti diğer ikisine uzattım. Benimkilere bir şey vermeye cesaret edemiyordum.

Yarışmacılar verdiklerimi aldılar, şaşkın ama temkinli gözlerle bana bakıyorlardı. Sağıma bakma şansı bulduğumda, genfinlerimin ellerini boğazıma dolayıp boğmak istercesine bana baktıklarını gördüm.

Sylred bile. Şu anda pek iyi görünmüyordu. Ah, neyse.

Onlar açlıktan ölürken midemi tıka basa doldurmayı reddediyordum. Bu acımasız halka açık aşağılama gösterisinde yer almayı reddediyordum.

“Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?” dedi Evert.

Ona kaşlarımı çattım ve sonra topuklarımın üzerinde döndüm. Çenem yukarıda, omuzlarım geride, yemek salonunun geri kalanına hayal edilebilecek en sert siktir git bakışını atıyordum.

“Ne?” diye tersledim. “Salyalarıyla dikkatimi dağıtıyorlardı.”

Bununla birlikte, yemek odasına geri döndüm ve hiçbir şey olmamış gibi Okot'un yanına oturdum. Fısıltılı seslerle sivri bakışlar bana kilitlenmişti ama umursamıyormuş ya da fark etmemiş gibi yapıyordum.

Tüm gözlerin hâlâ üzerimde olduğunu bilerek, kendime ekmek ve et içermeyen yemek porsiyonları hazırlamaya başladım. Çatalımı bir parça meyveye batırıp bir ısırık aldığımda sesler normal seviyelerine dönmüş ve hareket yeniden başlıyormuş gibi görünüyordu.

Okot bana doğru eğildi. "Bu çok küstahça bir hareketti, sevgilim."

"Biliyorum," diye fısıldadım gözlerimi tabağımdan ayırmadan.

Daha fazlasını söylemek istediğini anlamıştım ama söylemiyordu. Konuyu kapattı, bir kez bile bana ders vermemiş ya da kendimi aptal gibi hissettirmemişti. Son derece minnettardım. Ayrıca paçayı kurtardığım için çok şaşırmıştım. Kafese dönüp bakmaya cesaret edemiyordum.

"Hepsi yiyecek bir şeyler aldı mı?"

Okot göz ucuyla kafese baktı. Birkaç dakika izledikten sonra başını salladı. "Evet."

Rahat bir nefes aldım. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu. "Güzel." Adamlarımın midelerinde bir şeyler olduğunu bilmek, yeterli olmasa bile, beni biraz daha iyi hissettiriyordu.

Omzuma dokunulduğunu hissettiğimde bu iyi duygu hızla benden uzaklaştı.

Arkamı döndüm ve bana bakan Chaucel'le yüz yüze geldim.

Tamam, at üstünde seks. Bu ters kovboy yolculuğu biraz sarsıntılı olacaktı.

BÖLÜM ON SEKİZ

Başını hafifçe eğerek, “İyi akşamlar,” dedi Chaucel.

Sahte bir gülümseme takındım. “İyi akşamlar.”

“Ekselansları Prens Elphar, kraliyet masasında bulunmanızı rica ediyor.”

Saçmalık ötesiydi.

Bana elini uzattı. “Benimle gelmek ister misiniz?”

Hayır. Kesinlikle *istemezdim*. “Benim için zevktir.” Gülümsedim.

Okot’a bir bakış attıktan sonra Chaucel’in ayağa kalkma yardım etmesine izin verdim. Elimi kolunun arasına aldı ve beni kraliyet mensuplarının bulunduğu masaya doğru götürdü. Kalbim göğsümden dışarı fırlamak üzereydi.

Chaucel’in bana baktığını hissediyordum. “Sizin dışınızda bu odadaki herkesi tanıdığımı itiraf etmeliyim.”

“Ah, öyle mi? Aklınızda tutmanız gereken çok fazla insan olmalı.”

Kaçamak cevabım karşısında gözlerini kısıtı. “Öyle aslında.”

Beni incelemeyi bırakmasını sağlamalıydım. Durumu tersine çevirme zamanıydı. “Bu kadar önemli bir pozisyonda

olmanız, herkesin sizi tanıdığı anlamına geliyor. Burada çok saygı görüyorsunuz.”

Egosunu okşamam hemen istenen etkiyi yarattı. Chaucel göğsünü şişirdi ve tekrar öne doğru baktı. “Evet, prens sadakate her zaman saygı duymuştur. Konumumu ve saygınlığımı hak ettim.”

“Ah, evet. Kesinlikle öyle,” diye mırıldandım.

Yüksek kürsüye ulaştık ve Chaucel dönerek kolumu bıraktı. “Buyurun. Yemeğinizin tadını çıkarın,” dedi uzaklaşmadan önce.

Kraliyet masasının önünde kesilmeyi bekleyen bir koyun gibi dikildim. Elimden geldiğince reverans yaptım ama çok geçmeden reverans yapma konusunda berbat olduğumu öğrendim. Ayrıca topuklu ayakkabılarım yüzünden dengesiz bir şekilde sallanıyordum.

Yanaklarım zaten parlak pembeye boyalı olmasaydı, kızarıklığım işimi görürdü.

Prens Elphar kadehinin kenarından bana baktı. Duruşu rahattı, bir kolunu sandalyesine dayamış, diğer koluyla da altın kadehini tutuyordu. Resmî bir şekilde gülünç derecede yakışıklıydı, yüzü mükemmel bir şekilde simetrikti. Lacivert saçları geriye taranmış ve ensesinde toplanmıştı, buz mavisi teni kusursuzdu.

Eliyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. “Otur.”

Diğer iki yüksek peri soylusunun arasındaki koltuğa oturdum. Karşımda Delsheen oturuyordu.

Ona bakma. Ona bakma. Ona-

Lanet olsun. Bakmıştım.

Yakından daha da güzeldi. Erkeklerin onunla eşleşmek istemesine şaşmamalıydı.

Kanatları hariç, diye hatırlattım kendime. Kanatları berbattı.

Prens Elphar'ın parlak mavi gözleri beni inceliyordu. Sanırım Duru'nun kılık değiştirmesinin prensi kandırmak için yeterince iyi olup olmadığını görmek üzereydim. Avuçlarım terlemeye başladı ve o bana baktıkça gözle görülür bir şekilde kıpırdamamak için daha fazla çaba sarf etmem gerekiyordu.

Sonunda, “Adın ne?” diye sordu.

“Emelle, Majesteleri.” Tanrılara şükür sesim titremiyordu.

Fazla anlayışlı gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Bileğimin iç kısmındaki ML dövmesini fark etme ihtimaline karşı kolumu masanın altında saklıyordum. Bakışlarımı krala çevirdim ama o bizi tamamen görmezden geliyordu. Kucağına tünemiş ve onu besleyen iki dişi peri ile çok meşguldü.

Prences Soora sol tarafta, narin lokmalarla yemeğini yiyordu ve önemli bir soyluyla sohbetin ortasındaydı. Gözleri kısa süreliğine benimkilerle buluştu. Dudaklarının incelmesinden, dikkatleri üzerime çektiğim için benden hoşnut olmadığını anlayabiliyordum.

Evet. En iyi casusluk ânım değildi.

“Emelle,” dedi Prens Elphar, dikkatimi tekrar ona çekerek. “Yüksek peri gibi görünüyorsun.”

Bu ifadeyle beni tuzağa düşürmeye çalışıp çalışmadığını bilmiyordum, bu yüzden sadece bekledim.

“Yüksek peri gibi görünüyorsun,” diye tekrarladı. “Ama tam olarak yüksek peri değilsin. Birincisi, gözlerin çok küçük. Ayrıca boyun çok kısa ve bir yüksek perinin kesin özelliklerinden yoksunsun...” Durakladı, dramatik bir etki yaratmak için elini çevirdi. “Zarafet.”

Delsheen kahkahalarla güldü.

Ne kadar tatlıydı, değil mi?

Tırnaklarıma baktım. Lanet olsun. Hepsi kısa ve küttü. Aptal aşk meleği benliğime not: *O enayileri uzatıp sivrilteyim ki bir dahaki sefere yüzünü pençeleyebileyim.* Sanırım düzgün bir sokak kavgası için çok plan yapmak gerekiyordu.

Başını eğdi. “Nesin sen?”

Sıkılmış ses tonunu ve duruşunu korumasına rağmen, gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bana baktı.

“Ben yarı yüksek periyim, Majesteleri.”

Bu onu daha dik oturtmuştu. İki yanımdaki periler bana baktı. “Yarı mı? Peki diğer yarın ne?”

Tanrım, bu yalanın işe yarayacağını umuyordum. “İnsan.”

Prens Elphar şaşırmıştı. Başını birkaç koltuk geride oturan Chaucel’e çevirdi ve sonra bana döndü.

“Sen melez misin?”

“Evet, Majesteleri.”

“İmkansız.”

Lanet olsun. Öyle miydi? Bilmiyordum ki!

Prenses Soora konuştu. “Nadir ama imkânsız değil, kocacığım,” dedi kibarca.

Ona bir bakış bile atmadı. “Melezler doğumlarının ilk yılında neredeyse hiç hayatta kalamazlar,” dedi prens. “Sen nasıl hayatta kaldın?”

Lanet olsun. Sanki oturup, saklanmaya çalıştığım kahrolası tek kişiyi aptal gibi kendime çekme ihtimaline karşı, sahte bir geçmiş hikâyesi uydurabilirmişim gibi.

Sanırım ağzımı açıp iyi bir şeyler çıkmasını umacaktım. “Nasıl hayatta kaldığımdan emin değilim ama işte buradayım.” Gergin bir şekilde güldüm.

Evet. Her zamanki gibi harikaydı.

Gözlerini bana dikti ve çok büyük oldukları için bu etki oldukça ürkütücüydü. “Ailen kim?”

“Ölü. Öldüler.” *Güzel, Emelle.* Gerçekten harikaydı. Boğazımı temizledim. “Dürüst olmak gerekirse, kim olduklarından emin değilim.”

Ha! Bu aslında söylediğim ilk dürüst şeydi.

“Annenin yüksek peri olduğunu varsayıyorum. Dünya’ya bir geçitten geçti, bir insanla birlikte oldu ve buraya mı döndü?”

Vay canına, bu aslında oldukça iyi bir hikâyeydi. Bununla devam edecektim.

“Evet, Majesteleri.”

“Eğer o öldüyse, seni kim büyüttü?”

Tanrım, sanki beni bir yalanın içinde yakalamaya çalışıyordu. Doğru ya. Yakalamaya çalışıyordu zaten.

Aklıma gelen ilk şeyi söyledim. “Hizmetçiler.”

Bu onu da şaşırtmış görünüyordu. “Hizmetçiler mi?”

“Hı-hı. Evet, hizmetçiler. Çocukluğumda ne kadar çok temizlik yaptığımı hayal bile edemezsiniz. ‘Odanı temizle’ kuralını gerçekten yepyeni bir seviyeye taşıdılar. İtiraf edeyim, şimdi tam bir pasaklıyım. Yerleri süpürme düşüncesi bile beni çileden çıkarıyor.”

Bu yalan söyleme işinde çok iyi olmaya başlamıştım. Çok iyi bir casus ocaktım.

Prens Elphar eğlenerek bir kaşını kaldırdı ama Delsheen bana dudak büktü. “Domuz gibi yaşamakla gerçekten övünüyor musun? Sen gerçekten yarı insansın,” diye kıs kıs güldü.

“En azından benim tüylü krakere benzeyen kanatlarım yok.”

Sinirlenmişti. “En azından çıplak sırtlı ve işe yaramaz değilim,” diye karşılık verdi. “Sadece en alçak perilerin kanatları yoktur.”

“Her zaman kanatların yoktu,” diye hatırlattım ona. “Kim seninle ömür boyu birlikte olmayı kabul etti ki zaten? Taziyelelerimi sunmak isterim.”

Öfkeyle peçetesini tabağına fırlattı. “Neden, seni küçük-”

“Hanımlar, hanımlar,” diye araya girdi Prens Elphar. “Sakin.”

Önümdeki bardağı kaptım ve içindekilerin tamamını bir yudumda içtim. Peri şarabı anında kafama etki etti. Bunu gerçekten yapmamalıyım ama umurumda değildi. Bu ikisiyle başa çıkmak için alkole ihtiyacım vardı.

Çocuklara gizlice bir göz atmayı çok istiyordum ama yapamıyordum. Prensini beni görmesine cesaret edemezdim. Ayrıca prens tarafından sorgulanışımı izlerken yüzlerindeki ifadeyi de görmek istemezdim herhâlde. Evert muhtemelen şu anda aklını kaçıırıyordu.

Prens Elphar kendi bardağından bir yudum aldıktan sonra önüne bıraktı. Bir hizmetçi hemen bardağı doldurmaya geldiğinde ve onun Mossie olduğunu anladığımda gözlerim açıldı. Bana, “*Soylu gibi giyinip bu masada oturarak ne halt yiyorsun,*” bakışından atıyordu.

İpucunu yakalayacağını umarak başımı küçük küçük salladım ve neyse ki hiçbir şey söylemeden dönüp uzaklaştı.

“Evet,” dedi Prens Elphar ve dikkatimi tekrar ona yöneltti. Gözlerimi kaçırmamdan rahatsız olmuşa benziyordu. “Sen hizmetçilerle yetişmiş bir melezsinsin ve şimdi burada karımın özel muhafızlarından biriyle birliktesin,” dedi başını Okot’a doğru eğerek.

“Evet, Majesteleri.”

Bir parça meyve çiğnedi ve bir yudum daha şarap aldı, bir yandan da beni süzüyordu. “Farklı bir birliktelik.”

“Ben onun eşiyim.”

Görünüşe göre onu şaşırtmayı bitirmemiştim. İlk kez Prens Soora'ya döndü. “Bu doğru mu?”

Okot onunla bu konuda konuşmuş muydu bilmiyordum. Belli ki konuşmuştu ya da Duru ona söylemişti çünkü “Doğru kocacığım. Daha yeni tanıştılar ve aralarındaki bağdan habirim oldu,” dedi Prens Soora.

“Bir lamassunun kendi türü dışında bir eşe sahip olduğunu hiç duymadım.”

Prens Soora başını salladı. “Kesinlikle nadir.”

Prens Elphar sandalyesinin koluna vurdu. “Bu durum, Emelle'in hayatında iki nadir olay var demek oluyor. Hizmetçiler tarafından kabul edilmesini de sayarsak üç. Yabancılar karşı doğal bir eğilimleri yok.”

“Çok sempatik biriyim,” diye şaka yaptım.

Yüzü ifadesiz kalmıştı. “Öyle mi?” Bu bir soru değildi. Bir kadeh daha içmek için kadehini kaldırdı. “Öyleyse, belki de yetim statünüz ve bir yabancı olarak yetiştirilmiş olmanız, dışlanmışlara sempati duyma konusundaki yanlış duygunuzu körüklemiştir. Kendinizi utandırma ve yarışmacılara yemek verme ihtiyacını hissetmenizin nedeni bu mu? Eklemeliyim ki, sizin olmayan bir yiyecek?”

Azarlaması önümdeki kristal kadeh kadar netti. Bütün o küçük konuşmaların sonucu buydu ve bu adamın çok daha azı için insanları öldürdüğü biliniyordu.

İki seçeneğim vardı. Çocuklarla kendim için ayağa kalkmak ve bunun için kesinlikle cezalandırılmak ya da boyun eğerek belki de bu cezadan kurtulmak.

Gözlerimin nemle dolmasına izin verdim. Evet, o kadar iyi bir ağlayıcıydım ki bunu istediğim zaman yapabiliyordum. *Şov başlasın.*

“Çok özür dilerim, Majesteleri,” dedim burnumu çekerek. “Bana ne oldu bilmiyorum. Davranışımından dolayı çok utan-
dım.” Tekrar ve tekrar burnumu çektim.

Şu anda mükemmel bir şekilde güzel ağlıyordum. Prens Elphar gerçek, çirkin ağlamadan etkilenmezdi. Kesinlikle kafamı kaybederdim.

“Yarışmacıların sadece sizin merhametinizle yaşadığını biliyorum ve haddimi aştığım için utanıyorum. Lütfen beni affedin.” Biraz daha gözyaşı ve burun çekme.

Yüzümü ellerimle kapatmam çok mu fazla olurdu? Ya da kendimi onun ayaklarına atmak? Şahsen, hoş bir dokunuş olacağını düşünüyordum.

Tepkisini ölçmek için kirpiklerimin arasından ona bir bakış attım. Yeterince yatışmış görünüyordu. İyi çünkü bu zoraki burun çekmeler burun deliklerimi gerçekten kurutuyordu.

Prens Elphar hâlâ beni alenen cezalandırmak isteyip istemediğini düşünüyormuş gibi görünüyordu, ben de cephaneliğimdeki diğer şeyi kullandım. Tam olarak iki şey.

Masanın üzerinde öne doğru eğilip göğüslerimi yukarı kaldırdım ve ona göğüs dekoltemi gösterdim. Delsheen beni boğazımdan bıçaklamak istiyormuş gibi bakıyordu, böylelikle kızlarımın oldukça iyi görüldüğünü anladım.

Prens Elphar’ın gözleri aşağı kaydı ve oyalandı. Tüylerimi diken diken etmişti ama kafamın kesilmesinden iyiydi. Daha fazla dayanamadığımda gözlerimi bir peçeteye silme bahanesiyle geri çekildim.

O da arkasına yaslandı, bana hükmünü vermeye hazırды. “Yanlış fikirlerinin beni bir daha rahatsız etmemesini sağla.”

Oh.

Tatlı bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim, Majesteleri.”

Arkamdaki birine işaret etti ve müzisyenlerin çalmaya başladığını duydum. “Gelin, Leydi Delsheen,” dedi ayağa kalkarak. “Sanırım yarışmacılar huzursuzlanmaya başladı. Onları bir dansla eğlendirmeliyiz.”

Delsheen ayağa kalkarken bana muzaffer ve alaycı bir şekilde gülümsedi. Prens onu dans pistine götürürken koluna girmişti.

Tabii ki bilerek kafesin önünde dans ediyorlardı. Prens Ronak ve diğerlerinden intikam almak için yaptığı bir başka gösteriydi. Prens ne kadar usta bir oyuncu olduğunu öğrenmiştim. Güç oyunlarından anlıyordu.

Prens artık masada benimle konuşmadığına göre, etrafımdaki yüksek periler tarafından tamamen dışlanmış durumdaydım. Bu benim için sorun değildi. Prens Soora'ya özür dileyen bir bakış attıktan sonra dikkatlice Okot'a doğru ilerledim.

Oraya vardığımda, sanki başka bir yere gidemeyeceğimden emin olmak istiyormuş gibi eli kalçama kenetlendi. Yanındaki peri ile konuşuyordu ama dikkatinin tamamen benim üzerimde olduğunu söyleyebilirdim.

Kibarca konuşmayı bitirdiğinde bana döndü ve kulağıma doğru eğildi. “İyi misin?”

Hayır. Korkuyordum ve kusmak istiyordum. “Evet, iyiyim.”

Gelmiş geçmiş en tatlı jestle saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Uygun olur olmaz buradan ayrılacağız.”

Başımı salladım. Sinirlerim tamamen yıpranmış durumdaydı. Yapmak istediğim son şey biraz daha takılmaktı ama Okot haklıydı. Prens şu anda sıvıştığımı görse şüphelenirdi.

Sonunda kafese bakmak için kendime izin verdim. Büyüyle güçlendirilmiş demir parmaklıkları görmek bile çirkin bir şekilde ağlamak istememe neden oluyordu. Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım.

Ronak kollarını kavuşturmuş, kalabalığa dik dik bakıyordu. Evert sırtüstü uzanmış, ellerini başının altına koymuş ve prensin küçük oyunu umurunda değilmiş gibi gözlerini kapatmıştı. Sylred ise kafesteki diğer üç periyle konuşmakla meşguldü. O her zaman çok arkadaş canlısıydı. Bana bakmamaya özen gösteriyorlardı. Bunun akıllıca ve kasıtlı olduğunu biliyordum, yine de bana bir bakış atmalarını dilemekten kendimi alamıyordum.

“Hadi dans edelim, sevgilim. Zamanın geçmesine yardımcı olur.”

“Nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Elimi koluna sıkıştırdı ve ayağa kalkmama yardım etti. “Ben buradayım”.

Bizi dans pistinin arka tarafına, çok fazla izleyenin olmayacağı bir yere götürdü. Periler balo dansını andıran muhteşem hareketlerle etrafımızda süzülüyordu.

Okot elimi ve belimi kavradı. Hareket etmeye başladı, elinden geldiğince bana rehberlik ediyordu ama ben bocalayıp duruyor, ayağına basıyordum.

Diğer dansçıların kıs kıs güldüklerini duyduğumda yanaklarım utançtan yandı ve gözlerim yaşardı.

Okot bir parmağını çeneme götürdü ve yüzümü yukarı kaldırdı. “Boş ver onları. Onlar önemli değil.”

Çenem titriyordu ama ağlamamak için kendimi zor tutarak başımı salladım. Bütün bu akşam tamamen bok gibiydi.

Adımları biraz daha karıştırdım ve tam çılgılık atacakken yanıımızdaki sürtük bana yüksek sesle güldü.

Okot'tan uzaklaşmaya çalıştım ama belimden tutup beni kaldırı ayaklarım onunkilerin üzerine gelecek şekilde beni tekrar yere bıraktı. Tekrar dans etmeye başladığında tek yapmam gereken tutunmak ve ayaklarının beni hareket ettirmesine izin vermektir. Belimdeki tutuşu, elimdeki gibi emin ve sabittir. Şimdi de gözlerim çok farklı bir nedenden dolayı yaşlarla doluyordu.

“Önce beni yıldızlara uçurdun, şimdi de dans ettiriyorsun. Seni hak etmiyorum, Okot.”

Yüzündeki en yumuşak ifadeyle bana baktı ve çenesinin altına sıkıştırmadan önce başımın tepesini öptü. “Beni hak etmediğinden değil. Kendi değerini henüz göremiyorsun. Ben görüyorum. Senin o genfinlerin de görüyor, henüz itiraf etmemiş olsalar bile.”

Sanırım kalbim onunla kucaklaşmak için göğsümden dışarı fırlamıştı.

BÖLÜM ON DOKUZ

İşte gelmiştik. Elemenin üçüncü ve son bölümüydü. Sadece altı yarışmacı kalmıştı ve yarısı benimkilerdi.

Amfitiyatroya girmek için sırada beklerken Okot elimi kolunun kıvrımında tutuyordu.

Sıranın önüne gelip normal koltuklarımıza geçtiğimizde Chaucel önümüzde belirdi. Kibirli ifadesi ve genel yakınlığı beni sinirlendirmeye yetmediyse, bir sonraki sözleri kesinlikle sinirlendirmişti.

“Prens Elphar bugün sizi kraliyet locasında oturmaya davet etti.”

Sikeyim, sikeyim.

Otomatik bir gülümseme takındım. “Ne kadar heyecan verici.”

Chaucel peşinden gittiğimizden emin olmak için kontrol bile etmeden topuklarının üzerinde döndü. Okot ve ben isteksizce peşinden gitmeden önce birbirimize baktık.

Yürürken ellerimi sıkıyordum, çok gergindim. Şu anda tüm o yarışmacıları besleme olayından gerçekten pişmanlık duyuyordum.

Prensle oturmak için kişisel bir davetiye almak mı? Evet, bu hiç iyi değildi.

Niyetinin ne olduğunu kim bilebilirdi. O herkesle oynuyordu ve benim onun oyun tahtasında olmak gibi bir arzum yoktu.

Chaucel bizi üç kat daha yukarı çıkardı. Her zamanki orta seviye, muhafazakâr koltuklarımız yerine, en üst kata, tam merkeze çıkmıştık. Prens Elphar'la Prenses Soora zaten buradalardı, Kral Beluar da öyleydi ama tahtında horluyordu.

Her zamanki gibi uzun geceliğine benzer bir şey giyiyordu ve kumaşın altından dizlerinin dışarı çıkıntısını görebiliyordum. Prenses Soora bana neredeyse bakmıyordu bile ama kişisel muhafızına yakışır bir şekilde Okot'a başıyla selam verdi. Prens kraliyet locasının arka tarafında, ekibiyle birlikte içki masasının etrafında duruyordu.

İçeri girdiğimizi fark edince, kadehli elini bize doğru uzattı. “Ah, teşekkür ederim, Chaucel.”

Chaucel başını eğip geri çekildi ama bunu yapmadan önce beni inceleyen bir bakış atmıştı. Onun ya da prensin, aradıkları kişinin ben olduğumu anlaması ne kadar sürerdi? Kılık değiştirmem aniden çok yetersiz hissettirmişti.

İlerlememi sağlayan tek şey Okot'un belimdeki eliydi. Belinden eğilerek selam verdi, ben de reverans yaparken bir kez daha tökezledim. Hizmetkârlardan birinin bu beceriksiz hareketim karşısında yüzünü buruşturduğunu gördüm.

Prensin etrafında yarım düzine yüksek peri erkeği vardı ve hepsi merakla bana bakıyordu. “Melez olan bu mu?” diye sordu turuncu bir peri erkeği.

“Hı-hı,” diye mırıldandı prens beni izlerken. “Gelin, için ve kutlayın,” dedi bize.

Aslanın ininde olduğumun tamamen farkında olarak ilerledim. Tacı başını bir yele gibi sarıyor ve yırtıcı mavi gözleri her hareketimi izliyordu. En azından arkamda bir boğa vardı.

Okot hizmetkârın ikram ettiği iki kadeh şarabı aldı ve birini bana uzattı. “Davet ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Okot.

Prens Elphar başını salladı ve Okot’un sırtını sıvazladı. “Karım bana bir zamanlar Hule’nin alayında görev yaptığınızı söyledi?”

“Evet,” diye yanıtladı Okot. “O iyi bir komutandı.”

“Gerçekten de öyle. Sizi oğluyla tanıştırmama izin verin,” dedi Prens Elphar, Okot’u çekerek. “Eminim ikiniz konuşmaktan keyif alacaksınız.”

Bizi başarılı bir şekilde ayırdıktan sonra Prens Elphar tekrar yanıma geldi ve yanına oturmam için işaret etti. Okot’a gergin bir bakış attım ama o konuşmakla meşguldü.

Prens yanıma oturduğunda, bardağını benimkine doğru kaldırıp şerefe yaptı.

“Neyi kutluyoruz?” diye sordum.

“Elbette itlafın son kısmını. Heyecanlı değil misin?”

Azıcık bile değildim. “Evet, Majesteleri.”Formun Üstü

Mükemmel dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. İri, buz gibi gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdüğünde bana dokunmamasına rağmen kendimi tamamen ürkmüş hissettim. “Hadi ama. İkimiz de biliyoruz ki her ne kadar saklamaya çalışsan da yenileni destekleyeceksin.”

Gerginliğimi omuz silkerek ve bir yudum alarak geçiştirmeye çalıştım. Dudaklarımda kalan şarap kalıntılarını yaladığımda ağzımı izliyordu. “Herkes kara atı*desteklemeyi sevmeyi mi?”

Tahtının koluna yavaşça yaslandı. “Kesin kazanandan yana bahis oynamayı tercih ederim.”

* İngilizce’de Dark Horse, kazanması zor olup sürpriz bir şekilde yarışı kazanan at anlamında kullanılmaktadır. -rdk.n.

“Peki hangisinin kazanacağı kesin?”

Dudakları kibirli bir sırıtışa döndü. “Yarışmacılardan herhangi birinin kazanacağını kim söyledi?”

Terli avucumu kucağıma sildim. “Ne demek istiyorsunuz?”

Hiçbirinin bundan sağ çıkamayacağından emin olduğunu mu söylüyordu? Midem endişeyle çalkalanıyordu ama bana cevap vermedi. Onun yerine içkisinden bir yudum alıp seyircilerle dolu arenaya baktı. Okot’u kontrol etmek için omzusunun üzerinden bir bakış attım ama görünürde yoktu.

Dehşet midemin dibine kadar indi. Okot nereye gitmişti?

Prens elindeki kadehi bir hizmetkâra verdi ve ayağa kalktı. Elini boğazına götürdüğünde, avucundan çıkan büyüü görebiliyordum. Sesi çınladığında tüm amfiteyatro onu rahatlıkla duyuyordu. “Hoş geldiniz,” dedi ve kalabalığı susturmak için bir elini kaldırdı. “Altı yarışmacımız kaldı. Şimdiye kadar başarısız olan tüm periler için tanrılar hükümlerini verdiler ve onları eksik buldular. Bugünden sonra, tanrıların kimleri yüce toplumumuza dönmeye layık gördüklerini göreceğiz. İtlaf durumaları başlasın.”

Gong sesi beni yerimde zıplattı. Biraz altıma kaçırdığıma emindim. Kapı açıldı ve yarışmacılar arenanın boş toprak zeminine çıktılar.

Altı kişi bir araya geldiğinde ve portal kaybolduğunda hiçbir şey olmadı. Yarışmacılar etraflarına dikkatle bakarak yarışmanın başlamasını beklediler. Tribünlerdeki periler fısıldaşmaya ve boyunlarını bükmeye başlamışlardı, beklentinin heyecanı gittikçe artıyordu.

Kalbimin kafamın içinde attığını hissediyordum çünkü biliyordum. Bir şeyler olduğunu *biliyordum*. Büyük, korkunç

bir şeyler. Prens beni fiziksel bedenime kavuşturduğundan beri uğruna nefesimi tuttuğum bir şeyler.

Prese bakmak için başımı çevirdiğimde, onun da zaten bana baktığını gördüm. Manikürlü elini cebine soktu ve birkaç zar çıkardı.

Avucundaki zarlardan birini ayırdı ve bekleme salonunda artan gerginliği görmezden gelerek bana uzattı. “Al bunu.”

Avucundaki zara baktım. Onu almak istemiyordum. Yanan bir kömür parçasını almayı tercih ederdim. Yine de aldım çünkü başka seçeneğim yokmuş gibiydi. Güzel beyaz cıllı ahşaptan yapılmıştı. Mükemmel bir şekilde küp şeklinde kesilmiş ve düzeltilmişti. Parmaklarımin arasında çevirdim, kenarlarını incelerken keskinliğini hissediyordum. Kalbim kafamın içinde çarpmaya devam ediyordu.

“Her zaman oyunlara düşkün olmuşumdur,” dedi Prens Elphar sohbet edermiş gibi. “Peki ya sen?”

Elini koluma götürüp tek parmağıyla yavaşça okşamaya başlamasını izledim. Hesap yapıyordu.

Boğazımı temizledim. “Hiç oynamadım.”

Başını öne eğdi. “Sanırım bu bir gerçek. Benimle konuşurken söylediğin ilk gerçeklerden biri.”

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim.

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Parmağı kolumu okşamaya devam etti.

Elime doğru başını salladı. “Şiirsel bir oyun parçası, sence de öyle değil mi? Zar ama tek bir harfle, zor da olabilir.”

Zarı parmaklarımin arasında döndürüp duruyordum, körlerin kabartma yazıyı hissettiği gibi oymaları hissettim. Etrafımda izleyici olarak duran perilere baktım, şaşkın yüzlerini ve havaya kaldırdıkları monokülerleri gördüm, yarısı duraklayan yarışmacılara bakarken diğer yarısı prensi izliyordu.

“Anlamıyorum.”

“Oyun oynamadığını söyledin, o hâlde şimdi bir oyun oynayacaksın. Zarı at.”

İstemiyordum. İstemediğimi biliyordum. “Okot nerede?”

“O güvende. Şimdilik.”

Tehditin ne olduğunu anlamıştım. “Bu semboller ne anlama geliyor?”

“Zarı attığında öğreneceksin.”

Her zaman çok mükemmel ve yakışıklı görünüyordu. Ancak bu kadar yakından, gözlerinde yanan vahşi nefreti görebiliyordum. Işıltılı heyecanı ile birleşince ortaya çıkan kombinasyon dehşet vericiydi.

“Hangi yarışmacı için buradasın?” diye sordu.

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki görüşüm biraz bulanıklaşmıştı. Başımın titrediğini hissediyordum. “Ben hiç...”

Bana daha da yaklaştı, koluma dokunuşu bir yılanın beni sarması gibiydi. “Yalan. Yığına eklenecek bir yalan daha. Tekrar soracağım. Hangi. Yarışmacı.”

Korkumu yuttum, teslim olmayı reddediyordum. “Kimse değil, Majesteleri.”

Koluma dokunuşu bir okşamadan keskin bir çimdikleme ye dönüştü, parmakları derimi kazıyordu. Yılan beni sıkıştırıp boyun eğdiriyormuş gibiydi. “Hımm. Sadık bir yalancı. Ne muamma birisin ama önemli değil. Bunun kolay olmasını istemiyorum. Dediğim gibi, oyundan zevk alıyorum,” dedi kulağıma fısıldayarak. “Böylece sırlarını eğlenceli bir şekilde öğreneceğim.”

Korkum gözlerimden dışarı sızıyordu ve yanağımda lanet olası bir nem izi bırakıyordu. Gülümseyerek parmaklarımı terli avucumdaki oyun taşının etrafına kapattı.

“Oyun başladı. Piyonlar ve seyirciler ilk hamleyi bekliyor. Senin hamleni. O zarla, yarışmacıların karşılaşacağı her ne ise bunun sorumlusu sensin. Zarı sen atacaksın, Emelle. Hepsini hemen öldürmemi ve oyunu erkenden bitirmemi istemiyorsan, bu hiç de eğlenceli olmaz, zarı şimdi at.”

Arkasında, Prenses Soora’nın mor yüzünün solduğunu görebiliyordum. Diğer soylu periler bile geri çekilmiş, temkinli bir şekilde izliyorlardı. Kral hâlâ uyuyordu.

Gözlerim kapalıyken elimi uzattım ve zarın elimden düşmesine izin verdim.

BÖLÜM YİRMİ

Zar yere düştü ve tahta kalasların üzerinde sekti.

Yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Her şeyin çok daha kötüye gideceği dışında tam olarak ne olduğunu bilmediğim bu korkunç korku ve dehşet arasında sıkışıp kalacaktım.

Yerde yuvarlanırken çıkardığı alçak ses nedense o kadar yüksekti ki dişlerimi sıkıyordum. Zar durdu, ve diğer her şey de öyle.

Prens, ayaklarının dibindeki zara baktığında gördüğü şey yüzünde bir gülümseme belirmesine neden oldu. Zarı eline aldı ve görmem için bana doğru uzattı. Üst üste binmiş iki daireye benzeyen bir sembol vardı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum nefes nefese.

Sırtışı genişledi.

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama o sadece daha da sıkıyordu. “Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Kanatlarını saklayarak ve tenini boyayarak seni göremediğimi mi sanıyorsun?” Dudakları kulağıma değene kadar beni ken-

dine çekti. “O kafese doğru yürüdüğünü gördüğüm an seni tanıdım. Kimse benimle oynayamaz. *Hiç kimse*. Hiç oyun oynamadığını söylüyorsun. Yanlış. Sen benim oyunumu oynuyordun.”

Beni korku içinde sallanırken bırakarak geri çekildi ve adamlarından birine bir tür işaret yaptı. Biraz sonra, arenanın zemini parıldamaya ve gürlemeye başladı. Dev canavar görüldüğünde herkesin nefesi kesilmişti.

Baykuş kafası gibi dönebilen kafatasının üzerinde tek bir gözü olan grotesk bir devdi. Gri pullu derisi onu kaplıyor ve elinde kötü görünümlü bir balta tutuyordu. Ağaç gövdesi gibi kolları ve bacaklarıyla yaklaşık beş metre boyundaydı, avına doğru ilerliyordu. Arenanın dört bir yanından yarışmacılara doğru koşarak dağılmalarını sağlıyordu ama sadece birini takip ediyordu.

Sylred.

Sylred sağa sola kaçarak devden kurtulmak için elinden geleni yapıyordu ama dev peşini bırakmıyordu. Başka bir yarışmacı yoluna çıktığında bile dev onu tamamen görmezden geliyordu. Hatta etrafından koşacak kadar ileri gidiyordu.

Odağı çok açıktı. Bu Sylred’in canavarıydı, başka kimse- nin değildi.

Dev, Sylred’i köşeye sıkıştırdı ve devasa kolunu kaldırarak baltasını savurdu. Silah inerken irkildim ama Sylred bir şekilde yerde yuvarlanıp baltadan kaçmayı başarmıştı.

Bu sırada Ronak, Evert ve diğer iki yarışmacı arkadan koşarak bir şey kullanmadan ona saldırmaya karar verdiler.

Evert onun peşinden koştu, yerde kaydı ve sonra aniden durup yere çömeldi. Ronak mükemmel bir şekilde planlanmış bir hareketle ileri atıldı ve Evert’in sırtına sıçradı.

Kusursuz bir zamanlamayla Evert, Ronak'ın yere çömel-
diği anda yukarı doğru sıçradı ve birlikte havaya fırlayıp de-
vin kafasına yapıştılar.

Günlerdir demir bir hücrede kilitli olduğu ve yarı aç oldu-
ğu düşünüldüğünde, nasıl hâlâ gücünü koruyabildiğini bilmi-
yordum; ama Ronak bir şekilde devin boynunu acımasız bir
hareketle kırmayı başarmıştı.

Tepki vermemek için kendimi zor tutuyordum. Prens beni
çok yakından izlediği için küçük bir rahatlama nefesi vermek-
ten başka bir şey yapamamıştım.

Prens bana iki zar daha uzattığında gözümü bile kırpmı-
mışım. “At. Bu sefer iki tane.”

Rahatsız edici zarlara baktım. “Semboller. Her biri bir ca-
navarı mı temsil ediyor?”

“Çok güzel, Emelle. Ayrıca her zar bir yarışmacıya ait. Ki-
min ne alacağını sen belirleyeceksin. Şimdi at bakalım.”

Başımı salladım ve eğildim. “Hayır.”

Acınası direnişime güldü ve elimi tutup zarları elime tu-
tuşturdu. Parmaklarımı zarların üzerinde kıvırdı ve sonra
elim ters çevirdi. Tırnaklarım avucumu kesene kadar zarları
avucumun içinde tuttum.

Zar atmak istemiyordum. Kimin üzerine bir canavar salı-
nacağından sorumlu olmak istemiyordum.

“Lütfen. Lütfen bunu yapmayın. Ben sizin için bir tehdit
değilim. O gün size saldırmıyordum, gerçekten. Casusluk da
yapmıyordum!” En azından onun düşündüğü gibi değildim.

Ancak prens bileğimi kavrayıp gözlerimin yaşarmasına ve
parmaklarımın kendiliğinden açılmasına neden olacak kadar
sert sıktı.

Zarlar düştü.

Zarları aldı ve tekrar perisine işaret etti. İki canavar daha belirdi. Biri dev bir yılanı benziyordu, diğeri ise ateşten yapılmıştı. Ateşten olan, gözlerini tanımadığım yarışmacılardan birine dikti.

Yılan da sarı gözlerini Evert'e dikmişti. Ronak'la Evert onu alt etmeye çalışıyorlardı ama yılan çok hızlıydı, ayrıca keskin dişleri vardı. En az altı metre uzunluğundaydı ve tükürdüğünde ağzından zehirli asit fışkırıyordu.

Evert'in zar zor savuşturduğu bir darbeye irkilirken prens elime üç zar daha sıkıştırmıştı, zalim tutuşu parmaklarımı acıtıyordu. Başımı çevirip dehşet içinde ona baktım. "Üç tane daha."

Dudağım titrerken bile başımı meydan okurcasına salladım. "Hayır, lütfen. Bir seferde o kadar çok olursa hepsi ölür!"

Bana sahte bir acıma duygusuyla baktı. "Emelle. Fark etmedin mi? Bütün bunların amacı bu," dedi amfiteyatronun etrafını işaret ederek. "Bu sadece onları ne kadar kolay bitirebileceğimi göstermek için hazırlanmış bir oyun. Benim ve maiyetim için bir tür eğlenceden başka bir şey değil. Onların hayatta kalmasını istediğimi mi sanıyorsun? Herhangi birimizin onları gerçekten önemseydiğini mi sanıyorsun?" Güldüğünde bu ses yüzünü tırmalamak istememe neden oldu.

Başını bana doğru salladı. "Acı çekmelerini *istiyorum*. Aşağılanmalarını. Onurlarının ellerinden alınmasını. Onları izlediğimi görmelerini ve beni eğlendirmek için burada bulunan piyonlardan başka bir şey olmadıklarını anlamalarını istiyorum. Buradaki her bir seyirci de bunun olmasını izlemek istiyor çünkü aşağıda kendileri olmadığı için içten içe minnettarlar."

"Peki ya ben?" Onun cezalandırıcı tutuşu altında irkilmemeye çalışarak ona meydan okuyordum.

“Sen ise üç zar daha atacaksın.”

Bileğimi sıkarak zarlara tekrar bırakmam için beni zorladı. Arenaya diğer ikisine katılmak için üç canavar daha gelmişti. Biri kırmızı gözleri ve köpüren ağzıyla devasa bir tazıydı. Sonra yuvarlanan, kaygan ve yüzü olmayan, her yerinden demir çiviler fışkıran bir kütle vardı. Son olarak, belki de en korkunç canavar vardı. Küçük bir peri kızı.

Genç görünüyordu. Masum. Tamamen melek gibiydi. Ta ki vücudundan bıçaklar çıkana ve kafatası ikiye bölünüp sıra sıra çivili demir dişler ortaya çıkana kadar.

Prens bileğimi bıraktı ama yüzümü kabaca tuttu. “Beni gözetledin. Garip büyülerle bana saldırdın. Kendi krallığımda saklanmaya çalıştın. Sonra da baloma gelme, şatomda durma ve yarışmacılarımı besleme cüretini gösterdin,” dedi ve tükürdü. “Şimdi söyle bana, bu yemek gerçekten hangisi içindi? Beni baltalamak amacıyla birlikte çalıştığın için mi? Yoksa sadece ona değer verdiğin için mi?”

Cevap vermeyi reddederek dişlerimi gıcırdattım.

Mavi gözleri parladı. “Hâlâ meydan mı okuyorsun? Hımm. Ne kadar eğlencelisin.” Zalim bir sırıtışla acıyan çenemi serbest bıraktı. “İşlerin bu kadar kolay olmamasına bayılıyorum. Bu oyunda seni yenmekten büyük keyif alacağım.”

Parmaklarını şıklattığında aniden dört muhafız belirdi ve beni kollarımdan tuttular. “Bekle!” Onlara karşı mücadele ediyordum ama faydası yoktu. “Bekle, daha bitmedi! İzleme izin verin! Kimin yaşadığını görmem gerek!”

Gardiyanların beni sürükleyerek götürmesini izledi. “Hayır. Bu oyunun bir parçası. Bilmen gerekmiyor.”

Muhafızlar beni oradan çıkardılar. Dışarı sürüklenmeden önce Prenses Soora'nın ifadesiz yüzünü zar zor görebilmiş-

tim. Aşağıya, amfiteyatronun altındaki hücrelere götürülürken kalabalığın çığlıklarının ve bağırışlarının giderek sessizleştiğini duyuyordum.

Panik içinde kanatlarım bedenimden fırladı. Aniden ortaya çıkmalarını kendi avantajıma kullanıp muhafızları üzerimden atmaya çalıştım ama beni tekrar ileri sürüklemelerinden önce güçlükle durakladılar.

“Hiç böyle kanatlar görmemiştim,” dedi içlerinden biri.

Beni karanlık koridorlardan geçirdikten sonra demir duvarlı bir hücreye attılar. İçeri atarken uyguladıkları güç, vücudumun ahşap zeminde sürtünmesine neden olmuş, duvara çarpıp durana kadar dizlerim ve avuç içlerim sıyrılmıştı.

Ben daha acıyı üzerimden atamadan biri beni ayağa kaldırdı. Muhafız kollarımı arkamdan çekerek acı içinde kanatlarım bastırdı.

Chaucel, yanında başka bir muhafızla kapıdan içeri girdi. Kanatlarıma bakınca yeşil gözlerinin açıldığını gördüm, sonra yüzünde bir gülümseme belirdi. “Ah. İşte tüm ihtişamıyla burada. Prense saldıran hain.”

Biraz cesaret ve şirretlik numarası yapmam gerekiyordu çünkü zayıf görünmek isteyeceğim son şeydi. Bir şekilde ona gözlerimi devirmeyi başardım. “Bu kadar dramatik olma. Ona aşkla saldırdım.”

Şey, Aşk Okları. Yaklaşık elli tane ama ölümcül değillerdi. Sanmıyordum.

“Prensi gözetlemen için seni kim gönderdi?” diye sordu Chaucel.

“Annen,” diye alay ettim.

Yanındaki muhafıza baktı. “Daha işbirlikçi olmasına yardım edersin, değil mi, Gammon?”

Ah, evet. Adamlarımı tartaklayan serseri gardiyan. Bana doğru yaklaştığına göre, beni de hırpalamak üzere olduğunu tahmin ediyordum.

Bam!

Karnıma yediğim yumrukla yere yığıldım ve şiddetli bir şekilde kasıldım. Safra öksürüyordum, acıyla nefes almaya çalışırken gözlerim yaşla doldu. Kendime gelemeden beni tutan muhafız beni doğrulttu.

“Bunu tekrar deneyelim, olur mu?” diye sordu Chaucel sanki hava durumunu tartışıyormuş gibi hoş bir şekilde. “Seni kimin gönderdiğini ve prensi neden gözetlediğini söyle bana.”

“Hiç kimse,” dedim yalvarırcasına.

Bu sefer Gammon sol yanağıma ters bir yumruk attı. Boyum şiddetle yana doğru kırıldı, yıldızları görüyordum ve kan tadı alıyordum.

Tanrım, bu adam profesyonel bir dövüşçü gibiydi.

“Seni kim ve neden gönderdi?” diye tekrarladı Chaucel.

“Hiç kimse! Yemin ederim.”

Bir darbe daha, bu sefer tam gözüme. Acıyla haykırdım ama diğer muhafız kollarımı tuttuğundan, kollarımı savunmak için bile kaldıramıyordum.

“Prese ne tür bir büyüyle saldırdın?”

Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Ağlamak istemiyordum. İstedğim son şey onlara çaresiz gözyaşlarımın tatminini yaşatmaktı ama elimde değildi. Sadece birkaç haftadır fiziksel bir bedenim vardı ve kesinlikle işkenceye dayanacak kadar güçlü değildim.

“Sana söylemiştim! Aşk büyüü.”

Gammon kanadıma saldırdığında bunu beklemiyordum.

Sağdakini eline aldı ve yüksek bir ses çıkana kadar üst çıkıntıyı geriye doğru bükte.

Çığlık attım.

Acı beni eğilmeye ve yere kusmaya zorluyordu. Chaucel konuşmaya devam ediyordu ama ben duyabilmek için kafamı toparlayana kadar birkaç kez tekrarlamak zorunda kalıyordum.

“İsyanı kim yönetiyordu?”

“Bilmiyorum,” diyerek ağladım.

“Kim?” diye bağırdı Chaucel.

“Bilmiyorum!”

Hem acıdan hem de adrenalinden nefes nefese kalmıştım ama Chaucel sadece başını bana doğru sallayıp iç geçirdi. “Bunun olmasından korkuyordum. İşleri kendin için zorlaştıracığından. Yazık oldu gerçekten. Çok güzelsin. Güzel yüzünü kalıcı olarak mahvettiğini görmek istemezdim,” dedi ve çenemi kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Üstelik o muhteşem kanatların. Yalan söylemeye devam edersen onları kesmek zorunda kalacak olmamız ne yazık.”

İçimi dehşet kapladı. Yüzümdeki ifadeyi yakaladığında tekrar gülümsedi. “Ah. Görüyorum ki dikkatini çekmişim. Bizi hayal kırıklığına uğratmaya devam edersen ve prenze aradığı cevapları vermezsen ne olacağını düşünmene izin vermeden önce sanırım seni son bir ayrılık hediyesiyle baş başa bırakacağız.”

Chaucel Gammon’a başıyla selam verdi. Bu sefer tek bir vuruşla yetinmemişti. Yüzüme, kollarıma, karnıma, sırtıma ve kanatlarıma saldırıyordu.

Verdiği acımasız cezanın sayısını unutmuştum. Sonra yerde bir yığın hâlindeydim, görüşümde siyah noktalar yüzüyordu ve muhafızlar gidiyorlardı. Hızlı bir dönüş vaadiyle hücre kapımı çarparak kapattılar. Muhtemelen kanatlarımı kesmek için bir testereyle döneceklerdi.

Hıçkıra hıçkıra ağırlarken gözyaşlarım, sümüğüm, tükürüğüm ve kanım yüzümden damlayıp ahşap zemine karışıyordu. Adamlarım yukarıda, belki de canavarlar tarafından paramparça edilirken, ben burada farklı türden canavarlar tarafından parçalanıyordum.

İyi olup olmadıklarını bilmiyordum. Prensini bunu benden almasından nefret ediyordum. Bilmemek de en az şu anki yaralarım kadar zayıflatıcıydı.

Sonra Okot'u hatırladım. Sürünerek kapıya doğru gitmeye çalıştım, böylece Okot'un da burada kilitli olma ihtimaline karşı ona seslenebilirdim ama acı çok fazla gelmeden önce birkaç santimden fazla hareket edememiştim.

Büyük bir alkış tufanı arenadan hücrendeki zemine kadar titreştirdiğinde içim çalkalandı. Alkışları her anlama gelebilirdi. Periler hem ölümden kaçan hem de ölümlle karşılaşan yarışmacılar için tezahürat yapmışlardı.

Burada ne kadar yattığımdan emin değildim ama ruhumun derinliklerinde yatan sezgisel bir nedenden dolayı bilincim tamamen açılmıştı.

Hissedişiyordum.

Çok sıkı çekilmiş bir lastik bant gibi, vücudum aniden kopuyordu.

Sonra yok oldum.

.. BÖLÜM YİRMİ BİR

Hareket edemeyecek kadar şoktaydım.

Sadece cisimsiz bedenime baktım.

Baktım.

Baktım ve biraz daha baktım.

Perde'ye geri dönmüştüm. Fiziksel bedenimi kaybetmiştim. Bu da bağlantılarımı kaybettiğim anlamına geliyordu. Bu da demek oluyor ki ya gitmişlerdi ya da... *gitmişlerdi*.

Ancak arenadaydılar. Benden çok uzakta değillerdi. Bu da demek oluyordu ki...

Hayır. Yapamazdım. Bu düşünceyi bitiremezdim.

Hücrede şok içinde donmuş bir hâlde ne kadar kaldığımdan emin değildim ama ayak sesleri duyduğumda kapım aniden açıldı. Gardiyan içeriye baktı, ağzı bir karış açıktı, sonra küfredip geri kaçtı.

“Kaçak mahkûm!”

Ah, evet. Beni kastediyordu.

Artık bu hücreye hapsolmuş değildim. En azından bu soyut bedende sahip olduğum tek şey buydu. Bir de artık yaralarımı hissetmiyor olmamdı. Bu büyük bir rahatlamaydı çünkü o yaralar çok acıtıyordu.

Yine de kendime baktığımda yaralarımın izlerini hâlâ görebiliyordum. Çürük deri, çarpık kanat, kanlı dudak, şişmiş göz. Vücudum hâlâ bıraktıkları gibiydi, sadece artık hissedemiyordum.

Kanadımı kontrol etmek için omzumun üzerinden baktığımda, Aşk Okları ve güvenilir aşk meleği yayımla dolu yeni bir sadak edindiğimi görünce şaşırdım. Bu kesinlikle bir avantajdı. Hırpalanmış bedenim için bir Perde sıfırlaması alamamam çok kötüydü ama yayımla okumu geri almış olmak bir kazançtı.

Duvarların arasından süzülüp boş koridordan aşağı indim ve giriş odasına ulaştım. Boş hücremi gören gardiyan diğer iki gardiyanla tartışıyordu.

“Hemen gidip prene haber verin.”

“Ona ben söylemeyeceğim! Benim gözetimimde kaybolmadı.”

“Ben de söylemeyeceğim!”

“Orada olmadığına *emin* misin?”

Peri ona ters ters baktı. “Evet, eminim. Boş bir hücrede saklanabilmesi mümkün değil! Ayrıca onu çok iyi benzetmişlerdi. Kendi başına dışarı çıkamazdı.”

Dayak yerken kollarımı tutan kişi o olmalıydı. Umarım prene gittiğimi söyleyecek olan da o olurdu.

Prens Elphar'ın haberciyi vuracak bir hükümdar olduğuna emindim.

Umut ediyordum işte.

“Hiç dışarı çıkamaması gerekirdi!” diye bağırdı diğeri.

Onları kendi hâllerine bırakıp amfityatronun üst katlarına uçtum. Periler akın akın dışarı çıkıyorlardı. Merdivenlerden yukarı uçtum, aralarından geçtim ve kraliyet locasına kadar gittim.

Oraya vardığımda, içerideki tek peri temizlik yapan iki hizmetçi kızdı. “Kahretsin.”

Prensi ya da prensesi bulmalıyım. İçlerinden biri mutlaka benden bahsedecekti. O zaman ne olduğunu anlayabilirdim. Ceset görmeyi bekleyerek arenanın zeminine baktım. Neyse ki bulamamıştım. Ancak toprak kan, yanmış kraterler ve derin oyuklarla doluydu. Fiziksel olsaydım, eminim çoktan ağlıyor olurdum.

Derin bir nefes aldım.

Yani, sayılırdı. En azından nefes alma hareketi yapmıştım.

“Tamam, Emelle. Topla kendini. Düşün.”

Amfitiyatronun duvarlarının üzerinden uçarak, geldikleri yere geri götürülmek üzere kapılarda sıraya girmiş olan insan yığınlarını izledim. Kraliyet ailesinden kimseyi görememiştım ama bu beni şaşırtmamıştı. Boş hücrem hakkında tartışan gardiyanları da görememiştım. Sıraların etrafında birkaç tur attım ama hâlâ tanıdığım birini göremeyince kaleye uçmaya karar verdim.

İçeri girdiğimde, telaşlı hizmetkârların etrafı temizlemesinden kraliyet mensuplarının çoktan gittiği anlaşılıyordu. Zindan olup olmadığını kontrol etmek için alt katlara, kalenin nemli geçitlerine kadar gittim.

Okot’u almışlardı. İyi olduğundan emin olmak için onu bulmalıyım. Ya zindanlar gerçekten iyi gizlenmişti ya da hiç yoklardı çünkü hiçbirini bulamamıştım. Belki de bu geçici kalede hiç yoktu? Öyle olduğunu umuyordum çünkü aksi takdirde Okot’u kimsenin bulamayacağı bir yerde çürümeye terk etme riskiyle karşı karşıya kalırdım.

Her ihtimale karşı katların en alt seviyesine doğru süzuldüm ama orada sadece taşla toprak vardı. Kalenin dışına geri

döndüğümde, ufukta yüzen adalara baktım. Hiçbirini tanıyamıyordum.

“Harika. Tek kelimeyle harika.”

Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Krallığın adasına gitmek için hangi yöne uçmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anki hâlimle bir geçitten geçemezdim. Yine de denedim.

İşe yaramamıştı. Tam içinden geçmiştim. “Kahretsin!” Olabildiğince kolay bir şekilde portallardan geçen yanımdaki perilere baktım. İtlafin nasıl sona erdiğini duymayı umarak gizlice onları dinliyordum. Kimse ayrıntılara girmemişti ve birçoğu çoktan başka konulara geçmişti. Görünüşe göre, perilerin vahşice ölmesini izlemek önem listelerinde yeterince üst sıralarda değildi.

Adamlarım... *ölmüş* olabilirdi. Ben de burada, Perde’de sıkışıp kalmıştım, hiçbir şey yapamıyordum. Kırılmış ve görünmezdim. Âlemdeki en güçlü peri ölümcül düşmanımdı ve cephaneliğimdeki tek şey biraz sevgiyle arzuydu.

Kahrolası bir aşk meleğiydim sadece. Bu saçmalıklarla uğraşacak kadar donanımlı değildim.

Belki akıllı olsaydım, hemen şimdi giderdim. Uçabildiğim kadar uzağa uçar ve işimi yapmaya geri dönerdim. Başımı aşağıda tutardım, güvende olduğum Perde’de kalır ve tekrar aşk meleği olurum.

Sadece bir problem vardı. Aslında tam olarak dört tane. Onları bırakamazdım. Ayrıca eski hâlime de dönemezdim. Artık bir şeyleri bildiğime göre olmazdı. *Hissedebildiğime* göre.

İtlaf adasını arkamda bırakarak gökyüzünde süzıldüm. Tekrar aşağı bakana kadar Okot’un benimle birlikte uçtuğu

hava sahasında uçuşumu fark etmemiştim. Keder kalbime saplandı. Okot benim yüzümden bu işin içine sürüklenmişti. Yanlış bir şey yapmamıştı ama muhtemelen benim yüzümden hapsediliyor, işkence görüyor ya da öldürülüyordu. İçimdeki panik ‘git, git, git’ diyerek beni acele etmeye itiyordu.

Krallığın prensi olması umurumda değildi, Elphar’a adamlarımı benden aldığı için bedel ödetecektim.

Uzaktaki sayısız yüzen adaya baktım. Sadece sayı bile şaşırtıcıydı ama bir yerden başlamalıyım, o yüzden kuzeyi seçtim. Herkes öyle yapmaz mıydı? Bir şey ararken gidilecek en doğru yön gibi görünüyordu.

Ancak o tarafa doğru gitmeye başladığım anda, bir yüksek peri sürüsü üzerime doğru uçu. Şaşkınlıkla etrafımda döndüm. Batıya doğru gidiyorlardı ve hepsi tanıdık üniformalar giyiyordu.

Kraliyet hizmetkârları.

Ortalarına yakın durarak peşlerinden uçtum. Bu grubun ya portalı kullanmasına izin verilmiyordu ya da sadece uçmak istiyorlardı. Uçmak muhtemelen onlara, tüm işlerine güzel bir ara verdiriyordu.

Erkek ve dişi olmak üzere bir düzine kadardılar. Etrafta zıplarken gülüyor ve havada numaralar yapıyorlardı. Fiziksel formumda olsaydım, onlara yetişmem mümkün olmazdı.

En az birkaç saat uçtuk. Sonunda uzaktaki etkileyici krallık adasını gördüm. Dev bir nehir hemen yanından akıyor, su çok aşağıda bir yere iniyordu. Pırıl pırıl şehir, yemyeşil bahçelere ve ormana doğru uzanıyordu. Orada, kenarda, beni bir işaret feneri gibi ileriye çağıran devasa saray duruyordu.

“Yol tarifi için teşekkürler,” dedim hizmetli sürüsüne.

Aşk Meleği'nin Bağları

Sanki geri dönmek istemiyorlarmış gibi şu anda oldukça yavaş uçuyorlardı. Onları suçlamıyordum. Üç gün falan hizmetçilik yapmıştım ve hâlâ yorgundum.

Adaya inip şehrin meydanından geçtim, kale duvarlarını aştım, ahırlarla avluyu geçtim ve doğrudan sarayın ön kapısından içeri girdim. Doğruca Prenses Soora'nın odasına gittim.

Makyaj masasının önünde oturan tanıdık mor renkli soyluyu gördüğümde hemen yanına uçtum. İki hizmetçisi ona gece elbisesini giydirmek ve saçını düzeltmekle meşguldü.

“En azından seni buldum,” dedim ona.

Doğruca aynaya bakıyordu ama aklının başka yerde olduğunu görebiliyordum. Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Onunla ilgili fark ettiğim bir şey, gerçekten üzgün ya da endişeli olduğunda bile hiç kıpırdamamasıydı. Bunun için fazla pratik yapmıştı. Muhtemelen tüm hayatını, kendisi istemediği sürece hiçbir düşüncesinin ya da duygusunun ortaya çıkmasını sağlayarak geçirmişti. Ne var ki, onu aşk meleği olarak izlediğim onca zamandan sonra, yalnız ve en savunmasız olduğu zamanlarda, yüzünün ne ifade ettiğini öğrenmiştim. Bunu bilen tek kişi ben olabilirdim.

Ufacıktı. Zar zor fark ediliyordu. Yine de yeterince yakından izlerseniz görebilirdiniz ve ben şu anda görüyordum. Yanaklarının iç kısmını -küçük bir kısmını- dişlerinin arasına alıyor ve ısırıyordu. *Sertçe*.

Yine de bunu çok ince bir şekilde yapıyordu. Biri ona bakacak olsa, yanakları normalden biraz daha çukurlaşmış gibi görünürdü. Ancak asıl vurucu olan, bunu aralıklı yapmasıydı. İçeri çek. Isır. Bırak. Sonra tekrar yapmadan önce altmış, yüz, belki de iki yüz saniye bekliyordu.

Tekrar ve tekrar.

Kimsenin göremeyeceği yerlerde kendi yanaklarını vahşice ısırarak öfkesini çıkarıyordu. Sonrasında yemek yemeyi ya da şarap içmeyi nasıl başarıyordu bilmiyordum ama hiç yüzünü buruşturmuyordu. Ağzı çok acıyor olmalıydı.

Eskiden yaptığım gibi sandalyesinin koluna tünedim. “Tanrılarım, keşke beni duyabilseydin. Keşke bana ne olduğunu anlatabilseydin. Burada çıldırıyorum.”

Zırhındaki menekşe rengi amblem göğsümü acıtıyordu. Tek gördüğüm, beni ilk gördüğü anda aynı zırhı giymiş olan ve bana harika bir şeymişim gibi bakan Okot’tu. Beni koklamasını özlüyordum.

“Hazır mısınız, Majesteleri?”

Prens Soora ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. “Hazırım.”

“Neye hazırsın?” diye sordum. Tabii ki kimse bana cevap vermemişti.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, düşündüğüm gibi yemek odasına gitmedi. Onun yerine büyük salonun önünden geçip büyük bir partinin tüm hızıyla sürdüğü balo salonuna girdi.

Tabii ki. Başka bir parti. Prens partiler için yaşıyordu. Nasıl oturacağını ya da yalnız kalacağını bilmiyordu. Etrafında sürekli oynayabileceği peri piyonları vardı. Her yer tıklım tıklımdı. Tavandan sarkan platformlarda dans eden periler vardı, transparan giysiler içinde müzikle hareket ediyorlardı. Yüksek periler, cüceler, cinler, doğa perileri, hizmetliler, aklınıza ne gelirse, her türden peri kutlama için buradaydı.

Bu partide yemek masaları yerine şezlonglar ve yastıklarla döşenmiş zeminler tercih edilmişti, periler şeffaf perdelerin

ardında uzanıyordu. Herhangi bir şeyi gizlemek yerine, her türlü ahlaksız şeyi yapan silüetlerini öne çıkarıyordu.

“Aşk meleği hislerim karıncalanıyor,” diye mırıldandım.

Burada şehvetten neredeyse kafayı buluyordum. Ayrıca herkesin içtiği pipoların içindeki her neyse ondan dolayı havada belirgin bir bulanıklık vardı. Tabii ki onları deneyecek bir bedenim yokken peri uyuşturucularını ortaya çıkaracaklardı.

Prensese odayı boydan boya geçerek, kocasının her iki bacağına tünemiş birer periyle oturmakta olduğu altın ve krem rengi kürsüye doğru ilerledi.

Prensese Soora onları görmedi bile. “Koca.”

“Karı.”

Selamlaşmaları ilk banyomdan daha soğuktu.

Bununla birlikte, prensese kendi şezlongunu almak için ayrıldı ve hemen dikkatini çekmek isteyen periler tarafından kuşatıldı. Ben prensi izlemek için orada kaldım. Mavi ellerini perilerin vücutlarında bir aşağı bir yukarı gezdirirken son derece rahat görünüyordu ama maskenin ardındaki sıkılmış çeneyle sert gözleri görebiliyordum.

“Eminim kaçtığım için çok kızgınsındır, ha?” dedim kendimi beğenmiş bir şekilde. Ortadan kaybolmanın bazı avantajları vardı.

Gözlerini girişe diktiğinde bir grup perinin içeri girdiğini gördüm. Prens Elphar ayağa kalktı ve iki perinin şaşkın çığlıklarla yere düşmesine neden oldu. Onları görmezden geldi, gözlerini yaklaşan gruptan hiç ayırmıyordu.

Kalabalığın üzerinden bakmaya çalışsam da kürsünün alt basamaklarına varıp durana ve prensi bekleyene kadar onları iyi görememiştim. Ağzım açık kaldı ve sendeleyerek ilerledim. Evert'in kollarına atıldım.

Evet, tam içinden geçip yere düştüm. Duramadan ayaklarım biraz yere değmişti ama kimin umurundaydı? Çok rahatlamıştım. Ağlamak, çığlık atmak, onları aptalca öpmek ve beni bu kadar endişelendirdikleri için suratlarına yumruk atmak istiyordum.

Belki sihirli bir bağlantı ağı olur da beni bir şekilde kendi boyutlarına geri çekebilirler, diye üçüne de dokundum ama işe yaramadı. “Tabii ki yaramaz.”

Onlarla tekrar yüzleşmek için döndüm, gözlerim yoğun bir dikkatle yüzlerini inceliyordu. “Hepiniz gerçekten farklı görünüyorsunuz. Yıkanmışsınız. Tıraş olmuştunuz ve saçlarınızı kestirmişsiniz.”

Tamamen farklı genfinlere benziyorlardı. Kuyrukları ve gözleri olmasaydı onları tanıyamayabilirdim. Beş yıllık sürgün sakalları gerçekten vahşi ve dağınıktı. Ancak şimdi Evert ve Sylred tıraşlıydı.

Tuhaftı. Ayrıca süper ateşliydi. Yine de oldukça garipti.

Ronak sakalını kısaltmayı tercih etmişti. Hoşuma da gitmişti. Kafalarındaki saçlar da çok daha kısaydı. Ronak’ın kahverengi saçları hepsinden kısaydı. Kafasında neredeyse hiçbir şey kalmamıştı, bu yüzden en azından yüzündekileri biraz tuttuğuna sevinmiştim.

Sylred’in sarı saçları biraz daha uzundu ve dağınık sivri uçlarla şekillendirilmişti. Evert siyah saçını uzun bırakmıştı. Ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi saçlarını seksi bir şekilde yana yatırmıştı.

“Siz üçünüz iyi temizlenmişsiniz,” dedim boğuk bir sesle. Onların da nihayet iyileştiğini fark ettim.

Tanrılara şükürler olsun ki ölmemişlerdi. İtlaflı kazandıktan hemen sonra bir portaldan geçerek adayı terk etmiş olma-

lılardı. Bu yüzden aniden tekrar Perde'nin içine atılmışım. Bağlarımın benden çok uzakta kalmışlardı. Bağlar kopmuş ve sürüklenmişim.

Ölmediler. İyiler. Bu ses beynimde tekrar tekrar oynuyordu.

Fiziksel dünyaya olan bağlılığımı kaybetmiş olabilirdim ama *onları* kaybetmemiştim. Onlarla bir daha asla konuşamayacak ya da onlara dokunamayacak olsam bile, bunun için minnettardım.

“Sizi seviyorum pislikler,” diye fısıldadım.

Beni duymuyorlardı ve bundan nefret ediyordum.

“Diz çökün.”

Başımı prene çevirip ona ters bir bakış attım.

Benimkiler, başka bir erkek perinin de yaptığı gibi dizlerinin üstüne çöktü. İtlaftan kurtulan diğer tek yarışmacı o olmalıydı. O da temizlenmişti, prensin önünde durmaya zorlanmadan önce muhtemelen saray hizmetçilerinden biri tarafından giydirilmişti.

Müzikle eğlence durmuştu ve herkes gösteriyi izliyordu.

“İtlaf duruşmalarındaki zaferiniz için tebrikler,” dedi Prens Elphar. Sesi hiç de tebrik edici gelmiyordu. “Yirmi beş yarışmacı katıldı. Dördü hayatta kaldı.”

Prens sanki bir aslana dönüşüp boğazlarını parçalamak istiyormuş gibi onları izliyordu. Dördü de başlarını öne eğmiş, dizlerini mermer zemine dayamıştı. “Tam da ait olduğunuz yerdesiniz. Dizlerinizin üzerinde. Prensizin önünde. Suçlarınız için af dilemeye ve taca sadakat yemini etmeye hazırsınız,” dedi daha sakın bir sesle, sesi şeytani bir eğlenceyle doluydu. Ronak'ın yumruklarını sıkıldığını görüyordum. “Kral rahatsız, bu yüzden beyanlarınızı bana yapabilirsiniz.”

Hep birlikte konuştular. “Bu beyana tanıklık eden tüm perilerin huzurunda, kraliyete sadakat yemini ederim. Kraliyet itlaf yasaları aracılığıyla, cezalandırıldım ve sınandım. Krallığın tanrıları suçlarımı bağışladı. Böylece kraliyet, haklı merhametiyle beni affetti. Şimdi kendimi tacın ve tanrıların iradesine teslim edeceğime yemin ediyorum. Çok yaşa kral. Çok yaşa prens. Çok yaşa krallığın prensesi.”

Hepsi mükemmel bir uyum içinde konuşuyorlardı, bu hiç de kolay bir başarı değildi. “Bunu çok iyi çalışmışsınız.”

Prens, sağır edici sessizlikte dizlerinin üzerinde birkaç dakika daha ter dökmelerine izin verdi. Sonunda elini hareket ettirdi ve “Kalkın,” dedi.

Bunu yaptıklarında, her birinin gözlerinin içine baktı. “Görünüşe göre tanrılar bu diyara layık olduğunuzu tekrar kanıtlamanıza izin verdi. Başka bir şansınız olmayacak. Tacı bir daha rahatsız ederseniz, asil statünüz ne olursa olsun idam edilirsiniz.”

“Denediğini görmek isterim,” diye çıkıştım.

“Gidin. Zaferinizi ve topluma dönüşünüzü kutlayın.”

Önünde eğildiler ve sonra dönüp gittiler. Adamları, bir lokma yiyecek umuduyla dolanan kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ettim. Kürsüden uzaklaştıkları anda, peri soyluları etraflarını sarmıştı. Onları tebrik ediyorlar, sanki birinin hayatınız üzerine bahse girmesi inanılmaz derecede aşağılayıcı değilmiş gibi onlar adına kazanılan ve kaybedilen bahislerden bahsediyorlardı. Bir de onlarla flört etmeye başlayan, hatta bazıları ellerini genfinlerimin üzerine koyma cüretini gösteren intihara meyilli peri budalaları da vardı.

Evet, *benim* genfinlerim. Artık buna hiç şüphe yoktu ve bundan sonra başka bir eş bulmalarına yardım edeceğim

konusunda ne kendime ne de onlara yalan söyleyemezdim. Bunu yapmamın imkânı yoktu. Aşk meleği olarak verdiğim sözü tutmamam gerekecekti ama umurumda değildi. Zaten işimde berbattım.

“Şu anda hepinizin yüzünü ezberliyorum,” dedim aptal somut bedenleriyle aptal dişilere gözlerimi kısarak. Neyse ki genfinlerim hayranlarından kibarca ayrılma sağduyusuna sahiplerdi.

Bu adamların, daha bir gece önce herkesin küçümsediği ve alay ettiği, bir kafese kapatılmış, aynı kirli, dövülmüş genfinler olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Şimdi onlara yaltaklanan bu perilerin de dün gece onlarla alay eden ve küçümseyen aynı periler olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Bu periler bir striptizcinin iç çamaşırı değiştirmesi gibi sadakat değiştiriyorlardı. Her izleyici için farklıydı ama yine de aynı şekilde sahteydi.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Çocuklar sonraki yarım saat boyunca bitmek bilmeyen sahte nezaket ve övgülere devam etmişlerdi. Ronak'ın çenesinden ve Evert'in kısık ses tonundan sabırsızlandıkları anlaşılıyordu. Sylred kibar ve nazik kalmaya devam etmişti elbette; ama o bile huzursuz görünüyordu.

Dans etme taleplerini de (birçok kez) reddetmişlerdi, bu durum karşısında kendimi beğenmişlikten başka bir şey yapamıyordum.

“Bahse girerim benimle dans ederdiniz,” dedim onlara.

Kesinlikle ederlerdi diye düşündüm. Oldukça emindim. En azından onlardan bir dönüş alabilirdim.

Adamlar kalabalığa iyi davranıyorlardı, ta ki aptalın biri Evert'e ikinci gün ona karşı bahis oynadığını ve bir ton para kaybettiğini, Evert'in mümkünse ona kaybını geri ödemesini istediğini söyleyene kadar.

Evert'in bakışları ölümcül bir hâl aldı. “Yaşamak için sana ödeme yapmamı mı istiyorsun” diye sordu.

Ronak, yüksek perinin gösterişli kafasını ince boynundan koparamadan onu çekip uzaklaştırdı. Şahsen bu araya girme

beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı ama bilirsiniz, yüksek sosyete adabı balo salonunda kafa kesmeyi hoş karşılamazdı. Ronak onları toplanan kalabalıktan ayırıp içki masasına doğru yönlendirdi. Bardaklarını doldurup içip tekrar dolduruyorlardı.

“Ee, merhaba? Ben ne olacağım? Kaynaşmayı ve sarhoş olmayı beş saniyeliğine bırakıp benim hakkımda konuşabilir misiniz? Göz ardı edildiğimi hissetmeye başladım.”

Üçüncüyü içmeden önce ikinci içkilerini bitirdiler. Ne zaman bir peri onlarla konuşmak için yanlarına gelse, peri beceriksizce uzaklaşana kadar ters ters bakıyorlardı. Onları suçlamıyordum. Önceden vahşi ve acımasız görünüyorlardı. Şimdi temizlenmişlerdi ve yine aynı derecede... acımasız görünüyorlardı. Seksi resmî kıyafetler içinde olmaları kaslarını gizledikleri anlamına gelmiyordu.

Sylred sessizliği bozdu. “Bunun tadı sürgün adasında demlediğimiz o lanet şeyden çok daha iyi.”

Çocuklar sırttı. “Tüm kalbimle katılıyorum,” dedim ona. Transparan göğsüme baktım. “Ne demek istediğimi biliyosun.”

“Geliyor,” dedi Ronak.

Üçü de kaskatı kesilmişti, arkamı dönüğümde Delsheen'in onlara doğru geldiğini gördüm.

“Bu kaltak ne istiyor?” dedik Evert'le aynı anda.

Ona sırttım ve omzunu okşadım. Elim içinden geçmişti ama sanırım yine de sayılırdı.

Delsheen tamamen parlak beyaz kürkten yapılmış bir elbise giyyordu. Elbise yumuşak dökümüyle kıvrımlarını sarıyordu. Elbisenin ön kısmı göğüslerini neredeyse çenesine kadar itmişti. Kendi küçük göğüslerime bakıp kaşlarımı çatıttım. “Merhaba çocuklar,” diye mırıldandı onlara ulaştığında.

Tüylü kanatları yine sergileniyordu ve kahverengi saçları kocaman bir pençeyle başının üstünde toplanmıştı. Acaba saç aksesuarı da elbisesiyle aynı hayvana mı aitti?

“Delsheen,” dedi Ronak kesik bir ses tonuyla.

Parmağını uzatıp Ronak’ın göğsünde gezdirdi.

“Parmağını ısırıp koparacağım,” diye tehdit ettim onu.

“Elbisemi beğendiniz mi? Paranın satın alabileceği en iyi kürk bu,” diyerek dikkatleri düzgün fiziğine çekti.

Evert onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra etkilenmemiş bir şekilde omuz silkti. “Başka biri daha kötü kürk giyiyordu ve daha iyi görünüyordu.”

Gülümsedim.

Ofladı ama onu görmezden geldi. “Çok uzun zaman oldu, Ronak. Beni özledin mi?”

Ronak elini yakaladı ve pantolonunun kemerine ulaşamadan onu durdurdu.

Delsheen suratını astı. “Hadi ama. Kızgın olamazsın. O küçük olay yıllar önceydi ve şimdi her şey bitti. Küçük taşkınlığının bedeli ödendi ve törenimize devam edebilmemiz için her şey hazır.”

“Ne halt oluyor?” dedik Evert’le aynı anda.

Sylred ona kuşkuyla baktı. “Delsheen, ciddi olamazsın. Bu ‘küçük bir olay’ değildi. Olanlar yüzünden beş yıl sürgün edildik ve sen dün gece prensle açıkça hava atıyordun.”

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak ona döndü. Bunun göğüslerini daha da yukarı kaldırmak için yaptığı bir hareket olduğuna emindim. “Sanki prensin oynamamı istediği rolü oynamayı reddedebilirmişim gibi. Dün gece göstermelikti, söz veriyorum.”

Evert alay etti. “Sanki verdiğin sözlerin bir anlamı varmış gibi.”

“Ne olmuş yani?” diye tersledi. “Kanatlarım ortaya çıktı. Çiftleşme törenimiz kısa kesildi ama benimkinin ortaya çıkması bağı tamamlamaya ne kadar yakın olduğumuzu gösteriyor. Bitirmemiz gerekiyor. Bu sizin, bir genfin dışısı olarak bana karşı göreviniz.”

“Son çiftleşme ritüelimizin arifesinde prensle yattıktan sonra hâlâ seninle bağ kurduğumuzu sanıyorsan, şirret olduğun kadar hayalperestsin de,” diye homurdandı Evert.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. “Büyü artık, Evert. Sadece bir düzüşmeydi ve o bir prens. Ne yapsaydım? Hayır mı dedeydim?”

Evert gözlerini devirdi. “Lütfen. Eminim kendini parlak bir tepside sunmuşsundur. Prens, sosyete merdiveninde tırmanacağın bir başka basamaktı sadece. Sen her zaman dalkavuk bir amcık oldun.”

Delsheen'in yüzündeki son cilveli ifade de kaybolmuştu. Ona öfkeyle baktı ve sonra Sylred'e döndü. “Orada durup benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?” diye sordu.

Grubun nazik olanına yalvarmak akıllıca bir stratejiydi, hakkını yemeyecektim. Ne var ki, Sylred sadece omuz silkti. “O haklı, Delsheen.”

Delsheen kırmızının üç tonuna dönmüştü. “Sizin ne düşündüğünüzün bir önemi yok,” diye tersledi. “Siz bu sürünün alfası değilsiniz. Soylu evlerde büyümediniz. Ronak ve benim nasıl bir baskı altında olduğumuz hakkında hiçbir fikriniz yok. Ben bir dalkavuk olabilirim ama en azından sefaletten gelmedim. Sen bir hiçtin. Ronak seninle bağ kurana kadar bir hiçtin. Seninle çiftleşmeyi düşündüğüm için bile ayaklarımı öpüyor olmalısın.”

Tanrılarım, ne kaltaktı. Onu bulabildiğim en çirkin, en ko-kuşmuş, en fakir periye âşık edecektim. Ya da dumanı tüten seks sivilarıyla bir trole. Fark etmezdi.

Evert'ten yayılan öfkeyi hissedebiliyordum. Sylred'in bile gözlerinde sert bir parıltı vardı.

“Bu yüzden uyum sağlamanızı öneririm,” dedi Delsheen sahte bir tatlılıkla. “Çünkü eve döner dönmez bu eş bağını bitireceğiz. Her şey ayarlandı bile. Gidelim, Ronak.”

Dördümüz de ona baktık. Delsheen'i ilk kez görüyormuş gibi inceliyordu. Yüzüne baktı, soğuk maskesi yerindeydi ve sonunda “Hayır,” dedi Ronak.

Delsheen'in yüzü kızardı. “Ne demek hayır?”

“Hayır, Delsheen. Seninle bağ kurmayacağız.”

Yüzüne karşı güldü. “Bana hayır diyemezsin, unuttun mu? Sen alfasın. Bu da demek oluyor ki, senin için eşini hayvani tarafın seçiyor ve senin hayvanın beni uzun zaman önce seçti,” dedi muzaffer ve boğucu bir sesle, ona doğru bastırarak. “Yani hayvanının öfkelenmesini ve sonsuza dek sana karşı savaşmasını istemiyorsan, bunu yapmaktan başka seçeneğin yok. Başka bir dişiye reddedecek çünkü zaten beni seçti. Çiftleşme törenini bitirmek zorundasın. Hayvanın daha azını kabul etmeyecektir. Ayrıca zaten başladığımızdan, ben olmadığım sürece sihrini ya da kanatlarını alamayacaksın. O yüzden iyi bir alfa ol ve sürünü kontrol et, tamam mı?”

Uzanıp Ronak'ın kuyruğunu tutarken kendi kuyruğu da onun bacağına dolanmaya başlamıştı. Evert nefesinin altında küfretti. Çocukların yüzündeki ifadeden, bu kuyruğa dokunma olayının çok büyük bir mesele olduğu anlaşılıyordu. Bir an için Ronak yenilmiş göründü.

Ta ki hayvani tarafı ortaya çıkana kadar.

Bunu gerçek anlamda söylüyordum.

Kükremişti. Balo salonunun ortasında.

İnsanlar dramatik çılgınlık atıp kaçtılar. Delsheen bile sıçramıştı. Müthiş bir şeydi.

Ronak'ın gözleri artık kendisine ait değildi. Artık kontrol hayvanın elindeydi. Boynu hayvani bir şekilde yana doğru kıvrıldı ve altın rengi gözleri kadının elinin hâlâ kuyruğunu tuttuğu yerde parladı.

Vahşi bir canavarınki gibi dudakları hırıltıya dönüşerek dişlerini gösterdi. Hırıltısı derin, yüksek ve çok korkutucuydu, özellikle de hayvanının itlaf sırasında yaptıklarını herkesin gördüğü düşünülündüğünde.

Delsheen'in rengi soldu ve kendi gözleri altın renginde parladı. Hemen inledi ve kendi kuyruğu onun bacağından çözüldürken, Ronak'ın kuyruğunu yanıyormuş gibi bıraktı. Başını eğdi ve itaatkâr bir şekilde sindi. Adam hırlayıp dişlerini gösterdiğinde, Delsheen geri çekilmeye başladı.

Yirmi adım uzaklaştıktan sonra dönüp hızla odadan çıktı. Yumruğumu havaya kaldırdım. "Evet! Koşsan iyi edersin!"

Ronak hırlamaya ve dişlerini gıcırdatmaya devam ediyordu. Tüm vücudu gergindi, sanki saldırmaya hazır gibiydi.

"Neye bakıyorsunuz siz?" Evert, etrafta toplanıp gözlerini dikmiş bakan tüm perilere ters ters baktı. "Gidin dans falan edin. Kendi işinize bakın."

Ronak seyircilere hırladığında, Sylred onun önünde durmak için hareket etti ve görüşünü engelledi. Ronak ona da hırladı.

Sylred ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Ronak, geri gel."

"Evet, alfa saçmalığını kesebilirsin, genfin. Onu çok korkuttun. Kuyruğunun kıcına ne kadar sıkıştığını gördün mü? Bir daha geri gelmeyecek," dedi Evert kıkırdayarak.

“Ronak,” diye tekrar ikna etmeye çalıştı Sylred.

Sonunda gözlerinden altın boşaldı, duruşu bozuldu. Gözlerini kırptığında, kara gözleri tekrar sürüsüne bakıyordu.

Hem şok olmuş hem de kafası karışmış görünüyordu. “Hayvanım az önce Delsheen’i eş olarak alenen red mi etti?”

Evert sıırttı. “Kesinlikle evet. Harikaydı.”

“Alfaların daha önce seçtikleri bir eşi reddettiklerini hiç duymamıştım,” dedi Sylred.

“Hayvanını gerçekten kızdırmış olmalı,” diye ekledi Evert neşeyle. “Güzel. Bu bokun bittiğine sevindim. Eğer senin aptal hayvanın hâlâ onu tutmak isteseydi, çok kızardım.”

Ronak az önce olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Evert bardakları doldurdu ve elden ele dolaştırdı. “O çılgın kaltakla çiftleşen zavallı pisliklere kadeh kaldıralım.”

Kadehlerini tokuşturdular ve içtiler.

.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

“Pekâlâ,” dedi Evert, bir içki daha bitirirken. *Cidden, nasıl oluyordu da çakırkeyif bile olmuyorlardı?*

“Kaşıntılı’ya ne olduğunu bulmamız gerekiyor. Onu şimdiye kadar görmüş olmalıydık, yoksa bir mesaj letirdi. Belki de o lamassu pisliğini bulmaya çalışmalıyız. Eğer onun eşiyse. Lanet herif muhtemelen numara yapıyordur.”

“Gerçekten mi?” Gözlerimi devirdim.

Sylred kaşlarını çatı. “Bundan şüpheliyim. Lamassular eşleşmelerine karşı çok saygılıdır. Bu konuda yalan söylemeyi büyük bir saygısızlık olarak görürler. Hem neden söylesin ki?”

Evert ona kuşku bir bakış attı. “Çünkü o seksi. Açıkça.”

“Konuya geri dönebilir miyiz?” diye araya girdi Ronak.

“Ne? Öyle.” Evert omuz silktiğinde beni gülümsetti.

Benim *seksi* olduğumu düşünüyordu. Hislerimiz tamamen karşılıklıydı.

“Bir şeylerin yolunda gitmediğine katılıyorum. Şimdiye kadar bizi görmek için burada olmamasına imkân yok,” dedi Sylred.

Evert'in yüzü sertleşmişti. "Lanet olası lamassu. Eğer bir şey yaptıysa..."

Ronak kendinden emin bir şekilde, "Onu bulacağız," diye cevap verdi.

"Ben buradayım!" dedim umutsuzca.

Keşke onlara ulaşmanın bir yolu olsaydı. Burada olduğumu bilmelerini sağlamanın bir yolu.

"Şu yok olmaya başlayan kolu da neydi öyle?" diye sordu Evert.

Diğer ikisi başlarını salladılar. "Şimdi düşününce, onu hissedemiyorum. Genelde onu biraz hissederdim," diye itiraf etti Sylred.

Ronak kaşlarını çatı. "Ben de öyle. Şimdi sen söyleyince, şeyden beri onu hissetmedim..."

"İtlaf bittiğinden beri."

"Evet. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum."

"Kahrolası iyi bir şey değil," diye yanıtladı Evert.

İnledim. "Ahh, sizden çok uzaklaştığımda ne olacağını size söylemeliydim."

"Sence prens onu tanıdı mı?" diye sordu Sylred.

Başımı salladım. "Evet, evet!"

"Bilmemize imkân yok," dedi Ronak, bakışlarını prensin oturduğu yere çevirerek. "Ona sorabileceğimiz bir şey değil."

"Eğer onu tanıdıysa ve o da ona bizden bahsettiyse..." diyerek sözünü kesti Sylred.

"Yapmazdı," diye yanıtladı Evert.

"Hayır," diye onayladı Ronak. "Ayrıca prens onu kendisinden sakladığımızı bilseydi, şu anda burada duruyor olmazdık."

"Ama eğer onu ele geçirmişlerse, ondan zorla bilgi almaya çalışacaklardır," dedi Sylred.

Hapsedilebileceğim ve işkence görebileceğim fikri dehşete kapılmış yüz ifadelerine yansımıştı.

Evert küftetti. “Sikeyim. Eğer ona zarar verirse...”

“Prens izliyor. Sanki bir şey bekliyormuş gibi. Hiçbir şeyi ele veremeyiz.”

Keşke onlarla iletişim kurabilmemin bir yolu olsaydı. Ancak fiziksel âleme nüfuz etmek için tek yolum...

Nefesim kesildi ve parmaklarımı şıkladım. Şey, aslında pek şıklatmış sayılmazdım.

“İşte bu kadar!”

Onlara yaklaşarak birinin başka bir soru sormasını bekledim. Çok beklemem gerekmemişti.

“Hâlâ itlaf adasında olduğunu ve bu yüzden onu hissedemediğimizi mi düşünüyorsun?” diye sordu Sylred.

Ona doğru uçup yüzüne bir flört dokunuşu bıraktım. Kafasını şaşkınlıkla salladı ama bir şey söylemedi.

“Olabilir,” diye yanıtladı Ronak.

“Ya da belki de buradadır ve biz onu hissedemiyoruzdur,” dedi Evert. “Geri dönmüş olabilir.”

Ona doğru uçtum ve yüzüne büyük bir şehvet nefesi üfledim. Mavi gözleri cinsel açlıkla keskinleşti ve bacaklarını kaydırıldı. “Bu ne...” diye mırıldandı.

Sylred, Evert’in ani değişiminden habersiz, “Bu partiyi severdi,” dedi düşünceli bir tavırla. “Sence şu anda yemek masasında karnını doyuruyor olabilir mi?”

Sonra yüzüne bir şehvet nefesi üfledim. Şimdi şaşıрма ve rahatsız görünme sırası ondaydı.

İkisi de pantolonlarının önünü düzeltip hareket etmeye devam edince Ronak kaşlarını çatı. “Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?”

“Şu anda bir kayadan daha sertim,” dedi Evert ve beni gülme krizine soktu.

Ronak’ın burnu tiksintiyle kırıştı. “Gereksiz fazla bilgi.”

“Hayır, o haklı. Yani, ben de kendimi... tuhaf hissediyorum,” dedi Sylred hafifçe kızararak.

“Kızardığında çok sevimli oluyorsun,” dedim ona.

“Nasıl garip?”

Sonra sıradaki yüzüne bir Şehvet Nefesi üfledim. Başını şaşkınlıkla geriye attı ve göğsü kabarmaya başladı. Şimdi önümde çok ateşli, çok azgın üç genfin vardı ve ben görünmezdim. Ne büyük kayıptı.

Sylred yüz ifadesini inceledi. “Sen de mi hissediyorsun?”

“Kaşıntılı burada olsaydı, onu içki masasının üzerine yatırıp yürüyemeyecek hâle gelene kadar becerirdin gibi mi?” dedi Evert.

Sylred inledi ve pantolonunu tekrar düzeltti. Ronak sadece başını salladı, bu bile acı veriyormuş gibiydi.

“Yaa, hepiniz *beni* mi arzuluyorsunuz?” diye sordum mest olmuş bir şekilde. “Biliyordum! Benden kesinlikle hoşlanıyorsunuz. Şimdi akıllı genfinler olun ve bunu çözün.”

“Bekle bir saniye...” diye başladı Sylred.

Ronak başını sallayarak, “Şehvet Nefesi,” diye ekledi. O bilirdi.

Evert etrafına baktı. “O burada. Tam burada, değil mi?”

Evert’in yüzüne kocaman bir şehvet üfledim. İnledi ve hafifçe eğildi. “Lanet olsun, Kaşıntılı. Sensin. Beni burada öldürüyorsun.”

Sylred, “Biraz daha özel bir yere gidelim,” diye önerdi.

Balo salonundan çıkıp sessiz bir oyuk bulana kadar biraz sert bir şekilde yürüdüler.

“Tamam, Emelle burada ama bir sebepten dolayı yine Perde'nin içinde, dışarı çıkamadığını varsaymalıyız. Bu doğru mu?” diye sordu Sylred biraz kararsız bir şekilde, sanki sadece havayla konuşuyor olabileceği ihtimali olduğu için utanmış gibiydi.

Ona daha fazla şehvet üfledim.

“Tamam. O zaman şehvet evet demek oluyor.” Konuşurken zorlanmıştı.

“Hayır ne demek?” diye sordu Evert.

Flört dokunuşlu parmağımı omzunda gezdirdim. Kaşlarını çattı.

“Eee?” diye sordu Sylred.

Ne yapacağını bilemez hâlde ellerini kaldırdı. “Kahretsin, bilmiyorum.”

Sylred Ronak'a döndü. “Diğer gücü neydi?”

Ronak başını salladı. “Hatırlamıyorum. Tek hatırladığım beni dört saat boyunca ereksiyon hâlinde bıraktığı.”

Kıkırdadım.

“Eee?” diye tekrar sordu Sylred, Evert'e.

“Bilmiyorum, lanet olsun! Sadece... farklı hissettim.”

“Ne gibi?” diye ısrar etti.

“Şehvet olanı onu becermek istememe neden oluyor. Az önce yaptığı diğer şey ise aptalca şeyler düşünmeme neden oluyor. Ona şiir yazmak ya da çiçek almak gibi saçma sapan şeyler.”

“Romantizm konusunda kendini geliştirmen gerekiyor,” dedim ona.

“Flört,” dedi Sylred parmaklarını şıklatarak. “İşte bu kadar.”

“Çok iyi,” dedim ona.

“Tamam, o zaman sadece evet ya da hayır soruları.”

Evert, “Eğer bir kaç kez daha evet cevabını verirse, pantolonumun içine boşalacağım,” diye itiraf etti.

“Ona ne olduğunu bulmamız gerekiyor.”

“Tamam, yapacağımız şey şu,” diye araya girdi Ronak. “Partiye geri döneceğiz ve ortalığı yatıştırmak için biraz daha görüneceğiz. Sonra duyulmayacağımız bir yere gideceğiz ve kendimizi utandırmadan onunla iletişim kurabileceğiz, tamam mı?”

Sylred ve Evert isteksizce başlarını salladılar. “Bu senin için uygun mu, Kaşıntılı?”

Ona bir şehvet daha gönderdim. Elleriyle yüzünü kapattı. “*Sikeyim*. Sorduğum için özür dilerim,” diye mırıldandı.

Kıkırdamaya başladım. Bu çok eğlenceliydi.

“Hazır mısın?” diye sordu Ronak.

“Bir dakikaya ihtiyacım var,” diye cevap verdi Evert, acı çeker bir ifadeyle. “Ya da donmuş bir göle atlamaya.”

Sylred ona düşünceli bir bakış attı. “Prens Elphar. Delsheen. İtlaftaki yılan canavar. Senin annen. *Benim* annem. Burnu akan o cüce-”

Evert ona ters ters baktı. “Ne halt ediyorsun?”

Omuz silkti. “Yardıma oldu mu?”

Evert başını öne eğdi. “Evet, biraz.”

Sylred döndü ve uzaklaşmaya başladı. “Bir şey değil. Şimdi gel bakalım, Sikiş.”

“Adım Dikiş,” diye karşılık verdi Evert.

Hırıltısı onu takip eden kahkahayı örtbas edememişti.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

“Hay sikeyim, gidebilir miyiz artık?” diye sordu Evert bağıarak.

En az iki saat olmuştu ve Evert’in başkalarına iyi rolü oynama sınırına geldiği açıktı. Sylred ona yan gözle baktı ve sonra sıkıcı bir mahsul büyümesinden falan bahseden soyluya gülümsedi. Ya da belki hâlâ balık nüfusunun artışından bahsediyordu? Bilemiyordum. Çenesi düşük peri ağzını açtıktan yaklaşık otuz saniye sonra kendimden geçmiştim.

Bu partinin daha heyecanlı olacağını düşünürdünüz, perdelerin arkasında pipo içiliyor ve inlemeler duyuluyordu. Ne yazık ki öyle değildi. Burada, ekin muhabbetine takılıp kalmıştık.

Evert’in kaba müdahalesi karşısında soylu perinin ağzı açık kaldığında Sylred perinin sırtını sıvazlamakla yetindi. “İtlafla geçen uzun bir hafta. Eminim anlıyorsunuz.”

Peri çamura benzeyen bıyığını okşarken rahatsız olmamış gibi görünmeye çalışıyordu. *Gerçekten* çamur gibiydi. Ne tür bir peri olduğunu bilmiyordum ama sanki bir bataklıktan çıkmış gibi görünüyordu.

“Evet. Evet, elbette. Kovanınız adanıza dönmeyi dört gözle bekliyor olmalı.”

Sylred başını salladı. “Kesinlikle. Bize izin verirsiniz.”

Çocuklar kaçmaya çalışıyorlardı. Dans pistinin yanındaki yastıklı zeminde gerçekleşen çok ilginç seks partisi yüzünden biraz dikkatim dağılmıştı.

Başımı eğdim. “Hah. İlginç pozisyonlar.” Sahneyi ezberlediğimden emin oluyordum. Bilim için.

Çocuklara geri dönmek için acele ettim ve tam Prenses Soora onları uğurlarken yetiştim. Üçü de durup selam verdiler. Onlara nazikçe gülümsediğinde her zamanki gibi hâlâ güzel görünüyordu. Lavanta rengi saçları, maruz kaldığı onca dans-tan sonra bile kusursuzdu.

Arkasında tüm hızıyla devam eden seks partisinin seslerini duymazdan geliyordu. Cidden, çok gürültülüydü. Sylred’in gözleri bile sürekli oraya kayıyordu.

“Majesteleri,” diye selamladı Ronak onu.

Parlak mor gözlerini sanki onları ölçüp biçiyormuş gibi üçünün üzerinde gezdirdi. Arkasında, gözleriyle adamlarımı soymaya çalıştıklarından emin olduğum bir grup yüksek peri duruyordu.

Koruyucu bir şekilde önlerinde durdum. Aslında görüşlerini engellemiyordum ama bu gibi durumlarda önemli olanın düşünce olduğunu hissediyordum.

“İtlaflı başarıyla tamamladığınız için tebrikler,” dedi Prenses Soora.

“Teşekkür ederim.”

“Sürünüzün tamamının kurtulmasına sevindim.”

Sylred gözlerini kırıştırarak gülümsedi ve “Çok naziksiz,” diye yanıtladı. Hay. O lanet göz kırışıklıkları beni her seferinde etkiliyordu.

Prenses yakındaki pencereden dışarı baktı. “Güzel bir gece, sizce de öyle değil mi? Ay son derece canlı.”

Evert ayın neye benzediği umurunda değilmiş gibi görünüyordu ama bir şekilde gözlerini devirmekten kendini alıkoymayı başardı. İşte böyle saygılıydı.

Ronak başını salladı. “Evet, Majesteleri, öyle.”

“Daha fazla keyif almak için sık sık özel avlumda yürüyüş yapmayı severim. Gece yarısının genellikle en aydınlatıcı zaman olduğunu düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?” diye sordu onlara dikkatle bakarak.

Çocuklar birbirlerine baktılar.

“Ahh. Şu anda casusluk yapıyorsunuz, değil mi?” dedim heyecanla.

Ronak dikkatle, “Evet, öyle,” diye cevap verdi.

Prenses Soora başını salladı. “Affedersiniz, konuşmam gereken biri var. Tekrar tebrikler. Zafer kazanmanızı çok isteyen bir hizmetçim vardı.”

“Ben! Benden bahsediyor.”

Prenses uzaklaşırken üçü de onu selamladı ve telaşlı periler de peşinden ilerledi. Kadınlardan biri Evert’e bir kâğıt uzattı ve daha sonra süpürge dolabında buluşmak istediğini söyledi. Kaşlarımı çattım.

Evert, yanından geçen bir su perisini durdurup kâğıdı ona uzattı. “Al bakalım, dostum. Al bakalım.”

Su perisi kâğıdı aldı, çiseleyen saçlarından üzerine su damlaları damlıyordu. “Teşekkürler!” diyerek Evert’e çocuksu bir sırıtış attı ve koşar adımlarla uzaklaştı.

Omzunu sıvazlayarak, “Aferin oğlum,” dedim Evert’e.

“Prensesin ne dediğini anladınız, değil mi?” diye sordum onlara. “Bu beni tanıdığının şifreli ifadesiydi, o yüzden gece yarısı kuyruklu kışkırlarınızı kaldırıp avlusuna gitseniz iyi olur.”

Sylred, “Sence prenses Emelle hakkında bir şeyler biliyor mudur?” demeden önce kimsenin duyacak kadar yakında olmadığından emin olmak için etrafına bakınmıştı.

“Siktiğim bir şeyler bilse iyi olur,” diye homurdandı Evert.

Ronak gözlerini devirdi. “Sarayın ortasındaiken prenses hakkında böyle konuşmasan olmaz mı?”

Evert omuz silkti ve bir içki daha aldı.

“Yaa.” Gülümsedim. “Beni o kadar çok özölüyorsun ki huysuz bir alkoliğe dönüşöluyorsun.”

“Ona güvenmiyorum,” dedi Evert.

“Kovanın dışından kimseye güvenmeyiz,” diye başını salladı Ronak.

Sylred, “Ama bir şeyler biliyor, bu çok açık,” diye belirtti. “Ayrıca bir şekilde yardım etmek istemiyorsa neden bizimle buluşma riskini alsın ki?”

“Bu kraliyet mensuplarını asla bilemezsin,” dedi Ronak.

“Peki ya hizmetçisi hakkındaki yorumu? Kaşıntılı hakkından mı konuşuyordu?”

Evet demek için içkisini içerken yüzüne şehvet üfledim. İçki boğazına takıldı, öksürmeyi bıraktığında alkol çenesinden aşağı damlıyordu. Çenesini silerken aslında şu anda olmadığı bir noktaya ters ters baktı. “Kahretsin, Kaşıntılı. Bir uyarı falan ver.”

“Sanırım bu bir evet,” dedi Ronak dudaklarını hafifçe eğerek.

“Siktir git.”

“Böylece her şey halloldu. Onunla buluşacağız ve ne söyleyeceğini göreceğiz. Yine de hepimiz hemfikir olmadıkça hiçbir şeyi ele vermeyiz,” diye yanıtladı Sylred.

O konuşurken kendimi onun tatlı dudaklarına bakarken bulmuştum. “Daha önce ne kadar güzel dudakların olduğunu fark etmemiştim. Sakalın onlara büyük bir kötülük yapmış.”

“Gece yarısına ne kadar var?” diye sordu Sylred.

“Yaklaşık yarım saat.”

“Güzel. Hemen oraya doğru yola çıkalım.”

Balo salonunun son yirmi metresini çıkmaları yirmi dakika sürmüştü. Evert’in onlara bu kadar açık bir şekilde bakmasıyla perilerin onları durdurmaya devam etmeyeceğini düşündünüz ama sanki kendilerine engel olamıyorlardı.

Sonunda dışarı çıktıklarında avluya yöneldiler. Avlu, saray duvarlarıyla aynı taştan yapılmıştı ve yemyeşil bir bahçenin tam ortasında yer alıyordu. Beklemek için çeşmenin yanında yerlerini aldılar.

“Ben biraz keşif yapacağım,” diye bilgi verdim çünkü ben böyle süper harika bir casustum.

Etrafta uçarak dolaşan bir peri olup olmadığını kontrol ettim ama kimseyi görememiştim. İkinci turumu attıktan sonra benimkilere döndüğümde Prenses Soora’nın yaklaştığını gördüm. Arkasındaki perileri başarıyla atlatmıştı.

“Prenses,” diye selamladı Sylred onu.

“Bu taraftan,” dedi durmadan, elbisesi her adımda sallanıyordu.

Onları fiskiyenin yanından geçirip gül labirentinin girişine götürdü. “Dostum, keşke bunları koklayabilseydim,” dedim yanından geçtiğimiz çiçek açmış güllere özlemle bakarak. “Çiçek koklamaya bayılırım. Ayrıca meyveye. Bir de taze ekmeğe. Hemen hemen tüm yiyeceklere.”

Prenses, labirentin, girdikleri küçük açıklık dışında her tarafı tamamen kapalı olan bir bölümüne ulaşana kadar dur-

mamıştı. Arkamızda gül çalıları bir duvara yaslanmış durumdaydı, yani orada birinin saklanıyor olması mümkün değildi.

“Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim,” dedi ve arkasını dönüp onlara baktı.

“Nasıl yardımcı olabiliriz, Majesteleri?” diye sordu Ronak temkinli bir şekilde.

“Açık konuşacağım,” dedi Prenses Soora. “Emelle’i şehirde kale duvarlarının yakınında dolaşırken gördüğümde tanıdım.”

Üçü de cevap vermediğinde ya da yüz ifadelerinden bir şey anlaşılmadığında prenses iç geçirdi.”

“Bana güvenme konusundaki tereddütlerinizin farkındayım ama sizi temin ederim ki ben sizin tarafınızdayım. Ne yazık ki şu anda bu güveni kanıtlayacak zaman lüksüne sahip değiliz. Bu konuşabileceğimiz tek zaman olabilir, o yüzden bunu açık yüreklilikle yapalım,” dedi sert bir şekilde.

Ronak kollarını kavuşturdu ve korkutucu bir duruş takındı. Prenses bir milim bile geri adım atmamıştı ama Ronak’ın bakışlarını kaşlarını kaldırarak karşıladı. “Emelle’i tanıdığınızı söylediniz. Eğer onu tanıyorsanız, bana neye benzediğini ve ne olduğunu söyleyin.”

Hiçbir şeyi atlamamıştı. “Soluk ten, bu diyarda var olmayan kırmızı tüylü kanatlar, pembe saçlar, kısa boy-”

“O kadar kısa değilim.”

“-ve bileğinin iç kısmında ML harfleri olan gümüş bir dövme var. Perde’den bir aşk meleği. Ayaklarını kullanmada biraz beceriksizdir ve başıboş dolaşmaya meyillidir.” Çocuklar birbirlerine baktılar.

“Evet, bu o.” Alınmalı mıydım, yoksa alınmamalı mıydım emin değildim.

Prenses Soora başını salladı. “Emelle’i saraya gizlice soktum ve itlafı beklerken onu kişisel hizmetçim olarak gizledim. Bana sizden ayrı kalamayacağını söyledi. Onun itlafa katılabilmesini ve bir soylu gibi davranabilmesini sağladım. Ona göz kulak olması için kişisel muhafızlarımdan birini verdim.”

“Neden?” diye meydan okudu Ronak. “Neden onun için bu kadar zahmete girdiniz?”

Omuz silkerek, “Sarayda aşk meleğiymen bana göz kulak oldu,” dedi Prenses Soora. “Ama yalan söylemeyeceğim. Sunduğu fırsatları gördüm. Görünmezdi, belli ki adanızın bariyerlerinden el değmeden geçti ve peri büyüsu onu etkilememiş gibi görünüyordu.”

“Siz de onu...”

Cevap vermeden önce hepsine değerlendirci bir bakış attı. “Geçmişinizi biliyorum, Fircrown Kovanı. Prense karşı bir sevginiz olmadığını da biliyorum.”

“Bunu söylemek vatana ihanet olur,” diye belirtti Ronak.

“Öyle olurdu,” diye kabul etti. “Ama gerçek hâlâ ortada.”

“Evet, o heriften nefret ediyoruz,” dedi Evert.

Çocuklar ona kızgın bir bakış attıklarında omuz silktili. “Ne? Ediyoruz.”

Sylred iç çekti. “Nezaket, Evert.”

Ronak başını sinirli bir şekilde sallayarak, “Belki biraz da saygı,” diye ekledi.

“Bütün gece burada dikilebiliriz ya da sadede gelebiliriz. Ben bu saraydan siktir olup gitmeyi tercih ederim. Alınmayın,” diye ekledi Evert prensese.

“Onun kusuruna bakmayın,” dedi Ronak prensese. “Ne zaman susması gerektiğini bilmiyor.”

“Gayet iyi. Onun dürüstlüğünü canlandırıcı buluyorum,” diye itiraf etti prenses. “Peri sarayında açık dürüstlük göre-

mezsınız ama dediğiniz gibi sadede geleyim. Emelle'den benim için casusluk yapmasını istedim. İsyen girişimlerime yardım etmesi için. Sizin de bu davaya katılacağınızı umuyorum.”

Genfinler bunu beklemiyordu. Sylred'in kahverengi gözleri büyüdü, Ronak'ın çenesi sıkıştı ve Evert alay etti. “Bir dakika, Emelle'i casus olarak mı istiyorsun?” diye güldü. “O casusluk için uygun değil.”

“Hey!”

“Haklı,” diye katıldı Ronak.

“Tebrikler,” diye çıkıştım. “Yine pislik olarak biliniyorsun ve sen,” dedim Evert'i göstererek. “Dikkat et.”

Prences Soora sert bir şekilde, “Emelle ile yaptığım anlaşmanın bu konuşma üzerinde hiçbir etkisi yok,” diye cevap verdi.

Yanına sokuldum. “Evet, bu doğru. Hatunlar sıklerden önce gelir. Birbirimizden ayrılmayız.”

“Davama katılacağınızı ummanın yanı sıra, prensin onu tanıdığını bildirmek için de buradayım. Dün geceki toplantıda.”

“Lanet olsun,” diye küfretti Evert, elini saçlarında gezdirirken. “Bize asla yemek vermeye çalışmamalıydı. Kılık değiştirse bile göze çarpıyor.”

“Ne oldu peki?” diye sordu Sylred endişeyle.

Prences Soora'nın yüz ifadesi mutsuzlaşmıştı. “Onu ve lammassu muhafızım Okot'u itlafın üçüncü bölümünü izlemeleri için kraliyet locasına davet etti. Onu tanıdığını kimseye belli etmedi, Chaucel hariç.”

“Sonra?”

“Tam olarak emin değilim ama onu olayın ortasında tutukladı. Yaşadığınızdan ya da öldüğünüzden emin değildi. Onu sürükleyerek hücrelere götürdüler ve orada sorgulandığını

duydum. Ondan ne öğrendiklerini bilmiyorum ama hücrelerine geri döndüklerinde ortadan kaybolduğunu biliyorum.”

“Evet, yine Perde’de,” dedi Sylred kaşlarını ovuşturarak.

Başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Siz onun bağlantıları olduğunuzdan, itlafın sonunda hepiniz portaldan geçtiğinizde fiziksel formunu koruyamadı.”

Hepsi duruşlarını sertleştirdi.

Hoppala. Gerçek açığa çıktı.

Yüz ifadeleri farklı derecelerde kızgınlığa dönüşmüştü. Keşke şu anda tırnaklarımı yiyebilseydim. Ya da kolumu kaşıyabilseydim. Ya da midemdeki bu gerginliği gidermek için fiziksel bir şey yapabilseydim. Adımlarımı hızlandırmaya çalıştım ama adımlarınızın ağırlığını hissedemediğinizde bunun pek faydası olmuyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Evert kuşkuyla.

“Tamam, sakın ol, Vezüv Yanardağı. Belki de lanet olası diyarın *prensesine* patlamazsın,” diye tısladım. “Biraz daha saygılı ol.”

Prences Soora, tüm zarafetine rağmen onun bu çıkışından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu bile, her ne kadar hıyarlık ettiği için kellesini vurdurabilecek olsa da.

Başını öne eğdi. “Size hiç söylemedi mi?”

“Açıklayın. Lütfen,” diye dişlerini gıcırdattı Ronak.

“İşte bu yüzden hepinize bu kadar yakın kalmak zorundaydı. Görünüşe göre, prens onu fiziksel hâle getirmek için ham büyüyle ona vurduğunda, üçünüz ona dokunup onu fiziksel dünyaya demirlemeseydiniz etkileri geçecekti.

“Sizden çok uzak kalırsa ya da sizin varlığınız olmadan çok uzun süre geçirirse, kaybolmaya başlıyordu. Burada kaldığı süre içinde kaybolmaya başladı. Okot’u onun yanına ver-

memin nedenlerinden biri de buydu; böylece ortadan kayboluşunun gidişatını takip edebilecekti. Her ne kadar saklamaya çalışsa da bu onu da hasta etti. Siz geçitten geçtiğinizde, mesafenin çok fazla olduğunu ve onun tekrar Perde'nin içinde kaybolduğunu düşündüm.”

Evert başını sallayarak gökyüzüne baktı. Ronak'ın yüz ifadesini okuyamıyordum çünkü her zamanki gibi taş gibi görünüyordu. Benden nefret mi ediyordu? Tanrım, etmediğini umuyordum. Onlarla kalmak istemem sadece bağlarımın ihtiyaç duymamla ilgili değildi.

“Hayır, bize söylemedi,” dedi Sylred sessizce.

“Lanet olsun, Kaşıntılı,” diye tersledi Evert.

“Özür dilerim,” dedim kendimi azarlanmış hissederek.

“Bizi kullanıyordu,” dedi Ronak.

Başımı kararlılıkla salladım ve kendimi unutarak kollarına tutunmaya çalıştım. “Hayır, yemin ederim.”

Evert onu işaret etti. “Yaptığı şey bu değildi. Onda hep en kötüsünü görmeye çalışmayı bırak.”

Sylred düşünceli görünüyordu. “Eğer bizimle sadece bizi dayanak noktası olarak kullanmak için kalmak isteseydi, bunu bize söylemesi daha mantıklı olurdu,” dedi Ronak’a.

Ronak alay ediyordu. “Öyle mi? O zaman bize söylememesinin ardındaki sebep ne?”

Keşke şu anda onun aptal suratına üfleyecek biraz Anti Şehvetim olsaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, cevap veren Prenses Soora oldu. “Bu bilgiyi sizden faydalanmak için sakladığını sanmıyorum. Ondan edindiğim izlenim hiç de bu yönde değil. Yalnızca doğru nedenlerle sizinle kalmayı dilediğini bilmenizi istedi, bunun için size söylemediğine inanıyorum. Tüm kaygısızlığına rağmen, aslında oldukça düşünceli biri.”

Ronak homurdandı ama başka bir şey söylemedi.

Çenemi kibirle kaldırdım. “Bu doğru. *Düşünceliyim*, seni kış kafalı.”

“Sebepleri ne olursa olsun,” diye devam etti Prenses So-ora. “Sanırım onu geri getirmeye yardımcı olabilecek birini bulmuş olabilirim.”

Onunla yüzleşmek için döndüm. “Gerçekten mi?”

“Kim?” diye sordu Evert sertçe.

“Çoğu kişi ona Boynuzlu Kanca der.”

Çocuklar ona kuşkuyla baktılar. Sylred, “O bir hırsız,” diye belirtti.

Prenses bunu inkar etmedi. “Öyle ama bu diyarda nam salmasının bir sebebi var. İhtiyacınız olan her şeyi elde etmenin bir yoluna sahip. Bu durumda, onu geri getirmek için gereken büyüü bulabileceğine inanıyorum. Bir kez yapıldıysa, bu tekrar yapılabilceği düşüncesini gündeme getiriyor. Prensten sihrini kullanmasını isteyemeyeceğimiz çok açık olduğuna göre, benzer sihre sahip ve istekli birini bulmalıyız.”

“Tekrar sürgün edildiğini duydum.”

“Boynuzlu Kanca birçok kez sürgün edildi ve hapsedildi. Her seferinde kaçtı,” diye belirtti prenses.

“Emelle ile ilişki kurarak kendinizi büyük bir riske atıyorsunuz, onu bir casus olarak isterseniz bile,” dedi Ronak.

Bir omzunu kaldırdı. “Her gün risk altındayım. Ayrıca çok iyi bir karakter yargıciyımıdır. Onda şiddetli bir dürüstlük ve sadakat görüyorum, bu da isyanın üyeleri için tam da ihtiyacım olan şey.”

Sırıttım. Kesinlikle kankaydık.

Sylred bir nefes üfledi. “Kimse hırsız nereden bulacağını bile bilmiyor.”

“Hayır ama bu âlemde nasıl seyirci isteneceği iyi bilinir.”

“Evet, çalınan çok değerli bir nesneyi yaşlı koruya getirin.”

“Aynen öyle.”

Evert gözlerini devirdi. “O gösterişçi bir pislik.”

“Öyle olabilir ama aynı zamanda onu geri almak için tek şansınız da olabilir. Yine de bir şekilde onun etrafta olmasını sağlamanız gerekecek, gerçi bunu nasıl başaracağınız konusunda hiçbir fikrim yok.”

Evert sırtıttı. “Merak etme, bizi çoktan buldu.”

Prences Soora etrafına bakındı. “Ne, o burada mı?”

“Evet.”

“Nereden biliyorsun?”

Sylred yüzünü buruşturdu. “Ayrıntıları bilmek istemezsiniz, inanın bana. Sadece onun varlığından haberdar olmamızı sağlayan aşk meleği kurnazlığı olarak düşünün.”

“Fazla haberdarız,” diye mırıldandı Evert.

“...Pekâlâ.” Prences Soora etrafına bakındı. “Bir de muhafızım Okot meselesi var.” Onlara dikkatle baktı. “Kısa sürede yakın bir ilişki kurdular.”

“Evet, eşler. Duyduk,” dedi Evert kuru bir sesle.

“Evet, o da kaçırıldı ama nerede tutulduğu ya da gerçekten hayatta olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm dikkatli araştırmalarım boş çıktı.”

Üzerime bir acı dalgası çöktü. “Olamaz, Okot,” diye fısıldadım. Bunların hepsi benim suçumdu.

“Daha fazlasını öğrenmeye çalışacağım ama şimdilik çıkmazdayım,” dedi Prences Soora. “Gitmem gerekiyor. Zaten çok uzun zamandır yoktum. Ah, neredeyse unutuyordum.” Duraksadı. “Havasız bir yatak odasından nefret ederim, ya siz?”

Ona deliymiş gibi bakıyorlardı. Ben de öyle bakıyordum çünkü hey, ne rastgele bir hareketti bu?

Yılmadan devam etti. “Aslında o kadar nefret ediyorum ki, bu akşam yatak odamın penceresini açık bıraktım. Sarayın bu tarafında da pek fazla muhafız devriye gezmiyor,” dedi sohbet edercesine. Durduğumuz yerin yakınındaki bir ağaç korusunun yanından geçerek saray duvarlarını işaret etti. “Orası benim pencerem. Biliyor musunuz, bu gece tuvalet masamda yanlışlıkla *çok değerli bazı eşyalar* bıraktığıma eminim?”

Evert kaşlarını çattı, şaşkındı. “Hımm, tamam...”

Ronak ona gözlerini devirdi ve nefesinin altından, “Aptal,” diye mırıldandı.

“Hırsıza götürmek üzere bir şeyler ‘çalmamıza’ yardım ediyor,” dedi Sylred.

Evert’in yüzünde farkındalık belirdi. “Ah.”

Yanağını okşadım. “Önemli değil. Sen güzelsin. Akıllı olmana gerek yok.”

Prences uzaklaşmaya başlamıştı. “Boynuzlu Kanca’yla bir görüşme ayarlayın. Sizinle konuşması için özel hizmetçim Duru’yu göndererek mümkün olduğunca iletişim hâlinde olacağım. Başka hiçbir iletişim aracı olmayacak, anlaşıldı mı?”

Hepsi başını salladı. “O hâlde size iyi şanslar dilerim. Emelle?” dedi gece havasına seslenerek. “Umudunu kaybetme. Yakında görüşeceğiz.”

Kararlılık içime yerleşti. Sözleri bir vaat gibiydi ve tekrar görünmez olduğumdan beri ilk kez, geri dönmek için gerçek bir şansım olduğunu hissediyordum.

Kesin olan bir şey vardı ki, yapacağım son şey de olsa Okot’u bulup kurtaracaktım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

İnsanlar âleminde, “yokluk kalbi daha da büyütür”, “elin-dekinin değerini gidene kadar bilemezsin” ve “gerçekten ger-çekten gerçekten zig-a-zig-ah yapmak istiyorum” gibi pek çok süslü söz duymuştum.

Dediğim gibi. Süslü.

Ancak görünmez bir aşk meleği olarak öğrendiğim bir şey varsa, o da insanların her zaman aslında kastetmedikleri süslü sözler söyledikleriydi. Tıpkı kutsal evlilik yeminleri eden, ancak ertesi hafta ofis etkinliğinde çalışma masasının üzerinde bu yeminleri bozan adam gibi.

Ancak bazı sözler *gerçekten* samimiydi. Bu sözler derini-ze işler, sizinle kalırdı çünkü gerçekten bir şey ifade ettikle-rini bilirdiniz.

Okot’un benimle konuştuğu her kelimeyi düşündüğümde böyle hissediyordum. Birbirimizi uzun zamandır tanımadı-ğımız tamamen doğruydı. Hayatıma âdeta çarpmıştı ama bu çarpmayı sevmiştim. Çarpmamı geri istiyordum.

Benimle konuştuğunda, söylediği her süslü kelime doğ-ruydı. Bunu anlayabiliyordum. Eşi olduğumu söylediğinde, samimi davranıyordu. Bana sevgilim dediğinde ciddiymi.

* Spice Girls’ün Wannabe şarkısında geçen bir söz. -rdk.n.

Süslü sözlere doyamamıştım. Onu yanımda tutacağımı söylediğimde ciddiydim. Bu yüzden onu geri almalıydım.

“Peki,” dedi Evert, Prenses Soora’nın açık penceresine bakarak. Prenses çoktan gitmişti, yani artık sadece özel avlunun etrafında duran adamlarım vardı. “Sanırım gidip onun bazı eşyalarını çalacağım,” dedi ve saray duvarına doğru adım atmaya başladı.

Ronak’la Sylred bekliyor, Evert’in duvarın yakınındaki bir ağaca zahmetsizce tırmanmasını ve ardından prensesin balkonuna atlamasını izliyorlardı.

İçeri doğru kaybolduktan kısa bir dakika sonra dışarı çıktı. Ağacı bırakıp balkon korkuluğunun tepesine tırmandı ve atladı.

“Vay canına.”

Dört ayak üzerine çömelerek indi, kuyruğu arkasında dik duruyordu. Doğru. Yarı kedi sayılırdı.

Geri döndüğünde, elinde tuttuğu ışıltılı kolyeyi gösterdi. “Hadi gidelim.”

Saray arazisinden ayrıldılar, kapıdan çıkıp Highvale şehrine doğru yürüdüler. Gecenin bu geç saatinde dükkânlarla lokantaların çoğu kapalıydı ama gece hayatı tüm hızıyla devam ediyordu. Gece perileri dışarıda, gece kafelerinde içkilerini yudumlayıp gece kulüplerinde dans ediyorlardı.

Adamların arkasından süzülüyordum, adımları kaldırım taşlarına çarpıyordu. Caddede ilerlerken sessizlerdi ve sonunda *Hellfire & Hounds Inn*’e girdiler.

“Gerçekten mi? Ben olsam sokağın aşağısındaki *Smug & Dandy Inn*’i seçerdim ama ne yaparsanız yapın.”

Hancı, itlaftan kurtulmayı başaran meşhur genfinleri karşılamak için neredeyse kendini paraladı. Bir sürü zırlıktan sonra onlara en iyi odasını verdi.

Üst kata çıktığımızda burnumu kırıştırdım. “En iyi odası *burası* mı? Burada *gerçekten* cehennem ateşi yanmış gibi görünüyor,” dedim yanık izlerine ve is lekelerine bakarak.

“Hah,” dedim duvardaki yanmış bir taslağı inceleyerek. Açıkça birinin uygunsuz bir pozisyonadaki silüetini gösteriyordu. Ayrıca başın üzerinde ikinci bir çift el daha vardı. Sırıttım. “Birisi kesinlikle bu duvara karşı ateşli bir seks yapmış.”

Sadece bir iblisin sevebileceği duvarlar dışında, oda çok kötü değildi. En önemli kısım ise oldukça temiz görünen üç yatağın olmasıydı.

Gözlerden uzak oldukları için yorgunluklarının üzerlerine çöktüğünü görebiliyordum. Bunca zaman maskelerini çıkarmamayı başarmışlardı ama şimdi serbestlerdi.

Yaraları iyileşmiş, saçları kesilmiş ve banyo yapmış olabirlerdi ama itlaf yarışmasının yorgunluğu hâlâ üzerlerindeydi. Çocuklar botlarını çıkardılar ve soyunmaya başladılar.

“Ah. Doğru. Sanırım arkamı dönmeliyim?”

İzlemeye devam ettim çünkü evet, onları ilk gördüğümünden beri tamamen çıplak hayal ediyordum. Görünmezliğin avantajları vardı. Röntgenci kıcımlı yataklardan birine yerleştirip gösterinin tadını çıkardım.

Evert önce resmî ceketini, sonra da gömleğini çıkardı. Soluk teni pencereden gelen ay ışığında daha da solgun görünüyordu. Karın kasları ve göğüs kaslarının yanı sıra siyah tüylerden oluşan küçük, mutlu bir iz vaat edilen topraklara kadar uzanıyordu.

Kesinlikle vaat edilen topraklara gitmek istiyordum.

Eğilip pantolonunu indirmesini bekledim. Benim için büyük hayal kırıklığıydı, indirmemişti. “Baş belası.”

Sylred ve Ronak da tişörtlerini çıkarmışlardı. Sylred daha zayıftı, Ronak ise şişkin kaslara sahipti. Salyam olsaydı, çenemden aşağı damlardı.

“Vay, vay, vay. Sürgün sonrası sana çok yakışmış.”

Hayal kırıklığıma rağmen pantolonlarını çıkarmadılar. Biraz surat astım.

“Şovun tadını çıkarıyor musun, Kaşıntılı?”

Sıçradım. “Ne? Hayır, sizi soyunurken falan izlemiyordum,” dedim aceleyle, beni görmediklerini ya da duymadıklarını unutmuştum. Evert beni yakaladığını biliyormuş gibi kıkırdadı. “Sen tam bir pisliksin.”

Ronak yataklardan birine uzanmadan önce, “Buralarda takıldığını unutup duruyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de öyle. Tabii... belki de bizi takip etmedi,” dedi Sylred.

Evert homurdandı. “Tabii ki bizi takip etti. Değil mi, Kaşıntılı?”

Madem sordu...

“Siktir! Şunu yapmayı kes! Öylesine söylemiştim. Burada olduğunu elbette biliyorum,” dedi ereksiyonuna karşı kaşlarını çatarak.

Sylred’le kıkırdadık. Ronak’ın da dudağının seğirdiğine emindim.

Evert’le Sylred diğer iki yatağa yerleştiler ve kısa süre sonra nefes alış verişleri yavaş yavaş düzene girdi. Ben de Evert’in yatağına uzandım. Kendimi tam olarak konumlandırırsam, hayaletimsi bedenimin dış hatları neredeyse dokunuyormuşuz gibi görünüyordu. Uykusunda kıpırdanıyor, bir kolunu belimin olduğu yere atıyordu.

Gözlerimi kapattım, onun tarafından böyle tutulmanın nasıl bir his olduğunu hayal ediyordum. Sonra bunu Okot'un yaptığı zamanı hatırladım.

Gecenin geri kalanında Evert'in yanında yatıp, hissediyormuşum ve Evert de beni hissediyormuş gibi yaptım. Ne? Çok yalnızdım. Ayrıca sıkılmıştım. Uyumayı özlemiştim. İnsanları uyurken izlemek Edward vampirinin anlattığı kadar eğlenceli değildi.

Ronak ilk uyanan kişiydi. Bu beni şaşırtmamıştı. O oturur oturmaz, garip bir mental alarm falan çalmış olmalıydı çünkü diğer ikisi de uyanmıştı.

Çocuklar hızlı bir şekilde dün geceki gibi süslü kıyafetler giydiler. Neredeyse senkronize hareket ediyorlardı. Küçük alanda her zaman birbirlerinin farkındalardı; biri botlarını alırken kenara çekiliyorlar, diğeri kollarını gömlekten geçirirken eğiliyorlardı.

Aşağı inip sokağa çıktıklarında, güneş yeni doğuyordu. Yumuşak sarı ve maviler etrafında bir halka oluşturuyor, bir irisin içinde büyüyen bir gözbebeği gibi karanlığı uzaklaştırıyordu.

“Nereye gidiyoruz ki?” Beni duyamamalarından nefret ediyordum.

Highvale şehrinden hep birlikte çıktılar. Güneş artık gökyüzünde bir iğne ucu kadar değil de bir greyfurt kadar belirlediğinde hâlâ yürüyorlardı. Artık daha fazla peri uyanmıştı, bu yüzden adamlar şehri çevreleyen ormana doğru ilerlerken bolca peri onlara bakıyordu.

Neredeyse ilk sıra ağaçların altına adım attığımızda, uğursuz bir *sessizlik* üzerimize çökmüştü. Ağaçlar da eski görünümündü, budaklı kökleri ve kaba gri kabukları vardı. Daha

da kötüsü, ağaç kabuklarının üzerinde sanki bizi izleyen gözler varmış gibi görünen siyah halkalar vardı.

“Tamam, süper ürkütücü göz ağaçları. Bu rahatlatıcı, değil mi?” Çocuklar ilerlemeye devam ettiler. “Tanrım, neden hepiniz bu kadar sessizsiniz? Cidden, uyandığınızdan beri tek bir kelime bile etmediniz.”

Bunun doğal olduğunu sanmıyordum. Olamazdı. Muhtemelen ses telleri için de kötüydü. Ya da dilleri için. Dil bir kastı, değil mi? Çalıştırılması gerekirdi. Dilimin aşırı kaslı olduğuna bahse girerdim. Yani, kaslar söz konusu olduğunda, bunu kesinlikle kazanırdım.

Sanırım adamlar tam olarak nereye gittiklerini biliyorlardı çünkü adımları hiç tereddüt etmiyor ya da duraksamıyordu. Tüm bu yolu yürümek zorunda kalsaydım, şimdiye kadar nefes nefese kalırdım ve muhtemelen bacaklarıma kramp girerdi. Ayrıca ayaklarıma da kramp girerdi. Bir de mide kramp- ları. Muhtemelen tüm kramplar. Kimin ne dediği umurumda değildi, yürümek çok zordu.

Ormanda küçük bir açıklığa ulaştığımızda, orada sadece Mürver Ağacı olarak sınıflandırılabilir bir şey vardı. Bunu biliyordum çünkü etraftaki diğer tüm ağaçlardan daha büyüktü ve yaşlı bir adama benziyordu. Bir de... yanında “Mürver Ağacı” yazan bir tabela vardı. İşte bu kadar.

“Ah. Sanırım şu Boynuzlu Kanca hırsızını arıyoruz, ha?”

Çocuklar Mürver Ağacı'nın ortasına oyulmuş grotesk yüze bakıyorlardı. Göz yerine siyah düğümler vardı. Yapraklar gerçekten tüylerimi ürperti-yordu. Tabii eğer yaprak olarak sınıflandırılabilirlerse, bundan şüpheliydim. Korunun geri kalanı gibi yeşil yapraklar yerine, Mürver Ağacı'nın boğumlu dallarından gri saçları andıran uzun gümüşü beyaz teller çıkıyordu.

“Tamam, şu şeyi yapın, kolyeyi asın, buluşma isteyin ve şu balon standını patlatıp bitirelim. Burası ürkütücü,” diye fısıldadım. Aptallığımı fark edip homurdandım. “Aptal aşk meleği. Zaten kimse seni duyamazken fısıldıyorsun.”

Korunun etrafında dolanan bir hayalet gördüm. “Şey, şu adam hariç. Hey, hayalet!”

Beni görmezden geliyordu.

Evert elini cebine atıp Mürver Ağacı’na yaklaştı. Prenses Soora’nın ‘çalınan’ kolyesini bir dala astı. Bu iş bittiğinde, üç adam kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmış bir şekilde sıra hâlinde duruyorlardı.

Sonsuza kadar bekledik.

Ya da muhtemelen 20 dakika.

Eğer orman bu kadar sessiz ve durgun olmasaydı, yukarıdaki hafif hareketi fark edemeyebilirdim. Bir saniyeliğine, hiçbir şey yoktu. Sonrasında, gri bir el aşağı uzandı ve dalda asılı duran kolyeyi kaptı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

“Hey! Buraya gel!” diye bağırdı Evert. “Git kendi malını çal!”

Ağaca atlayıp tırmanmaya hazırlanmıştı ama Ronak onu durdurmak için kolunu uzattı. “Bekle.”

Tamam, harikaydı ama *ben* beklemek zorunda değildim. Bu yüzden biraz keşif yapmaya karar verdim çünkü işte ben böyle bir baş belasıydım.

Birinin peşinden gidersem bu keşif sayılır mıydı? Ağacın üzerine süzülürken kendi kendime kafa salladım. Dürüst olmak gerekirse, katı bir “keşif” görevini neyin şart koştuğunu bilmiyordum. Sadece adamlar etrafta önemli sinsi işler yaparken gaza gelmişim ve uygun görüldüğü için kafamda “keşif” gibi görev kelimeleri dolaştırıyordum. Belli ki biraz casusluk terimleri çalışmam gerekiyordu.

Belki de fırsatım varken daha fazla askeri insanı gözetmeliydim. Gerçi bir keresinde acemi birliğinde görev yapmıştım. Orada canlandırılacak pek fazla romantizm kıvılcımları olmasa da tüm o tatbikatlarla bağırış çağırışları izlemek hoşuma gidiyordu. Çok iç gıcıklayıcıydı ama bunun tek nedeni tatbikatları falan benim yapmıyor olmamdı. Bu berbat olurdu.

Ağacın tepesine ulaştığımda, kolyemizi çalan periye yetiştim. Tehlikeli bir şekilde en yüksek dala tünemiş, dizlerini göğsüne bastırarak çömelmişti. Ağacinkine tıpatıp benzeyen düz, gümüşü saçları ve ağaç kabuğunun rengine uygun bir teni vardı. Ağaca bu kadar uyum sağlaması çok esrarengizdi.

Kolyenin altın zinciri hâlâ parmaklarının arasında dolanıırken ellerini ağzının etrafında birleştirerek garip ısıklık ve tıkırtı sesleri çıkarıyordu.

Başını eğerek bekledi, sonra dilini havaya fırlattığında şaşkınlıkla biraz çılgılık attım. “Vay canına, bu şey bir gözü bile çıkarabilir.” Çok uzun ve tümsekliydi, ayrıca yeşil bir balçıkla kaplıydı. İğrençti.

Bir süre sonra ikimiz de uzaktan gelen cevap niteliğindeki ısıkları duyduk. Tatmin olmuş gibi görünen peri ayağa kalktı ve bir örümcek maymunu gibi dallardan aşağı sallanmaya başladı, ta ki Mürver Ağacı’nın dibine çömelip adamlara bakana kadar.

O zaman tamamen çıplak olduğunu fark ettim. *Her şeyi* görebiliyordum. Meme uçları ağaç kabuğu gibi görünüyordu ve rengi kesinlikle gümüşün aynı tonuyla eşleşiyordu.

Dönüp genfinlere parmak kaldırdım. “Eğer herhangi biriniz onu dikizlerse sizi uykunuzda şehvetten öldürürüm.”

Görünüşü karşısında şaşkınlıkla açılmış birkaç göz dışında, erkekler bakışlarını sabit bir şekilde boynunun üzerinde tutuyorlardı. Sanki onları kendi ereksiyonlarıyla öldürmeyi düşündüğümü biliyorlardı.

“Jetonunuz kabul edildi,” dedi onlara, sesi beklediğimden çok daha derindi.

Çıplak ayaklarıyla bacaklarının hafifçe parıldadığını fark ettiğimde artık gri değil, orman zeminine uyacak şekilde kah-

verengi ve yeşil olmuşlardı. Üst kısmı hâlâ griydi, bu yüzden gerçekten garip görünüyordu.

“Sen bir bukalemunsun,” dedi Sylred ses tonunda bir parça hayranlıkla.

Peri başını salladı ve kollarına dolanmış üç parça örgülü ağaç saçı çıkardı. “Bunları gözlerinize takın.”

Adamlar birbirlerine baktılar ve sonra tüylü göz bağlarını itaatkâr bir şekilde kafalarına bağladılar. Peri tatmin olmuş bir şekilde ısıklık çaldı ve birden iki bukalemun dişi daha ortaya çıktı. Onlar da çıplaktı.

“Kamuflej kıyafeti ya da başka bir şey yapamaz mıydınız? Bu hiç profesyonelce değil.”

Üçü de genfinlerimin ellerinden tutup onları ileri doğru çekmeye başladı. İçimi mantıksız bir öfke kaplamıştı. Dürüst olmak gerekirse, yoğun kıskançlığım beni biraz şaşırtmıştı ama- *bir dakika, Ronak onun kışına mı bakıyordu?*

Etrafında uçup tam yüzüne geldiğimde sanki bunu biliyormuş gibiydi. Gözleri hemen yukarı fırladı. Ona ters ters bakmaya devam ettiğimde içimden bir hırıltı kaçtı.

Lanet olsun. Görünmez yeni çağımda huysuz olmaya başlamıştım.

“Bu senin tek uyarın, Birinci Olmayan,” diyerek yüzünü işaret ettim. İçimden geçip gitti. Bedensel olsaydım çok daha korkutucu olurdu. “Bunu sonra konuşuruz!” Sylred ve Evert geçerken onlara baktım. “İkinizi izliyorum.”

Bukalemunlar bizi küçük mürver ağaçlarından oluşan bir çembere götürdü. Lider Evert'in elini bıraktı ve bir ağaca doğru ilerledi. Avucunu düğümlerden birine yerleştirdi ve sihirli bir orman büyüsyüyle zemin aniden açılarak sert topraktan yapılmış bir merdiven boşluğu ortaya çıktı.

“Boynuzlu Kanca şimdi sizi görecek,” dedi lider, hareket ederken teni çevresine uyum sağlayacak şekilde değişmişti.

Üçü merdivenlere doğru ilerlerken, “Teşekkür ederim,” dedi Sylred ona. Aşağı inmeye başladığımız anda üzerimizdeki zemin tekrar kapanmıştı.

“Bu rahatlatıcı,” diye mırıldandım.

Adamlar pratikte yerin altına gömüldüğümüz için hiç endişeli görünmüyorlardı. Şok ediciydi.

Burası zifiri karanlık olmalıydı ancak dışarı çıkan Mürver ağacı kökleri yumuşak fosforlu mavi bir parıltı yayıyordu. Merdivenlerin dibinde dar bir geçit vardı. Çocuklar aşağı inmek için başlarını eğmek zorundaydı. Sonunda bir kapı vardı. Ronak yumruğunu sıktı, bir kez vurdu ve herhangi bir cevap beklemeden içeri girdi. Sylred bıkkınlıkla iç çekti.

İçerideki oda çok garipti.

Tavandan ve duvarlardan sarkan farklı boyutlarda kanca- lar, çalıntı olduğunu tahmin ettiğim her türlü eşyayı tutuyor- lardı. Çoğu mücevherdi ama giysiyle silah da vardı.

Ortada, parlayan kökler tarafından mavi renkte aydınlatıl- mış, gümüş bir maske takan bir adam vardı. Her iki yanında dört boynuz vardı, üstten başlayıp çeneye doğru kıvrılıyordu. Maske dudaklarını ve gözlerini bile kapatıyordu, görmesiyle konuşması için sadece küçük yarıklar bırakılmıştı. Asılı hazi- nelerinin ortasında duran bu adama bakınca lakabını çok iyi anladım.

“Hoş geldiniz,” dedi adam. Evert ve Sylred onu çevreler- ken Ronak kollarını kavuşturdu. “Ah, genfinler. Daha önce sizin türünüzle iş yapma zevkine eriştiğimi söyleyemem.”

Ronak, “Genfinler hırsızlarla uğraşacak kişiler değildir,” diye yanıtladı.

Sylred bıkkın bir şekilde bir kez daha iç çekti ama Boynuzlu Kanca sadece güldü. “Gerçekten de öyle. Yine de buradasınız ve kendiniz hırsızısınız,” diyerek başını Evert’in elindeki kolyeye doğru salladı.

Evert parmaklarını açık tuttu ama kolyeyi uzatmadan Boynuzlu Kanca eliyle bir hareket yaptığında kolye ona doğru uçtu.

“Vay canına,” diye nefes aldım. “Çocuklar. Eşyalara dokunmadan hareket ettirebiliyor. Buna ne deniyordu? Tele-bir şey. Telefon, tele-pazarlama, telgraf, teleskop, telepatik... Yaklaştığımı biliyorum.”

“Sen telekinetiksın,” dedi Ronak.

“İşte buydu!”

Boynuzlu Kanca kolyeyi ellerinin arasında ileri geri savurdu. Ronak’ın sözlerini duymazdan gelmişti, kolyeyi mavi ışıkta daha iyi inceleyebilmek için yüzünün önünde gezdirdi. “Bu oldukça değerli. Ayrıca arkasında kraliyet kuyumcusunun arması var. Gerçekten de çok değerli.”

Elini tekrar salladı ve kolye uçarak üstümüzdeki boş bir kancaya asıldı. “Pekâlâ, hizmetlerimi hak ettiniz. Ancak önce, sadece değerli bir eşyaya değil, aynı zamanda çalınmış olmasına da ihtiyaç duymamın nedenini biliyor musunuz?”

Cevap veren Sylred oldu. “Çünkü sırlarla ticaret yapıyorsunuz.”

Peri başını salladı. “Aynen öyle. İşini hakkıyla yapan her iyi hırsız bir şeyler bulabilir ve mücevherlerle ödeme alabilir,” diyerek sergilenen birçok eşyayı işaret etti. “Ama büyük bir hırsız, alınacak en değerli şeylerin sırlar olduğunu bilir. Hizmetlerim karşılığında çalıntı bir eşya istediğimde, bu sadece ödeme almak için değil, sizin benim hakkımda bir sırda

sahip olacağınız gibi aynı zamanda benim de sizin hakkınızda bir sırra sahip olmamı sağlamak içindir. Siz kraliyet ailesinden çaldınız. Bu benim size karşı avantajım.”

Çocuklar onu dikkatle izliyordu ve biraz etkilendiğimi söylemeliydim. Tamam, çok etkilenmişim.

“O zaman bana sırrınızı söyleyin,” diye devam etti. “Bu kolyeyi nasıl çaldınız?”

“Saraydaki itlaf balosu sırasında,” diye açıkladı Evert yumuşak bir şekilde. “Herkes meşgulken dışarı çıktık ve prensesin balkonuna tırmanıp açık penceresinden içeri girdim. Bu onun tuvalet masasının üzerindeydi.”

Peri başını eğdiğinde göremesem de gülümsediğinden eminim. “Prensesin kolyesini burunlarının dibinden mi çaldınız? Siz üçünüz çok kötü bir şey istiyor olmalısınız. Pekâlâ. Dinliyorum.”

Adamlar birbirlerine bakarken sinirlerim birkaç kademe yükselmişti. Eğer bize yardım edemezse...

Sylred boğazını temizledi. Bu konuda en iyisi olduğu için hassas konularda konuşması gereken kişi hep o oluyordu. Ronak korkutucu mağara adamı konuşmasına çok sık giriyordu ve Evert de sadece çok fazla *lanet* diyordu.

“Tanıdığımız biri Perde’de kapana kısıldı. Onu oradan çıkarmak istiyoruz.”

Peri şaşkınlıkla geri çekildi. “Perde’de mi?” Başını salladı. “İmkansız.”

“Değil,” dedi Sylred sakın bir sesle. “Daha önce inanılmaz bir ham güce sahip bir peri tarafından dışarı çıkarılmıştı. Büyü, onu burada tutan diğer fiziksel varlıklara demirlemesine neden oldu. Ne yazık ki aralarındaki mesafe çok büyük olduğunda, bu çapalarla olan bağları koptu ve Perde’ye geri

dönmek zorunda kaldı. Onu geri getirebilecek ve daha güvenli bir şekilde bağlayabilecek birini bulmanız gerekiyor.”

Boynuzlu Kanca maskenin altından düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturmaya başladı. Düşünceler içinde kaybolmuş bir hâlde küçük odanın içinde dolaşmaya başlarken hiçbir şey söylemiyordu.

Vücudu tüm genfinlerimden daha zayıf ve daha kısa olsa da benden daha uzundu. Vücuduna ve sesine bakılırsa, genfinlerin yaşlarında görünüyordu ama periler garip yaşlanırdı, bu yüzden yaşını gerçekten kim bilebilirdi?

“Bunu en başta yapan peri, sanırım ondan bunu tekrar yapmasını istemek bir seçenek değil?” diye sordu sonunda.

“Hayır,” dedi Ronak sert bir şekilde.

“Bunu düşünmem gerek,” diye yanıtladı peri.

“Bunun hemen yapılması gerekiyor.”

Boynuzlu Kanca iç çekti, Ronak’ın artan öfkesinden hiç de korkmuş değildi. “Evet, evet, bir şey isteyen herkes onu *hemen* ister. Sorun şu ki, diyarda bu seviyede ham büyüye sahip olduğunu bildiğim tek bir peri bile yok.”

Evert küfretti, Sylred beni görmeye çalışıyormuş gibi etrafına bakındı ve Ronak yumruklarını sıktı. “Eğer zamanımızı boşa harcıyorsan-” diye başladı tehditkâr bir adım atarak.

Peri ellerini kaldırdı. “Sakin ol. *Tek* bir peri olmadığını söyledim. Bununla birlikte, büyülerini birleştirme yeteneğine sahip bir çift peri biliyorum. İhtiyacınız olan şeyi yapabilirler ama yabancılarla pek görüşmezler. Biraz ikna etmek gerekecek.”

“O zaman onları ikna et,” diye tersledi Evert.

“Vay, vay. Siz üçünüz bu perinin Perde’den çıkmasını istiyorsunuz. Bir dişiydi, değil mi?”

Hiçbiri cevap vermedi ama perinin sesindeki neşeyi duyabiliyordum. “Her zaman bir dışıdır.” Tekrar Ronak’a döndü. “Pekâlâ, sizin için bir buluşma ayarlayacağım. Anlaştık mı?”

Ronak ve Evert başlarını sallamaya başladı ama Sylred onların sözünü kesip öne çıktı. “Pek sayılmaz.” Diğerleri şaşkın bir ifadeyle birbirlerine baktılar.

“Öyle mi?” dedi Boynuzlu Kanca. “Sen de mi başka birini imkânsız bir yere hapsettin? Belki de yeraltı dünyasında bir su perisi?”

“Bu siktığimin olayı bir şaka değil,” diye homurdandı Evert.

Perinin gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. Üç genfinden korkmaması aslında etkileyici bir şeydi. “En içten özürlerimi sunarım,” diyerek elini kalbinin üzerine koyarken ses tonundaki eğlence belli oluyordu. “Lütfen devam edin,” dedi Sylred’e.

“Bu ilk iş için bir görüşme ayarlamak dışında pek bir şey yapmanıza gerek olmadığından, sizden ikinci bir iş de talep ediyoruz. Getirdiğimiz paha biçilmez parçaya dayanarak, bu talep fazlasıyla adil olmalı.”

Boynuzlu Kanca birkaç saniye boyunca cevap vermedi ve bu beni biraz korkuttu. Yani, ya Sylred onu kızdırdıysa ve şimdi bize yardım etmeyi reddedecekse? Ancak çocuklar ona bakarken buz üzerindeki salatalık arabası kadar soğukkanlılardı ve o da sonunda yumuşadı.

“Pekâlâ. Bu *ikinci* iş nedir?” Pek memnun olmuşa benzer miyordu.

“Prensesin kişisel koruması esir alındı. Nerede olduğunu bilmemiz gerek,” dedi Sylred.

Tanırım. Şu anda onu öpebilseydim, öperdim. Okot’u unutmamıştı. Genfinler için bir hiç olsa da Sylred onun *benim* için

önemli olduğunu biliyordu. “Şu anda senden çok hoşlanıyorum.”

Boynuzlu Kanca mizahsızca güldü. “Kraliyet ailesi zindanlarını doldurmaya bayılır. Bak ne diyeceğim, bu ikinci işi senin için yapacağım çünkü elimden geldiğince prensi kızdırmayı seviyorum,” diye itiraf etti topuklarının üzerinde geri dönerken.

Prese ihanet etme fikri onu gerçekten heyecanlandırmıştı. “Nereye, ne zaman götürüldü ve adı ne?”

“Okot. O bir lamassu,” diye yanıtladı Sylred. “Prensesin kişisel muhafızlarından biri.”

“İtlaflın üçüncü gününde seyirci locasından alındı,” diye bitirdi Ronak.

Boynuzlu Kanca parmaklarını şıklattı ve gülümsedi. “Siz itlaftan kurtulan meşhur genfinlersiniz! Bilmem gerekirdi. Beş yıllık sürgün müydü? Ben bir kez sürgün edilmişim... ya da on iki kez.”

Ona bakakaldım. On iki kez mi? Kraliyet ailesini kızdırmaktan hoşlandığı konusunda şaka yapmıyordu.

Bunu tekrar yapacağı için heyecanlı görünüyordu. “Tamamdır. Perdeli dişinizi geri almak için bir toplantı ayarlayacağım ve senin için bu lamassuyu bulacağım. Böyle verici bir ruh hâlinde olduğum için şanslısın.”

Elini uzattığında Sylred elini sıktı. “Şimdi gidin. Ben size ulaşırım. Ayrıca bu toplantı hiç olmadı, falan filan,” dedi ve elini umursamaz bir şekilde salladı. Genfinler dönüp toprak merdivenden yukarı çıkmaya başladılar.

Onlar tepeye ulaşmadan tavan açıldığında yine ürkütücü ormandaydık.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Evert sessizce. Ronak gözlerini ormanda gezdiriyordu.

“Burada olmaz. Çok fazla göz ve kulak var.”

“Çok fazla çıplak kışlı bukalemun demek istiyorsun,” dedi Evert.

Göğsüne bir flört yumruğu indirdim. Titredi. “Kaşıntılı, bana şu flört bokundan yapma. Kır çiçekleri toplamak ve sana şarkılar söylemek bana göre değil.”

Sylred sırtıttı. “Bu yüzden sana onunla vurdu.”

“Ne halt ettim ki ben?”

Sylred ona aptalmış gibi baktı. “Çıplak bukalemunlar hakkında konuştun.”

Evert ellerini havaya kaldırdı. “Çıplaklardı! Fark etmemek zordu.”

“Söylenecek yanlış bir şey daha,” diye mırıldandı Sylred.

Evert’e tekrar yumruk attım. İki kez. Tüm vücudu sallandı ve yağmurda mahsur kalmış bir kedi gibi kaçmaya çalıştı. “Kes şunu!”

Dilimi ona doğru uzattım çünkü bu konuda çok olgundum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Boynuzlu Kanca üç gün boyunca bize dönmemişti. Belki bu çok uzun bir süre gibi görünmeyebilirdi ama Perde’de mahsur kaldığınızda, ne duyabiliyor, ne görebiliyor, ne de hissedebiliyorsanız... yemeden, içmeden, uyumadan ya da *herhangi bir şeyden* bahsetmiyordum bile, evet, çok uzun bir süre gibi geliyordu. Her gece çocuklar uyurken saraya uçuyor ve hapisane kulelerini araştırıyordum. Her gece Okot’u bulamadan geri dönüyordum.

Beklediğimiz üçüncü günde, çocuklar bile huzursuz olmaya başlamıştı. Beş yıldır boş bir adada sürgünde oldukları ve evlerine gidemedikleri için bunu anlayabiliyordum. Şimdi onları evlerinden bir süre daha uzak tutuyordum ve bunun için kendimi kötü hissediyordum.

Sonunda Boynuzlu Kanca’dan mektupla haber geldi. Evet. Heyecan bölümünde tam bir hayal kırıklığıydı. Sönüklükten bahsedelim. Sanırım tüm coşkusunu Mürver-Ağacı-çıplak-bukalemun-gizli-merdiven-maskeli-hırsız gösterisi için saklıyordu. Her neyse, notta sadece bir yer belirtilmişti. Hangi işten bahsettiğini söylemiyordu. Yani beni muhtemelen

geri getirebilecek olan periye ya da Okot'un tutulduğu yere gidiyor olabilirdik. İkisi de içimi heyecan ve korkuyla dolduruyordu.

“Yer burada, krallık adasında,” dedi Sylred biraz da şaşkınlıkla.

“Nerede?” diye sordu Ronak.

Sylred’in sarı kaşları birbirine yaklaştı. “Finitisal Harabeleri.”

“Harabeler mi?”

Sylred omuz silkti. “Öyle yazıyor.”

“O zaman gidelim,” dedi Evert botlarını çekerek.

Harabelere giden yol görünüşe göre adamların yürümek istediğinden daha uzundu çünkü kasabada bir araba kiralamışlardı. Şoför harabelere gitme isteklerine şaşırmış görünse de gönülsüzce kabul etti.

Sylred ve Evert bir tarafta otururken Ronak diğer sırayı kaplıyordu. Ronak’ın başını tavana çarpmamak için eğilmek zorunda kalmasından ve dizlerinin sürekli birbirine çarpmasından anlaşılacağı üzere, üçünün de oturduğu alan dardı.

“Emelle’i iyileştirebilecek perinin burada olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Sylred fakat bunu belli birine sormamıştı.

Ronak omuz silkti ve nefesinin altından bir ses çıkardı.

Evert gözlerini ona dikti. “Neyin var senin?”

Ronak başını çevirip ona baktı. “Ne demek istiyorsun?”

Evert yüzünü işaret etti. “Bu. Bu ses tonu. Bu da ne böyle?”

“Ses tonum yok.”

“Evet, sanırım biliyorsun.”

“Çocuklar...” Sylred iç çekti.

“Hayır, taşaklarını neyin burktuğunu bilmek istiyorum.”

“Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?”

Evert kollarını kavuşturdu. “Çıkar ağzındaki baklayı, Alfa. Son birkaç gündür ne söylemek istiyorsan söyle artık.”

“İyi,” diye homurdandı Ronak. “Burada ne işimiz var, Evert?”

“Bu siktiğimin arabasına binmemizin nedeninin senin için bile açık olması gerektiğini düşünüyorum.”

“Aşk meleğini kastediyorum.”

Evert alay etti. “*Aşk meleği* mi? Birdenbire onun adını bile söyleyemez mi oldun?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Evet, biliyorum ama görünüşe göre işimin bitmesi konusunda ciddi olduğumu söylediğimde ne demek istediğimi anlamamışsın. Etrafta dolaşan bazı genfin kadınlarını kovalamak için eve geri dönmeyeceğim. Ben onu seçtim.”

Kutsal marinara sosu anası. Zavallı küçük görünmez kalbim bayılmıştı.

“O bir genfin değil!” diye kükredi Ronak.

Evert öne doğru eğilip yüzüne baktı. “Ne olmuş yani? Sen de onu istiyorsun. İsteddiğini biliyorum. Eminim hayvani tarafın da istiyordur. Bahse girerim onu çoktan seçti ve sen sadece işaretleri görmezden geliyorsun. Hayvan tarafın ona tepki veriyor. Onu korumak için bir sürü hayvana saldırdı ama sen bir ahmak gibi davranarak onu sahiplenip sahiplenmeyeceğini kendin görmek için dışarı çıkmasına izin vermiyorsun. Lanet olası sorun ne?”

Ronak kollarını havaya kaldırarak ellerinin tersiyle vagonun duvarlarına vurdu. “Kanatlarımızı alamayacağız ve kovan büyümümüzü de alamayacağız. Bir genfin eşi olmadan bu

olmaz. Geri döndüğümüzde halkımıza liderlik etmemiz gerekiyor. Bir genfin eşini reddederek temel dayanaklarımızdan birini terk edersek bize nasıl saygı duyacaklar? Zaten çok az genfin çocuğumuz var. Bunun için bizi reddedecekler, Evert.”

Evert umurunda değilmiş gibi omuz silkti. “Hayatımı bir avuç Delsheen pisliği için yaşamıyorum. Eğer önemseydiğiniz şey buysa -siyaset ve güç- o zaman devam edin. Eminim Syl’le kendinize uygun bir genfin dişisi bulabilirsiniz ama ben Kaşıntılı ile kalacağım.”

Ronak’tan yayılan öfke tüm arabayı titretiyordu. “Onun zaten bir eşi var!”

“Lanet olası lamassu. Biliyorum,” diye cevap verdi Evert kuru bir sesle. “Umurumda değil. Onu ilk ben gördüm. Lanet lamassu sıraya girebilir.”

“Bizi terk edip *onlarla* bir kovan oluşturmaya razı olduğun mu söylüyorsun?” diye sordu Ronak kuşkuyla.

“Seçimin size ait olduğunu söylüyorum,” diye karşı çıktı Evert. “Ya gücü seçin ya da Kaşıntılı’yı seçin. Bu kadar basit. Ben zaten seçimimi yaptım. Başından beri bu konuda açık oldum.”

“Tanrım,” diye inledim. “Siz aptallara ayrılmayacağınızı daha kaç kez söylemem gerekiyor!”

Evert benimle olmak istiyordu. Beni *seçiyordu*. İçimde büyük bir parçam sevinçten zıplıyor ve çılgılık atıyordu. Oysa başka bir yanımda aralarına girme konusunda umutsuzluğa kapılıyordu. Bunun olmasına izin veremezdim.

“Peki ya tehdidi?” diye sordu Sylred. “Kovanımız dağılırsa bir daha hiçbirimizle konuşmayacağını söyledi.”

Evert’in yüzü küstahlaştı ve omuz silkti. “Benimle konuşmayı kesebilir. Bir günlüğüne. Ondan sonra karşı koyamayacaktır. Bundan eminim.”

“Ukala pislik,” diye homurdandım. “Yanılıyorsun.” Tamamen haklıydı.

“Peki ya sen?” Ronak siyah gözlerini Sylred’e çevirerek meydan okudu.

Sylred bu ani incelemeden kesinlikle rahatsız görünüyordu. “Bence bu konuşmayı Emelle olmadan yapmamalıyız,” dedi yumuşak bir sesle.

“Yaa, teşekkürler.” Bir şeylere dahil edilmek her zaman güzeldi.

Evert onu görmezden geldi. “Tek engelin bu mu gerçekten?” diye sordu Ronak’a. “Bilmek istiyorum. Gerçekten sadece politik saçmalıklar ve güçler mi?”

İlk başta Ronak’ın cevap vereceğini sanmamıştım. Dişlerini en azından bir ya da iki azı dişini kıracak kadar sert sıkı-mıştı. “Evet,” diye hırladı sonunda.

“Hah.” Bu beni şaşırtmıştı. Belki de...

“Yani ondan hâlâ ‘nefret etmiyor’ ya da kin gütmüyorsun?” diye ısrar etti Evert.

“Hayır.”

Ona biraz daha yaklaştım. “Bu benim hakkımda söylediğin en tatlı şey.”

“Sadece bu olduğunu sanmıyorum,” diye karşı çıktı Evert. “Bence ondan gerçekten *hoşlanıyorsun*. Asıl sorun da bu.”

Yüzüm şaşkınlıkla buruştu. “Anlamıyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye tersledi Ronak.

“Delsheen’in yaptıklarından sonra başka bir kişiye güvenmek istemiyorsun. Siyasi nedenlerle iyi olacak bir eş bulmaya kararlıydın, hepsi bu. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmediğinden emin olacaktın ama Kaşıntılı’yı seviyorsun. İşte *bu yüzden* bunca zamandır bir pislik gibi davrandın. Senin üze-

rinde böyle bir güce sahip olmasını istemiyorsun. Hayvanının da ondan hoşlanmasına içerliyorsun.”

Başımı Ronak’a çevirdim. “Bu doğru mu?”

Çenesi gerilmişti.

Evert’in sesi alçaldı. “Siktir et hepsini, Ronak. İstedğimiz *kişiyle* istediğimizi yapalım. Onu istediğini biliyorsun. Hepimiz istiyoruz. Aşk meleği ya da lanet bir iblis olması fark etmez. Adamıza kış üstü düşmesinin bir sebebi var.”

“Kış üstü düşmedim-”

“Politikayı siktir et. Dış görüşlerin ve güçlerin canı cehen-neme. Onlar olmadan da yeterince güçlüyüz. Bu kovandan ayrılmak istemiyorum ve sen de sevmediğin bir genfin dişi-siyle çiftleşmek istemezsin,” dedi Evert. “Her şeyi göze alalım. Hayatında bir kez olsun, bir şeyi yapmak istediğin için yap. Yapman gerektiği için değil.”

Ronak ona baktı, sanki Evert’in sözlerini yavaşça gözden geçiriyordu.

“Peki ya sen, Tımı?” diye sordu Evert, Sylred’e bakarak.

Sylred boğazını temizledi. “Biz bir sürüyüz. Birbirimizden ayrılmamalıyız. Ayrıca, Emelle... Sanki çoktan bizim bir parçamız olmuş gibi hissediyorum.”

Ronak elini kısa saçlarında gezdirdi ve iç çekti. İçindeki tüm mücadele dışarı sızmıştı. “Beni istemeyecek.” Bunu o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse onu duymuyordum.

“Belki de ona sormalısın,” diye önerdi Sylred.

Tereddüt bile etmedim. Kucağına tünedim -üstelik bunu batıp gitmeden yapmak zordu ama harika olduğum için başarmıştım- ve yüzüne büyük bir Şehvet patlaması üfledim. Tüm vücudu kasıldı.

Evert ve Sylred gülmeye başladı. “Bana yapmadığı zaman komik oluyor,” dedi Evert.

“Çok komik,” dedi Ronak kuru bir sesle, bir yandan da elleriyle kasıklarını kapatıyordu.

“Yani. Bunu yapıyor muyuz?”

Ronak, “Hayvanımın karar vermesi gerekiyor,” diye yanıtladı.

Evert onu salladı. “Evet, evet. Bunun için endişelenmiyorum. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?”

Ronak koltuğunda kaydı ve ikisinin arasına baktı. Sonra başını salladı. Lanet olasıca *başını salladı!* “Tamam.”

Evert sırtıttı. “Tamam.”

İkisi de Sylred’e baktı. “Tamam,” diye aynı şekilde cevap verdi.

Çocuklar “tamam” diyerek beni eş olarak kabul etmeye karar vermişlerdi. Benim için sorun yoktu.

Başım duygularla dolup taşıyordu ve tüm vücudum patlayacakmış gibi hissediyordum. Bu lanet genfinler beni seçmişti. Tanrılara şükürler olsun. Artık zamanı gelmişti.

Eğer gerçekten bir eş bulmalarına yardım etmek zorunda kalsaydım, muhtemelen birini Aşk Oku ile şişlerdim. Zaten ben çok daha iyi bir eş olacaktım.

Evert başını vagonun duvarına yasladı ve gözlerini kapattı. “Duydun mu, Kaşıntılı? Seni tutuyoruz. Bu pisliklerin kabul edeceğini biliyordum. Sadece an meselesiydi.”

Sylred ve Ronak da uyuyacakmış gibi arkalarına yaslandılar.

Onlara kaşlarımı çattım. “Böyle bir bomba atıp sonra da uyuyamazsınız. Kendinizi benim süper harika aşk meleği kovanıma bırakamazsınız.” Yani yapabilirlerdi ama konumuz bu değildi.

Kocaman bir nefes aldım ve sonra pembe dallar arabanın içini duman gibi doldurana kadar içimdeki tüm Şehvet Ne-

fesi parçacıklarını dışarı üfledim. Üç çift genfin gözü aniden açıldı.

“Sikeyim, Kaşıntılı.”

Ronak elleriyle aletini kapatırken Sylred rahatsız bir şekilde kıpırdandı. “Çok fazla,” diye mırıldandı.

“Hak ettiğini buldun,” dedim kibarca, eğilip sırayla ayağa dikilmiş paketlerine göz atmaya çalıştım. “Ayrıca evet. Sizi kovanıma kabul edeceğim ama bazı şartlar olacak. Bunu daha sonraki bir tarihte konuşacağız. Beni görebileceğiniz zaman. Beni duyabildiğinizde ve bana orgazm yaşattığınızda.”

“Bu mutlu olduğu anlamına mı, yoksa sinirlendiği anlamına mı geliyor?” diye sordu Sylred.

Evert sırttı ve tekrar arkasına yaslanıp pantolonunun önünü düzeltti. “Onu tanıyorsam muhtemelen ikisi de.”

Ronak, “Aletim bu tür bir cezayı kaldıramaz,” diye homurdandı.

“Buna alışın,” dedi Evert kuru bir sesle. “Az önce eş olarak bir aşk meleği seçtik. İçimden bir ses aletlerimizin kolay kolay kurtulamayacağını söylüyor.”

Bununla birlikte üç genfin de kahkahalara boğuldu.

“Çok komik,” diye mırıldandım. “Çok komiksin.”

Yine de yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyordum. Bu âleme geldiğimden ve bu üç seksi genfin kuyruklu adamı gördüğümünden beri umutsuzca istediğim şeyi elde etmiştim. Onlara neyi kaçırdıklarını göstermek için sadece tekrar görünmez olmam yetmişti. Beni.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Finitsal Harabeleri adanın en ucundaydı, etrafında kilometrelerce hiçbir şey bulunmayan bir yerdi. Bir zamanlar buradaki yapılar devasa sütunları ve ufalanan heykelleriyle muhtemelen etkileyiciydi, ancak şimdi sadece iç karartıcı görünüyordu. Bir zamanlar devasa ve görkemli bir bina olan bu yer, şimdi çökmüş bir moloz yığınıydı.

Şoför bizi bıraktı ve Ronak ona ne kadar para teklif ederse etsin kalıp beklemeyi reddetti. Ayakkabısına yapışmış boktan kaçmaya çalışıyormuş gibi uzaklaşmadan önce buranın hayaletli olduğuna dair bir şeyler mırıldanmıştı.

Teknik olarak, burası hayaletliydi. Ama normalden daha fazla değildi. Etrafta amaçsızca dolaşan, tutarsız düşünceler mırıldanan birkaç hayalet görebiliyordum. Perde'de benimle birlikte bulunan tek varlık olarak pek çok hayaletle karşılaşmıştım.

Hiç hoşsohbet değillerdi ve etraflarında olup biten hiçbir şey hakkında fikirleri yoktu. Şimdiye kadar onları görmezden gelmeye alışmıştım ama bir heykelin etrafında dönen birkaç dışı peri hayaleti ve yıkılan binanın yanında birkaç erkek peri daha görebiliyordum.

Hayaletlerin yanı sıra, burası doğal olmayan bir şekilde soğuk bir havaya sahipti; sanki burada hava olması gerektiği gibi değildi.

“Kimsenin bulmasını istemediğin bir mahkûmu saklamak için iyi bir yer,” dedi Sylred acımasızca.

Ronak onaylarcasına homurdandı. “Ayrılın.”

Ronak yıkılmış binaların en büyüğüne, Evert heykellere, Sylred ise çitlerin arkasındaki büyümüş bahçeye doğru ilerledi.

Okot’un burada olabileceğine dair bir işaret aramak için yavaşça etrafta süzülüyordum ama burası dokunulmamış ve unutulmuş görünüyordu. Yıllardır buraya kimse gelmemiş gibiydi.

“Bu tarafa!”

Dönüp sütunların yanından geçerek Sylred’in sesinin geldiği yöne doğru ilerledim. Bahçenin zeminine çömelmiş, devrilmiş bir sütunun yakınındaki bir noktadaki kiri siliyordu. İlk başta ne yaptığını göremedim, ta ki tekrar kaydırana ve tuzak kapısını fark edene kadar.

Ronak ve Evert neredeyse aynı anda farklı yönlerden bahçeye girip Sylred’in yanına geldiler. Sylred sütunu itmeye çalışıyordu. Ne var ki, sütun bir ton ağırlığında olmalıydı çünkü yerinden kımıldamıyordu.

“Ronak?” dedi Sylred kenara çekilerek.

Ronak kapıya doğru ilerledi ve tek eliyle kapıyı hiç çaba harcamadan kolayca kenara itti. Tuzak kapısının kolunu çekmek için hamle yaptığında Sylred onu durdurdu. “Geçen sefer ne olduğunu hatırlıyor musun?”

Evert homurdandı. “Ondan önceki zaman da.”

“Muhtemelen birkaç kez daha,” diye ekledi Sylred dostça.

Ronak homurdandı. “Kolların her zaman bu kadar kırılgan olması benim suçum değil.”

“Her seferinde onları kırıyorsun. O zaman lanet kapıları açmak için daha uzun süre uğraşmak zorunda kalıyoruz. Bu kısmı biz halledelim.”

Ronak kenara çekildiğinde Sylred güçlü bir hamleyle tuzak kapısını açmayı başardı. “Aşağıya doğru bir iniş var. Belki üç metre kadar.”

“Önce ben gideceğim,” dedi Ronak. Çömeldi ve sonra karanlık boşluğa doğru ilerledi. Bir süre sonra diğerlerini de peşinden çağırırdı.

Alan zifiri karanlık olmasına rağmen onların önünde süzülüyordum. “Sizler nasıl bir şey görüyorsunuz?” Arkama baktığımda üç çift parlayan genfin kedi gözü gördüm. “Elbette karanlıkta görebiliyorsunuz.”

Toprak tünel sıkışık ve kısıydı, bir süre sonra daha geniş bir alana açılıyordu. Tavanda, birkaç zayıf güneş ışığının içeri süzülmesine izin veren eski bir eğri ve çatlak cam parçası vardı, bu manzara beni durdurdu.

“Tanrılarım!”

Okot’un zincirlenmiş hâlde oturduğu duvara doğru ilerledim. Yere yığılmıştı, düzensiz nefes alıyordu, yüzü ve kolları morluklarla kaplıydı.

Önüne yerleştim ve ellerimi yüzünde gezdirdiğimde, ellerimin tam içinden geçmelerinden nefret ettim. “Okot,” diye fısıldadım boğuk bir hıçkırıkla.

Kafasını kaldırdı. “Emelle?”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Okot?”

Bir an için bana doğru baktı. Sonra kırmızı çerçeveli gözleri başka yöne kaydı ve adamların üzerine düştü. “O burada.

Onu hissedebiliyorum. Nerede o?" diye mırıldandı. "Yaralandı mı? Güvende mi?"

"O... Perde'ye geri döndü," dedi Sylred.

Cevabın anlaşıldığından emin değildim çünkü Okot anlaşılabilir bir şeyler mırıldanmış ve sonra başını göğsüne yaslamıştı. Ronak öne atıldı ve zincirleri çekip çıkardı.

"Hadi seni buradan çıkaralım."

Okot başını kaldırdı ve Ronak onu sabitlerken kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştı.

Sylred, Evert'e, "Buradan tek başına çıkamaz," diye mırıldandı. "Geri dönüp bir at ya da kiralamak için bir araba bulacağım, eğer yapabilirsem."

Evert acımasızca başını salladı. "Biraz yiyecek ve su da al. Şehre döndüğümüzde bir şifacı bulmamız gerekecek." Sylred başını salladı ve koşarak uzaklaştı.

Ronak'ın yardımıyla Okot'u geçitten aşağı indirdiler ve çıkardılar. Güneş ışığında ne kadar kötü durumda olduğunu görebiliyordum. Çürüklerle kaplı olmasının yanı sıra, ölümcül derecede solgundu ve çatlamış, kanayan dudakları vardı.

Ronak onu yıkılmakta olan binaya doğru yatırdı. Okot'un gözleri kapalıydı ve nefes almakta zorlanıyordu.

"Durumu kötü," diye mırıldandı Ronak.

Evert'in dudakları ince bir çizgi hâlindeydi. "Belli ki bunca zamandır orada aç ve susuz kalmış. Ayrıca lamassular güçlerinin çoğunu güneş ışığından alırlar. Onda anca hayatta kalmaya yetecek kadarı varmış. Çok fazla demir teması da var."

Ben onun yanında dururken onlar asık suratla onu izliyorlardı. Yüzümü boynunun kıvrımına koyarken kokusunu alabiliyormuşum gibi yaptım. Benim tatlı, nazik boğa perim böyle cezalandırılmış ve korkunç bir şekilde ölüme terk edilmişti, hepsi benim yüzümdendi.

Sylred boş bir arabayı çeken atlarla geri gelene kadar iki saat boyunca acı içinde beklemiştik. Ronak, daha hantal ve tartışmasız daha ağır olmasına rağmen Okot'u hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı. Okot'u dikkatlice arabanın arkasına yerleştirdiğinde Sylred arabayı sürmek için içeri girdi.

Evert onu destekledi ve boğazından aşağı biraz su döktü. Çoğu çenesinden aşağı damlamıştı ama boğazının biraz kıpırdadığını, birkaç değerli yudum aldığını gördüm.

“Sakın ölmeye kalkma,” dedim ona sertçe.

Eğer emir verirsem, belki dinlerdi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Hana dönüş yolu acımasızca uzundu.

Geri döndüğümüzde, çocuklar ekstra bir oda kiraladılar ve Okot'u arka merdivenlerden gizlice çıkardılar. Bir şifacı gelip bazı hileli parlayan büyü saçmalıkları yapacaktı ve şimdi tek yapabileceğimiz beklemektir.

Yatakta Okot'un yanındaki yerimden kıpırdamıyordum. Tam bacaklarının arasına tüneyip nefes aldığından emin oluyordum (alıyordu), renginin daha iyi görüldüğünden emin oluyordum (görünüyordu) ve uyanmasını diliyordum (uyanmıyordu).

Bir şekilde tünelde onunla birlikte olduğumu hissetmiş gibiydi, oysa bu çok *saçmaydı*. Tabii sadece sayıklamadıysa. Çoğunlukla öyle olduğundan emindim. Yaklaşık yüzde doksan emindim. Yani emindim ama eksi bir “ya eğer” ile. Daha önce hiç kimse beni Perde’de hissetmemişti. Eğer doğruysa bu harika olurdu.

Ertesi gün uyanmaya başladığı an tam oradaydım, yakından ve kişisel olarak. Hâlâ bacaklarının arasına tünemiş, muhtemelen çılgın bir sapık gibi görünerek eğiliyordum ama umurumda değildi, zaten beni göremiyordu.

Gözlerini açmak için büyük çaba harcadı ve yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı.

“Tanrılara şükür,” diye nefes aldım.

Doğrulamaya çalıştı ama tekrar yatağa düştü. “Burada bekle.”

Doğruca onun odasıyla genfinlerin odasını ayıran duvara doğru uçtum. Öğle yemeği yiyorlardı, ben uçarak içeri girdiğimde hiç duymadığım diğer genfinler hakkında konuşuyorlardı.

“Hey, genfinler! O uyandı. Çuf, çuf, gidip eşimle ilgilenin.”

Yemeye devam ediyorlardı. Onları Şehvet Nefesi ile püskürttüm ve garanti olsun diye vücutlarına birkaç Flört Dokunuşu yaptım. “Hadi ama! Midenizi daha sonra doldurabilirsiniz!”

Cevabım cinsel açıdan hayal kırıklığına uğramış üç inilti oldu.

Geliyordu.

“Sikeyim, Kaşıntılı!”

İşte gelmişti.

“Bu ne içindi?” diye sordu Ronak ereksiyonunu kurcalayarak. Bu sanki büyük bir paketmiş gibi duruyordu. İnsan dünyasındaki bir postaneye gitse, o şeyi göndermek için fazladan para ödemesi gerekirdi. Penis gönderdiklerinden değildi tabii, hiç sanmıyordum.

Tamam, odaklanmalıyım.

Sylred’in yüzünde bir buruşma ve yanaklarında hoş bir kızarma vardı. “Belki de bize bir şey söylemeye çalışıyordur.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye tersledi Evert elindeki yemek tabağını iterek.

“Lamassu muhtemelen uyanıktır. Gidip kontrol edelim.”

Evert, “Gidip üçlü ereksiyonlular olarak siktiğimin *eşini* kontrol etmemiz gerekiyor,” diye yakındı. “Bu hiç de garip değil.”

“Haydi,” dedi Sylred kapıyı açarak.

Onu dışarı kadar takip ettiler ve içeri girmeden önce Okot’un kapısını çaldılar. En azından şimdiye kadar oturmayı başarmış olmalıydı. Ayağa kalkıyordu ama Sylred’ onu durdurdu. “Bizim için ayağa kalkma.”

Okot başını sallayıp üçünün arasına baktı ve sonra kaşlarını çatı. “O iyi mi? Nerede o? Yakınlarda, onu hissedebiliyorum.”

Ağzım açık kaldı. Yani hayal *görmüyordu*. Bu eşleşme çok güçlü bir şey olmalıydı. Henüz doğrulamamıştık bile. Bu sadece bir lamassu gücü müydü, yoksa Okot’a özgü bir şey miydi bilmiyordum ama huzur veriyordu.

Ona doğru uçtum ve elimi kalçasına koymaya çalışmadan önce oturdum. Aşağı baktı ve kaşlarını çatı.

Gözlerim açıldı. “Vay canına. Bunu hissedebiliyor musun?”

Çocuklar merakla onu izliyordu. “Ne hissediyorsun?” diye sordu Sylred.

Okot doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. “Emin değilim ama onu yakınımda hissediyorum. Onu... burada hissediyorum,” dedi elini benimkinin üzerine koyarak.

Gülümsedim ve başımı omzuna yasladım, bir parçamın onun içinden geçmesini umursamıyordum. “Aramızdaki bağı onaylayacağız,” dedim ona. “Tekrar fiziksel olduğumda öyle bir onaylayacağız ki.”

Çocuklar onun kalçasındaki eline baktıklarında sanki... sanki onlar da beni hissetmek istiyorlardı.

Okot boğazını temizledi ve tekrar genfinlere hitap etti. “Onu hayal kırıklığına uğrattım.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Uğratmadın!”

Ronak başını salladı. “Hayır, prensin adamları tarafından tutuklandın. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu.”

Okot yumruklarını sıktı ve kederli bir ifadeyle kucığına baktı.

“Yaşanan her şeyi bize anlatabilir misin?” diye soru Syl-red.

Okot başını kaldırmadan cevap verdi. “İçkimin içinde bir şey vardı. Kendimi tuhaf hissetmeme neden oldu. Sonrasında bildiğim tek şey, beni kraliyet locasından çıkardıkları ve başıma bir çuval geçirdikleriydi. Savaşmaya çalıştım, onları kolayca alt edebilmem gerekirdi ama o içkideki her neyse beni etkisiz hâle getirdi. Lamassu hayvan formuma bile geçemedim. Uyandığımda, beni bulduğunuz yerdeydim.”

“Evet, o zaman bu senin hatan değil,” dedi Evert. Şaşkınlıkla ona baktım. Okot’un daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmasını beklediğim son kişi oydu. “Senin yapabileceğin bir şey yoktu.”

“Ona ne yaptılar?”

Ronak çenesini sıktı. “Bilmiyoruz ama onu geri almak için birileriyle görüşmeye çalışıyoruz.”

Okot ayağa kalktı ve başını eğerek onlara selam verdi. “Hayatımı kurtardınız ve ben yapamadığımda eşime göz kulak oldunuz. Size borçluyum.”

Evert ellerini ceplerine soktu ve sırıttı. “Bizim eşimiz.”

Okot kaşlarını çatı. “Ne?”

“O bizim eşimiz. Dördümüzün de. Bu senin için sorun olur mu?” Ses tonu zorlayıcıydı.

Okot’un cevabını beklerken gerginlikten tırnaklarımı yemeye çalıştım ama o sadece başını salladı. “Ona da söyledim gibi, benim kalbim onda. Eğer siz de onunkine sahipseniz, ben de buna saygı duyarım.”

“Güzel ama uyarayım, konuşmak istediğinde ya da bir şey yaptırmak istediğinde veya sırf yapabildiği için şehvet nefesi üflemeyi seviyor. Lanet partiye hoş geldin. Aletin asla rahat edemeyecek.”

Okot sadece sırttı. “Bununla yaşayabilirim.”

Evert karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Güzel. O zaman kızımızı geri alalım.”

BÖLÜM OTUZ

Bir gün sonra Boynuzlu Kanca'dan ikinci mektubu aldık. "Geçitten gitmemiz gerekecek," dedi Sylred. "Uçamayacağımıza göre."

Evert, "Ama o zaman Kaşıntılı geride kalacak," diye belirtti.

"Uçabilirim," dedi Okot. "Sizi oraya kadar takip edeceğim, o da benimle gelebilir."

"Sen geride kalmalısın. Görünmemelisin," dedi Sylred ama Okot başını salladı.

"Hayır. Yakalanmayacağım."

Sylred tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama Ronak başını hafifçe sallayınca Sylred vazgeçti.

"Ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum. Ya ona bir şey olursa?" diye sordu Evert kaşlarını çatarak.

"Ne gibi? Yaralanamaz ya da Perde'de yakalanamaz," diye belirtti Ronak.

"Bela onu takip ediyor," diye yanıtladı Evert. "Ya kendini kaptırırsa? Dikkati dağılır, her yere Şehvet saçmaya başlar ve birkaç perinin kışına Aşk Okları fırlatırsa? Dikkatinin ne

kadar kolay dağıldığını biliyorsun. Tutkusu onu yoldan çıkarabilir ve o zaman izimizi kaybeder.”

Elimdeki Aşk Oku ile oynamayı bıraktım ve kaşlarımı çatıttım.

Sylred gözlerini kırıştırdı. “Böyle bir şey yapar mı?”

Öfkelenmiştim. “Hayır! Şey... evet ama şu anda, hayır. Kendi aptal kaprislerime kapılmayacağım. Ben Japon balığı değilim. Bir dikkat sürem *var*.” Oku bir sopa gibi parmaklarımın arasında döndürmeye devam ediyordum. “Ayrıca böyle düşünmene içerliyorum- Ah, bak!” Pencereye doğru uçarak heyecanla haykırdım. “Şu aşağıdaki peri tek boynuzlu ata biniyor!”

Tamam. Ne demek istediğini anlıyordum.

“Gitmemiz gerek,” dedi Ronak arkamdan. “Zaman kaybediyoruz.”

“İyi,” dedi Evert. Parmaklarını havada şıklattı ve bana baktı. “Kaşıntılı. Şu anda burada bizi dinliyor olsan iyi olur. Ancak eğer bazı flörtöz konularındaysan ya da siz aşk melekleri her ne halt ediyorsanız, o zaman her ihtimale karşı yatağın üzerine bir de harita bırakacağım. Eğer *buradaysan*, olsan iyi olur, lanet lamassunu takip et. Okot’a oraya nasıl gideceğini söyle, Syl.”

“İcidel’e gitmemiz gerekiyor,” diye açıkladı Sylred. “Biliyor musun?”

Okot başını öne eğdi. “Duymuştum.”

“Buradan çok uzakta değil. Tek yapman gereken bu adadan doğrudan yukarı uçmak. Buz ve karla kaplı bir ada bulana kadar yaklaşık beş ya da altı ada geçeceksin. Biraz kuzeyde olacak. Üzerinde bir sürü dağ var ve ada diğerlerinden farklı olmalı. Seninle en yüksek dağın dibinde buluşacağız.”

“Anlıyorum.”

“Emelle?” dedi Sylred odadaki boş alana garip bir şekilde bakarak. “Oraya vardığında bizden birine bir Şehvet Nefesi gönder ki bizimle olduğunu bilelim. Okot’un seni hissedebildiğini biliyorum ama emin olmak istiyoruz. Sen orada olmadan her ne olacaksa yapamayız.”

Kendimi pencereden uzaklaşmaya ve onu selamlamaya zorladım. “Emredersiniz, kaptan.”

Genfinler vakit kaybetmeden odadan ayrıldı ve bir portal bulmak için şehre doğru yola çıktılar. Sadece yüksek periler portal açma yeteneğine sahipti ve o zaman bile bu nadir bir güçtü. Onları şehrin merkezindeki portal dükkânına kadar takip ettim. Burası çok süslüydü.

İçeride mermer zeminler ve yaldızlı duvarlar vardı; köşelerde hafifçe müzik çalan bir müzisyen ve bir masanın üzerinde küçük parmak yiyecekleri ile peri şarabı şişeleri bulunuyordu.

Odanın arka tarafında kitap okuyan bir yüksek peri vardı, oldukça sıkılmış gibiydi ve tüm âlemdeki her şey için fazla iyi görünüyordu.

Ronak, Evert ve Sylred onun önünde bir duvar gibi duruyorlardı. Peri onları görmezden gelmeye devam ederken, “İyi günler. Bir geçit için buradayız,” dedi Sylred liderliği ele alarak.

Peri iç çekti ve bir sayfa çevirdi. “Görünen o ki öylesiniz. Önce altın, sonra konuşma.”

Ronak periye yumruk atacakmış gibi görünüyordu, ancak Sylred hızla kafasına bir kese para fırlattı. Peri, beklediğimden çok daha büyük bir ustalıkla parayı yakaladığında hâlâ kitabından başını kaldırmamıştı.

Keseyi elinde ileri geri savurdu, sanki sadece tutarak değeri anlayabilecekmiş gibi görünüyordu. Altın yaldızlı vitrine bakınca, muhtemelen bunu yapabileceğini fark ettim.

“İyi. Kaç tane ve nereye?” diye sordu peri ve sonunda ayağa kalkarak kitabını bıraktı. Kaldığı sayfaya altın bir sikke koydu. Pahalı bir ayraç gibi duruyordu.

“Üç kişiyiz. Icidel’e gidip gelebileceğimiz bir geçide ihtiyacımız var.”

“Peki,” dedi tekrar, sanki bu büyük bir rahatsızlıkmış ve onun işi değilmiş gibi. “Bir saat açık tutacağım.”

Bileklerinin bir hareketiyle elinde mavi ve beyaz renkte dönen bir şey belirdi ve bir hareketle onu yerden tavana kadar yaydı. Tekrar yerine oturdu ve adamlar geçip gözden kaybolurken okumaya devam etmek için kitabını aldı.

Onlar gittikten sonra, Okot’un beklediği binanın arkasındaki ara sokağa doğru süzıldüm. Yanına yaklaştığımda bana doğru homurdandı ve başını salladı.

“Evet, seninleyim koca oğlan,” diye onayladım başını okşayarak.

Benim dokunuşumla havaya fırladı ve ben de kolayca onun peşinden gittim. Highvale şehri çok altımızda kalana kadar yükseldik, yükseldik, yükseldik. Adaları geçerken saymaya çalıştım ama bunu yapmama gerek yoktu, Icidel’i çok uzaklarda görebiliyordum. Diğer yüzen adaların aksine, bu ada tamamen buzdan oluşuyordu, altında kaya ve toprak yoktu.

Zirveye ulaştığımızda, inanılmaz yüksek dağlar ve karla kaplı bir manzara gördüm. En yüksek dağı kolayca tespit ettim ve onun tabanına doğru ilerledik. Genfinlerimi hemen fark ettim, karda göze çarptıkları için zor olmamıştı.

Okot'la yanlarına indik. O erkek formuna geri dönmekle meşgulken, Ronak'ın yüzüne biraz Şehvet üfledim. Boğazını temizledi ve hafifçe kızardı.

Evert kaşlarını kaldırdı. "Sanırım o burada?"

"Evet."

Evert karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Hadi gidelim."

Dağın dibinde bulunan küçük kulübeyi şimdi fark etmiştim. Kapıya ulaştıklarında Ronak kapıyı çaldı. Daha çok zavallı kapıyı yumrukluyordu ve ahşap hafifçe bükülürken duyulabilir bir kıymık sesi çıkarıyordu.

Çocuklar ona baktığında sadece omuz silkti. "Hay aksi."

Evert gözlerini devirdi. "Gücünü içeri topla, tamam mı?"

O cevap veremedi kapı uçararak açıldı ve bizi iki peri karşıladı.

Gözlerimi kırıştırdım. "Onlar... kışlarından birbirlerine yapışmışlar. Kışları sıkışmış. Popolarının yanlarından. Çıplaklar. Penisleri. Penislerini görebiliyorum. Birbirlerinin aynısı." Nedense bunların hepsinin söylenmesi gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Onlar böyle açıkta dururken başka tarafa bakmakta zorlanıyordum. "Ben sadece... Sence aynı anda hem kaka hem de çiş yapıyorlar mıdır? Yoksa içlerinden biri mi bunu üstleniyordur? Peki ya seks? Ya da oturmak? Biri oturmak isterken diğeri istemezse ne olur?"

Evet, biliyordum. Yine saçmalıyordum.

"Genfinler," dedi ikisi de aynı anda. Çok garipti. "Biz Plik ve Plak'ız. İçeri gelin. Biz de sizi bekliyorduk." Bakışları Okot'un üzerine düştü. "Seni beklemiyorduk."

Okot, onlar omuz silkip onun da içeri girmesine izin verene kadar onlara boğa adam bakışıyla baktı.

“Bunların fiziksel kaderimi ellerinde tutan periler olmasından endişe duymalı mıyım?” diye sordum ortaya.

Ronak içeride yürürken neredeyse onun içindeydim çünkü peri penisleri bana bakıyordu. Şüpheyi düştüğünüzde, sizi haydut penislerden koruyacak güce sahip olan adamla takılmanız gerekirdi. Bunu bir tişörtlü yazmalıydım.

Popolarından yapışık olmalarının yanı sıra, peri kardeşlerin kafalarının tepesinde dönen geyik kulakları ve domuz burnunu andıran burunları vardı. Soldaki kardeşin bir kanadı, sağdaki kardeşin ise başka bir kanadı vardı. Uçmak çok zor olmalıydı.

Bir hareket fark ettiğimde gözlerimi ahşap masalarına doğru çevirdim. Ayaklarını masaya dayamış, ellerini maskeleli başının arkasına koymuş oturan kişi Boynuzlu Kanca'ydı. Çocuklar da onu fark etmişti.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu Evert.

Elleriyle ayaklarını aynı anda yere koydu ve dik oturdu. “Bunlar benim en sevdiğim genfinler, değil mi? Görüyorum ki lamassunu bulmuşsun,” dedi başını Okot'a doğru eğerek. “Bir şey değil.”

Evert tam bir şeyler söyleyecekken Sylred omzuna vurarak onu susturdu. “Teşekkür ederim ama burada ne işin var?”

Boynuzlu Kanca gösterişli bir şekilde ayağa kalktı. “Ben bir sır tüccarı ve paha biçilmez şeylerin koleksiyoncusuyum. Perde'ye sıkışmış bir dişiniz var. Bunca yıldır bu sırrı hiç duymadım ve inanın bana, binlercesini duydum. Bugünkü varlığımı ödemenizin ikinci yarısı olarak sayın.”

Diğer adamlar yaklaşırken Ronak öfkeyle, “Bu anlaşmanın bir parçası değildi,” diye homurdandı.

“Kuyruklarınızı birbirine dolaştırmayın,” dedi Boynuzlu Kanca neşeyle. “Söylemeyeceğim. Bu sır tamamen kendi merakım için.”

Adamlar onu dövüp karlı adadan aşağı atmayı düşünüyormuş gibi görünüyorlardı ama o sadece gülüyordu. “Evet, evet, beni eşek sudan gelinceye kadar dövmeyi deneyebilirsiniz. Dörde karşı bir. *Ya da...*” Elini sallayarak sandalyelerle masanın ters dönmesini ve aralarında bir bariyer görevi görmesini sağladı. Bu hareketi, telekinezi gücünün neler yapabileceğini gösteren iyi bir görseldi. “Siz dördünüzü yenebilir ve bu sırada mükemmel mobilyaları mahvedebilirim. Bu da Plik ve Plak’ın sinirleneceği ve büyük olasılıkla dışınıza yardım etmeyi reddedeceği anlamına gelir.”

Birbirlerine baktılar. Ronak hâlâ şansını denemek istiyormuş gibi görünüyordu. Boynuzlu Kanca sessiz konuşmalarını bölerek, “Üçüncü seçenek, Plik ve Plak’ın yapmalarını istediğim şeyi yapmalarına izin vermek ve sonra hepimizin mutlu yolumuza devam etmesi. Daha az yıkıcı ve şiddet içeren bir seçenek gibi görünüyor, sizce de öyle değil mi?” diye sordu ve ellerini sallayarak tüm mobilyaların yerli yerine dönmesini sağladı.

Okot cevap verdi. “Onun hakkında kimseye bir şey söylemeyeceksin.” Bu bir soru değildi.

Boynuzlu Kanca başını eğdi. “Sana söz veriyorum.”

Evert onun kişisel alanına giriyordu. “Eğer güvenimizi sarsarsan, seni avlar ve öldürürüm.”

Maskenin arkasını göremiyordum ama gözlerini devirdiğinden emindim. “Evet, evet. Yaralama, işkence, ölüm. Riskleri biliyorum.”

“Peki,” diye tersledi Ronak. “Hadi devam edelim.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Dikkatimizi tekrar Plik ve Plak’a çevirdiğimizde, mutfakta meşgul olduklarını, rastgele nesneler çıkardıklarını ve her şeyi masaya koyduklarını gördük.

Birleştirilmiş vücutlarını hareket ettirme şekilleri büyüleyiciydi. Dört kol ve dört bacakla bir kez bile bükülmüyorlardı. Ayrıca, bilirsiniz, sallanan penisler. Onları unutamazdım.

Kıçları yapışık ikizler, sürekli bir sohbet akışı sürdürürken sırayla her kelimeyi söylüyorlardı. Bu kafa karıştırıcıydı ama tamamen eğlenceliydi.

“Beyaz olanı al- evet. Sonra- mükemmel olacak. Peki ya- evet, evet, bunu hesaba katmalıyız. Uygun bir şey bulabileceğimize- eminim.”

Birbirinden kopuk konuşmaları arasında gidip gelmek başımı döndürüyordu.

Çocuklar birbirlerine baktılar. “Ne yaptığınızı biliyor musunuz?” diye sordu Ronak.

Plik ve Plak hareket etmeyi bırakıp aynı anda boyunlarını çevirerek ona baktılar. “Elbette- biliyoruz. Neden hazırlandığımızı- sanıyorsunuz? İhtiyacınız olan- büyük büyü- bizim

iyi büyülerimiz- birleşiminden geliyor. Perde'ye dokunabilen- ham büyü. Bu basit bir- büyü değil. Bu peri- büyüğü bile değil. Bu, bu âlemin- ilerisine ulaşabilecek kadar- güçlü bir büyü. Yabancılar- pek yardım etmeyiz- ama Boynuzlu Kanca- istediğinde dinlemek- gerekir. Boynuzlu kafasında- onu görmezden gelemeyecek- kadar çok sır- dolaşıyor. Şimdi sessiz olun- ve bırakın- çalışalım, böylece dışınızı- Perde'den çıkarmaya- ve huzurlu hayatlarımıza- geri dönmeye- çalışabiliriz.”

Çıkardıkları bir sürü şeyi karıştırıp iğrenç görünümlü bir kokteyl yapıyorlardı. Her biri bir fincan alıp içindekileri boşalttığında beni şaşırttılar. İkizlerden biri siyah ve dumanlı bir şey içerken, diğeri beyaz ışığa benzeyen bir şeyle dolu bir fincan içiyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye sordu Sylred.

Plik ya da Plak, hangisi olduğundan emin değildim, Sylred'e cevap verdi. “Ben ölüm içiyorum.”

Ona ve dumanı tüten bardağına bakakaldım. “Kimsenin ölümüne içmemesi gerektiğine eminim!”

Tam ben bunu söylerken Plik (ya da Plak) yere yığıldı. Nefes almıyordu, vücudunun üst yarısı masanın üstüne dayanmıştı. Hepimiz onun yapışık poposuna baktık ama hareket etmiyordu.

“Az önce ne oldu?” diye sordu Evert.

Plak (ya da Plik? Tanrılar, bu çok kafa karıştırıcıydı) neşyle içkisini içmeye devam ediyordu. “Plik az önce öldü.”

“Ne?”

Plak beyaz ışığın son damlasını da fincandan boşalttı ve iç çekti. Artık üzerinde yumuşak bir parıltı vardı. Ölü ikizine baktı ve kendi yarım kıcını kaşdı.

“Bana neden lanet olası kendini öldürdüğünü açıklayabilir misin?”

Plak gözlerini devirdi. “Dramatik olma. Ölmek için kendini öldürmedi. Ölümü içti çünkü Perde’ye ulaşmamızın ve dişini bulmamızın tek yolu bu. Yaşayanların içeri girmesine izin verilmiyor.”

Ah. Bu gerçekten mantıklıydı.

“Tamam... ama kardeşin ölü kalmayacak mı?” diye araya girdi Sylred.

Plak ona göz kırptı.

Boynuzlu Kanca kahkaha attığında bizi dönüp ona bakan kadar ürkütmüştü. “Şu anda yüzlerinizi görmelisiniz,” diye soluk soluğa bağırdı.

“Asla korkmayın,” diye yanıtladı Plak. “Birbirimize bağlıyız.”

“Evet, bunu görebiliyoruz,” dedi Evert.

Plak önce yapışık popolarına, sonra tekrar arkalarına baktı. “Evet ama hayır. Yaşam güçleri birbirine bağlı olan tek peri olduğumuzu kastetmiştim. O da benim gibi birçok kez öldü. Birimiz yaşadığı sürece, diğerimizi hayata geri çekiyoruz. Yakında Ölüm Çukuru’nda yürüyecek. Dişini bulduğunda bir büyü yapacak, ben de onu yaşayanlar âleminden besleyeceğim ve o da dişini geri getirecek.” Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. “Ya da... bu başarısız olacak ve o geri gelmeyecek.”

Pekâlâ.

Birden zavallı ölü Plik’in içinden bir gölge çıktığını gördüm. Hayır, gölge değildi. Onun görünmez hayalet formuydu. Vücudundan dışarı süzüldü ve garip bir şekilde bütün olarak kardeşinin yanında durdu. Öbür dünyada yarım bir poposu yoktu, bu da bir şeydi.

Kollarını iki yana sallayıp etrafına bakındı ve gözleri hemen bana takıldı. “Ah. Sanırım diş sensin?”

“Şey, evet. Evet, benim. O benim. Ben dişiyim.”

“Hmm.” Beni tepeden tırnağa inceliyordu, gözleri kanatlarımın takıldı. “Sen bir hayalet, melek ya da iblis değilsin. Nesin sen?”

“Ben... Ben yeniden bir vücuda sahip olmaya gerçekten hazırım.”

Daha fazlasını söylememi bekliyormuş gibi duruyordu ama ben ağzımı kapalı tuttuğumda sonunda pes etti. “İyi bakalım. Hadi o zaman.”

Yanına süzüldüğümde ellerini göğsüme koydu. Tam olarak dokunmuyorduk ama *bir şeyler* hissedebiliyordum, ellerinin bana dayandığı yerde bir tür karıncalanma hissi vardı.

“Ne-”

“Şşt!” diye tersledi Plik.

Ağzımı kapattım ve hem onun hem de kardeşinin gözlerinin konsantrasyon içinde sımsıkı kapalı olduğunu gördüm.

Aniden kardeşinin parıldayan ışığı buharlaşmaya başladı. Buhar ölü Plik'in bedenine yöneldi ve onun da etrafını kaplamaya başladı. Buharın ondan bana dokunduğu noktaya doğru ilerlemesini izledim.

“Bu biraz acıtabilir,” diye mırıldandı.

Dayanılmaz bir acı bana vurmadan önce beni uyarmıştı. Karanlık görüşümü kapladı ve bazı çığlıklar duydum.

Ah, durun. Bu bendim.

Canlı canlı yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Aniden ortaya çıktığı gibi, yakıcı acı yine anında gitmişti.

Düşüyordum. Evet. Dizlerim gerçekten yere *çarpmıştı*. Bundan dolayı hissettiğim acı dünyadaki en hoş şeydi çünkü bu tek bir anlama geliyordu.

“Geri döndü!”

Bunu kimin söylediğinden emin olamasam da aniden yerden kaldırılıp sert ve sıcak bir göğse bastırıldım. Kendimi toparlayamadan bir koldan diğerine doğru çekiliyordum, bu sırada başka bir beden sırtıma bastırıyor, sadağımı ve yayımı itip kakıyordu.

Sonra tekrar çekildim ve farklı kollar etrafımı sardı, tekrar kaybolacağımdan korkuyormuş gibi beni tutuyordu. Yavaşça nefes alırken burnunu boynumda hissettim.

Okot.

“Sevgilim.”

Ben de koklayabilmek için yüzümü hafifçe çevirdim. Evet. Hâlâ *harika* kokuyordu. Bu şeyi şişeleyip yüzüme sık-mak istiyordum.

Sonunda beni bıraktığında, adamlarımı görebilmek için bir adım geri çekildim ama sadece dört yüzün mutluluktan örkeye dönüşmesini izlemiştim.

Yüzüm kızardı ve istem dışı bir adım atarak onlardan uzaklaştım. “Ne...”

Evert aniden yüzüme baktı, mavi gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. “Hangi. Siktiğimin. Adamı. Yaptı. Bunu.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Neyi?” Sonra tüm acıyı fark ettim. Yüzümdeki. Kollarımdaki. Karnımdaki. Kanadımdaki. “Ah. Bu şeyleri.”

“Evet, *bu* siktiğimin şeylerini.”

Okot soluma, Sylred sağıma ve Ronak da arkama doğru yaklaştı. Sanki dört iri yarı erkek canavar tarafından barikat kurulmuş gibiydim. Görünmez olduktan sonra aniden bu kadar yoğun bir ilginin merkezinde olmak korkutucuydu. Gözleriyle buluşmak için mücadele ederken içimden küçük bir ürperti geçti.

“Ne oldu, Emelle?” diye sordu Sylred koluma dokunarak sessizce.

“Sana kim zarar verdi?” diye sordu Okot, sesi öfkeliydi. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim. Gözlerindeki kırmızı halkalar titreşiyordu.

“Önemi yok,” diyerek konuyu geçiştirdim. “İyileşeceğim. Ayrıca okum ve yayım yeniden elimde. Bu oldukça heyecan verici, değil mi?”

“Hayır. Önemi var,” dedi Ronak, benim dikkatlerini dağıtma çabamı görmezden gelerek.

“O haklı. Anlat bize, Kaşıntılı.”

“Prens beni tutuklayıp hücreye koyduğunda, Chaucel ve muhafızlarını beni... sorgulamaları için gönderdi.”

“Seni dövmek. Seni dövmesi için onu gönderdi.”

“Eh. Kelimeler.” Eski kaşıntımın olduğu yerde kolumu kaşımaya başladım. Tanrılara şükür bu sefer başka bir kaşıntıya yakalanmamıştım.

Okot başını eğdi. “Sende pire mi var?”

Bu Evert'in bir kakhaha atmasına neden oldu. Ona ters ters baktım. “Hayır,” diye cevap verdim Okot'a. “Sadece kaşınmayı seviyorum. Bir kaşıntı hissettiğinde her zaman hemen kaşımalsın. Güven bana.”

“Cildin kızarıyor,” dedi Ronak kaşlarını çatarak.

Kolumdaki kırmızı çizik izlerine baktım. “Evet.”

Eli uzandı ve bileklerimi sıkarak hareketlerimi engelledi. Ona suratımı astım.

“Oyalamayı bırak ve anlat.”

Yüzümdeki bir tutam saçı savurdum. “İyiyim. Evet. Birkaç darbe aldım. Beni biraz hırpalamak, incitmek ve korkutmak istediler. Bilirsiniz, İşkence 101.”

“Kim yaptı bunu?” diye tekrar sordu Okot.

Tereddüt etsem de dürüst olmanın en iyisi olduğuna karar verdim. “Gammon’dur. Chaucel bir soru soruyordu, ben cevaplıyordum ve sonra Gammon beni dövüyordu. Çok uzun sürmedi. Ben iyiyim.”

Okot, “Cezalandırılacak,” diye bana söz verdi.

“Yardım edeceğim,” diye araya girdi Evert.

Ronak, “Bence hepimiz onu ziyaret etmeliyiz,” diye ekledi.

“Bakın, cinayet işlemeye başlamanız çok hoş ama şimdi yapmasak olur mu? Henüz hiçbirinizin intikam almak için tehlikeli bir göreve çıkmasını istemiyorum. Daha yeni döndüm ve açım. Beni besleyin.”

Sylred kıkırdadı ve başımın üstünü öptü. “İşte bizim kızımız.”

Kenara kaydıklarında, Plik’in hayalet formunun bedenine geri döndüğünü görebiliyordum. Aynı anda Plak da son parlayan ışığını kaybetmişti. Plak’tan Plik’e bir titreme geçti ve sonra Plik’in yüzüstü yatan formu aniden yeniden dikleşti. İkizler sırtıarak birbirlerine baktılar. “Aferin, kardeşim,” dedi ikisi de aynı anda.

“Teşekkür ederim,” dedim onlara. “Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum ama teşekkür ederim.”

“Hâlâ bize bağlı mı?” diye sordu Ronak.

“Evet, bağınızı çözemiyorum. Denedim ama artık sizin yakınlığınıza bağlı değil. Sadece sizin hayatlarınıza bağlı. Hepiniz ölürseniz o da ölecek. Tıpkı bizim birbirimize bağlı olduğumuz gibi,” dediler birbirlerini işaret ederek.

“Bu iyi haber,” diye sırttım. “Arada bir bu pisliklerden kurtulabileceğimi bilmek güzel.”

Aşk Meleği'nin Bağları

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Evert sert bir şekilde.

Adamlarımın arasından geçip önümde durana kadar Boynuzlu Kanca'yı unutmuştum. Gümüş boynuzlu maskesine baktım. “Sana da teşekkür ederim,” dedim ona. “Okot'u ve beni kurtardın.”

Cevap vermek yerine bakmaya devam etti.

Ayaklarımın üzerinde beceriksizce hareketlendim. “Eee...”

Bir başka garip durgunluktan sonra başının arkasına uzandı ve maskesini çıkararak herkesi şok etti.

Kutsal nemli makaronlar.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Maskesini masaya fırlatan Boynuzlu Kanca gözlerini bana kilitlemişti. Şaşkınlıktan ağzımın açık kaldığını hissediyordum.

“Sen,” diye nefes aldım.

Adamlarım bir bana bir ona bakıyor, sonra tekrar geri dönüyorlardı. “Neler oluyor? Birbirinizi tanıyor musunuz?” diye sordu Evert.

“Bu nasıl mümkün olabilir?” diye ekledi Sylred.

Adını hatırlamaya çalışarak beynimi zorladım. Çok farklı görünüyordu, biraz kilo almıştı. Vücudu kaslanmıştı, artık zayıf ve hastalıklı görünmüyordu. Onu ilk gördüğümde ölümün eşiğindeydi ama haklıydım. Pislik içinde olmadığı ve bir iskelet gibi görünmediği zamanlarda çok yakışıklıydı.

Gümüş teni çok daha sağlıklı, beyaz saçları daha temiz ve gümüş gözleri daha parlak görünüyordu. Ancak en çok aklımda kalan, kafasından çıkan ve kulaklarının altından kıvrılan gri, kıvrımlı boynuzlarıydı.

“Belren?”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve başını salladı. “Kırmızı kanatların, pembe tenin ve saçların yüzünden seni neredeyse

tanıyamayacaktım,” diye itiraf etti. “Yine de tüm bunlara ve yaralarına rağmen sen olduğunu görebiliyorum.”

“Pekâlâ, birinizin bize birbirinizi nereden tanıdığınızı söylemesi gerekiyor.”

“Arachno'nun adasındaydı,” diye açıkladım. “Kaçmama yardım etti.”

“Teknik olarak birbirimize yardım ettik,” diye araya girdi Belren. “Kendimi ağdan kurtarmak için senin hançerini kullandım.”

“Doğru.”

Başını eğip beni inceledi. “Bana yarı yüksek peri olduğunu söylemiştin ama değilsin, değil mi?”

Başımı salladım. “Hayır.”

Yüz ifadesi gerginleşti. “Perde’de kapana kısılmadın. Sen oraya aitsin, değil mi? Nesin sen?”

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Ronak araya girdi. “Bir gün için bu kadar sır yeter.”

Belren’in yüzü yumuşadı ve sırttı. “Yeterince adil.”

“Kaçtığına sevindim,” dedim ona.

“Hep öyle yaparım,” dedi göz kırparak. “Pekâlâ, ben gidiyorum. Yapılacak işler, gasp edilecek periler falan var. Perdeleri dışınızın tadını çıkarın,” dedi kapıya yönelirken. Uzun gümüş kanatlarını mavi gömleğinin mükemmel bir şekilde dikilmiş yarıkları boyunca sırtından dışarı itti. “Temasta olacağım, Emelle.”

Evert onun arkasından gözlerini devirdi.

“Ne?” diye sordum.

“Hiçbir şey. Sen. Arkadaş edinmeyi bırak.”

Güldüm. “Ne? Neden?”

“Çünkü. Gidelim.” Elimi tuttu ve beni kapıdan dışarı çekmeye başladı.

Plik'le Plak'a el sallamak için arkamı döndüm ama Evert gözlerimi kapattı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Onlar çıplak. Sakın bakma."

Tekrar güldüm. "Eee, ben hep buradaydım. Her şeyi gördüm zaten."

"Penislerini hayal etmeyi bırak, Kaşıntılı."

"Etmiyorum!"

"Şu anda ediyorsun, değil mi?"

Lanet olsun.

Öfkelendim. "Bu öylece görmezden gelebileceğin bir şey değil."

Evert homurdandı. "Çıplak bukalemunlar gibi mi demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, kesinlikle değil. Bu tamamen farklıydı," diye kibirli bir şekilde savundum. "Bekle, onları hayal mi ediyorsun?"

Sadece güldü.

Beni dışarı çekti ve hepimiz geçide geri dönmeden önce Sylred'le Okot'un ikizlere teşekkür ettiklerini duydum. "Onu geçitten geçirelim mi?" diye sordu Evert.

Ronak başını salladı. "Çok tehlikeli. O ve Okot görülmeli. Uçmak daha güvenli olacaktır."

"Katılıyorum," dedi Sylred. "Yine de akşama kadar beklemeliler. Şu anda gökyüzünde çok fazla nöbetçi var."

"Onu bırakmayacağım," diye ısrar etti Evert.

"Peki," diye yumuşadı Ronak. "Sylred'le şimdi gideceğiz, sen ve Okot burada onunla kalabilirsiniz. Bu gece geçidi senin için yeniden açacağız, Evert. Emelle ve Okot ise hava karardığında geri dönecekler."

"Kulağa hoş geliyor."

Aşk Meleği'nin Bağları

“Bu geceye kadar iyi olacak mısın?” diye sordu Sylred bana, gözleri yaralarımın üzerinde geziniyordu.

“Hı-hı. Evet. Tabii ki. Tamamen iyi olacağım.” Yüzümü buruşturmamaya çalışıyordum.

“Elimden geldiğince iyileştirmeye çalışacağım,” dedi Evert.

“Tamam. Akşam görüşürüz,” dedi Sylred.

O ve Ronak portaldan geçip kaybolmadan önce bana başarılarıyla selam verdiler.

Evert ve Okot’la yalnız kaldığımda, beklentiyle ikisine de baktım. “Aç olduğum konusunda şaka yapmıyordum.”

Okot kıkırdadı ve sonra Evert’le bakıştı. Bensiz sessiz bir konuşma yapıyorlarmış gibi görünüyordu, yeni tanıştıkları için bu garipti ama her neyse.

Bir süre sonra Okot bana döndü. “Siz ikiniz özlem giderin. Yapmam gereken bir şey var. Elimden geldiğince çabuk döneceğim ve yiyecek getireceğim, sevgilim.”

Beni başımın üstünden öptü ve ben nereye gittiğini sormadan uzaklaştı.

Evert ceketini çıkarıp bana giydirdiğinde içine sokuldum. “Mmm. Sıcak.”

Beni kollarının arasına aldı. Kısmen acıdan, kısmen de şaşkınlıktan biraz irkildim. Etrafımdaki kar ve buza bakıp titredim. “Nereye gideceğiz?”

“Seni ısıtabileceğim bir yere.”

“Plik ve Plak’a biraz onların evinde takılıp takılamayacağımızı sormak istemez misin?”

Homurdandı. “Hayır.”

Evert bir şekilde bir dağın yamacında, altında oturup kar ve buzdan korunabileceğimiz kadar yer olan küçük bir kaya

parçası buldu. Beni yere bırakır bırakmaz, iyileştirici dokunuşuyla ellerini üzerimde gezdirmeye başladı. Tüm çiziklerim, kesiklerim ve yaralarım birbirine dikilmeye başlamıştı.

“Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etme. Gerçek bir şifacı olsaydım, kırık kanadını ve iç yaralarını da iyileştirebilirdim.”

Bu hissettiğim kendini küçümseme miydi? Evert’e o kadar benzemiyordu ki kalbim sıkıştı. “Beni görebileceğinden çok daha fazla şekilde iyileştiriyorsun, Dikiş.”

Mavi gözleri yüzüme kilitlendi. “Buraya gel,” dedi boğuk bir sesle.

Beni kaldırıp kucağına yatırdı, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim uzak olacak şekilde ona sarıldım.

“Merhaba,” dedim biraz nefes nefese.

Gamzelerini göstererek bana sıırttı. “Merhaba.”

“Beni özledin mi?” diye fısıldadım.

“Hiçbir fikrin yok.”

“Tekrar görünmez olmak hoşuma gitmedi.”

Sanırım yüzümdeki endişeyi görebiliyordu çünkü beni daha sıkı kavramıştı. “Kes şunu. Perde sana sahip değil ama ben öyleyim.”

Sonra beni öptü. Ya da ben onu öptüm. Kimin başlattığından emin değildim, dudaklarımız birleşmişti ve dudaklarına o kadar sert yapışmıştım ki hatırladığım tek şey buydu.

Ağzımı açmamı beklememiş veya izin istememişti. Dili ağzımın içine girip kontrolünü ele geçirmişti.

Elleri kıcıımı kavradığında ben de utanmadan ona sürtünerek içimde oluşan baskıyı yatıştırmaya çalıştım. İnliyordu. Titreşimi başımdan ayak parmaklarıma kadar hissedebiliyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Gerçekten burada olduğumun ve bedenimin bana ait olduğunun hatırlatılmasını istiyordum. Her şeyi hissetmek istiyordum.

“Lütfen,” diye yalvardım.

“Yaralısın,” diye hatırlattı bana.

“Umurumda değil,” dedim ciddiyetle. “Lütfen, Evert.”

Ondan tam olarak ne yapmasını istediğimi bilmiyordum ama istiyormuş gibi görünüyordu. Ellerinden birini aramıza soktu ve eteğimin altından geçirdi. Sıcak avuçları çıplak bacağımda geziniyordu.

Yavaşça. Acımasızca.

Kalçamı kabaca avuçladığında enfes bir acıyla sızlamasına neden oldu.

“Lütfen,” diye tekrar yalvardım.

Ağzıma karşı karanlık bir şekilde kıkırdadı. “Parmaklarımı amında mı istiyorsun, Kaşıntılı?”

Sözleri karşısında nefesim kesildi. “Evet.”

Elini kalçamdan çekti ve beni nefes nefese bırakan noktanın etrafında oyalanmaya başladı. Dudağını sertçe ısırdım.

Tısladı ve kıkırdadı. “Kuduz aşk meleği. Bunu ödeyeceksin.”

“Alay etmek yok,” diye sızlandım.

Boynuma sürtündü ve beni ürpertti. “Seni istediğim kadar kızdıracağım. Seni o kadar azdıracağım ki dizlerinin üzerinde nefes nefese kalıp bana yalvaracaksın. Ancak sadece iyi bir kız olursan sana istediğini vereceğim,” dedi, parmakları hâlâ neredeyse klitorisimin üzerinde geziniyordu. ‘Neredeyse’ temas bir işkence gibiydi.

Uzanıp parmaklarımı siyah saçlarının arasından geçirdim ve zorla çektim. Karşılık olarak kıcıma acıtacak kadar sert bir tokat attı. İnledim.

“Yaramaz küçük şey,” diye azarladı. Ellerimi tuttu ve zorla indirdi. “Ama cezalandırılmayı seviyorsun, değil mi? Ne kadar ıslak olduğunu hissedebiliyorum. Şimdi elbiseni indir. O güzel göğüslerini görmek istiyorum.”

İtiraz etmeye başladığımda parmaklarını klitorisimden tamamen çekerek benden yarı hıçkırık, yarı hırıltı çıkmasına sebep oldu. “Evert!”

Kaşlarını çattı ve kıcımlı çimdikleyerek beni zıplattı. “Sana söyledim. Uslu dur, ben de sana istediğini vereyim. Şimdi bana karşı ütangaç olma, aşkım. Onları görmeme izin ver.”

Parmaklarının işini yapmamasına kızarak ve başka bir şey yapamayacak kadar sinirlenerek aceleyle elbisemi açıp aşağı çektim. Göğüslerim dışarı fırladığında Evert hiç vakit kaybetmeden onları yakaladı ve başparmaklarını meme uçlarımda üzerinde gezdirdi. Hemen sertleştiler ve karnımın aşağısında bir zonklama hissetmeme neden oldular.

Gözlerimi kapatıp başımın geriye düşmesine izin verdim, dokunuşunun getirdiği zevk sarsıntılarını seviyordum. “Mmm. Bu mükemmel göğüsler benden bu kadar uzun süre saklanmamalıydı.”

Avuçlarına doğru eğildim.

Bir eliyle uzanıp çenemi kavradı ve başımı tekrar aşağı indirdi. “Bana bak. Sadece sen ve ben varız, Kaşıntılı. Sana dokunuşumu izlemeni istiyorum. Amını kimin parmakladığını ve seni kimin bu kadar ıslattığını görmeni istiyorum.”

Yutkundum, böyle konuşmasıyla büyülenerek söylediği gibi yaptım. Memnun bir sırıtişla, bir eliyle göğüslerimle oynamaya devam ederken, diğeri klitorisime doğru inmeye başladı.

Kahretsin, evet.

Sonunda parmağı klitorisime bastırdığında... Tanrılarım, yanıyordum.

O beni okşadıkça ben de ona daha fazla sürtündüm, sert ereksiyonunun yarattığı hissin tadını çıkarıyordum. “İşte böyle. İyi bir aşk meleği gibi elimin üstünde kendini becer,” dedi kulağıma doğru.

“Evert,” diye inledim.

Dudağımlı ısırdı. “Ne istiyorsun? Bana ne istediğini söyle. Bunun için bana yalvar.”

Beni sıcak, karışık bir ihtiyaç karmaşasına dönüştürmüştü ve o da bunu biliyordu. “Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum,” diye inledim.

“Söyle,” diye homurdandı.

“Lanet olası pislik,” diye bağırdım meme ucumda canımı acıtan bir çimdik hissederken. “Tamam! Parmaklarını içimde istiyorum. Beni parmaklarınla becer, lütfen!”

“Aferin kızıma.” Tam o an, parmağı içime daldı. Memnuniyetle homurdandı. “Çok ıslaksın. Benim için.”

Başparmağı klitorisimle oynamaya devam ederken parmağı içime girip çıktıkça inliyordum.

“Tanrılarım...”

“İşte bu kadar. Çok hazırsın, değil mi?”

Tek yapabildiğim inlemek ve kıvranmaktı.

“Amin sırlıslıkla ve daha fazlası için yalvarıyor.” Bir parmak daha eklemişti, ikisini de içimde kıvrırıp hareket ettiriyordu ve ben orgazma çok yakındım.

Bu *çok* iyi hissettiriyordu.

Diğer elini saçlarıma götürüp kavradı. Ona küfretmek ve inlemek için ağzımı açtığımda, içime daha da hızlı girip çıkmaya başladı.

“Seni parmaklarımla becermemi seviyorsun, değil mi?”

Omuzlarını tuttum, tırnaklarım sırtına batıyordu. “Evet!”

“Güzel. Şimdi benim için boşal, Kaşıntılı. Elime boşaldığını hissetmeme izin ver.”

Boşaldım. Tanrılarım, boşalmıştım.

Adını haykırdığımda, zevkten patlarken vücudum elinin üstünde kıvrıldı. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözlerim kapanıyor, başım geriye atılıyor, tüm vücudum lezzetli bir zevkle kasılıyordu.

Tüm âptal aşk meleği hayatım boyunca bunu beklemiştim. Bu yoğun mutluluk anını hissetmeyi. Yıllardır içimde bastırdığım yalnızlık ve arzular Evert’in dokunuşuyla dışarı fırlamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğüm gibi olmayacağından endişelenmiştim. Kafamda çok fazla kurguladığım için endişelenmiştim ama hayır. Düşündüğüm her şeyin çok daha fazlasıydı.

Bedenime geri döndüğümde, göğsüne doğru kıvrıldım ve elleri yaralarımı incitmemeye dikkat ederek beni sardı. Parmakları tembelce sırtımı ovuyordu ama göğsünden gelen ses beni ürpertti. Çıkardığı sesi iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. “Sen... mırlıyor musun?”

Ses tekrar yükselmeden önce sadece bir saniye durakladı. Sırttım ve yüzüne bakabilmek için arkama yaslandım. “Aman Tanrım, *mırlıyorsun!* Kesinlikle mırlıyorsun! Bu çok sevimli.”

Başımın arkasını aşağı doğru attı, böylece tekrar göğsüne yaslanmak zorunda kaldım. “Hiç de sevimli değil.”

Parmaklarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdim. “Biraz öyle.”

“Hayır, öyle değil. Genfin mırıltısı fena bir şeydir. Bunu sadece eşimiz için yaparız.”

“Çok sevimli,” diye kıkırdadım.

“Eğer bir daha böyle dersen, duracağım.”

“Hayır! Durma. Bana kendimi... Bilmiyorum. Güvende hissettiriyorsun. Mutlu. İçimde hissedebiliyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi ses. Hiç durmanı istemiyorum,” dedim ona daha da sokularak.

Kendini beğenmiş sırtışını hissediyordum. “Genfin eş avantajları.”

“Bir işe yarayacağını biliyordum.”

Kıkırdadı. “Orgazmın dışında mı demek istiyorsun?”

Mırıldandım. “O konuda oldukça iyisin. Otoriter bir pislik olsan bile.”

Ukalaca sırttı. “Hoşuna gitti. Ayrıca bu sadece başlangıçtı. İyileştikten sonra asıl eğlence başlayacak.”

Ona bakmak için yüzümü yukarı çevirdim. “Bana ilk orgazmımı yaşattığın için kendini beğenmişlik yapacaksın, değil mi?”

“Şaka mı yapıyorsun? Tabii ki. Bunu tüm o piçlerin yüzüne vuracağım.”

Başımı salladım ve göğsüne doğru güldüm. “Küstahlığın bir yana, sen olduğun için memnunum,” diye sessizce itiraf ettim.

Öyleydim. Evert benim köşemdeki ilk kişiydi. Adasına iner inmez onunla bir bağ kurmuştum ve flört etmiştim.

Mırıltısı bir kademe daha yükselirken başımı öptü. “Ben de, Kaşıntılı. Ben de.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Okot saatlerce geri gelmemişti. Elinde bir çorba ve bir somun ekmekle mini mağaramıza döndüğünde hava kararmıştı.

Evert'in yaktığı ateşin yanında uyukladığım yerden doğrulup, "Nereye gittin?" diye sordum.

Yemeği bıraktıktan sonra Okot yanıma geldi. "Al, sevgilim," diyerek bana beze sarılı bir şey uzattı.

Kucağıma koydum ve bu gizemli eşyanın ne olduğunu öğrenmek için etrafına sarılmış bezi açmaya başladım. Açtığımda tek yapabildiğim bakmak oldu.

Bakmak ve biraz daha bakmak.

Gözümü kırptığımda hâlâ orada olduğunu görünce ona baktım. "Eeeee. Bu bir el. Kopmuş bir el. Üzerinde hâlâ kan var ve kemik dışarı çıkmış. Tırnak etleri berbat görünüyor," diye saçmaladım. "Bana kesik bir el verdin... Neden?"

Gururla işaret etti. "Gammon adındaki muhafız. O eliyle sana vurdu. Şimdi o el senin."

Farkına vardığımda nefesim kesildi. "Yaa, benim için elini mi kestir?" diye mırıldandım.

Sırıttı. "Evet, sevgilim. Kimsenin sana zarar vermesine izin yok."

Aşk Meleği'nin Bağları

Kesik elin hâlâ kucağımda olduğunu unutarak ayağa fırladım. Elin yerde yuvarlanışını izledik. Hah. Düşündüğümünden daha uzağa gidebiliyordu.

Kollarımı Okot'un boynuna doladım. "Teşekkür ederim!" Onu dudaklarından öptüm. Okot tereddüt bile etmeden kocaman eliyle boynumu kavrayıp öpücüğü derinleştirdi.

"Ne oluyor?" Evert'in mırıldandığını duydum. "Adamın birinin elini kesip lanet bir papatyaymış gibi sana getirdiğinde böyle mi tepki veriyorsun?"

Okot'tan uzaklaştım, dudaklarım onun yoğun ilgisinden dolayı pembeleşmiş ve şişmişti. "Çok tatlı, değil mi?" Resmen ışıldıyordum.

Evert başını salladı ve uzaklaştı, o sırada "deli aşk meleği" dediğini duyduğuma emindim.

"Belli ki kimse onun için bir el kesmemiş," dedim bilgece. Okot başını salladı. "Belli ki."

Aklımdan bir düşünce geçince kaşlarımı çattım. "Bu çok tehlikeliydi, Okot. Yakalanabilirdin."

"Beni hiç görmedi."

"Elini kesmeyi başardın ve seni hiç görmedi bile, öyle mi?"

Başını salladı. "Doğru."

Hah. Etkilenmiş miydim, yoksa çekinmiş miydim bilemiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde Okot ve Evert sorunsuz bir şekilde anlaşmışlardı ve küçük mağaramızda zaman geçirirken sohbet kolayca akıyordu.

Yine de Evert'le geçirdiğim zaman için kendimi biraz suçlu hissetmemekte zorlanıyordum. Okot bilseydi üzülür müydü?

Diğerinin önündeyken biriyle ne yapmanın uygun olacağını ben de bilmiyordum. Evert'in eline dokunursam, Okot kıskanır mıydı? Okot'un boynuna sarılırsam, Evert kızarmıydı? Bilmiyordum ve bu beni öldürüyordu. Bu benim için yeni bir alandı ve kimsenin incinmesini istemiyordum.

Evert odun aramak için dışarı çıkıp Okot'la beni yalnız bıraktığında onun yanına yerleşip omzuna yaslandım. Ben ateşin ısıltısının tadını çıkarırken o saçlarımı okşuyor ve beni içine çekiyordu.

Konuyu açarken gözlerinin içine bakamıyordum, bu yüzden alevlere bakmaya devam ettim. "Okot... tüm bunları gerçekten problem etmiyor musun? Eğer ediyorsan kızmayacağım. Anlayışla karşılarım. Sen mükemmel bir eşi hak ediyorsun. Eğer istemiyorsan paylaşmak zorunda kalmanı istemiyorum."

Devam etmeden önce bir an saçlarımla oynamayı bıraktı. "Sen benim mükemmel eşimsin. Lamassular normalde eşini paylaşmayabilir ama bu periler için duyulmamış bir şey değildir. Birçok ırk eşlerini paylaşır."

Tırnaklarımla oynuyordum. "Yani gerçekten rahatsız olmadın mı? Sadece kırıgın ya da üzgün olmanı istemiyorum. Bunu berbat etmek ya da bencilce davranmak istemiyorum. Seni önemsiyorum ve mutlu olmanı istiyorum. Burada sadece ben yokum. Senin de söz hakkın var. Hiçbir konuda baskı altında kalmanı istemiyorum."

Başımın üstünü öptü. "Sen şefkatli bir eşsin ve seni bulduğum için şanslıyım. Genfinlerden rahatsız olsaydım sana söyledim ama değilim. Endişelenecek bir şey yok. Beşimiz artık bir takımız."

“Biz bir sürüyüz,” diye düzeltti Evert, alevlerin üzerine atmak için biraz daha odunla içeri girerken kulak misafiri olduğunu gizleme zahmetine girmemişti.

“Bir sürü,” diye kabul etti Okot. “Sen bizimsin, biz de senin. Bize olan sevginde utangaç olmana gerek yok.”

Kirpiklerimin altından onlara baktım. “Gerçekten mi?”

Okot başını salladı. “Gerçekten.”

“Kendini tutmasan iyi edersin, Kaşıntılı,” diye azarladı Evert beni. “Beşimiz artık bir sürüyüz. Beni duyuyor musun? Utangaçlığa yer yok. Bunu çoktan aştık. Ayrıca tanıştığımız ilk gün seks istediğini açıkça itiraf eden sen değil miydin?”

Umursamadan omuz silktim. “Gerçek bir bedenle ilk günümüdü. Sen de aynısını yapardın. Bir sürü orgazm yaşamak istiyorum.”

İki gamzesini de göstererek güldü. “Çok talepkârsın, değil mi?”

Gülümseme sırası bendeydi ama aralarına bir kez daha baktım. “Yani bunda gerçekten problem yok mu?”

“Evet, Kaşıntılı,” dedi Evert, beni aralarına sıkıştırarak. “Şimdi bu kadar endişelenmeyi bırak ve sadece kovanımızın tadını çıkar.”

“Emelle’in Kovanı. Şehvet ve Aşk Kovanı. Aşk Meleği Kovanı,” diye saçmaladım. “Hımm. Takım ismimiz üzerinde çalışacağım.”

Evert omuz silkti. “Sonunda birinciliği *benim* kazandığımı hatırladığın sürece bize ne dediğin umurumda değil. Sürgün adasında hep bahsettiğin ilk öpücüğün ben oldum ve şimdi de ilk orgazmını ben yaşattım. İşte böyle.”

“Sonunda birinciliği kazandın. Her ne kadar beni ilk öpücüğüm için kandırmış olsan da.”

Ukalaca sırtıttı ve arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına koydu. “Evet.”

Okot kıskanmak yerine saçlarımı yana taradı ve bana doğru eğildi. “İlk öpücüğünü çalmış ve bunun için sürgün adasında birincilik kazanmış olabilir ama eşleşmemizi onayladığımızda, senin içine giren ilk kişi ben olacağım. Bu kazanmayı dört gözle beklediğim bir unvan.”

Midemin çukurunda sıvı ısı biriktiğinde boğazımı yüksek sesle temizledim. Bu adamlar benim ölümüm olacaktı. Biri çok fazla uyarılmaktan ölebilir miydi? Bunu bilmem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Evert sadece gözlerini devirdi. “Lanet olası lamassu.”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Ronak, Evert'i almak için bir portalla geri döndüğünde, ben de Okot'un boğa formunun sırtına binerek krallık adasına gittim. Kimse bizi fark etmeden gecenin karanlığından yararlanıp Sylred'in bizim için açtığı arka kapıdan gizlice hana girdik. Odalarımıza güvenle girdiğimizde herkes rahat bir nefes almıştı.

Yatağın kenarına oturduğumda Okot yayımı ve sadağımı sırtımdan indirmeme yardım etti. Çok fazla itip kaktığımda kanadımdaki acıyla yüzümü buruşturdum.

"Ona bir şifacı bulacağım," dedi Sylred.

"Hayır. Şifacı kanatlarını görür ve onu tanır. Bu riski göze alamayız," dedi Ronak. "Adanın her yerinde onunla ilgili ilanlar var."

Bu benim için yeni bir haberdi. Zaten ağrıyan midemde endişe düğümlendi.

Bir öfke parıltısıyla beni işaret ederek, "Ona bak," dedi Sylred. "Kanadı kırık ve muhtemelen bazı iç yaraları var. Sürekli 'iyiyim' diyor olabilir ama hepimizin onun saklamaya çalıştığı yüz buruşturmalarını fark ettiğimizi biliyorum. Bir şifacıya ihtiyacı var. Evert ancak bu kadarını yapabilir."

Sylred haklıydı, bir şifacıya ihtiyacım *vardı*. Kanadım acıyordu, yüzüm bir lokumdan daha şişkindi ve Gammon'un yumrukları yüzünden karnım ağrıyordu. Ancak Ronak da haklıydı. Bir şey olmasını ve hepimizin tekrar ayrılmasını göze almak istemiyordum, prensin beni yakalamasını kesinlikle *istemiyordum*.

“Şifacının yeterince kafasını karıştırabilirim,” dedi Sylred.

Ronak düşündü. “Enstrümanlarınızdan hiçbiri yanınızda değil. Emin misin? Eğer değilse...”

“Eminim.”

Ronak sonunda başını salladı ve sallar sallamaz Sylred odadan çıktı.

“Eee, ne oluyor?”

“Sylred’in gücü,” dedi Evert.

“Ah, şu ses şeyleri mi?”

“‘Şeyler’ derken onun bir Ses Yatıştırıcı olduğunu kastediyorsan, o zaman evet.”

Banshee çığlıklarını nasıl savuşturduğunu hatırlıyordum. “Şifacının beni hatırlamamasını sağlayabilir mi?”

“Tam olarak değil. Daha çok şifacının çok güçlü duygular hissetmesini sağlayacak, böylece seni iyileştirmeye yetecek kadarının dışında varlığına odaklanamayacak. Aletler olmadan o kadar güçlü değil ama seni koruyacaktır. Merak etme.”

Ronak temiz bir mendil çıkardı ve onu parçalara ayırmaya başladı. “Al bakalım.” İki parçayı bana, iki parçayı da Okot’a uzattı. “Sylred’in gücü senin üzerinde de işe yarayacak. Bunları kulaklarınıza takın. Tamamen engellemez ama yardımcı olur.”

“Peki ya siz çocuklar?”

Başını salladı. “Bir kovan bağı paylaştığımız için gücü bizi olumsuz etkilemiyor. Onun büyüğü zaten bizim bir parça-

mız. Çiftleşme törenini tamamladığımızda senin de bir parçan olacak.”

Küçük kumaş parçalarını buruşturup kulaklarıma tıkadım, Okot da aynısını yaptı. Hâlâ duyabiliyordum ama her şey boğuktu.

Sylred geri döndüğünde, yanında Okot'un yaralarını saran şifacıdan farklı bir şifacı vardı. Perinin saçları ağarmış, cildi hafifçe kırışmıştı ama alnından çıkan iblis benzeri boynuzlarla pek de uyumlu olmayan nazik bir yüzü vardı.

Çocuklar şifacı için kenara çekildi ama gözlerim Sylred'in üzerindeydi. Odaya girer girmez mırıldanmaya başlamıştı. Bunu bilmemin tek nedeni dudakları kapalı olmasına rağmen boğazının hareket ettiğini görebilmemdi.

Ne tür bir melodi mırıldandığını duyamıyordum ama şifacının gözleri kanatlarımla *oldukça* ilgiliyken, hafifçe donuklaşmaya başlamıştı.

Şifacı bir şeyler mırıldandı, ardından elleri önce şişmiş yüzümde, sonra kaburgalarımda, karnımda, sonra da kollarımda ve bacaklarımda gezindi. İçimde ağır, güçlü bir büyü gücünün dolaştığını hissediyordum. Bir kısmı buz gibi soğuk, bir kısmı alev gibi sıcaktı. Kanadıma geldiğinde, kemiğin yerine oturduğunu hissettim ve gözyaşlarım yanaklarıma düşerken zayıf bir çığlık attım.

Şifacıya tekrar baktığımda, gözleri tam olarak odaklanamıyormuş gibi uzaklara bakıyordu. Gözlerini kırıştırıp başını sallamaya devam etti ama Sylred ıslık çalıyordu, hem de benim bile duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Vay canına.

Güzel bir müzikti.

Islık çalmak harika bir şeydi. Bunu daha önce nasıl bilmezdim? Aslında bayılıyordum. Durmasını hiç istemiyor-

dum. Dudaklarımı birbirine kenetleyip katılmaya çalıştım ama aslında nasıl ıslık çalınacağını bilmiyordum, bu yüzden sadece kocaman bir nefes üflediğimde küçük bir tükürük uçup şifacının üzerine düştü.

Hay aksi.

Her şey yolundaydı. Müzik o kadar güzeldi ki her şey yolundaydı. Gülümsedim ve şifacının yanağını okşadım.

Şifacının büyüü yavaş yavaş azalıp tekrar ayağa kalktığına hafifçe tökezledi. İçimden bir kıkırdama yükseldi.

Ben tekrar ıslık çalmayı denerken Sylred onu odadan dışarı çıkardı. Olmamıştı. Hâlâ çalamıyordum.

Kapı kapandığı anda biri kulağımdaki bezi çekip aldı.

“İyi misin, Kaşıntılı?”

Başımı yana eğip Evert’e baktım ve yüzüme aptalca bir gülümseme yayıldı. “Hı-hı. Çok iyi. Çok, çok iyi.”

Kıkırdadı ve Okot’a baktı. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve diğer tarafta ne olduğunu hatırlayamıyormuş gibi kaşlarını çatarak kapıya bakıyordu.

“Ne hakkında konuşuyorduk?” diye sordum şaşkınlıkla. “Dudaklarım tuhaf hissediyor ve yine acıktım. Ayrıca sarhoş olduğumu düşünüyorum. Sarhoş muyum? İçmeden sarhoş olunabilir mi? Hatırlayamıyorum.”

Ronak sıırttı. “Biraz yemek sipariş edeceğim. Hemen dönerim.”

Vücuduma ve omzumun üzerinden kanadıma baktım. “Hey! İyileştim! Bu ne zaman oldu?”

Evert sadece güldü, ben de göğsüne bir şaplak attım. “Bana gülmeyi kes. Komik olan ne ki?”

Elimi tuttu ve göğsüne yasladı. “Hiçbir şey. Hiçbir şey yok. Biraz daha yedikten sonra uyuyabilirsin.”

Yemek ve uyku. En sevdiğim iki şeydi.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

“Bu ekmek *en iyisi*,” dedim sıcak somundan bir parça daha ağızma atarken.

Dilimin üzerinde adeta eriyordu. Ardından *nektarale* denen bir şey içtim ve tabağımdaki mor meyve parçasını mideye indirdim. “Bu meyve *en iyisi*,” diye inledim.

Kahverengi gözleri yanlardan kırışarak, “Ekmek hakkında bunu zaten söylemiştin,” dedi Sylred.

Evert, “Bunu hüplettiği et hakkında da söylemişti,” diye ekledi.

“Peri şarabının da büyük bir hayranı,” dedi Okot.

Ronak ona eğlenerek baktı. “Sarhoş oldu, değil mi?”

Okot güldü ama ben ona ters ters bakınca hemen sustu. Ona sırlarımı söylememesini hatırlatmaya çalıştım ama ağızım o kadar doluydu ki sadece anlamsızca mırıldandım.

Evert sırtını duvara yaslamış, yemeğimin son kısmının tadını çıkarırken tünediğim yerin karşısında oturuyordu. “Bu kadar hızlı yiyip içmeye devam edersen kendini hasta edeceksin.”

Yerdeki boş tabaklara baktığında sadece oburluk görüyordu. Ben başarı görüyordum.

Göz kamaştırıcı bir zekâyla karşılık vermek için ağzımı açtığımda midem sıkıştı ve boğazım güçlü bir sesle düğümlendi. O kadar anıydı ki beni ürküttü ve tam ağzımdan ilk hıçkırığımı çıkarken Perde'ye girdim.

Az önce görüldüğüm alana ağzı açık bakan dört adama şok içinde baktım. Bir anlık sessiz şokun ardından, "Az önce..." dedi Sylred.

"Hıçkırdı ve kendini görünmez mi yaptı? Evet," dedi Evert, tabaklarımdan birini alıp kalan yemeklerden yemeye başladı.

Ona ters ters baktım. "Seni göt (hıçkırık) deliği. Yemeğimi yemeyi (hıçkırık) kes." Tanrılarım. Zaten yarım yüzyıldan fazla süren bir kaşıntıyla uğraşmak zorunda kalmıştım. Eğer bir gün bile hıçkırıkla uğraşmak zorunda kalırsam, kelimenin tam anlamıyla delirecektim.

"Eee, endişelenmeli miyiz?" dedi Sylred.

Evert sadece *yemeğimi* yiyordu. Pislik.

"Emelle?" dedi Ronak. "Tekrar görünür olmaya çalış."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ah, evet, parmaklarımı (hıçkırık) şıklatacağım ve (hıçkırık) kendimi fiziksel (hıçkırık) âleme geri fırlatacağım, sanki çok kolaymış gibi!" Daha fazla drama yaratmak için parmaklarımı şıklatıyormuş gibi yapıyordum.

Parmaklarım kendi aralarından geçip gitmeyince gözlerimi kırıştırdım. "Ah."

Genfinler tüm fiziksel ihtişamımla bana sıırıyordu. Tanrılara şükür hıçkırıklarım da geçmişti.

Vücuduma baktım ama gözüm kanadıma takıldı. "Ne oluyor be?" diye bağırdım.

Sağ kanadımın kenarında, tüm kırmızı tüylerimin arasında büyüyen tek bir siyah tüy vardı. Evert ona dokunmak için öne doğru uzandı. “Hah. Bu garip.”

“Gözleri,” dedi Sylred aniden. “Gözlerine bak.”

“Gözlerimin nesi var?” diye sordum çığlık çığlığa.

Hepsi daha yakından bakmak için eğildiler. “Artık mavi değiller.”

“Ne? Ne renkler?” Soruyu cevaplamaya yardımcı olacaktım gibi gözümü dürtüyordum.

“Bir çeşit... tüm renkler?”

Yüzüm kızardı. “Ne demek *tüm* o lanet renkler, Sylred?”

Yatağımın başucundaki masadan küçük bir ayna uzattı, aynayı alıp yüzüme tuttum. Gözlerim gerçekten de tüm renkleri barındırıyordu. Prizmalara benziyorlardı, sürekli ışığı yansıtıyorlar ve ışığın parçaları bir gökkuşağı gibi geri parlıyordu. “Bu. Sikim. De. Ne. Oluyor.”

Ronak, “Yani yanlışlıkla Perde’ye girdi, sonra da siyah bir tüy ve farklı gözlerle geri döndü,” diye özetledi. “Bu çok garip.”

Okot yanıma geldi ve önümde diz çöktü. “İyi hissediyor musun, sevgilim?”

Aynayı yere bıraktım ve kendimi değerlendirdim. “Evet, sanırım.”

Genfinlere ters ters bakmak için etrafıma bakındım. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, siz çocuklar benim müstakbel eşlerim olma konusunda gerçekten berbatsınız. Okot sizden *çok* daha iyi,” dedim onlara.

Parmağımla Sylred’i işaret ettim. “Sen. Senin iyi biri olman gerekiyordu. Senden daha iyisini beklerdim. Hıçkırarak görünmez olduğumda gülmemen gerekiyordu. Bu tüy ve göz

rengi meselesini şimdilik rafa kaldıracığım çünkü daha fazla çılgınlığı kaldıramam. Ancak şu andan itibaren hepinizin başı belada. İşte böyle.”

Kendimi Okot’un kucağına bıraktım ve genfinler şu anki iltimas gösterime gözlerini kıstığında zaferle sııttım.

“Ben değilim. Başım belada değil,” dedi Evert.

“Evet. Sen bile. Görünmez oldum ve sen orada öylece oturup yemeğimi yedin.”

Homurdandı. “Lütfen. Bana kızgın kalamazsın. Ben bu siktiğimin eş olayında başarılıyım.”

Sylred boğazını temizledi. “Eşlerden bahsetmişken...”

Ronak, “Evimiz olan adaya dönüp çiftleşme törenine başlamalıyız,” diye ekledi.

Sahte bir sıkıntıyla iç çektim. “Hımm, bilmiyorum... Biraz kur yapmaya ihtiyacım olacak.”

Üç çift göz bana gözlerini kırıştırdı. “Kur yapmak mı? Kur yapmak da ne demek?”

“Bilirsiniz, romantizm. Aşk. Flört. *Güzel* şeyler,” diye vurguladım.

“Ah, işte başlıyoruz,” diye mırıldandı Evert. Okot’u işaret etti. “Sen. Bu senin hatan. Bu kadar centilmen olmayı bırak. Bizi kötü gösteriyorsun.”

İlk başta bunun Okot’u kızdıracağını düşündüm ama sonra kolumda onun gürleyen kıkırdamasını hissettim. “Tek duyduğum başımın belada *olmadığı*,” dedi kendini beğenmiş bir omuz silkmeye.

Ona sırtıtmak için döndüm. “Bu doğru ve bağımızı teyit etmemiz gerekiyor.”

Siyah gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalar canlandı, renkleri ve boyutları titreşti. “Sen... bağımızı onaylamaya hazır mısın?”

Ah. Bunu özel olarak mı söylemeliydim? Diğerleri için işleri garipleştiriyor muydum? Kahretsin, bu kovan eşi olayını nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Çabucak ayağa kalktığımda dört adam da benimle birlikte ayağa kalktı. “Tamam, Okot ve Evert’in benimle bu konu hakkında konuştuğunu biliyorum ama bence hepimiz konuşmalıyız. Ya da en azından biraz tartışmalıyız... bilirsiniz. Bu iş garipleşmemeli. Eğer tuhaflaşırsa, ölürüm. Yani gerçek anlamda değil ama ne demek istediğimi anladınız, değil mi? O yüzden bunu konuşmalıyız. Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olalım. Aynı fikirdeyiz, değil mi? Evert’le Okot öyle dedi ama emin olmak istiyorum. Hepiniz benim eşim olacaksınız ama kimsenin kızmasını, kıskanmasını, bana gücenmesini ya da-”

Ronak bana acıdı ve sözümü kesti. “Emelle. Dur. Nefes al.”

Kocaman bir nefes aldım. Saçma sapan konuşmalarımın bazen gerçekten etkileri oluyordu. Oksijen eksikliği gibi.

İri gözlerim daha fazla komut için Ronak’a odaklandı. Adam bir ordunun başında falan olmalıydı. Ondan kesinlikle bir alfa havası alıyordum. Bu unvana kilitlenmiş durumdaydı. Onu üniforma içinde hayal ederek aşağı yukarı baktım. Aynen öyle. Adam *kesinlikle* bir ordunun başında olmalıydı. Bütün gün bana emir yağdırmasına izin verirdim. Tüm gece boyunca da.

“Emelle.”

Doğru. Odaklan.

“Hımm?”

“Dördümüz de neyi kabul ettiğimizi biliyoruz,” dedi sakince. “Birbirimizi eşin olarak kabul ediyoruz ve bu kovanda düşmanlık olmayacağına dair sana söz veriyoruz.”

Hepsinin arasına baktım. “Gerçekten mi? Öylece mi? Beni paylaşmanızın gerçekten bir sakıncası yok mu? Son altmış yıldır insanlar âleminde dolaşıyorum ve orada böyle bir şey olmadığını söylemeliyim.”

Sylred omuz silkti. “Üçümüz her zaman paylaşacaktık, bu yüzden bizim için doğal. Ayrıca biz periyiz, insan değil.”

“Peki genfin süper güçlerini ya da her neyse onu alama-makla ilgili *gerçekten* probleminiz yok mu?” Ronak’a baktım. “Bu konuda olumlu olmana ihtiyacım var, Birinci Olmayan.”

İçlerinde gerçekten emin olamadığım tek kişi oydu. Okuması bir Dostoyevski kitabından daha zordu.

“Eminim,” dedi basitçe, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Ayrıca bana Birinci Olmayan demeyi keser misin? O aptal ilk öpücük yarışması biteli uzun zaman oldu.”

“Hayır, yapamam. Bu bir evcil hayvan ismi. Her neyse, ölüm fermanını imzalamak üzereyken benimle eş olmak istediğinize *emin misiniz?* Prens benden nefret ediyor. Eşim olduğunuzu öğrenirse...”

“Dediğim gibi, neyi kabul ettiğimizi biliyoruz.”

Bir nefes üfledim. “Tamam. Yani... bunu gerçekten yapıyor muyuz?”

Evert inledi. “Bunu daha kaç kere söylememiz gerekiyor? Bunu gerçekten yapıyoruz. Alış buna.”

BÖLÜM OTUZ ALTI

“Peki bu nasıl işleyecek? Plan nedir?”

Sylred, “Bizimle bir genfin ritüelinde çiftleşmen gerekiyor,” diye açıkladı.

“Benimle olan bağını da ayrıca teyit etmen gerekecek,” dedi Okot.

Bana doğru bastırılmış bir sürü çıplak vücut hayal ettim ve... evet. Kanımın biraz daha hızlı pompalanmasını sağladı. Evert bana ilk orgazmımı yaşattığından beri, daha fazlası için tamamen hazırdım.

“Herkes kabul ederse yarın ana adama gideceğiz,” dedi Ronak etrafına bakınarak. Herkes başını salladı. “Eşimiz olduğunda seni daha iyi koruyabileceğimiz için törenimizi mümkün olan en kısa sürede tamamlamalıyız.”

Evert iç çekti. “Evet. O zaman git lanet olası lamassu ile çiftleş. Bağınız onaylandığında o da seni daha iyi koruyabilir. Sonra yarın ilk iş, çiftleşme törenimizi gerçekleştirmek için adama gidiyoruz. Lanet lamassunun seni uzun süre kendine almasına imkân yok,” dedi ve Okot’a boktan bir sırtış attı. Boğa adamım sadece kıkırdadı.

“Bana uyar,” dedim onlara.

“Yarın yola çıkmak için gerekli hazırlıkları yapacağız,” dedi Ronak. Beni tamamen şok eden bir hareketle bana doğru yaklaştı ve parmaklarıyla çenemi kavradı. Bu ani temas içimdeki ateşin alevlenmesine neden oldu. “Yakında görüşürüz,” derken sesi alçak, gür ve açlıkla doluydu. *Vay canına*. Okunamaz bir kitap olmaktan çıkıp ateşli bir sahnenin ortasında açık ve tutkulu bir kitap hâline gelmişti.

Ben daha bir yanıt vermeye çalışmadan, uzaklaştı ve odadan çıkıp gitti. Tanrılarım, Ronak benden tamamen gizliyordu. Şaşırtmadı. Her zaman pisliklerdi.

Sonra Sylred geldi, sarılmak için beni kendine çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Ronak’ın yanına gitmek üzere odadan çıkmadan önce, “İyi eğlenceler,” dedi göz kırparak.

Sıradaki Evert’ti. Ronak ve Sylred’in aksine, Evert kendini tutmadı. Beni başımın arkasından kavradı, parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve yüzümü ona doğru çevirecek kadar sert bir şekilde geriye çekti. Mavi gözlerinde gördüğüm saf arzu karşısında nefesim boğazımda düğümlenmişti.

Tam beni öpeceğini düşündüğüm anda eğildi ve dudaklarını kulağıma bastırdı. “İlk benim ellerim senin üzerinde ve *içindeydi*. Bunu unutma, Kaşıntılı,” dedi alçak ve seksi bir mırıltıyla. Yutkundum ve nefes almanın gerçekten zorlaştığını fark ettim. “Seni paylaşıyor olabilirim ama hâlâ *benimsin*. Adama geldiğin anda bunu biliyordun.”

Kulağıma bir ısıruk atarak geri çekildi, yüzümdeki ifadeyi görünce ukala bir sırıtiş yerine yerleşti. “*Lamassu*. Kızımıza iyi bak,” dedi Okot’a ve kapının arkasından kapanmasına izin vererek dışarı çıktı.

Titrek bir nefes aldım. Tanrılarım. Bu üçü çok yoğundu.

Okot'un arkamdan geldiğini ve beni döndürmek için ellerini omuzlarıma koyduğunu hissettim. Yüzümü kocaman ellerinin arasında tuttu. "Emin misin? İstemiyorsan bunu şimdi yapmak zorunda değiliz."

Başımı salladım. "Eminim. Ben de istiyorum. Görünmez olur olmaz anladım. Belki seni uzun zamandır tanımıyorum ama seni tanıyorum işte. Neyin önemli olduğunu biliyorum. Senin gibi bir eşe sahip olduğum için şanslıyım, Okot. Sadıksın, nazıksın ve güçlüsün ve ateşlisin," dedim. "Ateşli kısmını unutamayız."

Kısıp bir kahkaha attı. "Sen mükemmelsin."

"Yani..." dedim küçük yatağa bakıp aniden gerildiğimi hissederek. Onlarca yıl boyunca olacakları dilemiş, istemiş, arzulamıştım ama şimdi elimin altında olduğu için biraz paniklemişim. Tanrım, ya bu işte kötüysen?

"Bu işte asla kötü olamazsın," dedi Okot hâlâ yanaklarımı avuçlarken.

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet."

İç çektim ve başımı salladım. "Ağzım çok sinir bozucu."

Sırıttı. "Bu konuda aynı fikirde değilim."

Sanki bana göstermek istercesine, yavaş ve şehvetli bir öpücük için ağzını benimkinin üzerine kapattı. Başımı eğdi ve ben de dudaklarımı onun için ayırdım, dilinin verdiği hissin tadını çıkarıyordum.

Ayrıldığımızda yatağa doğru gitmeye başladım ama beni durdurdu. "Eş bağımızı bir arka sokak hanında, bizim için çok küçük bir yatakta onaylamayacağım. Seni çok uzun süre bekledim ve sen bu oda için çok değerlisin," dedi Okot. "Kanatlarını içine çek ve beni takip et."

“Ama biri bizi görebilir.”

“Kimse bizi görmeyecek,” diye söz verdi.

Onu handan çıkarken takip etmeden önce hızla kanatlarımı içeri çektim. Şehrin sokakları karanlıktı ama ay, ayaklarımın takılıp düşmemesine yetecek kadar ışık yayıyordu. Etrafımızı saran serin havanın ve Okot’un sıcacık parmaklarının benimkilere dolanmasının tadını çıkardım. Sokaklarda bir sürü başka peri vardı ama kimse bize aldırış etmiyordu, yine de gölgelerden ayrılmamaya dikkat ettik.

Beni karanlık bir ara sokağa çekerek, hiç uyarmadan boğa formuna büründü. Başını salladığında gülümsedim. “Sana binmemi mi istiyorsun?”

Başını salladı ve burnundan homurdanarak onayladı. Üzerine tırmanabilmem için diz çöktü ve kalın, parlak kırmızı yelesinden tuttuğumda bizi gökyüzüne çıkardı. Batıya yönelmeden önce gittikçe daha yükseğe uçtuk. Gecenin içine doğru uçtuk, ben sadece havanın ve yıldızların tadını çıkarıyordum, o ise güçlü kanatlarını durmadan çırpıyordu.

Bir süre sonra yavaşlamaya başladı ve etrafıma bakındım. Gece görmek zordu ama bizi yaklaştırdıkça burasının çiçeklerle dolu bir ada olduğunu gördüm. Yüz binlerce beyaz çiçek ay ışığı altında adeta parlıyordu. Tüm ada onlarla kaplıydı. Bu güzel adanın ortasında gürül gürül akan tembel bir pınar vardı.

Okot hemen yanına indi, çimenli zeminde diz çöktü, böylece ben de kayabildim. Ayaklarım yere değdiği anda çiçeklerin tatlı kokusu etrafımı sarmıştı. Ellerimi yumuşak yaprakların üzerinde gezdirdim ve derin bir nefes aldım. Kalbim boğazımda Okot’a baktım. Önce bana yıldızları vermişti, şimdi de çiçeklerden oluşan bir ada veriyordu.

“Bu...”

Normal formuna geri dönmüştü ve bir elini *mohawk*'ında gezdirirken bana dikkatle bakıyordu. Gergin olduğunu fark ettim ve biraz daha eridim.

“Beğendin mi? Burası iyi mi?”

Ona doğru adım attım ve yanağımı göğsüne bastırdım. “Burası mükemmel.”

“Hayır, sana söyledim. *Sen* mükemmelsin, sevgilim.” Kalın kollarını bana doladığında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmediğime yemin edebilirdim. Saçlarımı omzumun üzerinden itti ve beni içine çekerken yüzünü boynuma yasladı.

“Bu diyardaki tüm çiçeklerden daha güzel kokuyorsun.”

Boynumdan aşağı doğru öpmeye başladığında içimden bir ürperti geçti ve gözlerim kapandı. Bir eliyle omuzlarımı sıkmaya başladığında dokunuşu kaslarımın erimesini sağladı.

Becerikli parmaklarıyla elbisemin iplerini gevşeterek kumaşı yavaşça omuzlarımdan aşağı indirdi. Telaşsızdı, sanki istersem onu durdurumama izin veriyormuş gibiydi. Durdurmuyordum.

Kendine özgü hareketiyle, diğer eli boynumu çevreleyerek başparmağı boğazımı nazikçe okşadı. Bu beni savunmasız hissettirmesi gereken bir tutuştu. Herhangi bir güçle nefes borumu ezebilirdi. Ancak avuç içi boynumu kavrarken başparmağını nazikçe o noktaya sürmesi, kendimi güvende ve topraklanmış hissetmemi sağlıyordu.

Köprücük kemiğim boyunca göğüslerimin üzerinden öpmek için hareket ettiğinde, kollarım boynuna dolanarak ona yapıştım. Elbisemi yumuşak bir hareketle vücudumdan itti ve yere düşmesine izin verdi. Beni çiçeklere doğru yatırdığında sırtım yumuşak çimlere çarptı. Onu kendime doğru çektim,

artık ağzının benimkiyle yeniden birleşmesini beklemek istemiyordum. O da hemen karşılık verdi, boğazının altından memnun bir ses çıkardı.

Bir elini boynumda tutarak diğerini göğsümde gezdirdi. Meme uçlarım ilgiden ve gece havasından sertleşti, her bir göğsümü okşayarak inleyip ona karşı eğilmeme neden oldu. Ereksiyonunun pantolonunu zorladığını hissedebiliyordum ve bacağıma yukarı kaldırıp ona bastırdım. Bir inilti duydum.

Eli göğüslerimden aşağı, kalçalarımın arasına doğru kaydıkça ürperdim. İç çamaşırımı indirdiğinde ben de bacaklarımı kaldırıp çamaşırımı tekmeleyerek çıkardım. Artık tamamen çıplak olduğum için geri çekildi, ay ışığında çıplak vücudumun her santimini inceliyordu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kırmızı halkalı gözbebekleri parlıyordu. “Çok güzel. Çok güzel, sevgilim.”

O da öyleydi, erkeksi, süper seksi bir şekilde. Hantal, güçlü vücudu, parlak kırmızı *mohawk*’ı, yoğun gözleri ve *piercing*’li burnu. Onu daha çok görmek istiyordum. Her yerine dokunmak istiyordum.

“Şimdi sıra sende.”

Arkasına uzandı, gömleğini başının üzerinden çekti ve fırlatıp attı. Sonra pantolonunu açmak için ayağa kalktığı anda ve dirseklerimin üzerine oturup onu açıklıkla izledim. Göğsü geniş ve kaslıydı, birkaç soluk yara izi mükemmel tenini gölgeliyordu. Botlarını tekmeleyip pantolonunu indirdi ve kumaşı tek bir hareketle savurdu.

Benim ona karşı olduğum kadar o da bana karşı çıplak kalmıştı. Ona baktım ve retinalarıma kazınmış görüntüye karşı gözlerimi kırıştırdım. Gözlerim bacaklarının arasındaki pítona kilitlenince vücudum aniden çığlık çığlığa duruverdi.

Aşk Meleği'nin Bağları

Vajinam perdeleri kapatmıştı ve evde değilmiş gibi davranıyordu. “Şeyy... Hayır. Bu olmayacak,” diyerek bacaklarımı otomatik olarak kapanırken başımı salladım. “Bu senin aletin mi?” diye sordum sanki önce emin olmam gerekiyormuş gibi. Kendi kendime başımı salladım. “Yani senin aletin olduğunu biliyorum. Sana bağlı olduğunu görebiliyorum ama...”

Hayır. Çok fazla hayır.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Okot kaşlarını çatarak önce bacaklarının arasına, sonra da bana baktı. Özenle yarattığı tüm romantizmi mahvettiğimi biliyordum, bunun için de kendimi kötü hissediyordum ama...

Kafası karışmış görünüyordu, zavallı adam. “Daha önce hiç görmedin mi?” diye sordu.

Başımı eğdim, hâlâ ona bakıyordum. “Evet. Hayır. Yani, evet bir tane gördüm. Binlerce. Hatta belki milyonlarcasını. İşimi hatırlarsın. Çok fazla seks izledim. Teknik olarak konuşmak istersen, bu benim gerçek bedenimde gördüğüm ve benim için olan ilk seks; ama...”

“Ama?” Ne olduğundan emin değilmiş gibi bana bakıyordu.

“Çok şey gördüm. Büyük olanlar, küçük olanlar, koyu olanlar, açık olanlar. Dar, dolgun, buruşuk, pürüzsüz, sert, yumuşak. Anladın işte.”

Bunların hepsini birden hayal ediyormuş gibi irkildi. “Maalesef.”

Hâlâ gözlerimi kasıklarından sarkan uzantıdan alamıyordum. Onu işaret ettiğimde aleti de beni işaret ediyordu. “Ama daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Ne yapacağını şaşırmış gibi görünüyordu. Ensesini kaşıdığına, onu da utandırdığımı fark ettim. Hızla ayağa fırladım ve kollarını tuttum.

“Özür dilerim. Her şeyi berbat ediyorum. Biliyorum, ben bir aptalım. Büyük olacağını biliyordum çünkü *devasa bir boğaya* dönüşüyorsun. Ancak sadece büyük değilsin. Çok büyüksün. Benim için çok büyüksün ve bunu seni daha iyi hissettirmek için söylemiyorum. İnan bana, karşımdaki adam bir sosisli sandviçten farksızken egosunu tatmin etmeye çalışan pek çok kadın gördüm ama burada ciddiylim.”

Sadece bana bakıyordu.

“Bak, bu şey önemli bir şeyi yırtacak, bundan eminim,” dedim ellerimi kasıklarımın önüne koyarak. “En iyisi daha en baştan sadece eller kuralına uymayı öğrenelim. *Piercing* konusuna hiç girmeyeyim bile. Onları göz ardı ettiğimi sanma,” dedim aletinin başında parlayan dört metal çiviye işaret ederek.

“Nasıl oldu da... biliyor musun? Boş ver. Hem burnunu *hem de* penisini deldirmeyi başardığına göre acıdan hiç anlamıyorsun. Düzgün bir acı ölçeri olmayan biri muhtemelen benim kadınsı oyuklarımı delmemeli.”

Artık utangaç olmayan Okot, komik olduğumu düşünüyormuş gibi bana gülümsedi. Kaşlarımı çattım. “Bu bir şaka değil, Okot. Bu bir kod-vajina kırmızı alarmı.”

Uzun zamandır seks yapmayı dört gözle bekliyordum. Ne var ki, bu düşündüğümünden çok daha korkutucuydu. Normal boyutlarda olsaydı bile, ki değildi, biraz ürkütücü olurdu. Neden önce uçan boğa periyle işleri pişirmeye karar vermiştim ki? Ne çaylakça bir hataydı.

Okot ellerini yanaklarıma götürerek bakışlarımı bacaklarının arasındaki dünyanın sekizinci harikasından ayırmaya

zorladı. O şey bana bakıyor ve metal *piercing*'leri nazlı nazlı göz kırptıyordu.

Kalp gibi atan kırmızı gözleriyle karşılaştığımda usulca gülümsedi. "Seni asla incitmem."

"Bilerek değil ama-"

"Sadece rahatla, sevgilim. Bırak seninle ben ilgileneyim. Yavaş olacağım."

Ona kaşlarımı çattım. "Yırtılır. Kâğıt mendil gibi. Şu şekil bulmacalarından biri gibi. Büyük daireyi küçük daireye sığdıramazsın, Okot. Bir türlü girmez."

Boynunu yana doğru eğdi ve beni yüzümü ona doğru yaklaştırmaya davet etti, böylece kokusunu içime çekebilecektim. Ben de öyle yaptım. Gözlerimi kapatıp kocaman bir nefes aldım ve onun içimi ısıtan kokusunun beni sarmasına izin verdim. Alev alev yanan ateş. Yaz mevsimi. Baharatlar. Tanrılarım, harika kokuyordu.

Kokusu içime ulaşır ulaşmaz sakinleştiğimi hissetmiştim. Nefes boğazımdan aşağıya, göğsüme doğru ilerliyor ve sonra tüm uzuvlarıma, hatta zihnime sızıyordu.

Geri çekildiğimde saçlarımı okşadı. "Daha iyi misin?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Hı-hı."

"Güzel," dedi sessizce. "Hazır mısın?"

"Sığıcağından emin misin? Gerçekten mi?" diye sordum kuşkuyla.

Yumuşakça gülümsedi. "Evet, sığılacak ama ne zaman istersen duracağım."

Yavaşça başımı salladım. "Tamam o zaman. Panik atağım için özür dilerim."

"Üzülme. Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Biliyorum," dedim avuçlarımı göğsünde gezdirerek. "Ama istiyorum. Sadece... yavaş git."

Beni başımın üstünden öptü. “Gözlerini kapat ve arkana yaslan.”

Dediğini yaptığımda çıplak vücudu benimkinin üzerine geldi. Ezilmemem için ağırlığını benden uzak tutuyordu. Kokusunu istediğim kadar içime çekebilmem için boynunu bana doğru açık tutmaya dikkat ediyordu.

Nefes alıp vermeye devam ederek beni çok iyi yatıştıran kokusunun tadını çıkardım. Beni tekrar okşamaya başlayınca tüylerim diken diken oldu. Eli, büyük boyutuna ve nasırlarına rağmen inanılmaz derecede nazikti. Dokunuşu çıplak kollarımda, göğsümde, karnımda, köprücük kemiğimde geziniyor, sonra parmakları kafa derimi yoğuruyordu ve... evet, eriyordum. Gerginliğimi unutmuştum. Saçlarımla oynamak benim reset butonum olmalıydı.

Otomatik olarak ellerim sırtında geziniyordu. O beni öperken ulaşabildiğim her yere dokunmaya çalışıyordum. Öpücüğü sahipleniciydi ve daha fazlasını istememe neden oluyordu. Elini göğüslerime doğru kaydırды ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirerek vücudumda kıvılcımlar çaktırdı.

“Evet,” diye mırıldandım.

Elini ağzıyla değiştirdi. Dili meme ucumun üzerinde gezinir gezinmez yüksek sesle inledim.

“Hoşuna gitti mi?”

Cevap veremiyordum. Sadece altında kıvranıyordum ve o da meme ucumu ağzına alıp emerek beni ödüllendiriyordu. Aynı zamanda kalçalarını kasıklarımaya doğru itiyor ve göbeği-me karşı inanılmaz bir baskı oluşturunuyordu.

“Mmm...”

Ağzı göğüslerimle sevişmeye devam ederken elini karnımdan aşağıya, kalçalarımın arasındaki noktaya doğru hareket ettirdi. Beklentiyle sıkılaştım.

Oraya gidiyordu.

“Evet. Tam oraya.”

Klitorisimin etrafında dönüyor, üzerine doğru miktarda baskı uyguluyordu. Beni o kadar tahrik etmişti ki ıslaklığın yayılmaya başladığını hissedebiliyordum. Kalçalarım açgözlülükle ileri atıldı.

Elleri, ben geriye doğru eğilip ağzım sessiz bir yalvarışla açılana kadar benimle oynamaya devam etti ve nihayetinde orgazm beni vurdu. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve kanatlarım çıktı. Gırtlaktan gelen bir inilti boğazımdan kaçtığı anda kapalı göz kapaklarımın ardında yıldızları görüyordum.

Çırpınmalarım sona ermeden önce, Okot kendini vajinamla hizaladı ve yavaşça içime girmeye başladı. Orgazmım dalgalanıyordu, daha sonra hissedebildiğim tek şey onun beni doldurması oldu. Dudağımı ısırdım ve yavaş gitmek için mücadele eden yakışıklı yüzünü izledim. Bana karşı dikkatli davranıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü gerçekten büyüktü.

Hafifçe dışarı çekti ve sonra öncekinden birkaç santim daha içeri itti. Sınırlarımı zorladığını hissettim ve gerildim.

“Rahatla,” diye beni yatıştırdı.

Boynumu yalamaya ve kemirmeye başladı, biraz geri çekilip tekrar içeri girerken beni ürpetiordu.

Çok doluydum. Çok doluydum ve daha fazlasını kaldıracak mıydım bilmiyordum. Acıyordu ama aynı zamanda daha fazlasını arzulayan bir zonklama da vardı. Başka bir hamleyle sonuna kadar itti. Çıkardığım ses yarı zevk, yarı acıydı. Vücudumun alışması için zaman tanıyarak durakladı.

“Hey, ben buradayım,” dedi ve beni gözlerine bakmaya zorladı.

Bir elini boynumda tutuyordu, sanki onun tarafından topraklanmış hissetmem gerektiğini biliyormuş gibiydi ve diğer

elini aramıza yerleştirerek klitorisimde tekrar arzu uyandırıyordu. İlk başta çok hızlıymış gibi gelmişti ama sonra içimde hareket etmeye başladığında sinir uçlarım tutuştu.

Aleti içimde tatlı bir noktaya çarptığında başım yere düştü. “Ah. Bu...” *Piercing*’lerdi. Evet. *Piercing*’lerin harika olduğuna karar vermiştim. İsteddiği kadar penis *piercing*’i yapabilirirdi.

Artık sadece dolu ve gergin hissetmiyordum. Şimdi, eliyle karıştırdığı sıcaklık, yaptığı her itişte içimde de canlanıyordu. *Piercing*’li aleti içimdeki o noktaya her çarptığında sıcaklık artıyordu. Neredeyse tamamen dışarı çekiyor, sonra tekrar, daha sert bir şekilde itiyor, sırtımı eğmeme ve haykırmama neden oluyordu.

Hissediordum... Tanrılarım, *hissediordum*. O kadar büyük bir histi ki, güçlkle dayanabiliyordum. Gözlerim yaşardı ve Okot’un beni öpüp yaşlarımı uzaklaştırdığını hissettim, bir şekilde acıdan ya da korkudan ağlamadığımı biliyordu.

İçimde hayata geçirdiği ısı, klitorisimde yarattığı ateşle birlikte kalıplandığında patlamak üzereymişim gibi hissettim. Kalçalarım onunla buluşmak için yukarı kalktığında ve parmaklarım sırtına girdiğinde ondan memnun bir inilti geldi.

“Daha hızlı.”

İkinci kez söylememe gerek yoktu. İçime dalmaya başladı. *Piercing*’li aleti o lezzetli mükemmel noktaya defalarca çarpıyordu ve asla bitmesini istemiyordum, yine de zirveye ulaşmak için çaresizdim.

Tam o mükemmel zirveye ulaştığımda, burnunu boynumun kıvrımına gömdü ve başım otomatik olarak döndü, böylece ben de onun kokusuyla çevrelendim. Kokusu aniden her yerdeydi, her zamankinden daha baş döndürücüydü. Kokusu-

nun eşsiz sıcaklığı, içimde yarattığı sıcaklığı besliyordu. Tadını alabiliyordum, hissedebiliyordum, duyabiliyordum. Kendi başına bir varlık hâline gelmişti ve kalp gibi atarak zevkimi tavan yaptırıyordu.

İtişleri daha sert ve daha çılgıncaydı. “Tanrılarım, çok iyi hissettiriyorsun,” diye inledi.

Beni yere çarpıp aynı anda klitorisime bastırduğunda, yıldızları görmemi sağlayan ilahi bir orgazmı sarıldım. “Evet!”

Kendi zevkimin dalgaları tekrar tekrar içime çarparken onun sertleştiğini ve içimde serbest kaldığını hissediyordum. Tüm vücudum titredi ve iç çektim.

Tanrılarım, bu... hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı. Bunu sonsuza kadar yapmak istiyordum. Bir seks rotasyonuna kaydolmak istiyordum, böylece her hafta alabileceğim orgazm sayısını en üst düzeye çıkarabilirdim. Aşk Meleği Kovanı’m harika bir fikirdi. Kendi kişisel haremime sahip olmak süper verimliydi.

Gözlerimi tekrar açabildiğimde Okot’un yanaklarına, boynuma, göğüslerime ve dudaklarıma yumuşak öpücükler kondurduğunu gördüm.

Parmaklarımı tembelce saçlarının arasından geçirirken diğer elimle çıplak sırtını aşağı yukarı okşadım. İçimden çıktığında bir sancı hissetmişim ama bir çimdikten daha acı verici bir şey değildi. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Benim dar kadını boşluğum, söylemem gerekirse, müthiş bir şekilde uyum sağlıyordu.

Okot ayağa kalktı ve beni kollarının arasına aldı. Yıkanmak için bizi dereye götürdü. Kocaman elleri her yerime dokunuyor, tenime sevgi dolu okşamalarla su damlatıyordu. Hiç utanmıyordum ve onun da utanmadığı çok açıktı. Suyun içinde, olması gerektiği gibi gururlu ve uzun boylu duruyordu. Vücudu gözler için bir ziyafetti.

İkimiz de akıntıda dururken, benim önüm onunkine yaslanmışken, kollarını koruyucu bir çember şeklinde bana doladı.

“Hissettin mi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Eş kokusunu kastettiğini anlamak için sormama gerek yoktu. “Evet. Çok yoğundu.”

“Hayatım boyunca eş bağlarını onaylamakla ilgili şeyler duydum,” derken sesi uzaklardan geliyordu. “Yine de ben bile hazırlıklı değildim. Duyduklarımdan çok daha fazlasıydı.”

“Şimdi seni hissedebiliyorum,” diye itiraf ettim, göğsümdeki bir noktayı işaret ederek. “Bu normal mi?”

Başımın üstünü öptü. “Evet. Bu eşleşmemizin teyidi. Sana dair hislerim de güçlendi.”

“Bu çok etkileyiciydi ve penis *piercing*’lerine tamamen yeni bir değer veriyorum.”

Kıkırdaması bedenimde gürlerken beni gülümsetti. Boynunu ovmak için gerildiğini hissettim ve sonra vücudu sertleşti.

“Sorun ne?” diye sordum uzaklaşarak.

Elimi tutup boynuna götürdü, ben de başımı kaldırıp onu takip ettim. “Bana bir işaret bıraktın.”

Şaşkınlıkla ona gözlerimi kırıştırdım ve avucumla kapattığı noktaya baktım. Elim teninden kaldırdığımda gözlerim büyüdü. Tam boynunun kıvrımında -onu koklamayı en sevdiğim yer- benim aşk meleği işaretim vardı. Sağ kolumun iç kısmında, bileğimin hemen altında işaretli olan aşk meleği numarasının aynısı şimdi onun tenindeydi. “ML” gümüşü beyaz Roma rakamlarıyla bir damga gibi belirmişti.

“Tanrılarım.” Tepkisini ölçmek için ona baktım ama garipsemiş gibi görünmüyordu. “Özür dilerim. Bunun neden olduğunu bilmiyorum. Kızdın mı?”

Kaşlarını çattı. “Kızmak mı? Eşim beni kendisininmişim gibi işaretledi. Neden kızgın olayım ki?”

Boynundaki izi hafifçe takip ettim. “Bilmiyorum çünkü herkes bunu görebilecek. Bu normal değil.”

Elimi tuttu ve parmaklarımı öptü. “Senin işaretini taşımaktan gurur duyuyorum. Ayrıca seninle ilgili hiçbir şey normal değil. Başka türlü olmasını istemezdim.”

Gülümsedim ve ona başımı salladım. “*Piercing*’li kötü çocuk dış görünüşünün altında bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?”

“Sadece seninle, sevgilim.”

“Yine şansını denemeye mi çalışıyorsun?”

Kıkırdadı ve nemli saçlarımı düzeltti. “Şimdi seni genfinlere geri götürmeliyim. Yapmam gereken bir şey var.”

Yüzümdeki gülümseme hemen kayboldu. “Ne yapman gerekiyor?”

“Gidip Prenses Soora ile görüşmeliyim. Ona rapor veriyorum ve isyanla çalıştığı her gün daha da tehlikeye giriyor. Hayatta olduğumu ve bizi nasıl bulabileceğini bilmesi gerek, ayrıca ondan yeni emirlerimi almalıyım.”

Dudağımı dişlerimin arasında sıktım. “Gitmeni istemiyorum. Biri seni görecektir. Kocamansın ve saçların parlak kırmızı. Gizlenemezsin.”

“Kimse beni görmeyecek,” diye beni temin etti. “Bunu çok uzun zamandır yapıyorum.”

“Bundan hoşlanmıyorum.”

“Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım.”

Yenilgiyle iç geçirdim. “Söz mü?”

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Söz veriyorum. Şimdi seni geri götürelim.”

Beni dereden çıkardı ve tekrar giyinmeden önce hızla kurulandık. Hayvan formuna geçtiğinde, sırtına tırmandım ve sıkıca tutundum.

Uçuş çabucak bitti ve beni hanın arka tarafında, adamların beklediği yerde bıraktı. Okot geri dönmeden, vedalaşırken burnunu koluma dayadı.

“Bu da ne böyle?”

Evert'in Okot'a baktığı yere baktım. Hayvan formunda, Okot'un boynundaki beyazımsı aşk meleği izim daha da belirgindi.

“Eşleşmemizi onayladığımızda onu damgaladım sayılır.”

Çocuklar bana baktılar. “Onu *damgaladın mı?*”

“Evet. Aşk meleği numaram... bilirsiniz işte.” Bana bakmaya devam ediyorlardı, ben de kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturdum. “Ne? Bunun olacağını bildiğimden değil. Eğer tereddütleriniz varsa...”

“Tereddüt etmiyoruz,” diye sözümü kesti Evert.

“Bak, garip olduğunu biliyorum...” dedim utanmış hissederek. “Benimle ilgili pek çok şey tuhaf. Gözlerimin rengi değişti, artık siyah bir tüyüm var, hıçkırarak görünmez oldum... Ben bir ucubeyim, bunu kesinlikle anlıyorum ve-”

“Kaşıntılı.”

“Ne?”

“Kapa çeneni.”

Ona şaşkınlıkla baktım. Sylred bana acımişti. “Çok kıskandık.”

“Sen-ne? Hayır. Gerçekten mi?”

“O tatlı kıcını içeri sok yeter,” dedi Evert. “Yukarı çıkar-ken de kimseyi damgalamamaya çalış.”

Gerginliğim hemen dağıldı. Okot'un homurdanması üzerine ona dönüp başını okşadım. “Dikkatli ol.”

Homurdandı ve yeri eşıledi. Tekrar havaya sıçradı, kanatları onu gökyüzüne kaldırıyordu. Onun gölgeli silüetini artık göremeyene kadar izledim.

Sylred kollarını arkamdan bana doladığında ağladığımı fark ettim. “O iyi olacak.” Başımı salladım ve sonra beni içeri götürmesine izin verdim.

Bir kez daha görünmeden arka merdivenlerden yukarı çıktık. Odanın içinde beni bekleyen daha fazla yiyecek vardı. Bu sefer tatlılardan oluşan bir koleksiyonu.

“Bütün bunlar da ne?”

Ronak bir battaniyeyi silkeleyip tabakların önünde yere serdi. “Henüz doğru dürüst tatlı yemedin. Sürgün adasındaki ballı meyveler pek sayılmazdı.”

Üçü de battaniyenin üzerine oturdu ve beklentiyle bana baktı. Genfinlerim... tatlı mı davranıyordu? Gözlerimi kısıtım ve onlara şüpheyi baktım.

“Bize öyle bakma,” diye güldü Sylred.

“Hayır, bize güvenmemekte haklı,” diye itiraf etti Evert, ellerinin üzerine yaslanarak. “Tüm o Şehvet Nefeslerinden sonra güvenini kazanamadık.”

Çenemi kaldırdım. “Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Başka nasıl iletişim kurabilirdim ki?”

Başını salladı. “Masum rolü yapma. Benim üzerimde işe yaramaz.”

Omuz silktim. Denemeye değeri.

“Peki bu bir rüşvet mi, yoksa sadece dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsunuz?”

Sylred uzandı ve beni kucağına çekerek şaşırttı. Ona karşı anında gevşedim. “Bunu daha çok bir ödül gibi düşün.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne için bir ödöl?”

“Bizi eş olarak kabul ettiğin için. Bu bizim sana kur yapmamız.”

“Hımm.” Utanç verici sayıdaki tabaklara baktım. “Onaylıyorum.”

Sylred ellerini kollarımda gezdirdi. “Güzel. Şimdi ilk olarak hangisini denemek istersin?”

Farklı seçeneklere odaklandım ama gözlerim anında belirli bir tepsiye takılmıştı. “Bu...”

“Çikolatalı pasta. Çikolata kaplı çilekler, çikolatalı tartlar, çikolatalı fondü ve çikolatalı mus,” diye sıraladı Evert. “Kısıtlı zamanımızda bulabildiğimiz tüm çikolatalı tatlılar bunlar.”

O daha listeyi tamamlayamadan ağzımın suyu akmaya başlamıştı. Ne kadar yiyebileceğimi merak ediyordum...

“İnsanları izlerken hep çikolatanın ne kadar güzel görüldüğünden bahsederdin,” diye açıkladı Ronak. “Artık kendin denemenin zamanı geldi diye düşündük. En çok hangisini seveceğini bilemediğimiz için hepsini aldık.”

İnanamayarak çocuklara baktım. “Bu... gerçekten güzel.”

Evert sıırttı ve çikolata kaplı çilekten bir ısırık aldı. Sylred’e baktı. “Sana beladan kurtulacağımızı söylemiştim.”

“Ben öyle bir şey demedim.”

“Çenendeki salya öyle diyor.”

Ona gönülsüzce vurdum ama o sadece kaşlarını salladı. “Devam et, mideni doyasıya doldur.”

Gözlerimi tekrar çikolataya çevirdim ve onların kendini beğenmiş sırıtışlarını görmezden geldim. İlk orgazmımı Evert ile yaşamıştım. Sonra Okot’la ilk kez seks yapmıştım. Şimdi de beni çikolata yağmuruna tutuyorlardı. Aptalca mutlu bir aşk meleğiydim.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

“Kıvranmayı kes, yoksa çiftleşme ritüellerini başlamadan mahvedeceğim,” diye kulağıma tısladı Evert.

Hemen Evert’in vücuduna karşı kıpırdamayı bıraktım. “Kusura bakma. Uyuyamıyorum.”

Yaklaşık üç saattir Evert’le yatakta yatıyordum, zihnim uyumayı bile düşünemeyecek kadar gergindi.

“Ona çok fazla şeker verdik,” dedi Ronak karanlıkta.

“Sanırım son tarttan dolayı oldu. Kaç tane vardı?” diye cevapladı Sylred.

“Üç,” diye yanıtladı Evert.

Ronak, “Hayır, sanırım dördtü,” diye itiraz etti.

Evert düşündü. “Hah. Evet, belki.”

Ona dirsek attım ve bir “oof” sesi çıkardım. “Benim hakkımda konuşmayı kesin.”

“O zaman uyu.”

Oflayıp pufladım ve ona karşı tekrar kıpırdandım. “Uyuyamam,” diye sızlandım. “Okot için endişeleniyorum.”

Evert kıpır kıpır olan bacaklarımı bacaklarının arasına sıkıstırdı. Kollarını etrafıma daha sıkı sardı, böylece kollarım da hareket edemiyordu. “Lanet olası lamassu iyi olacak.”

“Onun adı ‘lanet olası lamassu’ değil, biliyorsun. Sadece adını söyleyebilirsin.”

Evert’in omuz silktiğini hissettim. “Kendi tarzımı daha çok seviyorum.”

Yüzüncü kez gözlerimi kapattım ve uykuya dalmaya çalıştım. Yorgunluk bir maske gibi gözlerimin üzerinde asılı duruyordu ama ona teslim olamıyordum. Yuvarlanmak istiyordum ama Evert beni hapsetmiş durumdaydı, bu yüzden onun yerine sadece kalçalarımı hareket ettirdim. İnlediğini duydum ve sonra aniden yataktan itildim, içimden şaşkın bir çığlık çıktı.

“Artık bununla başa çıkamıyorum.” Beni üç uzun adımda odanın öbür ucuna taşıdığını hissettim. “Bir de yanında kıvrılırken uyumayı dene. Bu tam bir işkence.” Beni bıraktığında bir sıçrayışla başka birinin yatağına düştüm.

“Hey!”

Başım kaslardan oluşan sağlam bir kolun üzerine düştüğünde bir diğeri belimi sarmak için hareket etmişti.

Kaskatı kesildim.

Ronak.

Tepkimi hissetti ve durakladı. İkimiz de donup kaldık çünkü bana hiç yakın bir şekilde sarılmamıştı. Çenemi tutması dışında bana hiç dokunmamıştı.

Boğazını temizledi, sesi sessiz odada çok yüksek çıkıyordu. “Sylred’le yatmayı mı tercih edersin?”

Evert’in geri çekilen adımlarının duraksadığını duydum ve sonra Sylred bu garip değiş tokuşa tanık olurken kendi yatağında yana kaydı.

“Hayır, ben sadece...”

Bir yanım ondan uzaklaşmak isterken, diğer yanımın ona yaklaşmak istemesini nasıl açıklayabilirdim?

Bu rahatsız edici anda rehin tutulan Evert, Sylred'e bir yastık fırlattı. "Hadi, pislik. Susadım ben."

Sylred inledi ama yataktan kalkıp Evert'le birlikte odadan çıkarken başka bir şikâyetle bulunmadı. Arkalarından kapıyı kapattıklarında Ronak'la yalnız kalmıştık. Onunla daha önce hiç yalnız kalmamıştım. Aramızda o kadar çok şey vardı ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun dokunuşuna verdiğim tepkinin paniklemek olmasından nefret ediyordum. Keşke zamanı geri alıp bunu düzeltebilseydim.

Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. "İşi garipleştirdim."

Dürüst itirafım bir kahkaha atmasına neden oldu ama aynı zamanda kolunu belimden çekip göğsüne koymuştu. Hâlâ temas ettiğimiz tek yer, diğer kolunu yastık olarak kullanan başımdı. Aramıza daha fazla mesafe koymaya zorlamaktan nefret ediyordum.

"Hayır, en başından beri sana pislik gibi davranmam benim hatam. Bunu unutmanı bekleyemem."

Tırnağımı sinirli bir şekilde ısırdım. "Sanırım hâlâ... Bilmiyorum. Beni gerçekten istediğinden emin değilim." Sesim kendi kulaklarıma bile küçük ve kırılgan geliyordu.

İç çekti ama öfke ya da hayal kırıklığıyla değildi. Sessizce yan yana uzanıyorduk. Bu berbat bir şeydi. Ağır ve daraltıcıydı, tek istediğim aramızdaki bu garipliğin ortadan kalkmasıydı. Yine de bunu görmezden gelmeye devam edemezdik. Eğer bu eş olayını gerçekten yapacaksak, aramızı düzeltmeliydik.

"Sylred ve Evert'le ilk tanıştığımda on iki yaşındaydım," dedi Ronak, sesi beni biraz rahatlatmıştı. "Onlar benden daha gençti. İki yıldır adadaydım ve bağ kuracağım kardeşleri bulmak için bekliyordum. Beklemek için uzun bir süre sayılırdı.

Çoğu sürü birkaç ay içinde oluşur. Tanıştıktan sonra doğal olarak oluşurlar. Bu tanışır tanışmaz yerine oturan bir şeydir. İki yıldır farklı çocuklarla tanışıyordum ama hiçbiri benim kovanım için değildi. Bu yüzden bekledim. Eğitim aldım. Evimi çok özliyordum. Daha başlamadan başarısız olmuşum gibi hissediyordum. Kolay olması gereken tek şeyi yapamıyordum. Diğer çocuklar bu konuda acımasızdı. Kovanı olmayan bir alfaydım. Şaka gibiydim.”

Acı acı homurdandığında onu, başarısızlığından nefret eden bir çocuk olarak hayal edebiliyordum. “Üzgün hissetmiş olmalısın. Yalnız.”

“Öyleydim,” diye itiraf etti. “Sonra Sylred ve çok geçmeden de Evert geldi. Birlikte bir kovan oluşturmak için iyi genfinlerdi. Asil kandan değillerdi ama başka açılardan asil-lerdi. Alfa olacağıma dair içimde bir his vardı ama bununla birlikte gelen ezici beklentileri beklemiyordum. Kovanımızın rütbeleri hızla yükseldi. Birlikte doğal olarak yetenekli savaşçılardık ve kovan büyümüz bize kolayca geldi. Bizden yıllar önce kurulan diğer genç sürüler bizimkiyle aynı uyumu paylaşmıyordu. Gurur duyuyordum. Başarımızın benim sayemde olduğunu hissediyordum çünkü bunu ben istemiştim.”

Sözlerinden etkilenerek yüzümü ona döndüm, ellerimi başımın altına sıkıştırdım, böylece karanlık silüetine bakabiliyordum.

“Sonra eğitimimizden mezun olduk. Bir eş bulma isteğimizi büyüklerimize sunma zamanı gelmişti. Delsheen benim tek seçeneğimdi.”

Onun adını duymak bile burnumun nefretle kırışmasına neden olmuştu. “Neden? Genfin dişilerinin nadir olduğunu biliyorum ama daha iyi olan başkaları da olmalıydı. O berbat biri.”

Omuz silkti. “Soyluydu. Büyük bir genfin evinden geliyordu. Zengindi. Güzeldi. Evet, onu unvanı için seçtim. Onunla çiftleşerek zaten şanlı olan kovanımızı daha da yüksek bir statüye çıkarabileceğimi biliyordum. Onun birçok hatasını görmezden geldim. Diğer şeylerin yanı sıra zalim, açgözlü ve sadakatsizdi; ama bunu görmeme izin vermedim. Evert beni uyarmaya çalıştığında onu dinlemedim. Kendimi onun en iyisi olduğuna inandırdım. O kendisinden başka kimseyi sevmezken ben onu sevdiğime kendimi inandırdım. Bunun nedeni de çocukluğumdaki şaka gibi alfa olmamı hâlâ telafi etmeye çalışıyor olmamdı.”

Sesi kısıktı ama tavana bakmaya devam ediyordu. Karanlıkta bile çenesinin büküldüğünü görebiliyordum.

“Son çiftleşme törenimizin arifesinde onu prensle birlikte bulduğumda kendimi kaybettim. Birdenbire yeniden on yaşındaydım, bir kovanım yoktu ve tamamen yalnızdım. Bir bağ kuramayan alfa çocuğuydum. Bu sefer, bir eş bağı. Tutunmaya çalıştığım tüm gururum beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Beni kör etmişti. Buna bir de hissettiğim ihanet eklenince... işte bu yüzden kendimi kaybettim.

“Krallığın prensine ve müstakbel eşime saldırdım. Umu- rumda değildi. Onları öldürmek istedim. Prens beni büyüsüyle durdurmasaydı öldürebilirdim. Bizi sürgün ettiklerinde, kovanımı kırdığımı biliyordum. Evert’in benden nefret ettiğini, Sylred’i hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Ancak kendim hakkında hissettiklerimin yanında bunların hiçbir önemi yoktu.”

“Arkadan bıçaklayan bir kaltak olması senin suçun değildi.”

Başını iki yana salladı. “Gururlu bir piçtim. Kovanımın affını hak etmediğimi biliyordum, bu yüzden affedilmeyi

istemedim. Geri çekildim. Evert'in benden nefret etmesini istedim. Sylred'i hayal kırıklığına uğratmaya devam etmek istedim çünkü bunu hak etmiştim."

Bu itiraf beni ağlatmıştı. Söylediğim hiçbir şeyin ona ulaşamayacağını biliyordum. Sadece hareketlerim önemliydi. Biraz tereddütle başımı onun göğsüne koydum ve kolumu ona doladım. Hafifçe kaskatı kesildiğini hissettim ama sonra kolu sırtıma dayandı.

"Kendimden nefret ettiğim uzun bir beş yıldır. Evert benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Birbirimize patladığımızda Sylred hep arada kalıyordu. Bir zamanlar güçlü olan kovanimız dağılmıştı. Sonra küçük kırmızı kanatlı bir iblis adamıza indi."

Göğsüne karşı gülümsedim. "Beni bir okla vurdun."

Onun da gülümsediğini hissettim. "Her zaman ok olur."

"Tarihi doğru bir şekilde aktarmak önemlidir."

"Hâlâ iblis olmadığına ikna olmuş değilim."

Gülerek onu çimdikledim ama kaslı göğsündeki teni o kadar gergindi ki güçlkle kavrayabildim.

"Beni kıcımın üstüne fırlatmakla tehdit eden vahşi bir rüzgâr gibiydin. Gizli amacının ne olduğunu bilmiyordum. O kadar katılaştım ki seni göremiyordum bile."

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum. "Peki ya şimdi?"

"Şimdi görüyorum ki sen Delsheen değilsin ve ben de eskiden olduğum genfin değilim," diye itiraf etti. "Kendimi ya da sürümü kanıtlamak zorunda değilim. Bunu görmem için deli bir iblis gerekiyormuş."

Başımı kaldırdım ve çenemi onun göğsünde dengeledim. Bana bakmak için yüzünü çevirdi ve karanlıkta birbirimizi inceledik.

“Hâlâ bir pisliğim ama beni kabul edersen seninim. Eğer etmezsen, o zaman... Kovanımı senin yetenekli ellerine bırakacağım.”

Ağzım şok içinde açıldı. Ronak’ın benimle bu şekilde konuşmasını hiç beklemiyordum ve onu istemediğimi söylersem kenara çekileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Başka türlü asla belli etmese de kalbinin çılgınca atışından ne kadar gergin olduğunu anlayabiliyordum. Ne de olsa onun gücü kuvvetiydi. Zayıflık göstermeyi sevmezdi.

Gömleğinin üzerinden görünen köprücük kemiğinin açıkta kalan kısmını takip ettim. “Bana bunları anlattığın için teşekkür ederim.” Teni dokunuşumun altında sıçradı. “Yeniden başlamamızı istemiyorum, yolumuza devam etmemizi istiyorum. Eş olarak. Tamam mı?”

Yavaşça başını salladı, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirmişti. “Tamam.”

Bana kendini bu kadar açtığına göre, ben de bu iyiliğinin karşılığını vermek istiyordum. “Çok fazla şaka yaptığımı biliyorum ama bilmeni isterim ki konu hepimiz hakkında hissettiklerime geldiğinde tamamen ciddiym,” dedim ona. “Bu diyara ilk kez geldiğimde, gördüğüm ilk peri sizdiniz ve sizi gördüğümde... Bilmiyorum, sanki size doğru çekilmiş gibiydim. Sanki ilk gördüğüm hep siz olacaktıydınız gibi. Beni koruyacağınızı biliyordum. Eğer bir şekilde size ulaşabilirsem, her şey yoluna girecekti,” dedim ona. Sonra muzipçe gülümsedim. “Sonra beni bir okla vurdun ve tam bir pislik olduğun ortaya çıktı. Sanırım o konuda yanılmışım.”

Sırtımda duran eli aniden hareket etti ve parmakları yan tarafıma giderek beni acımasızca gıdıklamaya başladı. Cıyıklayıp tekmeleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştım ama tabii ki işe yaramamıştı, adam acayip güçlüydü.

Ne kadar kaçmaya çalışsam da bana saldırmaya devam ediyordu. Kahkahalarım o kadar yüksekti ki Evert'le Sylred koşarak içeri girdiler ve beni histerik bir hâlde, yatakta yarı asılı hâlde buldular. Ronak bana merhamet gösterip durdu ve ben hâlâ kahkahalarımı bastırmaya çalışarak yere yığıldım.

“Sen. Lanet olası. Piç,” diye soludum.

“Anladığım kadarıyla ikiniz öpüşüp barışmışsınız?” diye sordu Evert.

Sylred feneri yaktı, böylece artık karanlıkta değildik ve ben de sırtımı yatağa yaslayarak yere uzandım. “Öpüşme olmadı ama bu Birinci Olmayan'ın ok olayı için cezasının bir parçası.”

“Seni bir daha gıdıklamak zorunda bırakma beni.”

Ayağa fırladım ve Sylred'in etrafından dolanıp arkasına saklandım. Ronak alaycı bir kaş kaldırdı. “Gerçekten mi? Seni benden koruyacağını mı sanıyorsun?”

“Kötü seçim, Kaşıntılı. Eğer bir şey olursa, Syl kenara çekilecek ve böylece siz ikiniz ‘aranızı düzeltebileceksiniz’. İnan bana, biliyorum. Pislik herif kendini büyük ve kudretli bir barış koruyucusu sanıyor.”

“Kapa çeneni,” dedi Sylred, Evert'e gözlerini devirerek.

“Bekle,” dedim arabadaki konuşmalarını hatırlayarak. “Hâlâ alfa hayvanı erkeğinin beni reddetme ihtimali var ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak, değil mi?”

Birbirlerine baktılar. “Şey...”

“O zaman şöyle yapalım.” Ellerimi çırpıp birbirine sürterek bir ayağımdan diğerine zıpladım. “Onu dışarı çıkar, Ronak. Ben hallederim. Hayvanının aklını başından alacağım. Hayvanın benim harika olduğumu düşünecek. ‘Delsheen de kim?’ diyecek.”

Ronak güldü ve gözlerini devirdi. Ancak ben bile onun gergin olduğunu görebiliyordum. Endişeliydi çünkü hayvani tarafının beni reddetme ihtimali vardı. Bu da gerçekten berbat olurdu.

“Hadi,” diye ısrar ettim. “Yap şunu! Sana vurmam falan mı gerekiyor?”

Ronak kaşlarını çatı. “Ne? Neden bana vurmak istiyorsun?”

“Hayatını tehdit etmek gibi? Böyle mi çalışıyor? Bu bir *Dr. Jekyll ile Bay Hyde* olayı mı? Yoksa ortaya çıkıp oynamasını sağlayacak sihirli kelimeler mi var?”

Ronak elini yüzüne sürdü. “Hayır. Bunların hiçbirini yapma. Onu dışarı çıkması için çağıracağım.”

Kollarımı indirdim. “Bu hiç hoş olmadı. Sana vurmak zorunda kalmayı tercih ederdim.”

İç çekti ve gözlerini kapattı. Gözlerini kırıştırtarak tekrar açtığı anda gözleri saf altın rengindeydi ve parlamaktaydı. Gözleri odanın içinde dolanıp manzarayı inceledi. Sırtını hafifçe kamburlaştırmıştı, sanki aniden saldırmaya hazırlanıyormuş gibiydi.

“Hey, kedicik, beni hatırladın mı?” diye mırıldandım. “Ben senin dost canlısı aşk meleğin,” dedim ona bir adım daha yaklaşırken.

Bana odaklandı ve hırladı. Donup kaldım. *Eyvah*. Bu iş planlandığı gibi gitmiyordu. Genfin havayı koklayarak etrafında dönmeye başladı.

Kıpırdamayan dudaklarımın arasından konuşarak, “Ne yapacağım?” diye sordum.

“Onunla konuşmaya devam et,” dedi Sylred.

“Doğru. Konuşmaya devam edeyim. Bunu yapabilirim. Bu konuda çok iyiyimdir,” dedim onlara. “Ee, alfa genfin

canavar adam? Ben, Emelle. Tanıştığımıza memnun oldum. Daha önce doğru düzgün tanıştığımızı sanmıyorum. Beni canlı canlı yemeye çalışan canavarlarla yaptığın şeyi gerçekten beğendim. En iyi işlerinden biriydi. Çok alfamsı ve etkiyleyiciydi. Bir sürü... kan ve kırılan kemikler vardı. Gerçekten, birinci sınıf hayvan işiydi.”

Hayvanı arkamda duruyordu, o kadar yakındı ki göğsünden gelen sıcaklığı hissedebiliyordum.

“Peki ya Delsheen’de yaptığın şu olay? Klasik. Bunun tekrarını isterdim. Altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu. Ya da elbisesine. Her neyse.”

Boynuma yaklaştı ve kulağıma doğru alçak sesle hırladı. Gözlerimi yukarı çevirdiğimde Evert ve Sylred’in endişeli göründüğünü gördüm. Kahretsin.

“Eee... yani evet, her neyse... Düşünüyordum da, belki onun yerine beni eş olarak seçebilirsin? Ben süper eğlenceliyim. Delsheen’den çok daha eğlenceliyim. Kanatlarım da daha iyi, değil mi?” diye sordum gergin bir kahkahayla.

“Ayrıca sekste iyi olduğuma eminim. En azından ben öyle düşünüyorum. Muhtemelen. Belki de Okot’a bir anket yaptırmalıyım? Hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu ama belki de numara yapıyordu? Bekle, erkekler numara yapıyor mu? Bunun sadece kadınlara özgü bir şey olduğunu sanıyordum ama tamamen yanılıyor olabilirim. Bu da mesleğim açısından utanç verici olurdu. Neyse, önemli olan şu ki, eminim bir sürü harika aşk meleği kovani seksi yapacağız.”

Hayvanı önümde daireler çizdi ve bana baktı. Göğsünden gelen alçak bir homurtu sesi kalbimin korkuyla çarpmasına neden oldu.

“Çocuklar!” diye tısladım. “Ne yapacağım ben? Hiçbir şey işe yaramıyor. Sanırım beni yemek üzere!”

“Ronak. Geri gel,” dedi Sylred kararlı bir şekilde.

“Bekle,” dedi Evert. “Bak.”

Birden bir şeyin beni sardığını hissettim. Belime dolanıp beni ona doğru çekerken bile kıpırdamaya cesaret edemiyordum. Aşağıya baktım. Kuyruğuydu. Bu onun kuyruğuydu. Delsheen’in dokunmasına bile izin vermediği kuyruğu.

Beni tekrar öne doğru çekti ve göğsüne yaslandığımda mırılamaya başladı. Eğer beni tutmasaydı, rahatlayarak yere yığılırdım. Mırıltısı aniden kesildi, kuyruğu düştü ve yüzüne baktığımda Ronak geri dönmüştü.

Titrek bir nefes üfledim. “Gördün mü?” dedim zoraki bir güvenle. “Tamamen anlaştık. Hiç şüphem olmadı.”

Ronak eğlenerek bir kaşını kaldırdı ama yüzündeki rahatlamayı ben de görebiliyordum.

“Vay canına. Bir an için endişelendim,” diye itiraf etti Evert.

Sylred alçak sesle ısıklık çaldı. “Bunun bittiğine sevindim.”

Ronak başını salladı. “Hayvanım... agresiftir. Seni korkutursa özür dilerim.”

Kalbim göğsümden fırlayıp kaçmaya çalışmıyormuş gibi davrandım. “Aman. Lütfen. Kolay kolay korkmam. Ayrıca hayvanın benden çok hoşlanıyor.”

Evert, “Kuyruğunu bir boa yılanı gibi etrafına doladı,” diye belirtti. “Kesinlikle senden hoşlanıyor.”

Bunun üzerine canlandım. “Gerçekten mi? Delsheen’e ne yaptı?”

Ronak sanki hatırlıyormuş gibi kaşlarını çattı. “Anca ucunu tutmasına izin verdi. Daha önce hiç dokunulmamıştı.”

Evert inledi. “Bunları ona anlatma. Şimdi kendini beğenmişlik falan yapacak.”

Sylred onu görmezden geldi. “Emelle, biraz uyumaya çalışmak ister misin?”

Başımı salladım. “Şaka mı yapıyorsun? Şu an uyuyamam. Ronak’ın alfa hayvanı beni tamamen boaladı.”

Evert yüzünü buruşturdu. “Bunu bir daha asla söyleme.”

Omuz silktim.

“Sanırım artık gitmeye hazırlansak iyi olacak. Bu gece hiçbirimiz uyuyamayacakmışız gibi görünüyor.”

Kapımızın aniden çalınmasıyla sarsıldık. Başlarımız rahatsız edici sese doğru savrulduğunda beni panik kaplamıştı. Sesimiz çok yüksekti. Biri duymuştu. Biri görmüştü. Gardiyanlar benim için gelmişlerdi.

Evert’in nefesinin altından küfrettiğini duydum. “Siktir.”

Ben de aynen öyle düşünüyordum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

“Birinin yaklaştığını duymam gerekirdi,” diye tısladı Ronak. “Dikkatim çok dağınıktı.”

Tırnaklarımı Sylred’in koluna geçirdiğimi, parmaklarımı derisinden sıyırmaya başlayıp elini güven verici bir şekilde benimkine kenetlediğinde fark etmiştim. Ronak kapıya yönelirken Evert koruyucu bir hareketle önüme geçti. Ben Evert’in arkasından dışarı bakarken o diğerlerine bakarak kapıyı bir santim araladı.

Hemen bir kavga sesi gelmemiş olması beni biraz rahattı.

“Eee? Bütün gece orada kuyruğunu sallayıp duracak mısın, yoksa bütün han salona gelip beni burada dikilirken görmeden önce kenara mı çekileceksin?”

Hızla Evert’in etrafından dolandım. “Duru?”

Ronak’ı iterek geçti ve Ronak kapıyı arkasından kapattı. Adamlarım kısa boylu hizmetli kadına güvensizlikle bakıyordu. “Bu Duru, Prenses Soora’nın hizmetçisi. Beni sarayda sakladı,” diye açıkladım. “Biz kankayız.”

Duru gözlerini devirdi. “Değiliz.”

“Eh. Bence öyleyiz.”

Duru'nun dikkati çoktan benden uzaklaşmıştı. Şimdi odanın her tarafına saçılmış kirli tabaklara sıkıntıyla bakıyordu. Hemen ortalığı toplamaya başladı.

“N’aber Duru? Şafak öncesi ev araması da neyin nesi?”

Yenmemiş tüm yemekleri bir tepsiye yığarken, kirli tabakları ve çatal bıçak takımlarını düzgün bir şekilde istiflemeye başladı. “Beni prenses gönderdi tabii ki.”

“Ne dedi?”

“Lamassu eşin ona döndüğünü söylemiş. Seni uyarmak istedi. Sabah olduğunda şehirde aktif bir arama yapılacaktır. Şafakta planlanmış bir gizli arama var. Şehirdeki her binaya baskın yapılacak, portal dükkânları kapatılacak ve gökyüzü gözetlenecek. Hemen ayrılmanız gerekiyor.”

Önlüğünün cebinden boş bir çuval bezi çıkarıp yenmemiş tüm yiyecekleri içine atmaya başlarken tüm bunları gerçekçi bir tonda söylüyordu. Bunu bitirdikten sonra bir temizlik bezi çıkardı ve temizlenmiş tabakları parlatmaya başladı. Dördümüzün yapabildiği tek şey bakmaktı. Temizlik gücüyle adeta vızıldıyordu. Kıvrıkcık saçları bile biraz çatırdıyordu.

“Tamam. Uyardığın için teşekkürler.”

“Hı-hı.”

“Artık temizlemeyi bırakabilirsin.”

Bana bakmamıştı bile. “Öylece durmayın. Hareket edin. Şafağa sadece birkaç saat kaldı.”

Açıkça azarlanan genfinler hemen harekete geçti. Onlara patronluk taslama yeteneğinden etkilenmiştim. “Güzel. Dikkatlerini çekmek için her seferinde suratlarına Şehvet üfle-mem gerekiyor.”

Yatakları yapmaya başlarken beni görmezden geldi.

“Prensese benim için bir şey söyleyebilir misin?”

Bir yastığı kabartıyordu. “Ne?”

Ona yaklaştım. “Okot bahsetti mi bilmiyorum ama sanırım artık kendi isteğimle görünmez olabiliyorum. Emin olmak için pratik yapmaya başlayacağım ama eğer yapabilirsem, yardım istediği *konuda* ona yardım edebilirim.” Sessizce söylemeye çalışmışım ama tabii ki genfinler duymuştu.

“Ne konuda?” dedi Ronak kaşlarını çatarak.

Duru’nun yanından doğrudum ve battaniyenin köşesinden çekiştirerek ona yardım ediyormuş gibi yaptım. Elimin tersini tokatladı ve tekrar düzeltti. “Önemli bir şey değil. Sadece ona yardım etmemi istiyor. Hatırladın mı? Casusluk işleri?”

“Ne işleri?” diye ısrar etti Evert.

Öksürdüm ve olabildiğince hızlı konuştum. “Prensinneyi sakladığını öğrenmek için gizlisilah adasına girmemi istiyor.”

“Pardon? Ne dedin?” diye sordu Sylred.

İç çektim. “Prensin ne sakladığını görmek için süper gizli silah adasına gizlice girmemi istiyor,” diye tekrarladım. “O zaman neyin peşinde olduğunu öğrenebiliriz.”

Genfinler bana bakıyordu.

“Kesinlikle hayır.”

Ronak’a gözlerimi devirdim. “Görünmez olacağım. Her şey yolunda gidecek.”

Kollarını kavuşturdu. “Eğer bunu tekrar yapabilirsen. Peki ya görünür olursan? Ya da hâlâ oradayken görünür olursan ve biri seni fark ederse? Bunun için tam olarak eğitilmedin. Casusluk ustalık ve eğitim gerektirir.”

“Tamamen ustalaştım.”

Evert homurdandı.

“Harika bir süper casus olacağım. En iyisi. İşim bittiğinde bana casusluk ödülleri verecek.”

Ronak elini yüzüne götürdü.

“Bu tehlikeli, Emelle,” dedi Sylred nazikçe.

“Bunu biliyorum ama beni kurtardı, gerekmediği hâlde prensten sakladı. Anlaşma buydu çocuklar. O bana yardım edecek, ben de ona. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını fazlasıyla yerine getirdi. Ona isyanda yardım edeceğime dair söz verdim.”

Duru, şu anda toz almakta olduğu pencerenin önündeki yerinden, “Şşşt! O kadar yüksek sesle konuşma,” diye çıkıştı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım. Genfinlere geri döndüm. “Dikkatli olacağım. İnanın bana, yakalanmak istemiyorum. Prens tam bir sinir bozucu ama sözümünden dönemem. Ayrıca yardım etmek istiyorum.”

“Bunu bir kovan olarak tartışmamız gerekiyor,” dedi Ronak. “Kararları böyle alırız. Birlikte.”

“Evet, bunu çiftleşme törenimizden *sonra* yapacağız,” diye araya girdi Evert.

“Gitmeliyiz. Hemen adamıza gidelim. Emelle burada güvende değil,” dedi Sylred.

Duru, temizleyebileceği başka bir şey var mı diye etrafına bakınarak doğruldu. “Evet. Acele et ve git. Kontrol için sizi genfin adasında ziyaret edeceğim.”

Bulaşıkları kollarına yerleştirdikten sonra arkasını döndü ve birinin kapıyı açmasını bekledi.

“Onları burada bırakabilirsin,” dediğimde bana aptalmışım gibi baktı.

“Bırakayım onları-Hayır. Hayır.” Sanki bu düşünce bile onu tiksindiriyormuş gibi başını kararlılıkla salladı. “Gitmesi gerekenler sizlersiniz. İhtiyacımız olan son şey sizin tekrar hapsedilmeniz ve sorgulanabilmeniz. Ayrıca genfinlerin kral-

lık adasındaki varlığını sürdürmesi prensin gözünden kaçmadı. Daha fazla kalırsanız, şüpheleri daha da artacaktır. Adanıza dönmeniz gerekiyor.”

Gitmeden önce onu durdurdum. “Bekle, Okot ne olacak? Nerede o?”

“Majestelerinin onun için bir işi vardı.”

“Ne işi?”

Yüzünde açık bir kızgınlıkla bana baktı. “Prensesimi sorgulamaya cüret edemem. Onu bir şey yapması için gönderdi ve o da bunu yapmak için gitti. Tek bildiğim bu. Şimdi aptallaşmayı bırakın, hepiniz yakalanmadan ve ben prensesime basit talimatları bile yerine getiremediğinizi söylemek zorunda kalmadan gidin.”

Sylred onun için kapıyı açtı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı. O gittikten sonra dördümüz bakıştık. Başlangıçta planımız Okot’un dönmesini beklemektir, böylece onunla uçabilecektim. İkimiz de şehirde görünemeyeceğimiz ve bir portala giremeyeceğimiz için genfinlerle daha sonra adalarında buluşacaktık. Oysa şimdi, Okot’un ne zaman döneceğini bilmediğimiz ve baskın şafak vaktine ayarlandığı için bu işe yaramayacak gibi görünüyordu.

“O kadar yolu tek başına uçamaz. Zaten günler sürer ve o en güçlü uçucu değil,” dedi Sylred.

“Tek başına uçmayacak. Çok tehlikeli,” diye ekledi Evert.

“Biz şehre girerken görünmez olmayı deneyebilir misin? O zaman ilk iş olarak bir portal kiralayabiliriz ve sen de o kısım için geri dönebilirsin,” dedi Ronak.

“Bilmiyorum. Bırak da pratik yapayım.” Bir nefes verdim ve gözlerimi kapatıp konsantre oldum. Nefesimin altında fısıldıyordum. “Ben görünmezim, ben görünmezim, ben görünmezim...”

Tek gözümü açarak genfinlere baktım. Onlar da hâlâ kaskatı duran bedenime bakıyorlardı. “Lanet olsun.”

“Sadece ‘Ben görünmezim’ diye tekrar edince işe yarayacağını mı sandın?” diye sordu Evert yüzünde bir sırıtışla.

“Buna bir şeyi gerçeğe dönüştürmek denir, Evert,” diye çıkıştım.

“Hı-hı. Peki bu normalde senin için nasıl sonuçlanıyor?”

“İlk kez deniyorum ama işe yarayacağından eminim.”

Kahkahasını zar zor tutuyordu. “O zaman elbette.” Elini uzattı. “Lütfen devam et.”

Gözlerimi tekrar kapatıp kendimi Perde’ye geri dönerken hayal ettim. “Ben rüzgâr gibiyim. Görünmezim!”

Vücudumu tekrar kontrol ettiğimde hâlâ kaskatıydım. “Kahretsin!”

“Sana biraz daha yemek ısmarlayalım mı? Bakalım seni biraz daha hıçkırıkla görünmezliğe ikna edebilecek miyiz?” diye alay etti Evert.

“Ha ha,” dedim kuru bir sesle.

“Sanırım yaptığın şeyin işe yaramayacağına karar verdik,” dedi Evert.

Sinirli bir şekilde nefes aldım. “Nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye çıkıştım. “Neden görünmez olmayı denemiyorsun ve ne kadar kolay olduğunu görmüyorsun?”

Bok yiyici sırıtışı hâlâ yerindeyken sesimin korkunç bir taklidini yaparak, “Rüzgâr gibi görünmezim!” diye seslendi.

Ona ters ters baktım. “Sesim öyle gelmiyor.”

Bir omzunu kaldırdı. “Bence iyi bir taklitti.”

“Bunu bir daha yaparsan, ayağımı kışına sokuyormuş gibi yaparım.”

Sadece güldü. Tehditlerim üzerinde çalışmalıydım.

Ronak bakışlarını Evert'e çevirdi ve sonra aniden öne çıktı. Kollarımdan tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. Muhtemelen Evert'e yumruk atmayayım diye diğer herkesi görmemi engelliyordu.

“Odaklan, küçük iblis,” dedi sessizce.

“Odaklandım,” diye karşılık verdim.

Şaşırtıcı bir şekilde, beş yaşında bir çocuk gibi davrandığım için beni azarlamıyordu. “Gözlerini kapat,” dedi yatıştırıcı bir şekilde. “Güzel. Şimdi vücudunun yavaşça solduğunu hayal et,” derken sesi sabit ve yumuşaktı. “Önce ayaklarının gitmeye başladığını hissedeceksin. Sonra bacaklarına, karnına, göğsüne ve omuzlarına yayılıyor.”

Sesi beni tamamen sakinleştirdi ve neredeyse kendimden geçmiş bir hâle soktu. “En son da başın, şimdi her şey hafif ve maddesiz. Tüm bedenin görünmez. Bedenin Perde'nin içinde nasıl kaybolacağını çok iyi biliyor. Ona güven.”

Ağırlıksız hissediyordum. Bir an için işe yaradığından emin olmuştum ama gözlerimi açıp doğrulayamadan Ronak'ın nefesinin altından küfrettiğini duydum. Evert'in adını fısıldadığını zar zor duyuyordum ve sonra...

Şimşek hızıyla biri beni arkamdan yakaladı ve “BOO!” diye bağırdı.

“Ah!” Evert'in ödümü koparmasından dolayı bir metre havaya sıçradım. Sanırım biraz da işedim. Ancak yere indiğimde... *inmemiştim*.

Evert'in ukala bakışlarını görmek için döndüm. Benim kaybolduğum noktaya bakıyordu. “İşe yaradı.” Ronak başının arkasını kaşıyordu. “Sanırım bunun için ürkmesi gerekiyor.”

“Sizi pislikler!”

İkisinin de aptal suratlarına şehvet üfledim ve ardından gelen hırıltıların tadını çıkardım. Yarı şehvet delisi, yarı sinirli.

“Sana yardım ettik,” diye belirtme ihtiyacı duydu Ronak.

Sylred neşeyle, “Haydi, hapsirarak tekrar görünür hâle gelmeden gidelim,” diyerek kapıyı açtı.

“Perde’de hapsirme olmaz, çok teşekkür ederim.”

Onlar aceleyle aşağı inerken ben de peşlerinden süzüldüm. Dışarıdaki gökyüzü çoktan aydınlanmaya başlamıştı, ufuk koyu bir morluk gibiydi.

“O yüksek peri, dışisinin orada olacağından emin misin?” diye sordu Sylred.

“Öyle olsa iyi olur. Ona bir portalın değerinin üç katını ödedim,” dedi Evert.

“Onun ağzını kapalı tutması için para öduyoruz. Sadece bir portal açması için değil,” dedi Ronak ona.

“Evet, evet.”

Sessiz sokaktaki tüm kapalı dükkânların önünden geçtik. Çocuklar gözlerini dört açmıştı. Duru’ya göre saray askerleri yakında kasabaya girecekti.

Ana yolun sonuna kadar gittik ve sonra adamları bir ara sokağa saptı. Parlak beyaz panjurları olan, taştan yapılmış iki katlı küçük bir evin önünde durdular. Ronak kapıyı çaldı. İçeri tamamen karanlık olmasına rağmen kapı hemen açılmıştı. Hiç de ürkütücü değildi.

BÖLÜM KIRK

“İçeri gelin, içeri gelin,” diye fısıldadı telaşlı bir ses.

Ben içeri süzülemeden kapıyı kapattı, bu yüzden içeri girebilmek için tahtanın içinden uçmak zorunda kaldım. Yüksek peri kadın tüm perdeleri kapattı ve bunu yaptıktan sonra tek bir mum yaktı.

Evi küçük ama düzenliydi. Üç büyük genfin, alçak tavanlı ve çiçek desenleri ile dolu oturma odasında tamamen uyumsuz görünüyordu. Dişi peri, sarı teni ve mor renkli saçlarıyla yaşlı bir kadındı.

Elini uzattı. “Erken geldiğiniz için fazladan bir altın yeterli olacaktır.”

Evert itiraz etmeye başlıyordu, ancak Ronak onu susturdu ve ona başka bir bozuk para uzattı.

Kadın onu kaptı ve elbisesinin ön kısmına, göğüslerinin arasına gömdü.

Burnumu kırıştırdım. “Bunun hijyenik olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam,” dedi altın yüklü göğüslerini okşayarak. “Sizi nereye götüreyim?”

Ronak ona, “Ketumluğunuz için size çok ama çok iyi para ödedik,” diye hatırlattı.

Kadın sarı gözlerini devirdi. “Evet, evet. Sen hiç burada değildin, seni hiç görmedim ve *kesinlikle* portal açmıyorum. Bunu yapmak yasaları çiğnemek olur ve iznim yok. Bu benim ilk seferim değil. Bu numaraları biliyorum. Şimdi bana nereye gitmek istediğinizi söyleyin, ben de sizi evimden çıkarayım ve varlığınızı unutayım.”

Çok arkadaş canlısıydı.

Görünüşe göre tatmin olmuş olan Ronak ona yeri söyledi ve o da sihrini kullanarak kendi adalarına bir portal açtı. Genfinler geçitten geçmeden önce Ronak ona bir altın daha uzattı. “Gözlerini kapatman ve ben söyleyene kadar bir daha açmaman için bir altın daha.”

Yine gözlerini devirdi ama parayı kapıp korsesinin içine sokuşturdu. “Eğer yılanını eteğimin altına sokmayı planlıyorsan, bil ki ilgilenmiyorum,” dedi kibirli bir şekilde.

“Yılanlarımız senin lanet eteklerinle hiçbir şey yapmak istemiyor,” dedi Evert kuru bir sesle. “Şimdi arkamı dön ve gözlerini kapat.”

Ellerini kalçalarına koyarak adamın dediğini yaptı. “Acele et, olur mu? Çayım soğuyor.”

Genfinler sanki bir şey bulmaya çalışıyorlarmış gibi odanın etrafına baktılar. “Ah. Doğru. Ben.”

“Ya yapamazsa...” diye mırıldandı Sylred.

“Yapacak,” dedi Ronak kararlı bir şekilde. “Yapmak zorunda.”

Pekâlâ o zaman. Baskı yoktu.

Tüm gücümle tekrar görünür hâle gelmeye odaklandım. Bu sefer bedenime odaklanmak yerine, bağlarımdan hisset-

tiğim çekime odaklandım. Plik ve Plak'ın üzerimde kullandıkları büyü yüzünden, fiziksel bedenime girmek kendimi Perde'ye dönmeye zorlamaktan daha kolay görünüyordu. Bu da ironik bir durumdu çünkü benim sorunum her zaman Perde'den *ayrılmamaktı*.

Beni erkeklere bağlayan o görünmez ipleri hissediyordum. Onları zihnimde tutup çektim. İşte böyle, geri döndüm. Sylred bana rahatlamış bir şekilde göz kırptı.

Başka bir siyah tüy çıkarıp çıkarmadığımı görmek için sağ kanadıma baktım ama çıkmamıştı. Kanadımın kenarında hâlâ bir tane vardı. Vay canına.

Sonra Evert sol kanadımı işaret etti. Başımı çevirip kaşlarımı çattım ve orada filizlenen, sağ taraftakinin tam olarak aynısı olan siyah tüyü fark ettim.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyordum ama Evert başını salladı. Hiçbir şey söylemeden elimi tuttu ve beni portala doğru çekti. Sadece ikinci kez geçiyordum, bu yüzden hâlâ alışmamıştım. Bir anda kendimi bir şelalenin altında yürüyormuşum gibi hissettim ama bana hiç su değmiyordu.

Sonra düşme hissiyle birlikte vertigom tuttu. Neyse ki Evert beni hâlâ tutuyordu çünkü bunun hemen ardından yerçekimi beni tekrar etkileyerek vücuduna çarpmama neden oldu.

Düşüşümü engelleyip bir şekilde dik durmayı başardı. Yeni çevremize göz kırptım ve önce Sylred'in sonra da Ronak'ın arkamızdaki portaldan geçişini izledim. Bir saniye sonra garip girdap kayboldu.

Ayağa kalkıp etrafıma bakındım. Neredeyse şafak söküyordu ama hâlâ bir ormanın ortasında olmamız dışında pek bir şey göremeyecek kadar karanlıktı. "Neredeyiz biz?"

“Kanatlı Orman,” diye cevapladı Ronak. “Başkentimiz Rochbrook’a birkaç saatlik yürüme mesafesindeyiz. O yüksek periye güvenilmemesi ihtimaline karşı bizi çok yaklaştırmak istemedim.”

“Ah,” dedim gelişigüzel bir şekilde, bir yandan da kolumu kaşıyordum. “Yani sadece yürüyecek miyiz? Birkaç saat mi? Ormanın içinden başkente kadar mı? Bu... evet, kulağa hoş geliyor,” dedim inandırıcı olmayan bir ses tonuyla. “Yürümek canlandırıcı bir şey, değil mi? İnsanlar buna yemin ediyor. Ben değil ama bilirsin işte... insanlar. Eminim saatlerce yürümek harika olacaktır. Ayaklarım ağrımayacak bile. Hayır. Kesinlikle ağrımayacak. Muhtemelen bundan sonra yürümeyi eğlenceli bir hobi olarak edineceğim.”

Çocuklar birbirlerine baktılar. “Bitirdin mi?” diye sordu Evert.

“Evet.”

Döndü ve sırtı bana dönük olacak şekilde önümde diz çöktü. “Atla.”

Tereddüt etmedim. Sırtına atladım ve kollarımı boynuna doladım. Kalçalarımдан tutup beni yukarı kaldırdı.

Memnuniyetle iç çektim. “Beni anlıyorsun.”

“Sadece bütün sabah bu konuda şikâyet ettiğini duymak istemiyorum.”

“Şikâyet etmiyorum...” diye karşılık verdim. “O kadar çok.”

“Tabii ki etmiyorsun, *Kaşıntılı*. Kaşıntın geçti mi?”

Hâlâ kolumda var olmayan kaşıntıyı kaşıyan elime kaşlarımı çatarak baktım. Artık kendi kendine kaşınıyordu. Kendini koruma yöntemi gibi bir şeydi.

“Yürümekten nefret ettiğini biliyoruz,” dedi Sylred dikkatimi kendisine çekerek.

“Yani *nefret* etmiyorum. Sadece rahatsız edici buluyorum. Sürekli bedenine girip çıkarken yerçekimi, uzuvlar, kaslar ve denge alışması zor şeyler,” diye kendimi savundum.

“Böyle saçma sapan yemekler yemeye devam edersen ve Evert’in seni bu şekilde taşımasına izin verirsen, farkına bile varmadan lamassundan daha büyük olacaksın,” dedi Ronak arkamızdan.

“Yine de buna değecekmiş gibi hissediyorum.”

Ronak homurdandı. “Yerleşir yerleşmez seni tekrar eğiteceğimi biliyorsun, değil mi?”

Evert’in sırtına doğru inledim. “*Hayıur.*”

“Evet,” diye neşeyle karşı çıktı, sanki egzersiz yapmaktan korkmam onu eğlendiriyormuş gibiydi. “Senin deyimimle ‘müthiş bir süper casus’ olmakta ısrar edeceksen, o zaman yürümek gibi şeyler yapmalısın. Benim eğitimim kendi başının çaresine bakabilmeni sağlayacak.”

“Bunu bahane olarak kullanıyorsun çünkü bana işkence etmeyi seviyorsun. Ayrıca şişmanlamayayım istiyorsun.”

Kıçıma vurduğunu hissettim. “Molanın tadını çıkar, küçük iblis.”

“Çok kabasın.”

Sylred, “Demek bir siyah tüyün daha var,” diyerek sızlanmalarımızı böldü.

Omzumun üzerinden baktım. “Evet. Gözlerim aynı mı?”

Sylred onları inceledi ve başını salladı. “Hâlâ çok renkli.”

Öfkeyle başımı salladım. “Anlamıyorum.”

Sylred, “Perde’den her dönüşünde bir şeyler değişiyormuş gibi görünüyor,” diye belirtti.

“Belki de Plik ve Plak bana bir şey yapmıştır?”

Yanımızda Ronak’ın yüzü karardı. “Eğer yaptılarsa, onları doğduklarına pişman edeceğim.”

Ölümcül ses tonuyla gözlerim açıldı. “Sakin ol, seni çılgın alfa. Bu sadece bir düşünceydi. Aslında bana sinsi bir şeytani büyü yaptıklarını sanmıyorum. Yine de eğer yaptılarsa, sen süper korkunç genfin şeylerini yaparken seni ilk alkışlayan ben olacağım.”

Bana bir bakış attı. “‘Süper korkutucu genfin şeyleri’ gibi şeyler söylediğinde, aslında kulağa korkutucu gelmiyor.”

Şahsen, artık kaslarına baktığımda, onları bana zarar vermek için nasıl kullanabileceğini düşünmüyordum. Benim dokunuşumla nasıl toparlanabileceklerini düşünüyordum. Bir şeyler kaldırırken nasıl seksi bir şekilde gerildiklerini. Onunla ellerim arasında kıyafet engeli olmadan nasıl hissettireceklerini...

“Ne oluyor?”

Evert o kadar şiddetli bir şekilde sarsılarak durdu ki neredeyse yere yuvarlanıyordum ama Ronak’ın güçlü kolları düşmeme fırsat vermeden beni yakaladı.

Ronak beni yere bıraktı ve ona sinirli bir bakış attı. “O da neydi öyle? Ona zarar verebilirdin.”

Evert dönüp beni işaret etti. “Elimde değildi! Az önce beni şehvetten delirtti. O boku derimin altında hissedebiliyordum.”

Yüzünün kızardığını ve göz bebeklerinin açlık hissiyle büyüdüğünü fark ettim. Burnumu havaya kaldırıp kokladım. Evet. Çok tahrik olmuştu. Kokusunu bir mil ileriden alabiliyordum ama bekle...

“Ben yapmadım!” diye karşı çıktım.

Pantolonunun önünü işaret etti. “Evet, açıkça yaptın!”

Ellerimi kalçalarımın koydum. “Ben yapmadım,” diye tekrarladım. “Kirli düşüncelerin için beni suçlama.”

Biraz daha tartışmak için ağzını açıyordu ama Sylred aramıza girerek onu durdurdu. “Bekle. Bak.”

Üç genfin de bana bakıyordu ve onların bakışları altında kendimi mahcup hissederek derin bir nefes verdim. “Ne?” diye sordum.

“Sen... sızıntı yapıyorsun.”

Aynı anda hem betim benzim atıyor hem de yüzüm kızarıyordu. *Sızıntı* mı? Bacaklarımın arasına baktım. Neden bilmiyordum. Geriye dönüp baktığımda sızıntı olup olmadığını kontrol edeceğim ilk yerin orası olması garip geliyordu.

Tekrar ona baktım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Sylred eliyle yüzümü işaret etti. “İşte! Gördün mü?”

Diğerleri başlarını salladı, hâlâ bakıyorlardı.

Salyalarım mı akıyor, diye ellerimi çenemde gezdirdim. Salyam akmıyordu. Sonra burnumu, gözlerimi ve kulaklarımı kontrol ettim. Hiçbir yerde sızıntı yoktu. Artık sinirlenmeye başlıyordum. “Ne *sızıntısı*? Bana öyle bakmayı kesin!”

“Üzgünüm,” dedi Sylred çabucak. “Şehveti dışarı sızdırıyorsun.”

Ona göz kırptım. “Hımm... hayır sızdırmıyorum.”

“Yine yaptın.”

Hayal kırıklığı içinde iç çektiğim anda gördüm. Pembe dallar ağızımdan dışarı süzülüyordu. Çabucak dağılıyordu ama oradaydı. “Ah. Sızdırıyorum.”

“Neden bilmeden Şehvet’i sızdırsın ki?” diye sordu Ronak.

Sylred kaşlarını çatarak ağızıma baktı. “Belki de siyah tüylerle ve gözlerinin değişmesiyle bir ilgisi vardır. Perde’den her döndüğünde ona bir şeyler oluyormuş gibi görünüyor.”

Bu çok garipti. Şehvet mi sızdırıyordum? Bu iyi bir şey olamazdı. Aşk meleği güçlerim daha önce hiç sapıtmamıştı. Her zaman olması gerektiği gibi çalışırlardı. Ancak Sylred

haklıydı. Tek ortak özellikleri fiziksel bedenime döndüğümde gerçekleşiyor olmaları gibi görünüyordu. Düşünceli bir şekilde alt dudagımı sıktım.

“Şunu kapatabilir misin?” diye öneride bulundu Sylred.

“Denerim.”

Aşk meleği güçlerimi hissedip hissetmediğimi anlamak için gözlerimi kapattım. Her zaman oradaydılar. Bu hiçbir zaman odaklanmam gereken bir şey olmamıştı. Oysa şimdi konsantre olduğumda, içimde kullanılmayı bekleyen Şehvet Nefesini hissedebiliyordum. Onu göğsümün derinliklerine geri çektim ve bir tıpayla tıkanıldığını hayal ettim.

Gözlerimi açtım. “İşe yaradı mı?” diye sordum nefesimi dışarı üfleyerek.

“Evet, sanırım yaradı.”

“Arıza yapıyorum,” diye homurdanarak ayaklarıma baktım ve çimleri tekmeledim.

Sylred parmağıyla çenemi kaldırdı. “Hey. Sorun yok.”

“Emo bir ergen gibi siyahlar saçıyorum ve ağzımdan şehvet akıyor. Bu kesinlikle iyi *değil*. Bozuldum.”

Kahverengi gözleri yumuşadı ve çenemi hafifçe ovaladı. “Sen bozulmadın. Sadece değişiyorsun. Bunu çözeceğiz ama bunların hiçbiri gerçek bir zarara yol açmıyor.”

Sanırım bu doğrudu. Beni korkutmak ve Evert’i istemeden sertleştirmek dışında bir zararı yoktu.

Kollarımı kaldırdım. “Şimdi beni kim taşıyacak?”

Evert başını salladı. “Hayır. Ben bırakıyorum. Eğer bana o boktan dalgayı bir daha vurursan, kasabaya utanç verici bir yürüyüş olur.”

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirdi, niyetinin bu olduğunu biliyordum. Her zaman ortamı nasıl yumuşatacağını bildirdi.

Ronak beni kaldırdı ve siyah bir tüy kadar hafıfımışım gibi sırtının üzerinde salladı. Bacaklarımı beline doladım ama vücudu o kadar genişti ki, kalçalarım isyanla kasılmadan önce iyi bir kavrama yapmakta zorlandım. “Çok büyüksün,” diye homurdandım.

Kıkırdamasını göğsümde hissedebiliyordum. “Bunun kıymetini sonra anlayacaksın.”

“Çok pisliksin.”

“Bunu söyleyen de neredeyse tanışır tanışmaz bize evlenme teklif eden kız.”

Omuz silktim. “Gerçek bir vajinaya sahip olduğum için heyecanlıydım,” diye kestirip attım.

Ronak neredeyse düşüyordu.

Ben kazanmıştım.

BÖLÜM KIRK BİR

Uzun süre yürüdük, daha doğrusu onlar yürüdü, ben de sırtlarındaydım. Rochbrook şehri görünüp orman seyrelmeye başladığında güneş ilk kez ortaya çıkmıştı ve üzerimizde pırıl pırıl parlıyordu.

Sylred'in sırtındayken uyuyakaldığımı söylemekten utanmıyordum. Kendimi uyanmaya zorlarken sinsice çenemdeki salyayı sildim.

“İyi uyudun mu?” diye beni çekiştirdi Evert.

“Hı-hı. Evet. Sorduğun için teşekkürler.”

“Şehre kendi başına yürüyebileceğini düşünüyor musun? Buradan yaklaşık beş dakika uzaklıkta ama seni zorlamak istemeyiz,” dedi Ronak.

Sylred'in sırtından indim. Uzaklara bakarak, “Bununla başa çıkabilirim,” diye cevap verdim ciddi bir şekilde. Genfinlerin sırttan üç yüzüne dönüp baktığımda kaşlarımı çattım. “Ah. Benimle alay ediyordunuz. Ha ha.”

“İşi çok kolaylaştırıyorsun.”

“Böyle devam edersen, Ronak, hiç de *kolay* olmayacağım,” diye meydan okudum.

Yüzündeki eğlence ifadesi kaybolduğunda kahverengi sakalını sıvazladı. “İnan bana, çiftleşme töreni bir kez başladığında, olacaksın.”

Sözleri içimde bir sıcaklık patlamasına neden oldu. Bacaklarımı birbirine yaklaştırmak için hareketlendim. Hareketimi fark ettiğinde sıırttı. Pislik herif.

Arkamı dönüp onlardan uzaklaştım. Birkaç dakika sonra şehri gördüm ve manzara garip bir şekilde harikaydı. Normal taş evler yerine her şey ahşaptan yapılmıştı.

Ahşaplar o kadar iyi cilalanmıştı ki üstlerinde güneş parlıyordu. Çatılar çok uzun değildi, bu yüzden yaşam alanlarının çoğunun yeraltı inleri olduğu açıktı. Şehrin merkezinde birkaç tane daha büyük yer üstü kubbesi ve dev bir ahşap yumurtaya benzeyen bir tane daha kubbe vardı.

“Hah.”

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Sylred aniden yanıma gelerek.

“Tüm çatıların toprağın bir parçasıymış gibi görünmesini sevdim. Küçük ahşap tepeler gibi görünüyorlar. Bazıları küçük görünüyor ama gerçekten büyük olanlar da var,” dedim ona.

Gülümsediğinde, kahverengi gözleri yüzünün kenarlarında kırıştı. “Genfinler genellikle inlerini genişletir, geniş ailelerini onlarla birlikte yaşamaya davet eder, bu yüzden bazıları bu kadar büyük.”

“Peki nereye gidiyoruz?”

Sylred sorumu cevaplamadı. “Beyaz çiçekleri olan şu ağacı görüyor musun?”

Gözlerimi kıstım. “Tepenin yanında mı?”

“Evet. Şu yamaca inşa edilen bizim.”

Bulunduğum noktadan kubbe büyük görünüyordu ama devasa değilmiş gibi hissediyordum. Burası güzel bir yerdi; yamacın içine yerleştirilmiş ve etrafını çevreleyen ahşap bir çit ile çevrili bir bahçe görülebiliyordu. En yakın komşuları yaklaşık beş yüz metre doğuda bulunuyordu ve onları ayıran bahçeyle ağaçlar bolca özel alan sağlıyordu. Evert ve Ronak da bize katıldığında genfinlerimin üçü birden gururla kuyruklarını seğirtti.

“Bunu siz mi yaptınız?”

Ronak başını salladı. “Eğitimden mezun olduğumuzda. Bir eş için konseye başvurmadan önce genfinlerin inlerini kendilerinin inşa etmeleri gerekiyor. Evimize bir eş alana kadar inlerimizde asla yaşanmaz. Kutsal bir alan olarak kabul edilirler.”

“Yani orada hiç yaşamadınız mı?” diye şaşkın bir şekilde sordum. Arazi çok bakımlı görünüyordu.

Ronak başını salladı. “Hayır. Genfin erkekleri eş bulana kadar toplu konutlarda yaşar. Şehirden yaklaşık bir saat uzaklıkta. Burada ilk kez kalacağız.”

Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, bu uzun zamandır bekledikleri bir şeydi. Bana baktıklarında vereceğim tepki konusunda gergin olduklarını görebiliyordum.

Ronak ensesini ovuşturdu. “Bazıları kadar büyük değil ama arazi iyiydi. Ayrıca diğer inlere çok yakın değildi ve-”

“Bayıldım.”

Rahatlayarak ortak bir nefes aldılar.

Sylred tekrar bana gülümsedi. “Güzel. Burada kendini evinde hissetmeni istiyoruz. Olur mu?”

“Evert ve ben yaşlılarla konuşup tören için ihtiyacımız olan şeyleri almaya giderken sen de ona etrafı gezdir. Kanatlarını içeri sok,” dedi Ronak, ben de dediğini yaptım.

Yollarımızı ayırdık. Ben Sylred'in yanında kasabanın etrafında dolanırken, Evert ve Ronak doğrudan merkeze ilerliyordu.

Arazilerine vardığımızda küçük yamacı dönüp sırtıttım. "Yakından daha da güzel." Kapıya doğru koştum ve kapıyı açtım. "Şu bahçeye bak! Burada ne kadar çok şey yetiştiriyor."

"Evet, inşaatı bitirdikten sonra Ronak bir bekçi tuttu."

Sanki bir işaretmiş gibi, yaşlı bir genfin erkeği elinde bahçe küreğiyle köşeyi döndü. Bizi görünce bir an için durdu. "Lordum Sylred!" dedi tanıyınca. "Sizi birkaç gün daha beklemiyordum."

Sylred ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Önceden haber göndermediğimiz için özür dilerim."

Peri başını salladı ve küreği çitin yanındaki kovaya bıraktı. "Özür dilemenize gerek yok. Sonunda aramıza döndüğünüz için herkesin ne kadar memnun olduğunu anlatamam."

"Teşekkür ederim, Fenian. Seni Emelle'le tanıştırmak isterim. Onu eşimiz olarak almaya karar verdik."

Gülümsedim. "Merhaba."

Genfin ağzı açık dehşet içinde bana bakıyordu.

Gülümsemem duraksadı. Vay canına. Bir kıza hoş karşılandığını hissettirmek için ne de güzel bir yoldu.

"Sen... o... eş mi? Ancak o bir genfin değil," diye kekeledi.

"Hayır, değil," dedi Sylred basitçe. "Yine de o bizim seçilmiş eşimiz ve bir eşin saygısını hak ediyor," diye nazikçe azarladı.

Fenian'ın kendine gelmesi bir süre almıştı. "Elbette, lordum. Bağışlayın beni. Sizi rahat bırakayım. İninizdeki her şey tam olarak istediğiniz gibi. Yiyecek stokları tamamlandı ve istediğiniz giysiler getirildi. Bahçeniz de çok iyi durumda."

“Bunu görebiliyorum,” dedi Sylred takdirle. “Teşekkür ederim, Fenian. Burası harika görünüyor.”

“Rica ederim, lordum. Birkaç gün içinde bahçeyle ilgilenmek için geri döneceğim. Bana ihtiyacınız olursa haber gönderin.”

“Gönderirim.”

“İyi günler,” dedi başını sallayarak. Kuyruğunu altına sıkıştırarak aceleyle uzaklaşmadan önce bana bir bakış atmıştı.

Kapıdan geçip gözden kaybolduğunda nefesimi dışarı verdim. “Bu çok garipti.”

“Genfinler asla genfin olmayan eşler seçmezler. Buna alışmak biraz zaman alacak ama üstesinden geleceklerdir.”

Dudağımı ısırdım. “Ya alışmazlarsa?”

Omuz silkti. “O zaman alışmazlar.”

“Onlar sizin halkınız, Sylred. Benim yüzümden sizi dışlamalarını istemiyorum. Zaten çok şeyden vazgeçiyorsunuz. Güçlerinizden, kanatlarınızdan, politik kazançlarınızdan...”

Sylred yükselen paniğimi bastırmak için yüzümü ellerinin arasına aldı. “Emelle. Nefes al. Rahatla.” Bunu yaptığımda devam etti. “Neyle karşılaşabileceğimizi biliyorduk. Buna gözlerimiz açık karar verdik. Bunu biz seçtik. Önemli olan tek şey kovanımız. Daha başlamadan başkalarının fikirlerinin bizi mahvetmesine izin verme. Tamam mı?”

İsteksizce başımı salladım. “Tamam.”

Eğildi ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Ben daha derinleştiremeden bitmişti ve gülümsemesi beni bilerek daha fazlasını ister hâlde bıraktığını kanıtlıyordu. “Bir saniye burada bekle.”

Evin sonuna kadar yürüyüp köşeyi döndü ve beni bahçede yalnız bıraktı. Etrafındaki tüm güzel çiçeklerle sarkan mey-

velere baktım ve burayı ilk gösterdiğinde fark ettiğim beyaz çiçekli ağacın altında, ahşap bir kuş banyosu bulunan bir yer buldum. Ağacın hemen altında bir bank vardı. Burada vakit geçirdiğimi, güneşle rüzgârı yüzümde hissettiğimi, bitkileri kokladığımı ve toplayacağım tüm meyvelerle karnımı doyurduğumu hayal edebiliyordum.

Sylred geri döndüğünde gömleğinin kolları bronzlaşmış kollarından yukarı doğru kıvrılmıştı ve üzerinde su damlaları vardı. “Bir su birikintisinden dayak mı yedin?”

“Bir su kuyusu ve ben kazandım,” diye gülümsedi.

Elimi tutarak beni bahçeden geçirdi ve ön kapıya doğru çekti. Kapıya ulaşmak için bir dizi basamak inmemiz gerekiyordu ve sonra kapının diğer tarafında bir dizi basamak daha vardı.

Merdivenlerin dibine geldiğimizde, ahşap zeminlerin üzerinde yürüdüm ve etrafa göz attım. Çalışma odası sıcak ve davetkârdı, duvarlarda dairesel pencerelerle tavanda bir tavan penceresi vardı. Sadece kullanılmadığı için biraz küf kokması dışında her yer temiz kokuyordu. Odanın en ucunda bir şömine, solunda bir mutfak ve çok sayıda kitap rafıyla donatılmış hoş bir oturma alanı vardı.

“Tuvalet şu kapının ardında,” dedi Sylred işaret ederek. “Alt katta ekstra odalar ve yiyecek deposu olan bir bodrumumuz var, mutfağın yanındaki kapı ofisin ve bu kapıdan da yatak odamıza giriliyor.”

Bizim yatak odamız.

Bizim. Yatak odamız.

Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmiyordum ama etkilemişti. Üç ateşli genfin erkeğiyle çiftleşecektim, üstelik bahçe ve *bizim* yatak odamız gibi şeylerin tadını çıkaracak-

tım. Yayım ve oklarım dışında daha önce hiç bana ait bir şeyim olmamıştı. Şimdi eşlerimle paylaşacağım bir yatak odam ve benim için inşa ettikleri bir sığınak evim vardı. Onu yanğından öpmek için parmak uçlarımda durdum.

“Bu ne içindi?”

Bir omzumu kaldırdım, yüzüme bir gülümseme yayılmıştı. “Sırf bu yüzden.”

Memnun bir bakışla beni ileriye götürdü ve yatak odamızın kapısını açtı. İçeride neredeyse oturma odası kadar büyük bir alan vardı. Ortada büyük bir yatakla birlikte tüy gibi beyaz bir battaniyenin üzerinde farklı renklerde yastıklar vardı. Bu odanın içinde de başka bir şömine, duvarlara oyulmuş güzel raflar ve çekmeceler bulunuyordu Tepedeki büyük dairesel tavan penceresi tüm odayı davetkâr bir ışıkla yıkıyordu.

Kendimi bir yastık gibi yatağı attım, kollarımla bacaklarımı uzanabildikleri kadar uzattım ve ellerimi ipeksi örtülerin üzerinde gezdirdim. “Aman Tanrım, bu çok rahat.”

Sylred’in elleri hâlâ ceplerindeydi ve bana gülümsüyordu. “Onayladığına sevindim.”

“Şu yastıklara bak. Yüz tane falan var.”

“Bir düzine ama kim sayıyor ki?”

Ona bir tanesini fırlattım. Yüzüne çarpmadan yakaladı.

“Çok büyük. Hiç bu kadar büyük bir yatak görmemiştim.”

“Genfinler eşlerinin yanında uyurlar. Bu koruma içgüdü-müzün bir parçası. Bunu yapabilmek için geniş bir yatağı ihtiyacımız var.”

Ayrıca başka şeyler yapmak için. Eklemediğı şey buydu.

Doğrulup kavisli tavana baktım. “Tüm bunları sizin inşa ettiğimize inanamıyorum. Sürgün adasında beni oyalıyordunuz.”

“Sürgün adamızda inimizin aynısını inşa edemeyecektik,” dedi kaşlarını çatarak. “Sadece bizi beş yıl boyunca idare edecek kadarını inşa ettik.”

“Ve bir antrenman sahası,” diye ekledim.

“İnan bana, bu gerekliydi. Eğer sinirlerimizi atabileceğimiz bir antrenman sahamız olmasaydı, Evert ve Ronak birbirlerini öldürebilirlerdi.”

“Zavallı Sylred, hep ikisinin arasında kaldın.”

Oturdu ve bileğimi tuttu. Terliklerimi çıkarıp ayak tabanımı yoğurmaya başladı ve evet, biraz inledim. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

“Kovanımın yanında kalmamın bir sakıncası yok,” dedi sessizce, ayağımda yarattığı mutluluktan gözlerim kapanıyordu.

“Kesinlikle barış bekçisi olmaya devam etmelisin. Tanrılar biliyor ki o iki pisliğin buna ihtiyacı var,” derken ayak tabanımdaki özellikle gergin bir noktaya bastırıldığında inledim. “Profesyonel bir ayak masajcısı olmalısın,” diye iç geçirdim.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Hı-hı,” dedim ona.

“Aşk Oklarını geri aldın ama onları bizim üzerimizde kullanmadın...”

“Ben öyle bir şey yapmam. Şehveti sadece komik olduğu için kullanıyorum.”

Gülümsediğini duydum. “Biliyorum ama neden okları kullanmıyorsun? Görünüşe göre diğer pek çok kadın Ronak’ı kendilerine getirmek için bir tane kullanırdı. Başından beri güçlerini bizi baştan çıkarmak için kullanabilirdin ama yapmadın. Neden?”

Ovalamaya devam ederken omzumu silktim. “Hissettiğiniz her şeyin sadece sizden gelmesini istiyorum. Aşk meleği

güçlerimle hiçbir şeyi etkilemek istemiyorum. Sonunda biri bana âşık olduğunda, hiç şüphesiz onu hiçbir şekilde zorlamadığımı bilmek istiyorum.”

Gülümsediğini hissedebiliyordum ama ayak masajına odaklanmış durumdaydım. “Bu senin için çok onur verici.”

“Evet,” diye iç geçirdim. “Ben tamamen onurluyum. Ovalamaya devam et.”

Gülerek ayaklarımı okşadı ve sonra bıraktı. “Sonra devam ederiz. Hadi gel.”

İnliyerek gözlerimi açtım. “*Hayır*. Ayaklara dokun. Masaj yap.”

“Temizlenmek isteyeceğini düşündüm. Hazırsan sana banyoyu göstereyim ve sipariş ettiğimiz kıyafetleri getireyim.”

Kirli, yırtık elbiseme baktım ve yüzümü buruşturdum. Dayak yediğim zaman da dahil olmak üzere, itlafın son gününde giydiğim elbiseydi. Hatta üzerinde çocukların fark etmedikleri biraz kan lekesi bile vardı.

“Evet. Temizlenmek iyi olur.”

Yatak odamızdan çıkıp tuvalete kadar onu takip ettim. “Vay canına.”

Burayı daha önce de harika buluyordum ama şimdi kusursuz olmuştu. Açık tuğla duvarın yanında kocaman bir küvet ve diğer tarafta çiçeklere bakan bir pencere vardı. Bir köşede tuvalet, diğer köşede ayaklı lavaboyla makyaj masası ve lavabonun üzerinde uzanan süslü bir ayna bulunuyordu. Ayaklarımın dibindeki mermer fayans gri ve inanılmaz derecede parlaktı.

“Bu çok güzel.”

Sylred sanki burayı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı. “Bunu inşa etmek biraz zamanımızı aldı,” diye itiraf

etti. “Tüm malzemeleri diğer adalardan aldık. Bu odanın daha lüks hissettirmesini istedik. Eşimizin rahatlayabileceği bir yer.”

Banyo kesinlikle rahatlatıcı görünüyordu. Küvetin yanındaki duvardan çıkan gümüş musluğu gördüğümde ağzım açık kaldı. “Evinizde su tesisatı mı var?”

Gülümsedi. “Artık bizim için dışarıda tuvalet ya da banyo yok.”

“Su soğuk mu?”

Başını salladı ve heyecandan neredeyse parlıyordum. “Dışarıda, bu duvarın diğer tarafındaki ateş çukurunun üzerinde bir su teknesi var,” diye açıkladı. “Sana bahçede beklemeni söylediğimde, tekneyi dolduruyor ve senin için ateşi yakıyordum. Suyu çabucak ısıtacak ve sonra banyonu doldurabileceksin.”

“Siz genfinler dâhisiniz.”

“Banyolardan her zaman çok etkilendin.”

“Şey, evet. Banyolar harikadır.”

Sylred makyaj masasına doğru yürüdü ve bazı çekmeceleri açtı. “İhtiyacın olan her şeyi burada bulabilirsin. Temiz havlular, sabunlar ve... hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü başka kızsal ıvır zıvır.”

“Ben hallederim.”

“Sana kapının dışında temiz kıyafetler bırakacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen.”

“Teşekkürler.”

O gidince iğrenç elbisemi hızla çıkarıp yere yığdım. Sonra makyaj masasının çekmecelerini karıştırıp malzemeleri kontrol ettim. Saç fırçaları, taraklar, tıraş bıçakları, makaslar, sabun, şampuanlar, saç yağı, losyon, parfümler ve daha fazlası beni bekliyordu.

Aşk Meleği'nin Bağları

Kullanacaklarımı seçtikten sonra musluğun vanasını çevirdim ve buharlı suyun küvete fışkırmaya başlamasını izledim. Biraz sabun ve parfüm sıktıktan sonra banyoya girip suyun altında erimekten çekinmemiştim.

Bitirdiğimde yıkanmış, temizlenmiş, parfümlenmiş, yumuşatılmış, ovulmuş ve pırıl pırıl olmuştum. Hatta onları da yıkayabilmek için kanatlarımı dışarı çıkarmıştım ve küvetin onları alacak kadar büyük olduğunu görünce çok heyecanlanmıştım. Ayrıca bir genfin de rahatlıkla sığabilirdi, ya da üç. Sadece düşünüyordum.

Kurulandıktan sonra kendimi o kadar çok losyonla köpürttüm ki neredeyse cildimden damlıyordu. Sonra saçlarımı dikkatlice taradım, saçlarımdaki düğümler yüzünden çok uzun sürmüştü ama sonunda kollarım düşmeden önce omzumun üzerinden örmeyi başarmıştım.

Sylred'in bana bıraktığı kıyafetleri alıp bu güzel ve rahat elbiseyi giydim. İtlaf sırasında giydiklerim gibi süslü değildi ama kıvrımlarıma tam oturan, hatta arkada kanatlarım için yerleri olan basit, hafif bir ketendi. Bu lanet olası genfinler her şeyi düşünmüşlerdi.

Memnun bir şekilde banyodan çıktım... ve duvara çarptım. İncinmiş alnımı ovuşturarak, "Ah," diye mırıldandım.

Aptal aşk meleği benliğime not: Perde'nin içinde değilken duvarların arasından süzülüp gidemezdin. Tanrılarım. Görünmezliğe girip çıkmak kafa karıştırıcıydı ve beni yaralanmaya meyilli yapıyordu.

Adamlarımın bunu görmediğine şükrederek kapı kolunu tuttum.

Sylred'i aramak için banyodan çıktım ve oturma odasındaki manzara karşısında durdum. Sandalyede yayılmış oturan

figüre bakıyordum. Peri beni artan bir eğlenceyle izlerken ağzım birkaç kez açılıp kapandı.

Sonunda beynim ağzımı konuşturmayı başardı. “Şeyy...”

Vay canına, Emelle. Bunca zaman sonra bulduğum şey bu muydu?

Ayaklarını masaya dayamış, ellerini başının arkasında birleştirmiş bir hâlde bana sırttmaya devam ediyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum sonunda Boynuzlu Kanca’ya.

Belren sırttı. “Sana da merhaba.”

Burada durmaya devam etmeli miydim? Yoksa oturmalı mıydım? Ne yapacağımı düşünürken dalgınca kolumu kaşıyordum. Kesinlikle odanın içine doğru yürümeli ve karşısına oturmalıydım, değil mi? Yoksa onu kovmam mı gerekiyordu? Burası bizim aşk yuvamız sayılırdı, değil mi? Tanrılarım, bu sosyal durumlarla başa çıkamıyordum.

“Bana katılmaz mısın?”

Yönlendirildiği için minnettar bir şekilde neredeyse koşarak ilerledim. Oturduğumda, onun sırttan bakışları altında gergin bir şekilde kıpırdanmaya başladım. Kollarımı kolçaklara rahatça yerleştiremiyordum. İki kolumu da iki yana koyunca sanki bir tahtta oturuyormuşum gibi hissediyordum. Ancak onları kucağıma koymak da tuhaf hissettiriyordu. Belki birini kolçağa, diğerini kucağıma koyarsam o zaman-

“Seni son gördüğümde daha iyi görünüyorsun.”

Normal davranmaya çalışarak yavaşça nefes aldım. “Evet, dayak yemiş ve işkence görmüş gibi görünmeyi pek beceremiyorum,” diye espri yaptım.

Beni incelerken rahatlıkla yayılmaya devam ediyor ve kızarmama neden oluyordu. “Kes şunu,” diye çıkıştım.

Kaşları kalktı. “Neyi keseyim?”

“Bana öyle bakıyorsun. Beni korkutuyorsun.”

Belren güldü. “Sana nasıl bakmalıyım?”

Sinirlenerek ona bir bakış attım. “Burada ne işin var? Sylred nerede?”

“Hangi genfin bu?”

“Nazik olan.”

“Ah, sarışın kedi. Bilmiyorum. Onu hiç görmedim.”

Kaşlarımı çattım. “O zaman seni kim içeri aldı?”

Becerikli ellerini kaldırdı. “Ben yaptım.”

“Kapıyı mı kıldın?”

“Bir kapı kolunu çevirdim. Bu kırmak sayılmaz. Teknik olarak dokunmadım bile,” dedi ve bana telekinezi sihrini hatırlattı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye tekrar ettim.

“Nasıl olduğunu görmeye geldim.”

“Ah. Neden?” diye sordum şüpheyle.

Gri dudaklarına karşın mükemmel olan beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Odanın etrafına baktı. “Güzel bir genfin yuvası. Sanırım buraya onlarla eş bağını kurmak için geldin?”

“Ee, evet.”

“Hımm.”

Hımm? Bu “hımm” da ne demek oluyordu?

Tam soracaktım ki ön kapı açıldı ve üç genfinim de içeri girdi. Belren'i fark ettiklerinde oldukları yerde durdular ve yüz ifadeleri ölümcül bir hâl aldı. Harikaydı.

BÖLÜM KIRK İKİ

“Ne oluyor?” diye sordu Evert.

Üçü de kızgın gözlerini bana çevirdi. “Hey, bana bakmayın. Banyodan yeni çıktım ve onu burada buldum,” dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Ronak bakışlarını periye geri çevirdi. “Eşimiz yıkanırken inimize izinsiz mi girdin?”

Belren ayaklarını masadan çekti ve ayağa kalktı. “Sakin ol, alfa kedi. Sanki o yıkanırken ben anahtar deliğinden bakıyormuşum gibi davranıyorsun. Cezbedici bir görüntü ama benim onurum var. Ayrıca pencereden gözetlemeyi tercih ederim.”

Genfinlerimin onu yumruklamasını engellemek için aralarına atlamak zorunda kaldım. “Seni aptal,” diye omzumun üzerinden ona tısladım. “Böyle şeyler söyleme!”

Belren sadece güldü. “Üzgünüm, dayanamadım. Ayrıca henüz onların eşi değilsin.”

Üç genfin de homurdandı.

Gözlerimi devirdim. “Ah, Tanrılarım. Lütfen onları kıskırtmayı bırak.”

“Peki,” dedi hayal kırıklığıyla ve odanın içinde dolaşmaya başladı.

“Gerçekten neden buradasın?” diye sordum genfinlerimi arkamda tutmaya dikkat ederek.

“Prens şehri araştırmaya başladı. Askerleri sizi barındırdığından şüphelenilen on üç periyi tutukladı.”

Midem bulanmıştı. “Ne?”

Belren başını sallayarak raftan bir kitap aldı, sayfalarını çevirdi ve yerine koydu. “Evet, içlerinden biri kaldığınız hanın sahibiydi ama neredeyse hiçbir şey bilmiyor. Hancının sunacak pek bir şeyi yoktu.”

Çocuklarla baktık. “İşkence görmüş mü?”

Belren bana baktı. “Bu sorunun cevabını gerçekten istiyor musun?”

Evet, istiyorum demek için ağzımı açmaya başladığımda Ronak önüme geçti. “Yeter. Buraya gelip onu üzme.”

“Bilmeye hakkı var. Prens onu aramaktan vazgeçmeyecek. Muhafızlarından birinin onu o hücreden gizlice çıkarmaya yardım ettiğini ve aynı muhafızın lamassuyu serbest bıraktığını düşünüyor. Şimdiden on muhafız idam edildi.”

Nefesim göğsümü terk ediyordu ve boğazımı tuttum. “Tanrılarım...”

On peri. Ölmüştü. Benim yüzümden. Belki on üç masum peri daha onu takip edecekti.

Sylred ona, “Kes şunu,” diye çıkıştı.

Belren yüzümü inceliyordu, ifadesi yumuşamıştı. “Özür dilerim. Bilmen gerektiğini düşündüm. Rehavete kapılmamak çok önemli. Kimseye güvenemezsin. Diğer genfinlere bile. Prens, itlaftan sonra neden krallık adasında kaldığınızdan ve hemen eve dönmediğinizden şüpheleniyor. Onu saklamanız akıllıca olur,” dedi çocuklara.

“Bize eşimizi nasıl koruyacağımızı söylemeye kalkma,” diye homurdandı Ronak. “Onu hayatımız pahasına koruyacağız.”

“Sakin ol, evlat,” dedi Belren. “Seni uyanık kalman için uyarmaya geldim. Kimseye güvenme.”

“Sana bile mi?” diye sordum. Gümüş gözleri tekrar bana kaydı.

“Ben bir yalancı ve hırsızım. Özellikle de bana.”

Kapı çalındığında Sylred cevap vermek için uzaklaştı. Ronak ve Evert önümde durarak görünmemi engellediler. Sylred odaya geri döndüğünde, arkasından yaşlı bir genfin erkeği geldi. Uzun gri bir sakalı, beyaz benekli bir kuyruğu ve ona uygun tüylü kanatları vardı.

Ronak’a bir kadeh ve bir kese uzattı. “İstediğin gibi.”

“Teşekkür ederim, İhtiyar.”

“Hâlâ genfin olmayan bir eş almanı tavsiye etmiyorum. Bu bir hata, Ronak.”

Genfinlerimin arkasında sessizce aşağı süzıldüm.

Ronak’ın cevabı sertti. “Endişelerini duydum.”

“Nerede o?”

“Rahatsız,” diye yalan söyledi.

Yaşlı adam iç geçirdi. “Genfin olmayan birini eş olarak almak işleri değiştirecek. Senin sürün bir gün ihtiyar olarak başa geçecekti. Konsey şimdi buna karşı oy kullanabilir,” diyerek kendimi daha da suçlu hissetmemi neden oldu. “Nadir dişilerimize saygı duyulur. Genfin çocuklarına gıpta edilir. Kendi türünüzden biriyle çiftleşmeye karşı çıkmamız, genfin doğanıza karşı gelmeniz anlamına gelir.”

Ronak, “Zaten her kovan için yeterli sayıda genfin dişisi yok,” diye belirtti. “Bizim bir yabancıyı eş olarak almamız,

başka bir kovanın kendilerine bir genfin dişisi almasına yardımcı olacaktır. Belki de bu daha sık yapılmalı.”

“Yok oluruz,” dedi yaşlı adam şiddetle. “Zaten sayımız her yıl azalıyor.”

“Kararımızı verdik.”

Yaşlı adam tekrar iç geçirdi. “Pekâlâ. Sizi engelleyemem. Ancak bu kendi başınıza tamamlayacağınız bir çiftleşme ritüeli. Normalde olduğu gibi açık bir kutlama olmayacak.”

“Şenlikler umurumuzda değil.”

Yaşlı adam nefesinin altında başka bir şey mırıldandı ve sonra gitmek için döndü. Kapıdan çıkmadan önce, “Ne olursa olsun, geri döndüğüne sevindim. Sürünüz çok özlendi,” diye ekledi.

“Teşekkür ederim, İhtiyar.”

Kapı kapandığında alt dudağımlı ısırarak ayaklarıma bakıyordum. Ronak ve Evert tekrar bana döndüler ama onlara bakamıyordum.

“Sanırım bu bir hata olabilir,” dediğimi duydum. “Bunu yapmana izin veremem. Beni seçmeni istedim ama gerçekten anlamadım. Senden ne istediğimi anlayamadım. Okot benim için gelene kadar kalacağım ve sonra... gideceğim.”

“Siktir et,” diye tersledi Evert. “Hiçbir yere gitmiyorsun.”

“Bu iyi bir fikir değil. Bu tür bir fedakârlık... benden nefret etmenize neden olacak ve ben bununla başa çıkamam.”

Ronak'ın eli çenemi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. “Dur.”

Elinden kurtulduğumda içimi bir öfke kaplamıştı. “Hayır, siz durmalısınız. Bakıcınızın bana nasıl baktığını görmeliy-diniz. Beni biriyle her tanıştırdığınızda böyle olacak. Üstelik şimdi güçlerinizi ve kanatlarınızı kaybetmenin yanı sıra,

büyükler olarak yerinizi de kaybedeceksiniz. Ayrıca size küçük genfin bebekleri veremem!” diye ekledim yüksek sesle. “Aman Tanrım, tek başıma genfinlerin ölmesine neden olacağım. Herkes benden nefret edecek. Bütün bir peri türünü öldüren aşk meleği olarak hatırlanacağım!”

Ronak’ın bakışları benden uzaklaştı. “Nefes nefese kalmadan önce kutuyu getir.”

“Hallediyorum,” diye yardımsever bir şekilde cıvıladı Sylred.

“Ne kutusu? Kutuya ihtiyacım yok,” diye çıktım kollarımı sallayarak. “Hayatlarınızı mahvetmemem ya da her yerdeki tüm genfinlerin çöküşü olmamam gerekiyor.”

“Kaşıntılı. Biraz aşırı tepki veriyorsun.”

“Her zaman böyle dramatik midir?” diye sordu Belren. Ona ters ters baktım. Hâlâ burada olduğunu unutmuştum.

“Hemen hemen, evet,” diye cevapladı Evert.

Koluna bir yumruk attım ve sonra elimdeki acıyla irkil-dim. Kasları neden bu kadar sertti?

Sylred bir anda elinde bir kutu çikolatayla belirdi.

Ona ters ters baktım. “Çikolata bu duruma yardımcı olmayacak,” diye çıktım.

Kutudan bir tane çıkardı ve ben onu durduramadan ağzıma attı.

“Sylred, bu... *Mmm*. Bu gerçekten çok iyi,” dedim çiğnerken.

Ronak, “Ona biraz daha ver,” diye talimat verdi.

Sylred, ben daha ilkini bitirmeden bir tane daha ağzıma attı. Bunun üzerinde süsleme şekerlerinden vardı ve ortası çilekli miydi? Nefisti. Sylred bana bir tane daha uzattı. Ooh. Double çikolatalı.

Üç tane daha yedikten sonra Sylred kutuyu bıraktı. “Daha iyi misin?”

Dudaklarımda kalan çikolatayı büyük bir memnuniyetle yaladım. “Evet,” diye itiraf ettim.

Etkilenmiş görünerek, “Bu... ilginçti,” dedi Belren. “Sadece çikolata mı işe yarıyor?”

“Hayır,” dedi Evert. “Her türlü yiyecek, gerçekten.”

“Hah,” diye cevapladı düşünceli bir şekilde, kıvrılmış boynuzunu okşayarak.

“Çiftleşme ritüeline başlamaya hazır mısınız?” diye sordu Ronak.

Gözlerim büyüdü. “*Şimdi* mi? İhtiyarın az önce söylediği her şey ne olacak? Ya benim söylediklerim? Arızalı olduğumu da unutma.”

“Arızalı mı?” diye cıvıldadı Belren. Onu görmezden geliyorduk.

“Bunu konuşmuştuk. Hâlâ seni seçiyoruz,” diye yanıtladı Sylred.

Kollarımı öfkeyle kavuşturdum, alt dudağım dışarı çıktı. “Tamam.”

“Seni *tuttuğumuz* için cidden surat mı asıyorsun?” diye sordu Evert kuşkuyla.

“Kapa çeneni. Bir çikolataya daha ihtiyacım var.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi, Sylred ağzıma bir tane daha attı. Karamel. Nefisti.

“Bizi hâlâ istiyor musun?” diye sordu Ronak açıkça.

Şey, evet ama-

“Aması yok. Bilmemiz gereken tek şey bu. Hazır mısınız, değil misin?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Evet, ben hazırım! Ancak siz pisliklerden biri benden nefret etmeye başladığı an, taşaklarınızı tekmeleyeceğim ve size bu anı hatırlatacağım.”

Evert ağzına bir çikolatalı trüf attı. “Anlaşıldı. Şimdi yapalım şu işi, Kaşıntılı. Korkma.”

“Korkmuyorum.” Kesinlikle korkuyordum.

“Kesinlikle korkuyorsun.”

Gözlerimi ona diktim. O sadece gülümsüyor, çikolatalarımdan birini daha yerken iki sevimli gamzesini de gösteriyordu. “Tamam, belki biraz korkuyorum,” diye itiraf ettim. “Ama...”

“Korkmana gerek yok. Sana bir şey olmasına izin vermez. Biz geri adım atmıyoruz, sen de gitmiyorsun,” dedi Sylred ve ağzımdaki çikolatadan daha fazla erimeme neden oldu.

Derin bir nefes aldım. “Tamam.”

Hepsi bana aynı şekilde karşılık verdi. “Yaa, arabadaki gibi,” dedim sırtarak. “‘Tamam’ artık tamamen bize özgü bir şey.”

Evert başını salladı. “Bu bize özgü bir şey değil.”

“Bu kesinlikle bize özgü bir şey.”

Ronak Belren’e döndü. “Madem buradasın, sen de bir işe yarayabilirsin.”

Belren ellerini birbirine sürterken son derece eğlenmiş görünüyordu. “İyi bir çiftleşme ritüelini her zaman sevmişimdir. Bunu yatak odasına taşıyalım mı?” dedi kaşlarını sallayarak.

“Çiftleşme kısmı için kalmıyorsun,” diye tersledi Ronak. “Sadece şu lanet kadehi tut,” diyerek kadehi onun eline tutuşturdu.

Ronak keseyi açtı ve içinden küçük bir bıçak, bir şişe berrak sıvı, kurutulmuş bir bitki ve rulo hâline getirilmiş bir

parşömen çıkardı. “Şimdi, normalde çiftleşme ritüeli birkaç gün sürerdi. Bir dans, çiftleşme ininin törenle açılması, bir ziyafet ve son olarak da kadehin içilmesi olurdu. Yeminler yaşlılar tarafından okunur ve halka açık bir etkinlik olurdu,” diye açıkladı.

“Tüm bu saçmalıkları atlıyoruz,” diye ekledi Evert.

Ronak tüm şişeyi kadehin içine döktü ve ardından otları ezerek içine attı. Bıçağı eline alıp kendini kesmek için avucuna bastırdı. Kestiği yeri kadehin üzerinde tuttu ve bıçağı uzatmadan önce birkaç damla kanın kadehe damlamasına izin verdi. Diğer ikisi de aynısını yaptı.

Sylred elimi tuttu. “Başkalarının fikirlerini unut,” dedi sessizce. “Güçleri, politikayı ve nüfusu unut. Tamam mı?”

“Tamam.”

Başını sallayarak bıçağı aldı ve parmağımın ucuna küçük bir kesik attı. Kadehin üzerinde tutarak, parmağımı ağzına götürüp emmeden önce birkaç damla kanımın kadehe düşmesini bekledi.

Bu samimi hareket ve dilini kesiğimin üzerinde gezdirirken gözlerindeki aç bakış, karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Onu bıraktığında parmağımın mı, yoksa kadınlık organımın mı daha çok zonkladığını bilmiyordum.

“Al, oku şunu Boynuzlu Kancık,” dedi Evert, parşömeni Belren’e doğru iterek.

“*Boymuzlu Kanca*,” diye düzeltti.

Evert omuz silkti. “Her neyse.”

Belren gözlerini devirdi ama telekinetik büyüsünü kullanarak parşömeni açtı ve yüzünün önünde uçurdu.

Ronak kadehi ondan aldı. “Hazır mısınız?” diye tekrar sordu.

Koyu renk gözlerinin bana bakışı, onu adasında ilk gördüğüm anı hatırlatıyordu. Ancak şimdi, benim içimden bakmak yerine bana bakıyordu.

Tam burada ve şimdi, diğer tüm saçmalıkları bir kenara bırakıp bunun tadını çıkarmaya karar verdim. Tüm aptal aşk hayatım boyunca, şu anda sahip olduğum şeyleri beklemiştim ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Ben onları seçmiştim, onlar da beni seçmişti, önemli olan buydu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Hazırım.”

BÖLÜM KIRK ÜÇ

Belren genfin çiftleşme yeminlerini okumaya başladığında o an sanki çok aniden gelmişti ama yine de uzun zamandır gelmesi bekleniyormuş gibi hissettiriyordu.

Kadehten ilk içen Ronak olmuştu.

Belren, “Etinizin kesilmesiyle artık birbirinizin içinde ikamet ediyorsunuz,” diye okudu.

Ronak kadehi Evert’e uzattı.

“Kan kana, hayatını eşininkiyle aynı hizaya getirirsin. Gücünüzü, kuvvetinizi ve sadakatinizi isteyerek verirsiniz.”

Evert beni izleyerek içti. Bakışlarının yoğunluğu yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Yudumunu yutar yutmaz kadehi Sylred’e uzattı.

“Bu törenle eşinizi onurlandıracağınıza yemin ediyorsunuz. Bu sözle, kovanınızı hayatınız pahasına besleyecek ve koruyacaksınız. Bu içki ve çiftleşme ile son nefesinize kadar birlikte olacağınıza yemin ediyorsunuz.”

Sylred içti ve sonra bana uzattı. Aşağıya baktığımda kanımızla kırmızıya boyanmış az miktarda sıvı kaldığını gördüm.

“Eş bağınız güçlü olsun. Tanrılar birlikteliğinize gülümsesin. Bu içkiyle, bağınız oluşuyor.”

Okumayı bitiren Belren, ben kadehi geriye doğru yatırırken başını kaldırıp baktı. Bir yudumda yutmadan önce her damlanın ağzıma akmasına izin verdim.

Ronak kadehi elimden aldı. “Bitti,” dedi sesi titreyerek.

Sıvı boğazımdan aşağı iner inmez, vücudumda bir telaş belirdi ve kendimi... karıncalanıyor gibi hissetmeye başladım. O içkinin içinde ne vardı öyle?

Belren neşeyle, “Bu benim gitme işaretim,” dedi ve büyü-sünü kullanarak parşömeni Sylred’e fırlattı.

“Emelle, benimle çıkmak ister misin?”

“E-elbette,” dedim, sesim titrek ve tuhaftı.

Kapıya doğru ilerleyip merdivenlerin dibinde durdum. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Son boyanın da akıp gitmesine sevindim,” dedi hareketi izlerken. “Çok...”

“Pembe mi?”

“Aynen öyle. Ben senin doğal pembe saçlarını tercih ederim.”

Gergin bir şekilde ayak sürüyordum. “Hey, buraya gelip bana her şeyi anlattığın için teşekkürler. Olanlardan nefret etsem de bilmeliyim. Sonuçta ben sorumluyum.”

Belren ellerini ceplerine soktu. “Seni üzmem için söylemedim. Bilmeni istediğim için söyledim.”

“Evet, biliyorum.”

Arkamızda giderek artan bir kargaşa vardı ve oturma odasından gelen sesler üzerine ikimiz de arkamızı döndük. Adamlarım... kanepelerden yastıkları çekip odanın bir köşesine yığıyorlardı.

Ronak ve Sylred pencereleri örten perdeleri indirmeye başlarken, Evert kolları dolu bir şekilde yatak odasından çıkıp battaniyeleri yığının üzerine attı.

Kaşlarımı çattım, onları izlerken yerimde çakılıp kalmıştım. “Ee... Ne yapıyorlar?”

Belren'in ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. “Sanırım senin ısı inini inşa ediyorlar.”

Ona bakmak için başımı çevirdim. “Ne diyorsun?”

“Genfin çiftleşme içeceğinin doğal dürtülerini harekete geçirdiğini duymuştum. Yeni eşlerin bir süre saf içgüdülerle yönetilecek. Bu içgüdülerin bir kısmı onları sığınacakları güvenli ve rahat bir yer bulmaya itiyor.”

“Ah.”

Sırıışı büyüdü. “O içki sayesinde hepiniz birlikte kızıışmak üzeresiniz. Hayvani tarafları bunu sana layık gördüğünde seni ısı inine getirecekler. Görünüşe bakılırsa bunu çok ciddiye alıyorlar.”

Hızla dolmakta olan köşeye dönüp baktım. Görünüşe göre tüm evi bulabildikleri her bir kumaş ve minder parçasından arındırıyorlardı. Giysilerinin bile kullanıldığını görüyordum. Evert battaniyeleri sıkıştırmaya başladı, böylece kocaman, kabarık, çok renkli ve yumuşak bir top gibi görünüyordu.

“Yani... *rahat* görünüyor.”

Belren kıkırdadı. “Böyle düşünmene sevindim çünkü seni yaklaşık bir hafta boyunca rehin tutmak üzereler.”

“*Ne?*”

Bana göz kırptı ve uzaklaşmak için döndü. Kapıdan çıkarırken omzunun üzerinden, “İyi eğlenceler,” dedi Belren. Büyüsünü kullanarak kapıyı kapattı ve arkasından kilitledi.

Yüzüm kızardı. “Bekle, *ne?*”

Ne olduğunu anlamadan, biri arkamdan gelip beni omzunun üzerinden attı. Şaşkınlıkla cıykladım, kollarım tutunmak için çırpınıyordu. “Ne yapıyorsun sen?”

Cevap alamadım. Odanın diğer ucuna götürüldüm ve beni kimin taşıdığına bakamadan “ısı inine” atıldım.

Sert ahşap zemine inmek yerine, tüm yastık ve battaniye yığınlarından sanki lanet bir zıplama eviymiş gibi geri sıçradım. “Oof.”

Evert, Ronak ve Sylred benden hemen sonra yuvaya tırmandılar. Sandalyelerin üzerine perdeler örterek minderli merkezi çevrelemek için çocuk kalesi tarzında duvarlar bile yaptılar. Yuvaya hoş bir kapalı alan hissi veriyordu.

Birden kendimi üç katmanlı bir genfin sandviçinin içinde buldum.

İçkiyi aldıktan sonra hissettiğim karıncalanma yüz katına çıkmıştı. Sadece hafif bir karıncalanma yerine, artık derimin her santiminde elektrik dans ediyormuş gibi hissediyordum. Hem sıcak hem de soğuk, vücudum tamamen şarj olmuştu ve... *hazır* hissediyordum. Kalbim atıyordu.

“Aman Tanrım, sanırım yanıyorum.”

Genfinler beklentiyle bana bakıyordu ve adamım, çok yakınlardı. Kişisel alanım kalmamış gibiydi. Gözlerinin kedi gözü gibi parlayan hayvansı genfin altınlarına dönüştüğünü görmeye devam ediyordum. Kuyrukları küçük alanda ileri geri seğiriyordu ve göğüslerinden üç set çok yoğun mırıltı yayılmaya başlamıştı.

Boğazımı temizledim çünkü sanki çok güçlü üç yırtıcının merhametine kalmışım gibi bana böyle bakılması korkutucuydu. Yine de mırıltı güzeldi. Gerginliğimi bastırmaya çalışarak beni rahatlatıyordu.

“Eee... bu ısı ini çok güzel. İnler arasında bunun gerçekten etkileyici bir in olduğuna eminim.” Ellerimi yığının üzerinde takdirle gezdirdim. “Çok peluş. Bir sürü yumuşacık... peluş-

luk. Yuva açma dersi falan mı aldınız? Bu ilham verici bir şey. Gerçekten. Gurur duymalısınız. Bir şey yapmalı mıyım? Bir şeyler yapmalıymışım gibi hissediyorum. Tenim karıncalanıyor ve ateşim var. Burası sıcak mı?”

Isınan yüzümü yelpazelemeye başladım.

Hiçbir şey söylemeden bana bakmaya devam ettiler ama şimdi de beni okşuyorlardı. Hafifçe dokunuyorlardı. Saçlarımla oynuyorlardı. Sonra kuyrukları başladı. Tenimin üzerinde geziniyor, uzuvlarımı sarıyorlardı. Çok fazla dokunuyorlardı. Odaklanamıyordum ve nefesim düzensizleşiyordu.

Vücut ısım daha da yükselmişti. Sanırım buna boşuna *yanmak* demiyorlardı. Üstelik hâlâ hayvani gözleri yoğun bir şekilde bana kilitlenmiş durumdaydı.

Doğal olarak, gevezeliğe devam ettim.

“Ben bir genfin olsaydım şu anda kanatlarınız çıkmış olurdu, değil mi? Kanatlar. Kanat büyütmek çılgınlık olmalı. Sizin hakkınızda bilmem gereken başka bir şey var mı?” diye sordum, tam da yaptıkları tüm o güzel okşama ve mırıldanmalar yüzünden gözlerim kapanırken. “Sırtınızda tüyler falan çıkmayacak, değil mi? Ya da yumurtlamayacaksınız? Bir dakika. Bu dişiler için geçerli.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Tanrım, *yumurtlamayacağım*, değil mi? Yani, ben genfin değilim ama *siz* genfinsiniz,” diye hatırlattım onlara çünkü bunun söylenmesi gerektiğini hissediyordum. Dikkatlerini çekmeye çalışıyordum ama beni okşamaya devam ediyorlardı. Hayvan taraflarının artık beni dinlemediği çok açıktı.

Gözbebekleri şişmiş, nefes alışları hızlanmıştı ve pantolonlarının altından ereksiyonlarının sert hatlarını görebiliyordum.

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yumurtlamaktan yana *değilim*. Yoksa bu daha çok bir kedi olayı gibi mi olacak? Bir yavru doğuracak mıyım?” diye sordum panikle. “Yumurtlama *ya da* yavru doğurma konusunda hemfikir *değilim*. Alt tarafım ince. Beni dinliyor musunuz? Dar bir kanalım var ve ben...*ah*.”

Sevişme, vücudumun her yerinde iz bırakan yumuşak öpücöklere dönüştü. Artık konuşmak bir yana düşünemiyordum bile çünkü üç ağız üzerimde altı el ile birlikte çalışarak şehvetli-uyaranlarla kafayı bulmamı sağlamıştı.

Ayrıca durmaksızın mırıldanıyorlardı. Artık daha yüksek, daha yoğundu. Titreşimler onların bedenlerinden benimkine geçiyor ve beni yavaşça pelteye çeviriyordu. Vücudum beklenti ve ihtiyaçla uğulduyordu.

Sylred sol kolumu ve sırtımı okşuyor, elektriklenen tenimin her yerinde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. Evert boynumun sol tarafını öpüyor ve elini göğüslerimi okşamak için dolaştırıyordu.

Ronak arkama geçti ve bir eliyle belimi kavrarken diğer eliyle parmaklarını pembe saçlarımin arasında gezdiriyordu. Evert’in boynuma daha fazla erişmesini sağlamak için başımı kabaca geriye doğru çekti.

Battaniyelerden oluşan yuvamızda var olan tek şey onların bana verdiği hislerdi. Dış dünyayla ilgili tüm düşünceler yok olmuştu. Geveze ağzım bile susturuldu, bu bile başlı başına bir başarıydı.

İlk defa birden fazla kişi bana bu şekilde dokunuyordu ve evet, bu harikaydı. Dokunuşlarıyla taptıkları bir tanrıça gibi hissediyordum.

Beni ilk öpen Sylred oldu. Dudaklarımı hafifçe araladığında ağız yumuşaktı. Elim gömleğinin kumaşına dolandı. O mı-

rıldanırken onu öpmek... *inanılmazdı*. Titreşim boğazımdan aşağıya, içime kadar ilerledi.

Boynumdan daha fazlasını istediği belli olan Evert yüzümü tuttu ve Sylred'den uzaklaştırdı, böylece onun yerine dudaklarımı alabilmişti. Öpüşü tamamen farklıydı. Talepkâr, özensiz ve cehennem gibi sıcaktı.

Ağzımın içine doğru inledi. "Sızdırıyorsun."

Evet, şu anda şehvet sızıntısını kapatmamın imkânı yoktu.

Minderlerin yer değiştirdiğini hissettim ve ne olduğunu anlamadan kıyafetler atılmıştı. Evert öpüşmeyi kesip biri el-biseyi bedenimden çıkardığında gergin hissetmek için zamanım bile olmamıştı çünkü elleri anında beni tekrar okşamaya başlamıştı.

Çıplak tenlerini tenimde hissetmek inanılmaz derecede erotikti. Ronak beni kendisine yasladı, sonra Evert'in ağzı ağzımdan aşağıya, göğüslerimin arasından geçip göbeğime ve kasıklarımaya doğru ilerledi. Duraksamadan diliyle ıslak vajinamı yaladı ve sonra ağzı klitorisime yapıştı.

Neredeyse inden dışarı atlayacaktım.

Ronak ve Sylred iki yanımda, beni tutuyorlardı ve bu sefer Ronak'ın dudakları benimkini yakalarken, eli de göğsümde geziniyordu. Sylred diğerini ağzına aldı, dilini meme ucumun üzerinde gezdiriyor ve beni inletiyordu.

Bu çok fazlaydı. Ağzım, göğüslerim ve Evert'in bacaklarımın arasındaki tüm ilgisi utanç verici bir hızla patlamama neden oldu.

Hiçbir şey söylemeden haykırarak bir zevk seli içinde boşaldım.

Ronak ağzımın içine hırlıyor ve sonra geri çekiliyordu, beni hâlâ orgazmımın artçı şoklarıyla titrerken bırakmıştı.

Bildiğim bir sonraki şey, Evert'in uzaklaştığı ve Ronak'ın üzerimde gezindiği idi, aletin vajinamı dürttüğünü hissediyordum.

Gözleri tamamen altın rengindeydi, göz bebekleri büyümüş, köpek dişleri diş etlerini delmişti. Sylred göğsüme saldırmaya devam ederken Evert diğeriyle ilgilenmeye başladığında, Ronak sert bir hamleyle içime girdi.

Kutsal makaronlar.

Sırtım hem acı hem de zevkle kamburlaştı. Aleti büyüktü, sınırlarımı zorluyordu ama vücudum da onun için hazırды. Sert hamleleri beni zevk içinde bırakıyordu. İçimde gidip gelmeye başladığında kasları dalgalanıyordu, Sylred'in dudakları sertleşmiş meme ucumu bıraktı ve boynumun yan tarafını yalayıp kulağımı kemirmeye başladı.

Evert ve Sylred'in aletlerinin kalçalarımaya baskı yaptığını hissettiğimde ellerim otomatik olarak onlara uzandı. Parmaklarımı etraflarında kıvrıp sıkıduğında dudaklarından birer inilti çıktı. Evert elimin içine giriyor ve boynumun kıvrımını ısıırıyordu.

Aletleri kalın, kadifemsi yumuşaklıkta ve çelik gibi sertti. Başparmaklarımı uçlarında biriken zevk sularının üzerinde gezdiriyordum.

Merakla elimi Evert'in aletinden kaldırdım ve başparmağımı ağzıma sokup tadına baktım. Gözleri parladı ve içinden aç bir hırıltı yankılandı.

“Siktir.”

Elimi aletini tutması için geri çekmeye zorladı ve ben de hem onu hem de Sylred'i okşayarak itaat ettim.

Ben diğerleriyle benizi izleyen Ronak'ın gidip gelişleri gittikçe hızlanıyor ve bakışları daha da yoğunlaşıyordu.

İçimde beni inleyen ve yukarı doğru kıvrılmamı sağlayan bir noktaya çarpıyordu.

Kalçalarımı kavlıyor, içime girerken beni daha da açıyordu. Dokunuşu o kadar sertti ki daha sonra morluklarım olacağını biliyordum ama buna bayılıyordum.

Kendimi sıkıştığımı hissettiğimde hayvani bir kükremeyle Ronak içime boşaldı.

Evert onun yerini almadan önce çekilecek zamanı bile olmamıştı. Kolunu bana dolayan Evert beni yukarı çekti.

“Şu kıza kendini toparlaması için biraz zaman verin,” diye mırıldandım.

Belimden sıkıca tutarak beni kucağına yatırdı ve anında içime girdi.

“Hayır.”

Beklemek yoktu. Uyarı yoktu. Evert istediğini alır ve istediğini yapardı. Onun bu yönünü seviyordum.

Yine de içime girip hareket etmediğinde onu hareketlendirmek için kollarını tuttum. Sol kolunun etrafında dikenli bir kol bandı dövmesi vardı. Bu onun çekiciliğini daha da arttırıyordu.

Hâlâ içimde hareket etmeyi reddettiğinde, kalçalarımı sabırsızca salladım. “Kahretsin, Evert.”

“Söyle bana,” diye hırladı kulağıma.

Hiç ona benzemiyordu. Bu Evert'in vahşi hayvan tarafıydı. Bu beni korkutmuyordu. Aksine, daha da ıslanıyordum. Hırıltısı içimde kavurucu bir heyecan yaratıyordu.

“Sik beni,” dedim ona, tırnaklarım kollarına batıyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde kalçalarını aniden yukarı iterek aletinin içimde daha da derinlere girmesini sağladığında sırtım arkamdaki birinin göğsüne çarptı.

“Evet,” diye mırıldandım.

Biri kıcımlı avuçluyor, beni kaldırmaya ve ben Evert’in üstündeyken tekrar aşağı itmeye yardım ediyordu. Bir başkası klitorisimle oynamak ve lezzetli bir işkenceyle körüklemek için uzanmıştı.

Yukarı kaldırılıyor ve tekrar tekrar aşağı indiriliyordum. Sertti ve ben buna bayılıyordum. Beni sikmek için birlikte çalışmalarını seviyordum.

Genfin hayvanları hırlıyor, hırlıyor ve kulağıma kötü sözler söylüyordu. Şehvet içimde resmen patlıyordu. Ronak çoktan sertleşmiş, kıcıma sürtünüyordu ve Sylred hâlâ klitorisimle oynuyordu.

“Ben...”

Bir çığlıkla vajinam onun etrafında kenetlendi. Evert belimi sertçe kavradı ve bir hırıltıyla bir kez daha içime girdi.

Sıcak döllерinin içime fışkırdığını ve kasıklarımın altına akmaya başladığını hissettim. Evert’in altın rengi gözleri onaylarcasına parladı ve hayvanı kuyruğunu zafer ilan edercesine salladı.

Kucağından indiğimde Sylred’i arkamda bulmuştum. Aletini elime aldım ve okşamaya başladım, okşarken hafifçe sıkıyordum. Gözlerini kapatarak inledi.

Ronak’ın kuyruğu koluma dolandı. “Al onu,” diye emretti, sesi kulağımlı tırmalıyor ve beni ürpertiyordu. “Onun sikini amına al ve seni becermesine izin ver. Sonra bizim olacaksın.”

Bu mümkün olmamalıydı ama Ronak’ın sözleri içime yeni bir sıcaklık dalgası yaymıştı.

Bana sahip olmak için bir saniye daha bekleyemezmiş gibi, Sylred uzandı ve beni üstüne çekti. Hâlâ aletini kavrar-ken, onu içime doğru yönlendirdim.

Kendi uyarılmamın yanı sıra adamların salgılarının karışımıyla kayganlaşmıştım ama Sylred umursamıyormuş gibi görünüyordu. Acı çektiğimi düşünebilirdiniz ama kendi ateşime o kadar kapılmıştım ki uyarılma ve zevkten başka bir şeyin farkında değildim.

Kalçalarımı kavrayan Sylred ben üstüneyken beni izliyordu. Ona sürtünerek gözlerinin zevkten kaymasına neden oluyordum.

“Siiiktir.”

Ronak uzanıp tekrar klitorisimle oynamaya başladı. Bu çok fazlaydı, zaten şu an çok hassastı. Elini çekmeye çalıştım ama hayvanı bana hırladı ve kulağımın altındaki noktayı sertçe ısırды.

“Bu am bizim,” diye kulağıma hırladı ve beni ürpertti. “Onu benden uzak tutamazsın.”

“Bu çok fazla,” diye soluklandım.

“Alacaksın,” diye emretti alfa ve bu beni daha da tahrik etti.

Acımasızca, parmağı klitorisimin etrafında dolaştı ve doğru miktarda basınçla mükemmel noktayı buldu. “Evet!” diye haykırdım.

Bu sefer Evert göğsümü avuçlayıp meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlarken kulağıma geldi. “Ronak sana dokunurken Sylred’le sikişmek hoşuna gidiyor mu?”

Ellerimi Sylred’in göğsüne dayayarak onun üstünde hareket etmeye devam ediyordum.

“Seni izlemeye bayılıyorum,” diye fısıldadı Evert, meme uçlarıma işkence etmeye devam ederken dişleri omzuma sürtünüyordu. “Çok seksisin. Eşlerin seni sikerken çıkardığın o küçük seslere bayılıyorum. Hep istediğin şey bu muydu? Ha-

yalini kurduğun şey bu muydu? Hepimizin senin amına sahip olması ve seni tekrar tekrar boşaltması mıydı?”

“Evet!” diye haykırdım kendimi yine tam zirvede hissederken.

“O zaman iyi bir kız ol ve bizim için tekrar boşal,” diye kulağıma hırladı. “Sylred’in sikini içinde patlayana kadar sarmaya devam et. Yaramaz bir eş gibi tüm döllерimizin senden damladığını görmek istiyorum.”

Bu kadardı.

Ronak’ın parmaklarının klitorisime dokunması, Sylred’in aletinin içime girmesi ve Evert’in sözlerinin doruk noktası beni bitirmişti.

Tüm orgazmların en büyüğü gibiydi.

Sırtım bükülmüş, ağzım çığlık çığlığa açıldı, boşalıyordum. Benimle birlikte boşalana kadar vajinam Sylred’in aletinin etrafında kenetlenmişti.

İnanılmayacak kadar terli ve yorgun bir şekilde ona doğru yığıldım. Vücudum ağır ve yapış yapıştı. İstesem bile hareket edemezdim. Gözlerim yorgunluktan kapandığında Sylred’in içimden kayıp gittiğini zar zor hissetmiştim.

Biri beni kucağına aldı ve nazikçe inin ortasına yerleştirdi. Sıcak bezlerle temizlendim, saçlarım terli yüzümden okşanarak uzaklaştırıldı ve sonra etrafımı saran genfinlerle çevrildim.

Üç genfin eşimin ortasında, bacakları ve kuyrukları etrafımda dolanırken, şimdiye kadar yaşadığım en rahatlatıcı uykuya daldım.

Çiftleşme ritüelleri müthişti.

BÖLÜM KIRK DÖRT

Yedi gün.

Yedi gün seks.

Sayısını unuttuğum kadar çok orgazmla geçen yedi gün. Yedi gün boyunca dokunulmuştum, bir yığın vücudun yanında uyumuştum ve genfin mırılamaları vardı. Mırlamanın gerçekten büyük hayranı olmuştum.

Bu süre zarfında pek konuşmamışlardı çünkü çoğunlukla genfin hayvan taraflarına takılıp kalmışlardı. Ancak konuştukları zaman da kulağıma edepsiz şeyler homurdanıyor ya da taparcasına övgüler fısıldıyorlardı. İşte böyle şımartılmıştım.

Uyanır uyanmaz farklı hissettiğimi söyleyebilirdim. Tüm hafta boyunca beni ele geçiren cinsel açlığın puslu havasında sıkışıp kalmamıştım. Görünüşe göre içeceğin etkisi nihayet geçmişti ve çiftleşme bağımız tamamlanmıştı. Resmî olarak dört süper ateşli eşim vardı.

Evet, biraz kendini beğenmişim.

En son ben uyandım ve kendimi devasa yatakta yalnız buldum. Bütün hafta boyunca tuvalet ihtiyacımızı gidermek, birlikte yıkanmak ya da geri dönmeden önce yiyecek ve içecek almak dışında yuvadan ilk kez çıkıyorduk.

Yatak güzeldi ama sıcak yuvamızda olmayı özlüyordum. Sanki orada sadece seksin olduğu kendi küçük dünyamız vardı. Müthişti. Erkekler de harikaydı.

Öğretmen olsaydım, hepsine “Beklentileri Aşıyor” notu verirdim. Sadece dokunuşlarını ve bana yaptıkları her şeyi, bana çıkarttırdıkları tüm sesleri düşünmek bile ateşimi çıkartmaya yetiyordu.

Vücudumu esnettiğimde çılgın seks festivalimizden kalma her türlü ağrı ve acıyı hissetmiştim. Cildimde ısırık izleriyle morluklar vardı ve her birini bulduğumda, nasıl olduklarını hatırlayarak kızarıyordum.

Kalkıp kıyafetlerimi aldıktan sonra tuvalete gittim. Yıkandım ve genfinlerin arzusunun misk kokusundan arındım. Temizlenip giyindikten sonra kendimi yeni biri gibi hissediyordum. Farklı bir insan. Tıpkı Okot’u hissedebildiğim gibi, artık her bir genfini de hissedebiliyordum. Sanki göğsümün içinde eş bağlarının kalp atışlarını hissetmemi sağlayan dört iplik varmış gibiydi. Bu hem yabancı hem de tanıdık bir histi. Kendimi yenilenmiş hissederek, erkeklere bakmak için tuvaletten çıktım.

Artık çiftleşme sersemliğinden kurtulduğuma göre, Okot’un devam eden yokluğuyla ilgili endişelerim aklımın en ön sıralarında yer aldı. Nerede olduğuna dair cevaplara ihtiyacım vardı.

“İlk eşimi bulmam gerek!” diye seslendim köşeyi dönüp oturma odasına girerken.

Evert’in açık pencerenin dışından, “Ona ilk eşim deme,” diye seslendiğini duydum.

Ön kapı açıldı ve Sylred’le birlikte merdivenlerden inip odaya girdiler.

“Neden? Önce o benim eşim oldu. Bu onu benim ilk eşim yapar.”

“İlk eşim onu favorinmiş gibi gösteriyor. Ya da bir denizci. İkisi de değil,” dedi Evert yanıma gelerek.

“Belki de favorim odur,” diye takıldım.

Evert bugün gülünç derecede seksi görünüyordu. Dalgalı siyah saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve avuçlarımı üzerinde gezdirmek istediğim koyu renkli kirli sakalları çenesini gölgeliyordu.

Bana alaycı bir şekilde baktı. “Gerçekten mi? Lanet olası lamassu senin favorin mi?”

Çenemi yukarı kaldırdım. “Belki...”

Evert göz ucuyla Sylred’e baktı. “Hatırlatsana bana, hayvan tarafımın anıları biraz bulanık ama dün gece ne diye bağııyordu?”

Sylred gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama yine de gözlerinin kenarları kırışmıştı. Ayaklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, “Sanırım şöyle bir şeydi, ‘Kutsal naftalinler, siz orgazm konusunda en iyisisiniz. Sizi Orgazm Kralları ilan ediyorum. Sizler benim tüm diyarlardaki en sevdiğim perilersiniz, sonsuza dek ve sonsuza dek,’” diye yardımsever bir şekilde ekledi.

Evet, tamam. Demiştim.

“Peki,” diye kabul ettim. “Eğer dürüstlük istiyorsanız, o zaman kimse benim favorim değil çünkü hepiniz benim favorimsiniz. Yine de dikkatimi dağıtmayı bırakın. Okot gideli çok uzun zaman oldu. Endişeleniyorum.”

“Ronak bu sabah ilk iş olarak bazı dikkatli soruşturmalar yapmak için gitti,” dedi Sylred.

Bunun üzerine canlandım. “Öyle mi? Nasıl?”

“Genfinler de yüksek peri prensinin pek büyük hayranı sayılmazlar. Aramızda direnişe katılanlar var,” dedi Sylred.

“Gerçekten mi?”

“Evet ama biz buraya son geldiğimizde ‘direniş’ birkaç homurtudan ve dağınık toplantılardan ibaretti. Tek yaptıkları bir araya gelip içmek ve şikâyet etmektir,” diye itiraf etti Evert kanepeye otururken. “Sürgünümüzden bu yana çok daha düzenli hâle geldi.”

Ona gözlerimi kırıştırdım. “Sanırım bu senden küfür etmeden duyduğum en uzun konuşmaydı.”

Uzandı ve beni kucağına oturmam için çekti. Başımı omzuna yasladım. “İstediğim zaman havalı ve boktan konuşabilirim,” diyerek beni güldürdü.

“Belli ki hayvan tarafın dayanamıyor. Bu hafta tek yaptığı pis pis konuşmak ve hırlamaktı.”

“Evet ama dürüst ol. Bunu daha çok seviyorsun.”

Tekrar güldüm ve koluna hafifçe vurdum. Sylred mutfaktan içeri girip yiyecek bir şeyler hazırlamaya başlayınca hemen Evert’in kucağından fırlayıp yemek istediklerimi almaya başladım.

“Vay canına,” diye söylendi Evert, ani kalkışımından sonra doğrulup otururken. “Yemekle aramızdaki rekabette hiç şansımız olmadığı çok açık.”

Zaten ağzıma birkaç dilim şeftali tıktırmıştım, bu yüzden yüzümü buruşturarak özür dilemeye çalıştığımda, sincap yanaklarım ve diğer her şey yüzünden bunu başaramadım. “Özür dilerim,” diye mırıldandım. “Açlıktan ölüyorum.”

“Aldırma ona,” dedi Sylred. “Yemek ye. Bu hafta çok enerji harcadın.” Göz kırptı. Ağzımdaki lokmayı yuttum ve sandviç yapmak için biraz peynirle ekmek aldım.

“Bu arada, Ronak döndüğünde tekrar yapabilir miyiz? Bir orgazm daha yaşamak istiyorum. Ayrıca, sanırım bir sonraki cinsel deneyimime geçmeye hazırım.”

Evert başını eğdi, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Ah, öyle mi? Peki bir sonraki ‘deneyim’ ne olsun istersin?”

“Şey,” diye ciddi bir şekilde başladım. Çifte penetrasyon tabii ki. Hem kadınlığımı hem de yıldızımı kastediyorum.”

Sylred ağzındaki yemekten boğulmaya başlarken, Evert’in mavi gözleri açılmıştı. Devam ettim. “Bu seks olayını bir haftadır yapıyorum, bu yüzden arkadan giriş için hazır olduğuma eminim. Sadece biraz yağ almamız gerekecek, değil mi?” diye sordum beklentiyle onlara bakarak.

“Eee...”

“Peki bunu her zaman birlikte mi yapmak zorundayız? Yoksa teke tek yapmamıza da izin var mı? Sadece kovan seks kurallarını anladığımdan emin olmak istiyorum.”

Sylred hâlâ öksürüyordu ama Evert’in gözleri beni yutacakmış gibi bakıyordu. “Sen başka bir şeysin.”

Başımı eğdim. “‘Başka bir şey’ güzel anlamına mı geliyor?”

Başını salladı. “Hayır. Aşırı mükemmel demek.”

İşıldayarak gülümsedim.

“Bize doyamıyorsun, değil mi, Kaşıntılı?”

“Zaten bu yüzden sizinle eş oldum, değil mi?” diye karşılık verdim.

Öne doğru eğilip sandviçi elimden aldı ve yarısını tek lokmada yedi. Ona kaşlarımı çattım. “Belki,” dedi lokmasını çiğnerken. “Ya da belki de bizden gerçekten hoşlandığın içindir.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Kızıışmamız sırasında birlikte yaptığımız onca şeyden sonra tekrar utangaç hissetme-

min mümkün olmayacağını düşünürdünüz ama hissediyordum. Sözleri alaycı ama haklıydı. Onlardan düşündüğümde çok daha fazla hoşlanıyordum.

Bu sadece seks ya da yalnızlıkla da ilgili değildi. Tüm bu çılgınlığın arasında, kesinlikle bir hisler vakası da vardı. Yine de ne kadar olduğunu itiraf ederek onları korkutmak istemi-yordum.

Ne diyeceğimi düşünmeden, kapı duvara çarparak açıldı.
“Emelle!”

Ronak’ın feryadıyla irkilip bir tabak yemeği devirerek yere düşmesine neden oldum.

“Ne siktiğim oluyor?” diye tersledi Evert ayağa fırlayarak.

Ronak köşeyi dönüp odaya girdiğinde hepimiz öylece bakakaldık. Sadece bakıyorduk.

“Siktir... bu ne?” diye mırıldandı Evert inanamayarak.

Ben de aynen öyle düşünüyordum çünkü Ronak birdenbi-re bir çift kanatla çıkagelmişti.

Kanatlar.

Üstelik bunlar genfin kanatları da değildi. Hayır, bu kanat-lar parlak kırmızı ve tüylüydü.

Aşk meleği kanatları çıkmıştı.

Yüzümü buruşturdum. “Ups.”

BÖLÜM KIRK BEŞ

“Yani öylece dışarı mı fırladılar?” diye sordum.

Ronak bana bir bakış attı. “Hayır, *öylece* fırlamadılar. Lanet şeyler omurgamı kırmış ve kürek kemiklerimi parçalamış gibi hissettirdi. Gerçekten bayıldım,” dedi sinirli bir şekilde. “Bayıldım! Sokağın ortasında lanet bir ezik gibi.”

Üçümüz de sırtından çıkan kanatlara bakarken odanın içinde volta atıyordu. Masalardan birinin yanından geçerken, yeni çıkan kanadı bir çiçek vazosuna takıldı ve vazoyu yere düşürdü. Ona ters ters baktı.

Kendi kanatlarımı çıkarttım ve ona doğru yürüdüm. Şokta olduğunu biliyordum, o yüzden bunu dikkatli bir şekilde halletmeliydim. Elini tutup onu volta atmayı bırakmaya zorladım. Bana baktı, kaşları çatıktı.

Diğer elimi kaldırdım ve yavaşça kanadının kenarına dokunmaya başladım. Parmağımı çıkıntıların üzerinde gezdirip yumuşak tüyleri hissederek yavaşça okşadım.

Diğer kanadına dokunmaya devam ederken gerginliğin yavaşça vücudunu terk edişini izliyordum. Ronak’ı gerçekten kanatların kendisine kızgın olmadığını anlayacak kadar iyi

tanıyordum. Beklenmedik şeylere kızgındı. Sürprizlerle karşılaşmaktan hoşlanmazdı. O bir alfaydı. Kontrolü seviyordu.

Bu onu hazırlıksız yakalamıştı ve ortaya çıkmalarının acısı onu bayılttığı için tepkisi anlaşılabilirdi. Eşi olarak benim görevim bunun kötü bir şey olmadığını görmesini sağlamaktı.

“Sana yakışmışlar” dedim ona. Yakışıyordu da. Bu mümkün olmamalıydı ama onlarla daha da seksi görünüyordu. “Benimkilerden çok daha büyükler,” dedim kanat açıklığına bakarak.

“Beklediğimden daha ağırılar,” diye itiraf etti isteksiz bir sesle.

“Evet, bir de bana sor,” dedim. “Benimkilere benzedikleri için onlardan nefret ediyor musun? Onun yerine garip tüylü genfin kanatların olmasını ister miydin?”

“Hayır. Nedeni bu değil... Onlardan nefret bile etmiyorum. Sadece-”

“Beklenmedik.”

“Evet.”

Gülümsedim. “İtiraf et, bu oldukça harika.”

Dudağının kenarı seğirdi.

Ronak artık o kadar kızgın olmadığından, diğer çocuklar daha iyi görebilmek için yaklaştılar. “Seni gören oldu mu?” diye sordu Sylred.

Ronak başını salladı. “Hiç sanmıyorum. Sanırım sadece birkaç saniyeliğine bayıldım. Yolda kimse yoktu. Kanatları görünce hemen yoldan ayrıldım ve buraya gelmek için ormanın içinden arka yolu kullandım.”

“Yani,” dedi Evert, sandviçi tekrar eline alıp bir ısırık daha alarak. “Lanet olası lamassuyu aşk meleği numarasıyla işaretle ve şimdi onun kanatlarına sahipsin.” Sylred’e doğru baktı. “Sana da garip bir şey oldu mu?”

Sylred başını salladı. “Hayır.”

“Hah.”

“Neredeyse üzerimizde iz bırakıyor gibi,” dedi Sylred. “Bizi işaretlemek için kendinden parçalar veriyor. Onun eşi olduğumuzu göstermek için.”

Bunu duymak beni biraz gururlandırdı ve tüylerimi kabarttı.

Evert bana sırttı. “Sahiplenici küçük şey, değil mi?”

“Sizler benim eşlerimsiniz.”

Mavi gözleri sanki bunu duyunca beni yatak odasına götürmek istiyormuş gibi parladı. “Senin o sıkı kışına bahse girerim ki evet, öyleyiz.”

Söz konusu kış hemen canlandı çünkü *sıkıydı*, ayrıca fark edilmekten hoşlanırdı.

Ronak’a dönerek, “Yani,” diye giriştim. “Senin kanatların var. Onları en çok isteyen sendin,” diye belirttim.

Kanatlarını kaldırıp indirerek ağırlıklarını test ederken kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. “Belki.”

“Onları sana *ben* verdim.”

Homurdandı. “Bunu bilerek yapmadın ki.”

“Demek istediğim, istemeden de olsa sana istediğin şeyi veriyorsam, bu eş olayında harika olduğum açık. Ayrıca bunu... uygun buluyorum,” diye ekledim sırtarak.

Kara gözlerini bana dikti. “Nasıl yani?”

En iyi Ronak taklidimi yaptım. Yani sesimi alçalttım ve yüzümü abartılı bir şekilde buruşturdum. Ayrıca omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırdım ve daha fazla dramatik etki için pazularım kocaman ve kaslıymış gibi davrandım. “Ben Ronak. Benim adama indin ve kırmızı kanatların var. Sen bir iblis olmalısın! En iyisi seni bir okla vurup bağlayayım ve bir

pislik gibi davranayım,” dedim alaycı bir şekilde. Ona ısıltarak gülümsedim ve doğal sesime döndüm. “Şimdi kimmiş iblis?” Kaşlarımı oynattım.

Bana bir kez daha tersçe baktı, “Seni boğacağım,” der gibi bir hareket yaptı ve sonra dönüp uzaklaştı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bu lanet şeyleri nasıl uçuracağımı öğrenmem gerek,” dedi omzunun üzerinden.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. “Öğrenmeye çalışırken bana ne kadar sert davrandığını hatırlıyor musun? Ne kadar zor olduğunu anlamak üzeresin. Bu mükemmel bir intikam.”

Omzunun üzerinden bana baktı. Kanadı duvardaki bir tabloya çarptı ve yere düşmesine neden oldu. Ona renkli küfürler etti.

“Kırmızı tüylerin çok güzel! Çatık kaşlarını gerçekten ortaya çıkarmışlar,” diye seslendim uzaklaşırken.

Kapı arkasından kapanmadan önce, “Lanet olası kırmızı tüyler,” diye homurdandı.

Evert kıkırdadı. “Muhtemelen bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin.”

Ronak’ın neyi ceza olarak sayacağını düşünüyordum. “Şaplak gibi bir şeyden mi bahsediyoruz? Bunu zaten yaptık ve bana uyar.”

Bana göz kırptı ve sonra Sylred’e baktı. “Ağzından ne çıkacağını asla bilemiyorum.”

“Bu onun cazibesinin bir parçası.”

“Bağlamak da iyidir ama iple değil. Siz zaten beni iple bir ağaca bağladınız, bu da benim için her şeyi mahvetti.”

Evert’in dudağı eğlenerek seğirdi. “Anlaşılabilir.”

“Bir evcil hayvan alabilir miyiz?”

Konuyu aniden değiştirmemle yüzüne bir şaşkınlık yayıldı. “Ne?”

“Bir evcil hayvan. Bir tane alabilir miyiz? Küçük bir köpek yavrusu gibi? Hep bir evcil hayvan istemişimdir.”

Kaşlarını çattı. “*Her zaman* mı? Her zaman bir evcil hayvan mı istiyordun, yoksa şimdi mi aklına geldi ve bir tane istediğine karar verdin?”

Beni çok iyi tanıyordu. “O kısım önemli değil. Bir tane alabilir miyim?”

Burnunun kenarını sıktı ve iç çekti. “Hayır.”

“Neden olmasın?” Surat astım.

“Bilmiyorum, belki de vatana ihanetten arandığın ve üç genfinle lanet olası bir lamassu boğası eşin olduğu içindir. İhtiyacın olan tüm hayvanlar biziz, güven bana.”

“Ama yavru köpekler çok tatlı.” Sylred’e baktım. Neden Evert’e sormuştum ki? Aptal aşk meleği benliğime not: Her zaman bana büyük olasılıkla evet diyecek olan eşle anlaş. “Yavru bir köpeğim olsun istiyorsun, değil mi?” diye sorarken ona yarı seksi, yarı kandırıcı bir bakış atmak için elimden geleni yaptım.

Sylred’in gözleri yumuşadı. “Şey...”

Evert’in eli aşağı indi, tüm yüzümü kaplıyor ve görme mi engelliyordu. “Hayır. Sakın güzelliğinden faydalanmaya kalkma. Cevabım hayır.”

Avucunun içine doğru iç çektim. “İyi. Parti bozan.”

Ronak’ın küfrettiğini ve dışarıda bir saksının yere çarpma sesini duyduk. Sırttım.

Sylred bana gülümsedi. “Bu hoşuna gidiyor, değil mi?”

“Elbette öyle.” Biraz çilek kapıp kapıya doğru yöneldim.

“Nereye gidiyorsun?”

“Bunu kaçıracağımı mı sanıyorsun? Hayatta kaçırmam. Oturup onun uçmayı öğrenmeye çalışmasını izleyeceğim. Hazır başlamışken, belki ona bir engelli parkur inşa eder ve ona bağırmaya da başlarım.”

Sylred’in kaşları kalktı ve Evert’e baktı. “O da intikamcı küçük bir şey.”

Evert biraz kraker alıp arkamdan geldi. “Evet. Şimdi biraz içki al, gidip alfanın kıvranışını izleyelim.”

BÖLÜM KIRK ALTI

Ronak'ın uçmayı öğrenirken düşüp durmasını izlemekten büyük keyif alıyordum. Zorlandığında gülümsememi ya da kahkaha atmamı bile bastıramıyordum. Sanki karma bana gülümsüyordu.

Bu gösterinin tadını çıkarıyordum... ta ki yirmi dakika içinde ustalaşıp bana pis pis sırtana kadar. *Sonra* da bana alıştırtıma yaptırdı ve *bana* gerçekten ipuçları verdi.

Evet, zaferim kısa sürmüştü üstelik şimdi sırtım ağrıyordu.

Oturma odasındaki rahat koltuğa çöktüm, bacaklarım koltuğun üzerinden sarkıyordu. “Bu kadar iyi uçmayı nasıl bu kadar çabuk öğrendin?” diye sordum.

Ronak sanki en büyük köpekmiş gibi etrafta kasıla kasıla dolaşıyordu. Ya da en iyi kedi-kuş-şey. “Tüm hayatım boyunca eğitim aldım. Ayrıca genfinlerin vücutlarının kanatlı olması gerekiyor. Eğitim sırasında belirli egzersizler yaparak onların ortaya çıkışına hazırlanıyoruz. Yine de bunlar normalde genfin kanatlarından biraz daha ağır.”

Onun kanatları sırtına doğru düzgünce katlanmışken, benimkiler arkamda yayılıp ezilmiş durumdaydı. Tüylerimden

birkaçı dışarıya sarktığı için bükülmüştü. Doğrulup onunki kadar düzenli görünmeleri için tüylerimi kabartmaya çalıştım. Evert bu hareketimi yakaladığında sırıttı.

“Hey, Okot hakkında bir şey bulabildin mi?”

“Henüz değil ama araştırma yaptım.”

Başımı salladım. “Hey, sence-”

Ronak birden önümde belirdi ve eliyle ağzımı kapattı. Adamların üçü de gergindi, vücutları ön kapıya doğru bakıyordu.

Ronak elini yüzümden çekmeden önce bana bir bakış attı. Diğerlerine sessiz bir işaret yaparak kitaplığın bir yerine gitti ve gizli bir bölmeyi açtı. Sessizce gizli silahları Sylred’le Evert’e uzattı, sonra bana oklarla dolu bir sadakla bir yay vererek beni şaşırttı.

Kalbim göğsüme çarparak onu aldım, kanatlarımı kapatarak olabildiğince sessiz bir şekilde sırtımdan geçirdim. Ronak anlamadığım birkaç el hareketi daha yaptı ama adamlar başlarını sallayıp sessizce farklı yönlere doğru ilerlediler. Sylred koridora gitti ve tavandan bir merdivenin indiği başka bir gizli paneli açtı. Tavandaki delikten yukarı doğru kayboldu ve paneli yumuşak bir klik sesiyle arkasından kapattı.

Evert evin arka tarafında kayboldu. Ronak eğildi ve yüzünü kulağımın hemen yanına koydu. “Etrafımız sarıldı,” diye nefes aldı. Başını eğerek durakladı. “Dışarıda en az bir düzine var. Hemen görünmez olmalısın.”

Başımı salladım, yüzümdeki kan çekilmişti. “Hayır, yardım edebilirim,” derken çoktan bir ok çıkarıp takmaya başlamıştım.

Şaşkınlıkla başını salladı. “Evet, yapabilirsin,” diye fısıldadı. “Ama uzun menzilli bir silah için sürpriz unsuruna ihti-

yacın var. Görünmez ol, arkalarına geç ve saldırdıklarında indirebildiğin kadarını indir. Tereddüt edemezsin. Dışarıda sana karşı büyü kullanacak periler olacaktır. Eğer ateş edemezsen, görünür olma. Anladın mı?”

Yutkundum. “Evet.”

Bir saniye beni inceledi ve sonra başını salladı. “Güzel. Şimdi git, küçük iblis. Bunu yapabilirsin.”

Aklımı kaçırarak kadar korkmuş bir hâlde bedenimi tekrar Perde'nin içine sokmaya odaklandım. Alnımdan terler boşanıyordu ve Ronak'ın tekrar hareket ettiğini duydum, kılıcını elinde tutarak pencereye doğru ilerliyordu.

Gözlerimiz bir saniyeliğine buluştu, ardından gök gürültüsünü andıran bir çarpışma sesi duyuldu. Tahta ve cam kırıkları yere saçılıyordu. Perde'ye girdim.

Sarmaşıkların kırık pencereden fırlayıp Ronak'a ulaşmasını dehşet içinde izledim. Sarmaşıklar ona dokunamadan onları kesiyor ve hayvani yanı kükreyerek ortaya çıkıyordu.

Periler kapıdan içeri dalıyordu, silahlarını kaldırmışlardı. Sekiz, on, on iki tanesi koşarak içeri girdi, hepsi tam zırhlıydı ama zırhlarındaki işaretler karşısında donup kaldım. Mor renkli pelerinleri ve göğüs zırhlarındaki menekşe rengi damga beni dehşete düşürmüştü.

“Hayır...”

Prences Soora'nın adamları olamazdı. Olamazdı. Bizi tutuklamaları için onları buraya gönderdiyse, o zaman başından beri o düşmanım demekti. Bu nasıl olabilirdi? Bana yardım etmişti. O... Neler döndüğünü anlamıyordum.

Sarmaşıkları kontrol eden toprak perisi başka bir saldırı başlatırken, yüksek bir peri büyüyle rüzgârı odanın içine savurdu. Hissedemiyordum ama Ronak'ı ittiğini, kılıcı elinden

koparmakla tehdit ettiğini, kitapları ve mobilyaları yere düşürdüğünü görüyordum. Kitapların sayfaları kopuyor ve çılgınca etrafa savruluyorlardı.

Sarmaşıklar sonunda Ronak'ın bacağını sarmayı başardı ve o sarmaşıkları kesip uzaklaştırmaya çalışırken bir diğeri arkasından yaklaşıp kılıcının kınını sardı. Bunu yaptığı anda bir asker öne çıktı ve Ronak'ı silahını bırakmaya zorlamak için kılıcını koluna sapladı. Ancak Ronak sanki bunu hissetmemiş gibiydi.

Vahşi bir canavar gibi tekrar kükredi ve sarmaşıkları gücüyle koparıp attı. Kılıcını önündeki askerin boğazına sapladığı anda sarmaşıklar paramparça olarak yere düştüler. Adam, kırmızı hıçkırıklar ve ıslak öksürükler içinde yere yığıldı.

Dışarıda daha fazla kavga duyduğumda hâlâ işe yaramaz bir aptal gibi burada süzülüyordum.

Sylred ve Evert.

Ronak saldırıya geçip diğer askerlere kuvvetli darbeler indirmeye başladı ve sayıca az olmasına rağmen muazzam gücünü kendi avantajına kullanıyordu. Tek bir yumrukla birini odanın öbür ucuna uçurup duvara çarpmasını sağlıyordu. Askerler yere yığılıyor ve bir daha kalkamıyordu.

Rüzgâr gücüne sahip yüksek peri bağırarak emirler yağıdırıyordu ama diğer askerler artık gergin görünüyordu. Toprak perisi bile geri çekilmeye başlamıştı. Yüksek peri gözlerinde öldürme ateşiyle ilerledi. Ronak'ın yaptığı hareketleri engellemek için rüzgârını kullanarak ona karşı bir saldırı yaptı.

Ronak'a bu kadar vahşice saldırınca, kendi adamları hemen karşılık verdi. Ronak'ı dizlerinin üzerine çöktüren bir hava patlamasıyla birlikte yüksek peri kılıcının kabzasıyla Ronak'ın kafatasına vurarak onu sersemletti. Diğer dört asker

yaklaşıp onu yere yatırdı. Demir prangaların yüksek perinin eline geçtiğini ve Ronak'a uzandığını gördüm. O piçin ona demir takmasına izin veremezdim.

Hepsinin arkasından mutfğa uçtum ve nişan aldım. Okla yayı henüz hissedemiyordum ama sorun değildi. Tek yapmam gereken onu hizalamaktı. Rüzgârın esme şekline de ekstra dikkat ediyordum.

Atışımı tam olarak yüksek perinin açıkta kalan boynuna nişanladığımda, tekrar genfinlerime bağlandım ve bedenime geri döndüm. Gergin yay kirişini hissettiğim anda, oku fırlattım.

Hedefimi mükemmel bir şekilde vurmuştum. Rüzgâr aniden kesildi, kâğıtlar uçuşarak yere düştüğü gibi yüksek peri de kan ve nefes kaybıyla birlikte bir su birikintisine yüzüstü düştü. Kalan askerler dönüp bana baktı. “Kahretsin.”

Bir ok daha atmak için hamle yaptım ama ellerim o kadar kötü titriyordu ki oku yerleştirmem çok uzun sürdü. Askerlerden biri bana doğru koştu ve omzuyla göğsüme vurarak beni geriye doğru savurdu. Acı içinde yere düştüm, göğsümdeki hava boşaldı.

Üzerime abandı ve hançerini boğazıma dayarken ağırlığı paniğimi daha da artırdı. Donup kaldım.

“Oku bırak,” diye emretti.

Elimde olduğunu ve onu bıçaklamaya çalıştığımı fark etmemiştim bile. Hemen bıraktım ve yere çarpmasına izin verdim.

“Demirler,” diye bağırdı omzunun üzerinden.

Başka bir asker gelip hemen ellerimi ve ayak bileklerimi zincirledi. Demir güçlerimi bastırmak için işe yaramasa da ağır ve hantallardı.

Asker üzerimden inip beni ayağa kaldırdı. Ronak beni gördüğünde altın rengi gözleri parladı ve köpek dişleri dudağını ısırarak öfkeli bir hırıltı çıkardı. Beş asker tarafından yere yatırılmıştı. Boynuna, göğsüne, kollarına, bacaklarına sarmaşıklar dolanmış olmasına rağmen, askerlerin beni tartakladığını görmek ona bir adrenalin patlaması daha yaşattı ve onları fırlatıp atarak bana ulaşmaya çalıştı.

Ne yapmam gerektiği konusunda içten içe mücadele ediyordum. Şu anda görünmez mi olmalıydım? En önemli sırrımı ve savunma aracımı ele vermiş olurdum. Ancak Perde'ye girmezsem adamlara yardım edemezdim. Askerler beni onlara karşı koz olarak kullanacaklardı. Hepimizi esir alacaklardı ve sonra ne olacaktı? Kendimi bir hücreden çıkarabilsem bile, adamlarımı aynı şekilde kurtaramazdım.

Kararımı verip odaya bir bakış attım. Her silahı ve askeri not ederek derin bir nefes aldım. Nefesimi tam olarak veremedim kendimi Perde'nin içine geri soktum. Demir prangalar da benimle geldiler. Lanet olsun.

Ronak'ın yanı başına gelene kadar odanın içinde uçtum ve tekrar görünür hâle geldim. Artık görünmez ve görünür geçişi yapmak çok daha kolaydı. Mutfakta bulunduğum yerden nereye gittiğime dair bağırışlar duymadan önce, bir askerin kılıcını çoktan kapmış ve onu şaşırtmıştım.

Ronak'ın sağ kolunu tutan sarmaşıklara doğru savurdum. Sarmaşığı kestiğim anda, kılıcı Ronak'ın serbest kalan eline bıraktım ve tekrar görünmez oldum. Bir saniye bile gecikmedim çünkü bir askerin eli bana uzanmaya çalışıyordu. Parmakları benim yerime havayı kavramıştı.

Odanın diğer tarafına uçtum, görünür hâle gelerek başka bir askerin yüzüne yumruk attım. Onu çok ürkütmüştüm ve

burnunu tutmak için kılıcını düşürdü. Kılıcı hızla kavradım, elim kılıcın etrafına dolandığı sırada başka bir peri arkamdan sürpriz yaptı ve beni duvara çarptı.

İçimde bir panik kabarıyordu ancak yakıcı bir öfke onu ele geçirdi. Bu öfke o kadar ani ve o kadar sıcak yanıyordu ki sanki damarlarıma yayılıp ellerimden fışkırmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bu yanan enerjiyi kullanmalıydım. Kullanmak *zorundaydım*. Saf içgüdüyle hareket ederek, kulakları yırtan bir çığlıkla ellerimi uzattım ve perinin kafasını tuttum.

Yanan ellerim kafatasını kavradığı anda, bir çekme isteği hissettim ve sonra ondan bir şeyi çekip aldım.

Gri bir sis yükseldi. Gözleri kocaman açılmış, ağzı sessiz bir çığlık atıyordu. Bir saniye sonra vücudundaki son sisi de çekmiştim ve ölmüştü. İşte bu kadar.

Ayaklarımın dibinde yere düştü. Tek yapabildiğim bakmaktı. Ellerim artık yanmıyordu. Gri sis kaybolmuştu.

Az önce ne halt ettim ben?

BÖLÜM KIRK YEDİ

Kafamı kaldırdığımda Ronak'ın geri kalan askerleri öldürdüğünü gördüm. Zar zor nefes alarak yaralarını ve kanını inceledim, yüzündeki korkunç vahşi ifadeyi izledim. Ancak tüm bedenimin titremesinin nedeni ondan korkmam değildi. Kendimden korktuğum için titriyordum.

Ne olduğunu anlayamamışken bir müzik sesi duydum. Pencereye doğru döndüğümde Sylred'in gücünü kullanarak dışarıdaki askerleri itaat etmeleri için kontrol ettiğini fark ettim. Evert kapıdan içeri girdi, kılıcını kaldırmıştı.

Kıpırdamayan bedenleri ve ikimizi görünce silahını indirdi. Bana bakarak, "İyi misin, Kaşıntılı?" diye sordu.

Yavaşça başımı salladım.

Evert beni dikkatle izledikten sonra tekrar Ronak'a baktı. "Ronak, hayvanını bırak ve buraya gel. Yardıma ihtiyacımız var."

Birkaç saniye sürmüştü ama Ronak sonunda titreyerek altın rengi gözlerini terk etti. Kendini tekrar kontrol altına alırken kasları kasılıyordu. Evert'e odaklandığında ellerini esnetti ve kanatlarını hışırdattı.

“Kaç tane?”

“Yirmi. Beşini arka tarafta indirdik. Sylred de biz buluşmadan önce birkaçını haklamıştı. Kontrolü ele geçirmesi biraz zaman aldı ama geri kalanları şu anda sesiyle hapsetmiş durumda. Onlarla ne yapmak istiyorsun?”

Ronak yürümeye başladı, Evert ve ben de onu takip ettik. Dışarı çıktığımızda adımlarım duraksadı. Cesetler etrafa saçılmış, bitkiler parçalanmış, çimenler tekmelenmiş ve her yere kan bulaşmıştı. Huzurlu, güzel bahçemiz mahvolmuştu.

Ronak hemen sorumluluğu üstlendi ve Sylred'e ne yapması gerektiğini söyledi. Bana gelince, çiğnenmiş çiçeklerin arasında dolaşırken şaşkınlık içindeydim. Bir lale yığını görünce durdum. Eskiden beyazlardı. Şimdi kanla kırmızıya boyanmışlardı.

Kanlı yapraklara baktım, başka yere bakamıyordum.

İki peri öldürmüştüm.

Birini boynundan vurmuştum ve kanlar içinde yere yığılmıştı. Düştüğünde çıkardığı ses kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyordu. Son nefeslerini veriyordu. Kendi kanında boğularak ölmüştü.

Ne var ki, beni asıl korkutan diğer periye yaptığım şeydi. Yanan ellerimi kafasına dokundurduğumda, içindeki yaşamı emmiştim. Yaşam gücünü hiçbir şey yokmuş gibi çekmiştim.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyordum ama bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. İrkilerek etrafımda döndüm ama dokunanın sadece Sylred olduğunu görünce durdum.

“Artık bırakabilirsin,” dedi nazikçe.

Aşağıya baktığımda elimde hâlâ bir kılıç olduğunu fark ettim. Hemen bıraktım ve yere düşmesine izin verdim.

Elimden bırakır bırakmaz Sylred bir anahtar çıkarıp el ve ayak bileklerimdeki demir prangaları çözdü. Hâlâ üzerimde

olduklarını fark etmemiştim bile. Kanlı çiçeklere tekrar bakabilmek için başımı çevirmeye başladığımda, avucunu yanağıma koyarak beni durdurdu.

“Gözlerime bak.”

Kahverengi gözleriyle buluştuğumda kelimeler ağızımdan dökülmeye başladı. “İki peri öldürdüm. Birinin sis ruhunu yüzünden çıkardım. Ruhunu çaldım. Ben bir ruh hırsızıyım. Bir ruh hırsızı. Bir öz hırsızıyım. Ben-”

Sylred kararlı bir şekilde, “Kövanını korudun,” diyerek sözümü kesti.

“Ben bir aşk meleğiyim. Oklarımı dünyaya sevgi getirmek için kullanmam gerekiyordu ama bunun yerine bir adamın boğazına bir tane atarak onu öldürdüm. Nişancılığım mükemmeldi. Apaçık. Aşk meleği,” dedim kendimi işaret ederek. İç çektim. “Çok fazla kan vardı,” diye itiraf ettim.

Sadece başını salladı, tüm çılgınlıkları anlatmama izin veriyordu.

“Kanı gerçekten kırmızıydı. Süper kırmızı gibi. Bunun normal olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen bunu kontrol etmelisin,” dedim ona, gözlerim *kocaman* açılmış bir hâlde. Bunu azaltmaya çalıştım ama onun yerine gözlerimi fazlaca kırıştırdım.

“Gerçi diğer adamın kanı akmadı. Ruhu sadece puf diye gitti,” derken dişlerimin arasından garip bir ses çıkardım ve elimi yukarı kaldırarak uçup gidiyormuş gibi yaptım. “Acaba sis ruhu nereye gitti? Sence tavana mı uçtu? Ya da pencereden dışarı mı?”

Nefesim kesilmişti. “Ya da belki bacada sıkışıp kalmıştır? Tanrım, yepyeni aşk yuvamızın bacasını sis ruhuyla tıkadım! Siyah tüyleri ve tuhaf gözleri olan arızalı, sızıntı yapan bir aşk

meleğiyim ve şimdi insanların bedenlerinden yaşam güçlerini çekip alıyorum!”

Sylred iki elini yanaklarıma koydu ve göz göze gelebilmemiz için kendini alçalttı. “Emelle, derin bir nefes al. Şok geçiriyorsun. Sadece nefes almalısın. Sesimi dinle. Nefes al ve tut.”

Yanaklarımı hava ile doldurdum. “Aferin kızıma,” diye devam etti. “Ben sayarken yavaşça nefes ver. Bir, iki, üç, dört...”

Yavaşça nefes verdim. Biraz Şehvet dışarı sızıyordu. Bundan bahsetmedi. İşte o böyle bir centilmendi.

“Aferin kızıma,” dedi yine.

“Aferin kızıma,” diye tekrarladım uyuşuk bir şekilde.

“Şimdi benden sonra tekrar et: Yapmam gerekeni yaptım.”

“Yapmam gerekeni yaptım.”

Başını salladı. “İyi iş çıkardın, Emelle. Kovanımızı korudun. Kendini korudun. O askerler seni yakalayabilirdi. Bunun gerçekleşmesine engel olmak için gerekeni yaptın.”

“Çalışma odasına girmek istemiyorum,” diye itiraf ettim, gözlerim bulanıklaşıyordu.

“Yapmak zorunda değilsin.”

Doğrudu, başımı tutmayı bırakıp ellerime uzandı ama ben kendimi geri çektim.

“Deli misin sen?” Ellerimi arkamda saklayarak bağırdım. “Ruhunu senden emip çıkarabilirim!”

Göz temasını kesmeden, kasıtlı olarak arkama uzanarak iki elimi birden tuttu. Parmaklarını benimkilere kenetledikten sonra sertçe sıktı. “Bana zarar vermeyeceksin. Kendine güven. Ben sana güveniyorum.”

Tanrılarım, bu adam. Rahatlayarak iç çektim. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi seni ben taşıyacağım, tamam mı?”

“Nereye?”

“Buradan uzağa,” dedi basitçe.

Sertçe yutkunarak kollarımı kaldırdım ve başımı salladım.

“Buradan uzakta olmak kulağa hoş geliyor.”

BÖLÜM KIRK SEKİZ

Ne zaman uykuya daldığımı ya da şu anda nerede olduğumu bilmiyordum ama adamlarımın yakınımda olduğunu hissedebiliyordum, bu da paniklememi engelliyordu. Görünüşe göre bir tür barakadaydım. Üzerinde uyuduğum kürk yığınının doğruduğumda dışarıdan gelen sesleri duyabildiğimi fark ettim.

Kapıyı açıp dışarı çıktım ve hemen adamlarımı küçük bir ateşin etrafında otururken buldum. Ormanın derinliklerindeydik ve gece çökmüştü.

Beni fark ettiklerinde, çocuklar ayağa kalktı. Ortalarında durmak için onlara doğru ilerledim. “Neredeyiz biz?”

“Ronak’ın topraklarında. Hâlâ adadayız. Henüz oradan çıkmak için güvenli bir yolumuz yok,” diye cevapladı Sylred. “Nasıl hissediyorsun?”

“Daha iyi.”

Ateşin önüne oturduğumda Ronak bana bir şişe su uzattı. “Yaptığın şey için seninle gurur duyuyorum,” dedi bakışları sabit bir şekilde. “Eşimin tereddüt etmediğini bilmek hayvanımı rahatlatıyor. Çok vahşiydin, küçük iblis. Daha fazla memnun olamazdım.”

Bunu bana kısmen yaptığım şeyden utanmamı istemediği için söylediğini biliyordum. Biraz kıpırdandım. “Teşekkürler.”

“Çok iyiydin,” dedi yanıma oturan Evert. “Bu konuda kendini üzme.”

“Sanırım Sylred size benim bir ruh emici olduğumu söyledi?”

Evert’in dudakları seğirdi. Elbette bunun komik olduğunu düşünecekti. “Sürprizlerle dolusun. Ayrıca birkaç yeni tüyün var,” diye ekledi başını eğerek.

Omzumun üzerinden bir bakış attım ve sonra inledim. “Beyaz mı? Şimdi de beyaz tüylerim mi çıkmaya başladı? Bu da ne böyle?” diye haykırdım. “Kanatlarım kahrolası Yemen bayrağına benziyor! Kanayan bir kokarca gibi! Bir-”

“Çikolata.”

Yüzümü buruşturdum. “Hayır, çikolata gibi değil. Şey gibi-”

Ben daha sözümü bitiremeden Sylred orada, ağızma bir çikolatalı trüf attı.

Dilimde eriyordu. “Mmm. Bunun içinde ne var?”

“Hindistan cevizi.”

“Çok lezzetli,” diye itiraf ettim. “Ne yani, artık ceplerinizde çikolata kutuları mı taşıyorsunuz?”

“Sadece ben,” dedi Sylred göz kırparak.

Az önce bir başka sinir krizimi daha engellemişti. Çikolatayla. Bu konuda utanmıyordum bile. Çikolata harika bir şeydi.

Dudaklarımı yalayarak sakın bir şekilde konuşmayı başardım. “Yani. Gayet açık. O askerler Prenses Soora’nın kişisel muhafızlarının üniformasını giyiyorlardı. Okot’un giydiği gibi ve Okot hâlâ kayıp.” Tüm bu gerçekleri, sanki yüksek sesle söylendiğinde daha açıklayıcı olacakmış gibi belirttim.

“Evet, bana sorarsanız fazlasıyla tesadüfi,” dedi Evert.

Kaşlarımı çattım. “Okot’un bu işle bir ilgisi olduğunu ima etmiyordum.”

“Ben ediyorum.”

“Hey,” dedim sinirlenerek. “O böyle bir şey yapmaz.”

“Onu bir aydan daha az bir süredir tanıyorsun. Onun nasıl biri olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,” diye karşı çıktı Evert.

Ancak başımı salladım. Yanılıyordu. Okot’un samimiyetini benimle olduğu her an hissetmiştim. Eş kokusundan anlamıştım. Numara yapmıyordu. İmkânı yoktu.

“Yanılıyorsun ve onu suçlamak için bu kadar acele etmemelisin,” diye azarladım. “Her neyse, söylemek istediğim şey, neler olup bittiğini bilmediğimiz. Bu yüzden sanırım görünmez olup prensesi gözetlemeliyim.”

Ben daha son cümlemi tamamlayamadan Evert başını sallamaya başlamıştı bile. “Kesinlikle olmaz.”

“Bu çok tehlikeli olur, Emelle,” dedi Sylred kaşlarını çatarak. “Ya sende başka bir şey değişirse ya da kendini Perde’de tutamazsan? Çok şey ters gidebilir ve yardım edemeyeceğimiz kadar bizden uzakta olursun. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmaz.”

“Hepsini anlıyorum,” dedim ayağa kalkarak. “Anlıyorum. Hepsi geçerli endişeler ama yine de bunu yapmak zorundayım. Ne haltlar döndüğünü öğrenmeliyiz. Prens Soora bize ihanet ettiyse, nedenini bilmek istiyorum. Belli ki burada fark ettiğimizden çok daha büyük bir şeyler dönüyor. Bunu yapmama izin verin. Yardım etmeme izin verin.”

Bir de Okot’u bulacaktım ama bu kısmı söylemeyecektim.

Evert alay edip başını salladı, Sylred ise Ronak’a uyuyordu. Alfa’nın gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyor, hesaplıyor,

her şeyi değerlendiriyordu. Onun değerlendirci bakışları karşısında geri adım atmadan durdum.

Sonunda başını salladı. “Eğer bunu yapmak istiyorsan, seni destekleyeceğim.”

“Ciddi olamazsın,” diye homurdandı Evert ayağa fırlayarak. “Eşimizin aslanın inine girmesi senin için sorun değil mi? Sen bizim lanet *alfamızsın*. Bu senin için sorun olmaması gereken son şey!”

Ronak sert bir ifadeyle ona baktı. “O haklı. Bilgi almak için en iyi şansımız o. Tehditlerin nerede yattığını bilmeliyiz. O mükemmel bir casus. Onu kimse görmeyecek.”

“Ben bunu *onaylamıyorum*,” diye karşılık verdi. “Hem de hiç.”

Pazusunu tutup bana bakması için zorladım. “Ben iyi olacağım. Görünmez formumda çok hızlı uçabilirim. Saraya gideceğim, prensesi ve prensi gözetleyeceğim, neler olup bittiğini anlayıp geri döneceğim. Kimse beni görmeyecek. Muhtemelen gökkuşağı tüyleriyle geri döneceğim ama bunun dışında iyi olacağım.” Berbat şakamla onun moralini yükseltmeye çalışarak gülümsedim ama işe yaramamıştı.

Evert elimden kurtuldu. “Bu saçmalığın sorumlusu sensin,” diye çıkıştı parmağıyla Ronak’ın yüzünü işaret ederek.

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaştı ve gölgeli ormanın içinde kayboldu. Ne söyleyeceğimi ya da geri adım atmadan bunu nasıl düzelteceğimi düşünmeden gidişini izledim. Evert’in hislerine rağmen, bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Umutsuzca ihtiyacımız olan bilgiyi elde etmek için en iyi şansımız bendim.

İç çekerek Ronak ve Sylred’e döndüm. “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Sylred yanıma gelerek beni kucakladı. “O iyi olacak. Mümkün olduğunca çabuk geri gel.”

“Yapacağım,” dedim göğsüne doğru. “Ben harika bir süper casusum, unuttun mu?”

Gülümsedi ve başımın üstünü öptü. Sylred uzaklaştığında Ronak çenemi kavrayıp kara gözleriyle bana baktı. “Akıllı ol,” dedi ciddiyetle. “Kimseye güvenme. İzle, dinle ve sonra geri gel. Kendini açığa vurma, kimseyle yüzleşme ve avantajını kaybetme. Üç günün var. Üç gün sonra cevapların olsun ya da olmasın tam olarak bu noktaya geri döneceksin.”

“Tamam,” diye kabul ettim.

“Eğer üç gün içinde dönmezsen, en kötüsünü düşüneceğiz ve senin için gelip prensesle kendimiz yüzleşeceğiz.”

“Hayır, yapamazsın-”

Çenemdeki tutuşu sıkılaştı. “Evet yapabiliriz, yapacağız da. O yüzden üç günün dolmadan geri gel.”

Tartışmanın anlamsız olduğunu bilerek iç çektim. “Tamam.”

Beni dudaklarımdan öptü ve bırakmadan önce dudağımı hafifçe ısırdı.

Vedalaşmak için Evert'i bulmayı düşünüyordum ama vazgeçtim. Belli ki biraz uzak olmaya ihtiyacı vardı, her ne kadar *benden* uzak olmasını istemesem de.

“Yakında görüşürüz,” dedim küçük bir gülümsemeyle. Görünmez olmadan hemen önce duraksadım. “Bekle... Krallık adası hangi yönde?”

Ronak'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı, göstermek için elini kaldırdı. “Doğrudan yukarı çık. Çöl gibi görünen bir adaya geldiğinde kuzeye git. Oradan dümdüz devam et.”

“Doğru.”

Raven Kennedy

“İyi şanslar, harika süper casus.”

Gülümseyerek görünmez oldum, sonra kendimi havaya fırlattım.

Çekildiğimi hissettiğimde gökyüzünde ağaçların uzandığı noktayı yeni yeni geçiyordum.

Eski, tanıdık bir *çekilme* hissi.

Aşağıya doğru inerken o süper yüksek hız trenlerinin nasıl hissettirdiğini hayal ettim.

Göz açıp kapayıncaya kadar peri âlemi yok olmuştu, uzay ve zamanda sürükleniyordum.

Bir sonraki anda, olmak istediğim en son yere tükürülmüş-tüm.

Cupidville.

Buraya geri çekilmemin tek bir nedeni vardı.

Evet. Başım *büyük* beladaydı.

İkinci Kitabın Sonu